

እንደ
ወረደ

ከሰባት ገብረአግዚአብሔር

እና
አገራችን

ገጽ ፩
ጥቅምት ፳፻፲፱

ክብሩን ገብረ አገረ-በሐር
ገገገግ ዓ.ም.
ወ.ቤ. በረሃ አዲስ አበባ ተጀምሮ
አብላጎ ፕሮጀክት ፈረንሳይ ተፈጻሚ

© የአሳታሚው መብት በህግ የተጠበቀ ነው

የመጀመሪያ እትም - (እርማት የተደረገበት) 1993 ዓ.ም
ሁለተኛ እትም - እንደወረደ ሚያዝያ 1999 ዓ.ም
ሶስተኛ እትም - እንደወረደ ሰኔ 1999 ዓ.ም
አራተኛ እትም - እንደወረደ ሚያዝያ 2001 ዓ.ም
አምስተኛ እትም - እንደወረደ መጋቢት 2002 ዓ.ም
ስድስተኛ እትም - እንደወረደ ጥር 2003 ዓ.ም
ሰባተኛ እትም - እንደወረደ መጋቢት 2004 ዓ.ም
ስምንተኛ እትም - እንደወረደ ሐምሌ 2006 ዓ.ም

አሳታሚ - ሄለን (ዙኩሻ) ስብሃት ገብረ እግዚአብሔር

የውስጥ ዲዛይንና የገፅ ቅንብር - አትሮጋስ ፕፕሊኬርስ

የደራሲው ሌሎች ስራዎች

- ✓ አምስት ስድስት ሰባት
- ✓ ትኩሳት
- ✓ ሰባተኛው መልአክ
- ✓ እነሆ ጀግና
- ✓ እግረ መንገድ ቅፅ ፩
- ✓ እግረ መንገድ ቅፅ ፪
- ✓ የፍቅር ሻማዎች
- ✓ ዛዚ (ትርጉም)
- ✓ ቦርጫቅ!

ም ስ ጋ ና

- ♦ እንደ ሽማግሌ መወርወሪያ ዘፀጥታ እየተረገጠ ከእንደ ሰው በላይ አስተዋዕለ ላስተዋፃ ለሂናክ ማጥ
- ♦ ብዙ ላበረታታንና ለረዳን ለአጋዝ ክብሩ ክፍሌ
- ♦ ለአማኑኤል ማሊፋ ወንዳታ ፈላስፋ! ሀቀኛ ወዳጅ!
- ♦ የገፅ ቅንብሩንና ትየባውን በትጋት ለሠራችልን ለየሺወርቅ ወርቁ
- ♦ ለሁሉም ልባዊ ጓዳዊ ምስጋና!
እንዲሁም
- ♦ እያወቁና ሳያውቁ
- ♦ እየፈለጉና እያልፈለጉ
- ♦ እያወቅናቸውና እያላወቅናቸው

ይህ መጽሐፍ እንባብያን ዘንድ

ይደርስ ዘንድ

አስተዋጽኦ ዘንድ ሳደረጉ

- ♦ እጣፈንታቸው ባለመፍቀዱ አስተዋጽኦ ሳያደርጉ ቢቀሩም ሊያደርጉ ፈቃደኛ ለመሆን ይችሉ ለነበሩ
- ♦ ከዚህ በተጨማሪም
ወዳጆቻችን ከኛ ጋር ይደሰቱ ዘንድ
ጠላቶቻችን ከኛ ርቀው ይበላጩልን ዘንድ!

እነሆ
70 በረከት
ከቃላት በጠገናነት ሳስፉ ነቁ ዜገች!

ይህ መጽሐፍ ሰድሜያቸው ከ17 ዓመት
በታች ሰሆኑ ሕንብብደን የተከሰከሰ ነው

ሰብሐኛ አካባቢ ወወሰድ ወመገረኝ ቅጽ
ኢህዲ ደምሳኝ እሆን

እነዚህ መጻሕፍቶች ተገቢውን ልቦና ይሰጣሉ፡፡
ከወሰነ ተገቢ ልቦና ነው፡፡ ከዚህ በላይ ሆኖ
እመቤት በጤን (፡፡ ጊዜውን ጥንቃቄ ይጠቀሙ፡፡)
በሀይ-አምላካትና ሀይ-ሰውነት እመቤት ውጤት በሀይ
ጉዳዮችህን፡፡ ጥቅምቶችንና ጥቅምቶችን ያገኛሉ፡፡
የሰማህቱን በተገቢነት ይጠቀሙ ውጤት መዘገብን፡፡

እነዚህም፡ በጤን ጊዜ ሰጥቶ ጥንቃቄውን ያገኛሉ ነበር፡፡
የተረፈ ጥንቃቄ ውጤት ሆኖ ጥንቃቄውን ያገኛሉ፡፡
ይህ ለሀይነት ጥንቃቄ ተገቢውን

እነዚህ በጤን ጊዜ ጥንቃቄውን ያገኛሉ፡፡ ያን ያህል ጥንቃቄ
ከወሰነ ጥንቃቄ ውጤት ያገኛሉ፡፡ የሰማህቱን ጥንቃቄ
ከወሰነ ጥንቃቄ ጥንቃቄውን ያገኛሉ (ጥንቃቄውን ያገኛሉ
ከወሰነ) ተገቢውን አገልግሎት

ከጥንቃቄ ውጤት አገልግሎት ያገኛሉ፡፡ እንዲሁም ጥንቃቄ
ከጥንቃቄ በጥንቃቄ ጥንቃቄውን ያገኛሉ፡፡ የሰማህቱን ጥንቃቄ
በጥንቃቄ ነበር፡፡ ጥንቃቄውን አገልግሎት ያገኛሉ፡፡
ነው — ይህን ያገኛሉ!

እነዚህ ያገኛሉ ለጥንቃቄ አገልግሎት ያገኛሉ፡፡ በጥንቃቄ
"ጥንቃቄውን" ያገኛሉ፡፡ ጥንቃቄውን ያገኛሉ፡፡
ከጥንቃቄ አገልግሎት ያገኛሉ፡፡

ከጥንቃቄውን? "ጥንቃቄ" ያገኛሉ፡፡ ከጥንቃቄውን
ከጥንቃቄውን ያገኛሉ፡፡ ያገኛሉ ለጥንቃቄውን ያገኛሉ፡፡
የሰማህቱን ጥንቃቄውን ያገኛሉ፡፡ ጥንቃቄውን ያገኛሉ፡፡
ከጥንቃቄውን ያገኛሉ፡፡

ዛሬ፡ አካም አቀፍ ዝናን ገተረው ሚኒስቴሮችን
ቀዘቀዘ — "መገን ያራዲ ልጅ እንደሚሆን ያረጋግጣል"

ከመቼ ተጠቅሞ ከመቼው ይረታ!"

አዋጋኝ የሚዛፈንባቸውን ጉዞዎች ጥላቻ «ጥላቻ አሁን!»
ለወጥቶታል ("ገደብ ጥላቻ" ያሕግራው ውስጥ)

"አሁን" የሚለው ቃል "በብሔራዊና ከጋራ ጋር በመደረግ
ማንኛውም የማይደርስበት" ማለት ሲሆን፡ እነዚህን ሁሉ
ክፍል "ተራራ ክፍል" ውስጥ ይወጥታል

እንደሆነ አንገብን ሆይ፡ በገዛ ታሪክ፡ በገዛ ጥላቻ ሲ
ዘመን ያገራና የራሱ ክርክርና፡ በገዛ ውጪ በረሀብ፡
የኖርኳን፡ ያህራንና የሰማህራን፡ በተቻለ አቅጣጫ
በተደረገው የጥላቻ ተሳታፊ፡ እነዚህም ከፋይነትም
ያገራ ልጆች (ያውም ከኪቅ ጉራክ ይቀራል!) ከመን
እንደሚከተሉት ነው፡ አሁንም አሁንም አሁንም ይህ
ይዘቱ፡ ፋይነትም ይጠቅሙ ይጠቅሙና እንዲሁ
ቅጥር ይጠቅሙ፡ ቀኑ የፆመ ሲሆንም፡ እና እኔ የቀረጥ
ልጅ፡ የደብተራ የልጅ ልጅ በመሆኔ የምሥራቅ ሲሆንም፡
ያውም መብት ለህገ መንግሥት አዋጣቂነት!

አሁንም

እነሆ በረከት!!

ምዕራፍ ስንድ

ሰቆቃወ ምናሴ

አህዱ

«ተይ'ኮ ተይ'ኮ»

«ወጣት አበባው ናልኝ

አይናማው ናልኝ

ሌቱም አይነጋልኝ»

/ያማርኛ ዘፈን/

በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ. . . ዝንቱ ውእቱ ሰቆቃወ
ዘምናሴ ዘብሔረ ውቤ በረሀ ዘታቦቱ ጊዮርጊስ ሰማዕት. . .
ጋሺ አልተገናኘንም በስድሳ አመታቸው፤ ወደ ትላንትና ዞረው ተክዘው

ተይ'ኮ ተይ'ኮ ተይ'ኮ ተይ'ኮ

እኔ ሰሙንኛ ቆራቢ ነኝ 'ኮ

ተይ'ኮ ተይ'ኮ

እያሉ በናፍቆት መሰንቆዋቸው

ወጣትነቴን አስታወሱኝ

ባይተሰቅሱኝ ምን ቸገራቸው?

ውብ ወጣትነቴ ሄደች. . .

እየተንሳፈፈች. . .

ያመጣት የጊዜ ወንዝ ወሰዳት.

እንግዲህ

ቀስ በቀስ

ሳይታወቀኝ

ግምባሬ እየገፋ

በራዬ እየሰፋ

ሽቦቴ እየበዛ

እድሜዬ እየገፋ ሄደ. . .

አልፈልግም እምቢ!
ማርጀት አልፈልግም!
መሞት አልፈልግም!
እምቢ አልፈልግም!
እምቢ! እምቢ! እምቢ!

የወንዞች ወንዝ የሆነው የጊዜ ወንዝ ግን፣ ትፈቅዳለህ ወደ ሳይለኝ
ዝም ብለው ይወስደኛል። በቀስታ . . . እያረሳሳ . . . እያንሳፈፈ
ይወስደኛል . . . እንዳመጣኝ ይወስደኛል

ወደ ምዕራብ በሃይ
ወደ ምስራቅ ጥላ
አልብሽኝ ብልኮ
ከሞት የሚያጣላ

አምላክ ሆይ፣ የኛን ያሻንጉሊዮችህን ልመና ትሰማለህን? ወይስ
ታንቀላፋለህን? ወይስ ወንዙ አንተንም እያንሳፈፈ ይወስድሃልን? . . .

ቆራቢ ነኝኮ

እንዲያው ዝም--ዝም! ዝም--ዝም!

ነይኮ ነይኮ ልበልሽ እንኮኮ

ተይኮ ተይኮ

አትበይኝ እንኮኮ

ተይኮ ተይኮ

ልጅነቴ የልጆች አሊሆይ አላሊሆይ ጠፍቷት

«በትረ መጢ

በበረሀ

ከላይ ማና

ከታች ውሀ

መጢ መጢ

ያለች ነበረ

መጢ መጢ

የት ነህ መጢ?

የመጢ ጀላኪስ ልጅ ሞተ አለ

ዋይ--ዋይ! ዋይ--ዋይ!

አገሩ ማንም የለበት

አልቦው ላይ አልቦ ተቆልሎበት

ባዶ ላይ ባዶ ተደራርቦበት . . .

ነይኮ ነይኮ ልበልሽ እንኮኮ
ተይኮ ተይኮ እትሁኒ ችኮ
ወደ ምዕራብ ዐሃይ
ወደ ምስራቅ ጥላ
በመካከላቸው
ተደብዳቢ አምና

እነግቱላላ
እነአብርሃም
ጠጡ ሀጂህላ
እድሜ የሚያረዝም
ምስጢሩን ለማንም
አልተናገሩም
ጠጥተው ዝም ዝም
ሞተው ዝም ዝም

ወደ መስታወት ሮጥኮ
እፋቱ ቆምኮ
ከፍርሃት ጋር ተፋጠጥኮ
ከእብደት ጋር ተዋወቅኮ
በአይኔ መስኮት ገባሁ
ወደ ውስጤ አየሁ
እኔን አጣሁ

ሸረ ነብሴ ው! ብዬ ፍጹሁኮ
ሸረ ነብሴ ው! ብላ ጭኸኸኸኸ

የባዶ ማሚቶ
ሸረ ነብሴ ው!
ሸረ ነብሴ ው!
ነብሴ ው!
ሴ ው!
ሰው!
ውው!
ው!

አባ ቄሱ
ወደ ውስጥዎ እንዳይገቡ
ባዶ ባዶ እንዳይሆኑ

ክልኤቱ

«ፀፀት»

Qu'as-tu fait, ô toi, que voilà, pleurant sans cesse,
Dis, qu'as-tu fait de ta jeunesse?*

Paul Varlaine

ጎልማሳውም እንበነበ እንዲህ ሲል. . . እንተ መስታወት ውስጥ
ያልኸው ግራኝ ሰውዬ፣ ከድሮ ጀምራ እይህለሁ። ዛሬ ግን በጣም ተለውጠ
ህል. . . ግምባርህን ጊዜ የሚባለው ችኮ ዶሮ ጭርበታል፣ ፀጉርህን ከድሮ
ይበልጥ ሽበት ዘርቶበታል፣ ስትመለከተኝ እይንህ ውስጥ ሀዘን ይታየኛል።
ሳትህ የእንባ እገር መልሶከተኛ ይመስለኛል። ምን ሆነህል?

ምናሴ፣ ምናሴ፣ ምን አጠፋሁና ታዝንብኛለህ? ምን ወንጀል ሰራሁና
ዳኛ በሌለበት ትከሰኛለህ? ምናሴ፣ ምን በደልኩህና በፊትህ ፈገግታ
ታለቅሱበኛለህ? ወጣትነትህን እባክንኩብህ?

ወጣትነቴ! እንደምስጥ ውስጥ ውስጡን ይበላኛል። ያለፈው ጊዜ!
ጥሉኝ የሄደው ጊዜ፣ የማይመልሰው ጊዜ ይናፍቀኛል።

ወጣትነቴን እንደ አቧራ ንፋስ ውስጥ ለበተነ ሰው ምን ይቅርታ
ይደርግለታል? ማንስ ደፍሮ «እይዞህ ግድ የለም» ይለዋል? ወይኔ ወጣትነቴ!
የማውቃቸው ወጣቶች ነበሩ

እንዶቹ፣ ቤተሰቢያን ሂደ፤ ከግዜር ተዛመዱ፤ መንፈሳዊ ሀብትን
ዘፋ፤ ለሙኅኛ ሆኑ

ሁለቶቹ፣ በእውቀት ለመበልፀግ፤ ወደፊት ለማድግ፤ ወዳጅ እገር
በረሩ ዘመናዊ ሆኑ

ሶስቶቹ፣ በወጣትነቴ እሳት ለለምን ላቃጥላት፤ ብለው ተነስተው
እንዳያፍሩ ሰከሩ፤ እንዳይፈሩ ፎከሩ፤ ሽርሙጣ አቅፈው
አደሩ

ሌሎቹ፣ ልጃገረድ ከነፈሩ፣ የሰው ሚስት እነጣጠሩ፣ እንድዋን ላቱ
እንድዋን መቱ

የኔ ግን ወጣትነት፣ ዋ! ይኔ ወጣትነት!

በውቤ በረህ በሸርሙጦች ሰፈር

ወጣቱ ሲንጋጋ አልጋ ላይ ለመስፈር

ሲቶቹን ለማረስ ባንድ ስንዝር ሞፈር

የወንዱ ሀጢአት ባስር ብር ሲሰፈር

*ምን ሰራህበት፣ እንተ ያልግድረህ የምታለቅሰው
ተናገር፣ በወጣትነትህ ምን ሰራህበት?

በቤትየዋ «እህ» ሌሊቱ ሲመተር
ከሰር ከሰር
ቀይ ብር አስር

በውቤ በረሀ በሸርሙጦች መንደር
ውብ ወጣትነቴን እየሁ ስትሻገር
ሳልጠጣ ሳልደንስ
ሸርሙጣ ሳልዳስስ
ቆንጆ ሴት ሳልጠቅስ
ልጃገረድ ሳልልስ
ዘኪ ሳልከሰክስ
አንዴም ሳላስቀድስ
እከስፎርድም ሳልደርስ
እንዲሁ እንደ ነገሩ
እላሁ ስላሴዎች ይመስገኑ

እንቺ የውቤ በረሀ ሴት
የሌሊት ልፋት ዋጋሽን እግኝተ
በማለዳው ኩታ ተሸፋፍነሽ
በታኮ ጫማሽ ተራምደሽ
እስከትደርሺ ከመጠጥ ቤትሽ
መንገድሽ ላይ ማን ማንን እገኘሽ?

የወጣትነቴን ጥላዋን እየሽ?

ጭምጭምታዋንስ ሰማሽ?

ኩኩሉ ጎህ ቀደደ

ያጣም ጠላ ያገኘም ወደደ

እንቺ ወጣት የነብር ጣት
በዚያ በማለዳ በዚያ በጣት
ልጅነቴን አንዴም እላየሻት
መንገድ ዳር ስትጫወት?

እንቺ ከቤት ደጃፍ

ተደፍተሽ የምታንጎራጉሪ

እኔንም አስታውሺ

እንቺ ከሞት እፋፍ ተዘቅዝቀሽ 'ምታለቅሺ

ተንሰቅስቀሽ ለኔም ትንሽ እንባ እፍሰሺ

እኔ ለራሴ ማልቀስ አልችልምና

ሰለስቱ

«ፍልሰፍና»

ግልቀስ በላልቻልኩ መለፍለፍ መፈላለፍ ልጀምር ነው። እፍህን ዝጋ፤ ጆሮህን ክፈት እና በነገርህ ዝም ብለህ በማኝ።

ትንሽ ብታስብበት መብላት እጅግ የሚያሳፍር ተግባር ነው። ቁራ ውረድና አንድ ሰአት ያህል አስተውል። በሬውን አንገቱን ገዝገዝው ሲያርዱት፤ ቆጭን ሲገፉት፤ ብልቱን ሲለያዩት፤ ፈርሱን ሲሰጉት ተመልከት። ሆኖ ግባና አይንህን ጨፍነህ ህዝቡ ሲያገኙ፤ አጥንት ሲቆረጣጥም በማ። አክለ ምን አይነት መጫጫለት! ይሄ ሁሉ ያችን የግማት ስልቻ ለመመላት! ቀበቶህን ባጠበቅክ ቁጥር ፈርስ እንደምትጨፈልፉ አስበህበታል? ልክ የጎለጎሉትን የበሬውን ፈርስ የሚመስል። ለመሆኑ በሬውን ሲያርዱት በስመአብ ብለው ሲጀምሩ አይገርምህም? እኔ በበኩሌ ይህን በስመአብ ብሎ ማረድ የጀመራቸው ቀልደኛ ቁስ ነው እላለሁ። ቀልድ ካልሆነ፤ እንዴት የሕዝቡን ፍጡር በአብ ስም ትገድለዋለህ?

ማራት መቸስ አንድ ትልቅ ውርደት ነው። እፍንጃህንና አይንህን እንዲሁም ጆሮህን ብትጠይቅ ይህን ያረጋግጡልህል። ቂጥህን በጠረገክ ቁጥር አይቀፍህም? ምግብ በሌላ አር የሚወልድ ሁሉ እንዴት በእፍረት አይሞትም? ይሄ ሁሉ ሲሆን «አር ሲቀብጥ የንግሳ ይወድቃል» ግን የእስተያየት ጉዳይ ነው። ማለቴ፤ እኔ የእንግሊያ የሚወድቀው ሲቀብጥ ነው ወይስ ሲዘንጥ ነው? ሲቀልድ እንደሆነሽ? ወይስ ጅምናስቲክ መስራቱ ይሆን? የሆነ ሆኖ? እሩን እፍንጃችን ይዘን እንለፈው

ውብ ወጣትነቴ

ንነት ልጅነቴ.

ከሩት እያየችኝ

እየናፈቀችኝ

እንዲህ ሰላት በማችኝ

ነይኮ ነይልኝ

እያልሽ እጥፍ ዘርጋ

አምጪልኝ ሰዊልኝ

የአይንሽን እንባ

በይኮ ነይልኝ
ብለሽ እንደዋዛ
በልሰልሰ አጉርሺኝ
የጡትሽን አበባ
ተይኮ ተይልኝ
መሸበት ወደዛ!
ገና ልጠገብኩትም
የብልትሽን ጤዛ
እነማቱላላ
እነኒብርሀም
ምን በሉ ምን ጠጡ
እድሜ የሚያረዝም
ምን አዩ ምን ሰሙ
እድሜ የሚያረዝም?
ምስጢሩን ለማንም አልተናገሩም
አለፉ ዝም ዝም
ተኙ ዝም ዝም

የሀይወትን ምስጢር
ስይጣን ከግዜር ሰርቆ
ደብቆት እንደሆን
በቅንዝር ሸለቆ
እናገኘው እንደሁ
ጭገር መሀል ወድቆ
ከቲንጥር ተናንቆ
ወይ እምስ ውስጥ ተጣብቆ
እንፈልገው እስቲ

እሺም አላልኳት እምቢም አላልኳት
ምንም አላልኳት እንዲያው ዝም አልኳት
ተይኮ ተይኮ
ሄድሽኮ ሸሸሽኮ
ራቅሽኮ ባከንሽኮ

የተጠፋ ብዙ ናቸውና፤ የተመረጡ ግን ጥቂት ናቸው
በአሊሆይ አላሊሆይ ግልቢያ

«ሲጃራ አጠጣሪሁ ላንተ ስል ላንተ ስል
በየወረቀቱ አገኝህ ይመስል»

ሲጋራና መጠጥ፣ ከሰዉ ትንፋሽና ላብ፣ ከሴቶቹ ሽቶና ከሰንደል
ጢስ ጋር ሲቀላቀል የውቤ በረሀን ሽታ ይሰጣል። ማታ ባንድና ባራት
ስለት ላይ የእጣንና የቡና ሽታ ይጨመርበታል

ይህን የማወራልህ እኔ ምናሴ ነኝ፤ ምናሴ ቤተ ማርያም ዘብሄረ
ውቤ በረሀ፣ ወታቦቱ ውእቱ ጊዮርጊስ ሰማእት። ስንግርህ ዝም ብለህ
ሰማኝ

«ኢትዮጵያ ታቦፅህ እደዊህ ሀበ ወዳጅ ሀገር» አለ ክንፈ

ፈረንጆች ኢትዮጵያን ማሰልጠን ስለፈለጉ፤ የኤሌትሪክ
መብራትን፣ ሽርመጥናን፣ ቂጥኝን ከእንግሊዝኛ ቋንቋ ጋር ሰጡዋት
የሰወታ ፈረስ ጥርሱ እይታይም/

ሚስጥንም አለ።

የአሜሪካ ተራድኦ፣ ሲኒማ፣ ኮካ ኮላና ሮክ'ንሮል አለምን
እጨማለቀ። የኛ ወታደሮች በዋሽንግተን ትዕዛዝ ኮሪያ ዘምተው
ሲመለሱ «ጋዴምሺት አይዘንሀወር» እና «ሾርት ታይም» የሚባል
ንግግር ከባህር ማዶ ይዘው መጥተው በየጣላ ቤቱ ነዙት፤ ቀስ ብሎ
ውቤ በረሀ ደረሰ

ማሚት እሹሩሩ ቤት ትርሲትና ብርሀኑ ይዋደዳሉ። ጠንፍየለሽና
ጴጥሮስስ?

ጥላሁን ማሚት እሹሩሩ ቤት ብቻ ሳይሆን መላው ውቤ በረሀ
ውስጥ ይረብሻል። ይሰክራል ይደባደባል፣ ይታረቃል

እኔ

ሁሉን ትቼ

ማታ ማሚት እሹሩሩ ቤት በቀይ መብራት ሶፋ ላይ ተቀምጦ
ስለወዳጆች መለያየት፣ ስለወጣቶች ማርጀት፣ ስለኑሮ ማጠር ተከዝቶ
ስለወጣትነቱ ማልፍ እዘንኩ

ተይ'ኮ ተይ'ኮ

እመለጥሽኝ'ኮ

ነይ'ኮ ነይ'ኮ

ባዶ ቀረሁ'ኮ

በታው፤ ማሚት እሹሩና ቤት

ጊዜው፤ ማታ ማታ

ሰዎቹ፤ ትርሲትና ብርሀኑ እንቶኒኒ

ሁለቱ ፍቅር ይሟቅዋል። ወጣት ፍቅር፣ ቆንጆ ፍቅር፤ በሙዚቃው ጩኸትና በሰው ጫጫታ ውስጥ ይተያየሉ ይሳሳቃሉ፤ ተቃቅፈው እየተንሾካሾኩ ይደንሳሉ። ለሌላ ሰው ወይም ለሌላ ነገር እያን የላቸውም ያትርሲት ቀጠን ብሎ ረዘም ማለት፤ ጠይም ፈቺ ላይ ዘወትር የሚታየው የፈገግታ ብርሀን፤ ትከሻዋ ላይ የሚፈሰው ጥቁር ሀር ፀጉር፤ ይሄ ሁሉ የወንዶቹን እያን ይሰዛል። ዘወትር የሚሰማው ሳቋና ወዝዋዛው አረማመጃ የወንዶቹን ምኞት ይጠራል ብዙ ወንዶች ብዙ ገንዘብ እንደጥሹ ይሏታል። እሷ ግን እሷ አትላቸውም ከብርሀኑ ጋር ፍቅር ይሟታል።

ጠንፍላለሽና ጴጥሮስሳ? ይዋደዳሉ ወይስ ምንድን ነው?

ጥላውን ጠብ ፍለጋ ውቤ በረሀን ይዞራታል።

ማሚትና ከንፈ። እሷ መልክ መልካም ወጣቶችን እያቀያየረች ትደሰታለች፤ እሱ እንደ አጡራ ዶሮ ከሴት ሴት ይዘላል። በመጨረሻ ሁለቱ ሊተቃቀፉ ሊቆላሰፉ

አጠገቢ በሌላ ሶፋ

ጋሼ አልተገናኘንም ተቆልለዋል እንደ ተራራ

ሙሉ ጭናቸው ላይ ትንሳፈሩለች እንደ ዳመና

እነሆ በመሰንቆ

እንባ በገበያ አይሸጥም 'ኮ

ተይ'ኮ ተይ'ኮ

አሉ ጋሼ አልተገናኘንም

ወንዙ ላይ እየተንሳፈፈች ውብ ወጣትነቷ፤

ሰላምገዢ

እረፍት የሚሰጡ እጆቿን ዘርግታ ትጠራኝ ነበር

«ና'ኔ ልቀፍህ

ጊዜ ሳይይዝህ

ሳይጨባብጥህ

ውብ ወጣትነቷ

የገደል አበባ ንፁህ ፈቺ

የማለዳ ምንጭ ቀገቃዊ ጉንጨ

እንደናት ምቹ ደረቷ

«የህይወት ተጋድሎ ያተኮሰውን ግምባርህን

በጉንጨ ላቀገቅገልህ

የሀሳብ ሽክም ያደከመውን ራስህን

ደረቱ ላይ ላንተርስልህ

እረፍት ልስጥህ» አለችኝ

እሺም አላልኳት እምቢም አላልኳት

እንዲያው ዝም አልኳት

አንቺ ቆንጆ ወጣት

ወጣትነቱ የተሰረቀበት

ከወጣትነትሽ ቢሳተፍ ምን አለበት?

ጥላ ወደ ምስራቅ

ህይወት ወደ ምእራብ

ፀሀይ ወደ ምስራቅ

በመካከላቸው ታጣ ትላንትና

ወደ ሰማይ ኮከብ

ወደ መሬት ጤዛ

ሂደች ራቶችብኝ

ሸሸች እንደዋዛ

What is the price of the priceless youth we wasted when we were young?

ቦታው . . . ማሚት እሹሩሩ ቤት

ጊዜው . . . ማታ ማታ

ሰዎቹ . . . ጥላሁንና መፋቂያው

ጥላሁን ጥል አሁን፡፡ ጥላሁን ረብሻ የሚጣላው ሰው ቢያጣ ትልቅ መስታወት ገዝቶ ከምስሉ ጋር ለመጣላት ሳይሞክር አይቀርም «የማረገውን አታርግ ብዬሀለሁ፤ ዋ! ፈረሰኛውን» ይለዋል

ከንፈ ማሚትን በሙሉ ነብሱ ይወዳታል፡፡ ግን ነብሱ ቁላው ሣሳ ላይ ነው፤ ፈታውራሪ ይሙት!

ትርሲትና ብርሀኑ እንዲህ ሲዋደዱ ልጅ ቢወልዱ ልጃቸው ምንኛ ያምር ይሆን?

ጠንፍቶለሽና ጴጥሮስ ወልደው ቢሆን ኖሮ ልጃቸው ሽባ ይሆን ነበር? ወይስ ባለሻኛ? ወይስ ድንክ? ወይስ ጉጅ? ምን አይነት?

እኔ

እዝኚ

ተስፋ ቆርጫ

ሁሉን ትቼ

ማታ ማሚት እሹሩሩ ቤት በቀይ መብራት ጥቁር ሶፋ ላይ ተቀምጫ፤ ወጣቶቹ ሲቶቹን ይቀባበሉዋቸዋል

/ሲቶቹ ወንዶቹን የሚያቀርቡበት ይመስላቸዋል/

የኒን ግን ወጣትነት

ችላ አልኮዋት አሳለፍኩዋት

ባይሆን እስቲ በሌለችበት ላንሳት

በበገና ላሞጋግሳት ላወዳድሳት

በቃላት ተረት ልካላት

«እስቲ እሳት ልሙት»

አሉ እማማ ሰንበቱ

ሴት አዳሪ የነበሩቱ

እቃጣሪ የሆኑቱ

እንቺ ወጣት የነበር ጣት

ልጅነቴን ምንጭ ዳር ስትሢወት አገኘሻት?

እና ምን አልሻት?

መንሻዬ የአባይ ዳር እንባ

መድረሻዬ የከንለን ከምታ

ባርባ አመት ስፋት ምድረ በዳ
በያዘው ዱላ ውሀ ሚቀዳ ሙሴ
ሙሴ ጀላጅያን ነው
ወይስ ሙሴ ሙዝኪስ?

ሙሴ ባሰኘው ቁጥር በዱላ
አለቱን እየመታ
ይባላል ያፈልቅ ነበር ውሀ

ውሀ ውሀ

የግዚር ውሀ

ቅንዝር አይኔን ዳሊዋ ላይ ተክዬ ቃላት ልሰንዝርልህና

«ጉልበትም ሀብትም እውቀትም ባዶ ናቸው፤ እንደሌላው ሁሉ።
ጉልበተኛውም ከጊዜ ጋር አይታገልም። እምስት መቶ ኪሉ የሚመዝን
አለሉ እነሳህ ተብሎ ደስ አለህ። እሺ፣ ታድያ ምን ይጠበስ? ብዬ
ብጠይቅህ ግን፣ የጉልበትህ ዋጋ ቢሰነት ይታይሃል። ከንቱ!» አሉ ሽባው
ሰውዬ፣ አይኖቻቸው እንደወፍ እየበረሩ

ዳኛው ለከፍተኛ ፍርድ ቤት የተፃፈውን የሰው ልጅ እቤቱታ
ካነበቡ በኋላ

«ይህን ጥያቄ ደጋግመን ሰምተናል። ግን መልሱን የሰግነው
አይመስለኝም። ጥያቄ ቢበዛ ስንቅ አይሆንም»

ጠበቃው፡- «ጌታዬ፤ እዚህ ጎረቤት አልምጥ የሆነች የገደል ማሚቶ
አለች፤ እምና የጠየቅነውን ጥያቄ እየሰበሰበች ባመት ባመቱ
ትወረውርብናለች»

ዳኛው፡- «ማስጠንቀቂያ ይሰጣት»

ጠበቃው፡- «ተይኮ ተይኮ ተብለሻል»

የገደል ማሚቶ

«ተይኮ ተይኮ ተይኝ ልተኛበት

ቁላዬ ነው ዳገት ቆለጤ ቁልቁለት

ተይኮ ተይኮ

እትበይኝ እንኮኮ

ነይኮ ነይኮ ልበልሽ እንኮኮ

ቁላዬ እምስሽ ፊት ሰግዶ ተምበርክኮ

ታስታውሺኛለሽ የያሪኮን ምርኮ

ፀሀፊ፡- ቀኑን በመቼ ላድርገው ጌታዬ?

ዳኛው፡- ዘለአለም፤ ሰባት ዘመናት፤ እልፍ እም እእላፍ አመተ
ውድመት በለው። ደብዳቤው ከዘለአለም እርባ እራት ዘመናት በፊት
እንዲላክ። በሬኮማንዴ

ክስ፡- ምድረ በዳ ውስጥ ለብቻህ

በተስያት በበጋ

ፀሀይ እላት ስትተፋ

ንፋስ ደክሞት ሲያንቀላፋ

ሲና በረሀ ውስጥ ለብቻህ

ፀሀይ ከላይ ስትከካህ

እሸዋ ከታች ሲጠብቅህ

እየሩ ከዙሪያህ ሲያበስሉህ

ውሀ ጥም ሲያጠወልግህ

የሙሴ በትር ሳይኖርህ

አለቱን ማን ያንኳኳልህ?

አባይን ብታገኘው ጠጥተህ

የምትጨርሰው ሲመስልህ

ታዲያ. . .

ኮዳ

ውሀ

በትንሽ ኮዳ

ጥቂት ውሀ

በትኖርህ

ያችን ኮዳ ከፍተህ

በንቀት ቀስ ብለህ

ያችን ጥቂት ውሀ

ብታፈስ

እያወቅክ እንደማትታፈስ

በሀሊናህ ፊት የለብህም ወይ ክስ?

ወይኔ ወጣትነቴ!

ከሰሰኝ ሸበቴ

ማንኛ ብሎ?

መኑ አንተ?

እኔ ምናሴ ንጉሰ በረሃ

ወባህታዊ በውሴ በረሃ

የምፈልግ ጠብታ ውሀ

ጠብ

ጠብ

ጠብ

ያችን ውሀ ደፍተህ

ጥቂት ጠብታ ብቻ ስትቀርህ

ወይኔ ውሀዬ

ወየው ውሀዬ

ፈሰሰ ውሀዬ

አንቺ ጠብታዬ ጠብታዬ

ናፈቀኝ አንባ ጫው ውሀዬ

ብለህ በማልቀስህ

ሰላም በመንላትህ

በሀይወት ጠብታ በሀሊና ዳኛ የለብህም ወይ ከስ?

አዬ አንዲት ያረጉታል?

ዋይ ዋይ ሸረ ወየው

አዬ ያልተኖረኝ ኑሮ

ዋይ ዋይ!

አዬ አንዲህ ይቀብሩታል

ዋይ ዋይ!

አዬ አንድ ሌላው ኑሮ

ዋይ ዋይ!

ሸረ ወየው ብሎ

ዋይ ዋይ!

አርባአቱ «ሰላም ለኪ»

ከህ ግእዝ ልባክ ሆ ሳብል በሰብአቱ ሆህያቱ ፊደል ግእዝዊ ግጥም
ለቡን ከንፈሊል እንደደረሱት

መልክል በረሀ

ሀ — ግእዝ ሀፒ ሰላምታ

ሰላም ለኪ
ቤተ ዊስኪ
ደስከረኪ ገንዘባችን
ያመልከኪ ትንሀራችን
ወይቆፍረኪ ቁላችን
የቡላችን

ሁ — ካእብ ሁፒ ባጭሩ

አንቺ የሊሊት ሴት
ዊስኪ በራ ቤት
የገንዘብ ገሪድ
የቁላ አመቤት
ይምና ልጃገሪድ
የከርሞ ባልቴት
አሜት የሊት ሴት
የሀሀቴ ሴት

ሂ — ባልስ ሂፒ ተዘጋጁ

ብርሃንን ሊተብሩ
ጨለማን ሊጠሩ
ወፎች ሲዘምሩ
ጸሀይ ስትሸሸ
ቆኑ ሲመሸ
ግብር ውሃ ወጥተሽ
ፊትሽን ተሳክላሽ

በካርታ ጠንቁለሽ
ትጠብቂኛለሽ
ትጠብቂኛለሽ

ሃ - ራብእ ሃፕ እንቺ ነሻ

እንች መልክሽ «ፑድር»
ዐሀይሽ ቀይ እምፑል
ባልሽ የብድር
ፍቅርሽ ያስር ብር
እንቺ እታላይ
ሳቅሽ ካንገት በላይ
ባሉችሽ ብዙ
እንች እጭበርባሪ
የሰው ኪስ ቆፋሪ
ጅሉችሽ ብዙ
ፊትሽን ማላመር በፑደር በኩል
ጭንሽን መክፈት ለሁሉም እኩል
መበዳት እታፍሪ
መውለድ ስትፈሪ
ኑሮሽ መዘዙ
በምንም በኩል
ሀይወትሽ እጉል

ሄ - ሀምስ ሄፕ እኔ ራሴ

እንቺን እምኔ
ቂጥኝ ዘግኔ
ኅርጊስን እምኔ
ፔኒሲሊን ውጪ
ከቂጥኝሽ ድኔ
ከጨብጥሽ እምልጪ
እንቺን እምኔ
ቀረሁ ባክኔ
ቀረሁ መሀኔ

እምሁ
 አለች ላላ
 ምን ማለቷ?
 መውለዷ
 መቀለዷ
 ቀልድ ነው 'ንጂ
 እንግዲያ?
 እኔ 'ንጂ
 እንቺን እምኔ
 ቀረሁ መሆኔ

ሀ — ሳድስ ህገ ቁላ ነህ
 ውጥርጥር ግትርትር
 እጭር ክርክር ብትር
 ዘወትር ትርትር
 በዳሊሽ ውርውር
 በቂንጥርሽ ሙልጭ
 በብልትሽ ንክር
 ቶጭ-ቶጭ
 ቶጭ-ቶጭ
 እጭ
 ረጭቶ ሲጠወልግ
 በጨርቅ ጥርግ
 እርገሽ ብድግ
 አሁንም እጭ
 ለስንት ብር?
 ሰራሽ ሰልገትገት
 ኑሮሽ ብስጭትጭት
 እድልሽ እጣሽ እንደኔ ሰንኩል
 በምንም በኩል ህይወትሽ አጉል
 ብሬን ቶጭ
 ቶጭ-ቶጭ
 እይ ኑሮ

መቼ እንዲህ ነበር

ያሰብነው ዱሮ?

ሆ - ሳብእ ሆኖ ያው ነን'ኮ

አይዞሽ የኔ እህት ቻይው እጣሽን

አይዞሽ የኔ እህት ቻይው ጣጣሽን

ብትሆኒም ለኛ አሻንጉሊታችን

አሻንጉሊት ነን እኛም ራሳችን

ሳንፈቅድላቸው እየፈጠሩን

በጨለማ ውስጥ የወረወሩን

ለንደናቀፍ የማስቁብን

እኔ

ድንገት ነትቺ

አንቺን አይቺ

ደንግጧል

ውበትሽን ፈርቺ

ከማንነትሽ ሸምጥጧል

አምልጧል

ብልቴን አድክሜ

ነብሴን አሳምሜ

ትኩሳቴን አዳፍኜ አጥፍቼ

ተኛሁ ተመልሼ

አሁንም ባንኜ

ነብሴን አውልቄ አጥቤ

አስጥቼ አድርቄ

አጥፊ ጠቅልዬ

አምጥቼ ላንቺ ሰጥቼ

እጠብቃለሁ

እፀልያለሁ

ተይ'ኮ ተይ'ኮ

ነይ'ኮ ነይ'ኮ

ተይ'ኮ ነይ'ኮ
 ነይ'ኮ ተይ'ኮ
 ልበልሽ እንኮኮ
 ግን ዳሩ ግን
 ግን ነገር ግን
 አባ ቄሱ
 ባለ ነብሱ
 እየጠሙ
 እየከሱ
 እየሰጡ
 እየነሱ
 ቡራኬ
 ዘስላሴ
 ለስጋዬ
 ለነብሴ

ድንገት ወደ ውስጥም እንዳይዩ
 እንደኔ እንዳይበረግኑ
 አልቦ በአልቦ ውስጥ
 ባይ በባይ ውስጥ እንዳይሆኑ

ደጃች ውቤ ሰፈር፣ ማማት እሹሩሩ ቤት ሙሉ የምትባል ሸርሙጣ
 አለች

ሳቡን ደርሶ መልስ ሶስት ብር

ላዳር አስር ብር

እግዚር ያለ አለት

መናፍቅ ደብተራ በዜማ፡

«ማርያም መግደላዊት በጊዜዋ ስለነበረች አመንዝራ

ሙሉ በረሀዊት በልጅነትዋ ስላልነበረች ሸርሙጣ

ያችንስ ማን አወጣ ያችንስ ማን አመጣ?

ልበ ንቡሀን ትንሽ ልጅ ወደ እርኩስ ሸርሙጣ የሚለውጣት ማን
 ነው?»

የሙሉ ድምፅ በቴፕ ሪከርደር፡- «ኸረ ንሺ! የእስላሙንም
የክርስቲያኑንም ሀጢአት ጠርጌ የማድር ሰው ነኝ፡፡ ማንንም
አልላማሁትም፡፡ ሆ!»

እምላክ ሆይ መቼ በደልንህ? እንተ በደልክን እንጂ
ሸርሙጣዋን ማርያም ቅድስት ያደረጋት ማን ነው?

ተይ'ኮ ተይ'ኮ ተይ'ኮ ተይ'ኮ

እኔማ ወዳጅሽ ቆራቢ ነኝ'ኮ

ተይ'ኮ ተይ ኝኮ

ሰነገርህ እህ ብለህ ስማኝ

መባዳት መቸስ ትልቅ ነውር ውርደት ነው፡፡ ሴትየዋ ላይ ውተህ፤
ስታለክልክ ቆይተህ፤ ሀጢአትህን ስትረቁ ሳህህ ምን ማድረጌ ነው?
ብለህ ራስህን ጠይቅ እስቲ፡፡ ወይም ቁላህ ተ ሞ በልብህ ከበሮ እስከስታ
ወርዶ ወርዶ፤ ገብቶ ወጥቶ ገብቶ ተፍቶ «እሁን ልትጠወልግ ምን
አቅለበለህ?» ብለህ ጠይቀውማ፡፡ ከንቱ ተውላክ!

ከሌሎች ልጆች ጋር ቅልቦሽና ኩኩሉ ስትጫወት የነበረችውን
ትንሿን ሙሉ፤ እሁን ከሌሎች ሴቶች ጋር እንድትሸረሙጥ ያደረጋት
ማን ነው? ኸረንሺ ነዋ!

እንድ ማታ ማማት እሹፋፋ ቤት እንዳርጋቸው ሰካራሙ
እንደላማዱ ሰክሮ፤ እፍንጫውን ይዞ «እፍ! እነዚህ ሸርሙጦች
እምላቸው ይገማል ጃል! ማዘጋጃ ቤት ውህ ከለክለ? ለምን ገብር ውህ
አይወጡም?» አለና

በዘመን ቁልቁለት

ሰዎቹ ሳቁለት

ይህ አይነቱ ንግግር በየቀኑ ይሰማል

ከነሳቱ፡፡ ሳቁ

ሳቁ ሳያውቁ

እነባዶ ሳቁ

እምላክ ሆይ መቼ በደልንህ

እንተ በደልክን እንጂ

«ይፍቱኝ አባቴ»

ካንድም ሁለቴ፤ ሁሁ

ተይ'ኮ ካእቢ

ልንገርሽ አስቢ

«ይፍቱኝ አባቴ»

መዕሀፈ ዕጻት
እንቺ ቆሻሻ ሻሽ
ቅማላም ብላሽ
ንቁህ እያልሽ
የጠመጠመሽ ይፍታሽ
እሁን ቆሽሽሽ እንደምን ልንነሽ?
ሁሁ

ኢሮ አለ እውራ ዶሮ
እድሜውን ጥሮ
ጥሮ ጥሮ
ሀልሙን ከምሮ
ቅዠቱን ቀሮ
ያሮጊቶች አሮሮ
አይ ኑሮ!
በጊዜ ከበሮ
አምኖ ጨፍሮ
መሞት ዘንድሮ
ይሸው ነዋ ኑሮ
እግዚአብሔር!

«ይፍቱኝ አባቴ»

ካንድም ሰለሰቴ! ሂ ሂ ሂ
ተይኮ ሳልሲ
ፈጠሩሽ ስላሲ

እራት ዘሁልቱ
አትብሉ ያለው ሙሴ በእራት
እንቁራሪት እንሸላሊት ሸራሪት
በመላበሉ ተበድተሽ ሌሊት
ራሳሽ ራክሳሽ
ሰው አርክሳሽ
በኪፍቤል
በሱራፈል
የገዘተሽ ይፍታሽ
ሂ ሂ ሂ

እግዚር የጊዜ ክብራቱን ጭሮ
አቃጠለኝ እንደ ጭራሮ
ዞሮ ዞሮ
መዝጊያው ጭራሮ

ዘሀይ ስትቆነን
ጨለማ ሲጅነን
ሸሸች ኑሮ
ሾልካ በጓሮ

ዋ'ያለች ዋለች ዋኔዋ
ምን ሆኖ ይሆን?

«ይፍቱኝ አባቴ»

ሃ ራብእ ሃ፤ መፅሀፈ ደንቃራ

በሰመ ቃኢል

ወሳጥናኢል

ደንቃራ ያዞራብሽ

ድግምት የደገመብሽ

ይፍታህ

ሃ ሃ ሃ

እውውው

እለ ጅቡ

ምን ማለቱ?

እንትን ማለቱ

እንትን እንትን

ለምናምን

ወጣቶቼ በኖን ቆለፉ

ተዋደዱ ተቃቀፉ ተጣደፉ

እንቀላፉ

ኮኮሱ!

ሌሊቱን ለብሶ እርጅና ደረሰ

ተኝ እጁን ሰደደ

ውብ ጡት ያሰሰ

መግባቱ ጠወለታ
ጠወለቱ ጠወለቱ
ሲኳጋ ተያይ
አለቀቡ አለቀቡ
እማት መሬት ያለ ቅሬት
ሳታሳምጥ ዋጥ ስልቅጥ!

ዋይ ዋይ

ዋይ ዋይ

«ይፍቁኝ አባቴ»

ሄ - ሄ ህምሴ፣ ካንድም አምስቲ

ተማሪ ከመሲ

«ይፍቁኝ አባቴ»

መሀል መታጋ

አንቺ ሞተሽ

በኪሩቤል

በሱራፊል

በንቡህ ሻሽ የገነዘሽ ይፍታሽ

ሄ ሄ ሄ

መሲ መሲ

በበረሀ

ከላይ ማና

ከታች ሙሀ

ተይኮ ተይኮ

ዳዊት እደግማለሁ

አትበይኝ አንኮኮ

ነይኮ ነይኮ

አረጃሁ በረደኝ

አልበሺኝ ብልኮ

በይኮ በይኮ

ሽቡቴ ከበደኝ

አንተርሺኝ ብልኮ

እምቢ! ማርጀት እምቢ!
መሞት እምቢ!

ወደ ሰማይ ኮከብ
ወደ መሬት ጤዛ
አልብሺኝ ፍቅርሽን
ህይወት እንድገዛ

እምንቷ የቦ ምንጭ እንዲት ደቂቅ ፈላ
በአልቦ እሸዋ ተዋጠች መልላ
«እኔና እንትኔ የምናቀው ቅኔ»
አሉ አለቃ ገብረሀና
ዳዊታቸውን ደገሙና
አሁን አትመኚኝ አልፈልገምና

ተረት ተረት
የመኪና ጋራሻ
እንዲት ሴትዮ ነበረች
ስትፕር ስትፕር ሞተች
ተቀበረች...

ይህ የሁላችንም ታሪክ ነው

እንዴት ያረጉታል ያልተኖረን ኑሮ?
እንዲህ ይቀብሩታል እንደሌላው ኑሮ

እምላክ ሆይ መቼ በደልንህ
እንተ በደልክን እንጂ

እንቺ ቆይ
ዝም በይ
ፍጡር ቢንጫጫ
በሞት መቀጫ
ዝም ዝም
ዝም በይ

አብሾ መበጥበጥ
ድግምትን ማላመጥ
በዕርእ በእብራይስጥ

መጣፍ መገላለጥ

ይጠቅም ይሆን ወይ

እንሞክር ይሆን ወይ

አለችኝ ውብ ወጣትነቴ

ገነት ልጅነቴ

ወንዙ ላይ እየተንላፈፈች

እሺም አላልኳት

እምቢም አላልኳት

እንዲያው ዝም አልኳት

ውዴ ሆዴ

ሄድሽ 'ንዴ

ራቅሽ 'ንዴ

ባከንሽ 'ንዴ

እኔ 'ምስቀው

ሳዝን ብቻ ነው

ሃ ሃ! እያረረች ባቀች

የሀይወት ማሽላ

ደሞ የማገዘፍ

እንዴ ብቻ ነው

የምንኖረው

ብዬ ሳስብ ነው

ሄ ሄ ሄ! ትክቤ

ለዚህ'ኮ ነው

'ምንከተከተው

ሆሆሆ!

ስቃዬ ስቆ

ጥላዬ ጠልቆ

እንደዚህ ስስት ብታይው ውስጤን

በመሀረቤ ጠቅልዬ ንፍጤን

ቂ ቂ ቂ ቅ!

ተይኮ ተይኮ
እትበይኝ እንኮኮ
ቂንጥፌ ይታሃል
በቆለጥሽ ሾልኮ
/ውስጡን ለቂስ/

«ይፍቱኝ አባቴ»
ሊያንከራትትሽ
ካፈር የፈጠረሽ
በረሀብ ያጠረሽ
በምኞት የወጠረሽ
በእጦት የቋጠረሽ
ፈጣሪሽ ይፍታሽ

እሁንስ ላቁ ለቀቀኝ
እንባው ተናነቀኝ
ዋ'ያለኝ ዋለኝ ዋኒዋ
እኔም እንደሷ
ምን ሆነን ይሆን?

«ይፍቱኝ አባቴ»
ካንድም ሰድስቴ፣ ሀ ሀ ሀ!
ተይኮ ሳድሴ
ላንቺ ነው ውይሴ
«ይፍቱኝ አባቴ»
መሐሪ፣ ፍትህ ብሄር
አንቺ በልቃጣ
ሸረመጣ

በህግ ተከሰሽ
ያሰረሽ ይፍታሽ
ሀ ሀ ሀ!

ያዋቂ እሮሮ
የልጅ እንጉርጉሮ

ሸሸች ኑሮ
ሾልካ በጓሮ
እግዚአ

ዋ' ያለች ዋለች ዋኔዋ
ምን ሆና ይሆን?

<<ይፍቱኝ አባቴ>>
ካንድም ሰባቴ፣ ሆሆሆ!

እንግባ ሰባሌ
<<ይፍቱኝ አባቴ>>
መፅሀፈ ፍትህት
እንቺ ባለቂንጥር
ኮሚክ ፍጡር
እንቺ ታላቅ ሚስጥር
የተመራመረሽ ይፍታሽ

ይኸውልሽ ሆሆ!
ከ ሀ ግእዝ
እስከ ሆ ሳብእ
በፊደሉ
በሙሉ
እሳሳቅ
እሰማሁሽ
በሰምና ወርቅ
አለባበስኩሽ
በውስጠ ወይራ
ወጋጋሁሽ

«እኔና እንትኔ
የምናቀው ቅኔ»
አሉ አለቃ ገብረሀና
ቁላቸውን አቆሙና

«ይፍቱኝ አባቴ»
ተይኝ አቦጊዳ
ደሞ ልጄ ሆንሽ?
ጊማም ብልቴን
በልቶብኝ ቡዳ
መቼ ወለድኩሽ?
ቂቂቂቅ!

አሁን ደሞ
ባዲሱ ሞ
ድ አሳሳቅ
እስቲ ልሳቅ
ቂቂቂቅ!

ሸርሙጣና ውሻ ሁለቱ አንድ ናቸው
ቢተስኪያን አይገቡ ቂስ አይባርካቸው
መብዳትን የመሰለ መላጣ ውርደት የት አ
እያሉ ሲሰብኩ ስልቡ ባህታዊ
ካድማስ ወዲያ ርቀት
ካልማዝ ወድያ ድምቀት
ከሳት ወድያ ሙቀት
ከሲት ወዲያ ውበት
ከእምስ ወድያ ጥልቂት
ከሞት ወዲያ ህይወት
ይገኝ እንደሆነስ?
አለችኝ ውብ ወጣትነቴ ገነት ልጅነቴ፤ ወንዙ ላይ እየተገሰረረች
የወንዙኝ ወንዝ የሆነው የጊዜ ወንዝም ከሆንም ላይቆጥረን መድረሻ
የለሽ ገዢውን ይቀጥላል ይቀጥላል ይቀጥላል
ውብ ወጣትነቴ
እንደቡሄ ማታ የማይቀር ሊታዊ አይኖድ
እንደማር ወለላ የማይስገመጽ ከናፍሯ

ና አፍህን አፊ ሳይ ደቅን
 የኑሮን ምሬት ላጣፍጥልህ
 ጊዜ ሳይመጠኝ
 ሳይጨራምተኝ
 ቅደመው ሳመኝ
 ተደሰትብኝ
 ተጠቀምብኝ
 ከፈለግክም ተጫወትብኝ
 ብቻ እንዲሁ አትተወኝ
 ከንቱ አታስቀረኝ» አለችኝ
 እሺም አላልኳት እምቢም አላልኳት እንዲያው ዝም አልኳት

ምዕራፍ ሁለት

እ ሹ ሩ ሩ ቤ ት

«እኛም እየነው ሁሉንም
እንዳንቺ ዓይነት እዳራሽ የለም»
/ያማርኛ ቅኔ/

ከምሽቱ ሶስት ሰዓት ይሆናል። ቅዳሜ ማታ ማሚት እሹሩና ቤት። እሻሻሎቹ ሁሉም የጥለቱ ሰፋት ስንዝር የሚያህል የሀበሻ ልብስ ለብሰዋል። ግን በቀዩ መብራት ምክንያት የጥለቱ ቀለም ምን እንደሆነ ለመለየት አይቻልም። ሁሉም ነገር ደም ውስጥ የተነከረ ይመስላል።

የሚደንሱትን ሰዎች እንዳልገደው እየተጠነቀቁት ወደ ውስጠኛው ክፍል አመራሁ። የውጪው ክፍል አምስት ሰአት እስኪሆን ድረስ ምንም አይታይበትም። ያው የተለመደው ቀይ መብራት፣ የተለመደው ጨክታም መብረቃ፣ የተለመደው ዳንስ እና የተለመደው ጉራ ብቻ ነው። ከአምስት ሰዓት በፊት አዲስ ነገር ቢገኝ እውስጠኛው የማይደነስበት፣ እንዲያው ቁጭ ብሎ የሚጠግበት ክፍል ውስጥ ነው። አዲስ ነገር ባይኖርም ጋሼ ለልተገናኘንም ይኖራሉ።

ይኸዋ፤ እንደ ልማዳቸው ጥግ ሶፋቸው ላይ እንደ ተራራ ተቆልለዋል። ለሁን የውስኪ ብርጭቆ ይዛ ጭናቸው ላይ እንደ ነፃ ጉም የምትንሳፈረው ፅጌ ናት። አጠገባቸው ያለው ሶፋ ላይ ተቀመጥኩ። እዩኝ፣ ተሳሳትን በእንገት እጅ ተነሳሳን፣ በቃ። ማሚት እሹሩና ቤት ስንተያይ ይኸው ሶስት ዓመት ሆነን። ታዲያ ተነጋግረን አናውቅም።

ዙሪያውን በየሶፋው ላይ አንድ ስድስት የሚሆኑ ሰዎች መጠጥና ወሬ ይዘዋል። ከእንዱ ጋር ማሚት እሹሩና ታወራሰች። እንደ እሻሻሎቹ የሀበሻ ልብስ ለብሰዋል። ከነውፍረቷ ከነቅላቷ ሲያምርባት፣ አብሯት ያለውን ሰውዬ እየሁት። ጠይም፣ ኩሩ ቢጤ፣ መልክ መልካም ወጣት። ጥቂት ቆይታ እንግዲህ ወደ ጠንፍየለሽ መኝታ ትወስደዋለች። የታደለ ሰውዬ፣ ማሚት ወጣቶችን ስታስደስት ጠንፈየለሽ መኝታ ቤት እያስገባች ነው። የራሷ መኝታ ለሷና ለከገፈ ብቻ ነው። ሌላ ወንድ አይገባበትም።

እኔ ብዙ ጊዜ ገብቼበታለሁ፣ ግን ከከንፈ ጋር ሆኜ ነው።

ዛሬ እውጪው ከፍል ዳንሰ፣ ጨከትና ቀይ መብራት አለ። አጠ ሀቢ ጋሼ አልተገናኘም ዕጊን በጆሮዋ አንድ ነገር አሏት። ትንሽ በመንቀሳቀስ ሰውነቷን ጭናቸው ላይ እመቻቸችና በሽ-ክሽ-ክታ «አሁንስ?» አለቻቸው። ስትቀመጥባቸው ሽንቷን እንደምትሸና ዓይነት ተሟሏን ገልባ ስለሆነ ተሟሉ ዙሪያውን ኩፍ ብሎ በርሟቸውን አልብሶታል። አሁንም በጆሮዋ ምናምን አሏት። «ትር-ትር ሲል ይታወቀኛል» አለቻቸው። ሙስታሻቸውን እየደባበሉ «ወግጁ! ባለፈ!» አሉዋትና በእጃቸው የብብቷን ፀጉር መደባበስ ጀመሩ። የተቀመጠ ችባቸውን ሲት ብብት ሁልጊዜ እንደደባበሉ ነው። እና ሙስታሻቸውን የሚያሹ እየመሰሉ ሲትየዋ ብብት ውስጥ ሲታጠን የቆየውን ጣታቸውን ያሸታሉ። ዕጊ በቀሰታ «ሂ!ሂ!ሂ! እኮ አይኮርኩሩኝ» ትላቸዋለች።

እኔ እነሱን እማላይ እማልሰማ መስዬ ወዲያኛውን ከፍ እመለከታለሁ። ሰዎቹ ካሊፐሶ ሲደንሱ ይታዩኛል፤ ግን ለሙሉ የምችለው የበሩን ሰፋት ያህል ብቻ ስለሆነ፤ ደናሾቹ ብት ይሉና እንድ እምሱቴ ረግጠው ወደ ግራ ወይም ወደ ቀኝ በኩል ጥፋት ይላሉ። ጠፋ ብዬ ሌሎቹን ደናሾች ስመለከት ብት ይላሉ። እነዚህ ደዋ ተራቸውን ይጠፋሉ።

ትርሲት ከአንድ አጭር ሰውዬ ጋር እየደነሰች ብት አለች። ወደ ግራ ወደ ቀኝ ስትመዛወዝ የደስ ደስ አላት። ንፋስ እንደሚያመነጣው ብት ወጣት ዛፍ። ሙዚቃው ዘዘንና ውበት ሞልቶበታል፤ በተለይ ለሷ የሚዘፍን ይመስላል። ወደ ግራ ወደ ቀኝ መዝሙዝ - መዝሙዝ - ጠፋች። አጭሩ ሰውዬ ወደ ጠፋችበት በኩል ዞሮ ብቻውን ይደንሳል። እያትበትም። እሱም ተራውን ጠፋ። ግራ ሚማው ብቻ ይታዩኛል። እነ አሱቴር እነብዙነሽ ይደንሳሉ። ከሙዚቃው ጋር ንግግርና ሳት ይሰማል። ብት አለች ትርሲት። መዝሙዝ - መዝሙዝ። ረጅም ፀጉሯ ጠይም ፈቷን ከቦታል፤ ተትረፍርፎ ትከሻዋ ላይ ተጋድሟል። ረዘም ቀጠን ያለች፤ ጠይም ውበት የተጉናፀፈች ወጣት... እየችኝ፤ ፈቷ ብርግን ለብሏል፤ ሳት አለች። ሆኖ ውስጥ እንደ ሙቀት ዓይነት ነገር ተፈጠረ። ፈገግታዋን ባየሁ ቁጥር እንደዚህ ነው።

ዳንሱ ሲያልት ቢራ ይዛልኝ መጣች። ወደ ዳር ሆንኩላትና ሶፋዬ ላይ ተቀመጠች። አቀፍኳት። ራሷን ትከሻዬ ላይ አሳረፈች፤ ዐይኗን ዘጋች። ፀጉሯን ንካቡት። ሀር፤ ሕይወት ያለው ሀር፤ ከሊት ውስጥ የበቀለ ሀር። ማሟት እሹሩሩ ቢት የምመጣበት አንዱ ምክንያት የትርሲትን ፀጉር ለመዳበስ ነው።

እንድ ወፍራም ሰውዬ ከወዲያ ያየናል። ፈልጓት መሰለኝ። በግላሴ «ሁለት ሳምንት ታገሰ» አልኩት። ከትከሻዬ ላይ ቀና አለች። ተያየን። ውብ ጠይም ሳቂታ ፈቷን ስጋት ወሮታል። ከዚህ ቀደም ሰላሳ አርባ

ጊዜ የተነጋገርንበትን ጉዳይ እንደገና እንደ እዲስ ልንነጋገርበት ልንሰቃይበት ሆኑ። መሰቃየት በሸፈነው ድምፅ «መቼ ነው ማሂደው?» አለችኝ። ከብርሃኑ ጋር ፍትር ይሟላል፤ ብርሃኑ ለሥራ ተላኮ ጂኒን መሐዳ ነው።

«ከእንደ ሁለት ሣምንት በኋላ» አልኳት

በግራ በኩል የከናፍሯ መገናኛ ይንቀጠቀጥ ጀመር። ዐይኖቿን አስር ጊዜ ትጨፍን ትከፍተዋለች። እንባዋን እንዳይወርድ ለመከላከል አቃቃት። ሰው እንዳያያት ቶሎ ብላ ፊቷን እንገቱ ስር ደፋች። ራሷን በእጇ አቀፍኩት። ሙቅ እንባ እንገቱን ነካኝ። ፀጉሯን እየዳበስኩ «አይዞሽ ትርሲትዬ፤ አይዞሽ» አልኳት። ምንም ሳረግላት አልቸለም፤ ስትሰቃይ አያየሁ ማዘን ብቻ ነው። ብዙ ዕንባ ካፈሰሰች በኋላ እንደልማኳ መግራብ ከደረሰች ኪሴ አወጣች። እንደተደፋች እንባዋን አደረቀች። አየችኝ። ሳት ለማለት ሞከረች። አቃቃት። ተመልሳ እንገቱ ሥር ገባች። የማረገው ጨነቀኝ።

ወዲያኛው ክፍል ውስጥ ዳንስ፤ እዚህኛው ክፍል ውስጥ ወሬ ሰላል፤ ማለት ሰው ሁሉ የየራሱን ደስታ ስለሚያሳድድ፤ የዚችን ልጅ ስቃይ ማንም አላስተዋለም። ወፍራሙ ሰውዬ ብቻ ያየናል። እሱም የገባው አይመስለኝም። አሁን የሚያያት በምኞት ነው እንጂ በፍትር አይደለም።

ዕጊ ጋሼ አልተገናኘንም ጭን ሳይ እንደተቀመጠች «ውስኪ ልድገም?» ስትላቸው ተሰማኝ «አያስፈልግሽም» አሉዋት

«እንዲት ውስኪ ብቻ?»

«የለም»

«እንግዲህ ተነስቼ እሂድለታለሁ» ቀልድ ነው

«ሂጃያ!»

«ካንክሊሁን ማን ያሞቅልኋል?»

«ቂጥ ያለሽ እንቺ ብቻ ነሽ?»

«የኔን ያህል ወፍራም ቂጥ ከየት ታመጣለሁ?»

«ሞልቶ!»

«እንደኔ ካንክሊሁን የሚያሞቅልሁ?»

«እንዳፈር!»

«እንደኔ ትርትር የሚያደርግልሁ?» ሳቀችባቸው

«አልተገናኘንም ልጂ! ባንገናኝ ነው» አሉዋት

«እኛም አልተገናኘንም» ተነሳችና ቀሚሷን አስተካከለች። ወደ

ዳንሱ ከፍል ስትራመድ ወንዶቹ ሁላችንም የቂጫን ከፍ ዝቅ ማለት በተላዋጭ ዐይን ተከተልነው።

ትርሲት ከትከሻዬ ቀና ብላ ለየችኝ። ሀዘን ለቅሶውን ለማሸነፍ የታጠቀች ትንሽ ፈገግታ ሊያሳየች

«መሀረብህን ለበላሽሁብህ ምናሰዬ?» ለለችኝ

«የልጅ ነገር፣ ሁሉ ማልቀብ» ለልኳት

«ምን ሳርግ ምናሰዬ? እው-ደዋለሁኮ»

«እሱም ይወድኻል»

«ታዲያ ለምን ትቶኝ ይሔዳል?»

«መሔድ አለበታ። ደዋ ከአራት ወር በኋላ ይመለሳልኮ»

«እውቃለሁ»

እንገደን ደፍታ መሀረቤን እያጣጠፈች ትንሽ ሊሰበች። የምታለቅሰው ለአራት ወር ከብርሃኑ መለየት ስላቃታት ብቻ አይደለም። ዋናው ምክንያት «ሲመለስ ቢተወኘሰ?» ብላ ስለምትሰጋ ነው። መድረሻ በማጣቷ ውቢ በረሃ ገባች እንጂ መሸርሞጥ የምትወድ ፃይነት አይደለችም። ብርሃኑ ከሷ ጋር እስካለ ድረስ መሸርሞጥ የለባትም። ቀና ብላ

«ሁለተኛ ለላለቅሰም። ምናሰዬ ሙት-ሙት እውነቴን ነው» መሀረቤን ወደ ኪሴ እየመለሰች «ብርሃኑ ሲሄድ እየመጣህ ታጫውተኝ የለ?»

«አዎን»

«ሙት?»

«ሙች»

«ምናሰዬ ሙት?»

«ትርሲትዬ ሙች!» በጉራጌ ዜማ «ትርሲቶ! ተፈትሽ ይነጥፈኝ ውነቴን ኖ። እዋሽ ይብራኝ!» ለልኳት

ለየላቀች «እንግዲያው ለላለቅሰም» ለለች። ላቋ በጣም ደስ ይላል። አሁን ግን ከዘዘን ጋር ተቀላቅሏል። አንጀቱን በላኝ። በሁለት እጅ ለስላሳ ጉንጮቿን ያዝኳቸው።

«እውራልኝ» ለለችኝ

«ምን ሳውራልሽ?»

«የፈለከውን። የቻርሊን እውራልኝ»

«ትላንት አላወራሁልሽም?»

ቻርሊን ቻፕሊን የሠራቸውን ፊልሞች ሁሉ ብዙ ጊዜ ደጋግሞ ነገራቸዋለሁ። ግን እንደዚህ ባዘነች ቁጥር እንደገና እንድንገራት

ትፈልጋለች። በነገርኳት ቁጥር እንደ አዲስ ነገር ያስቃታል። ይልቁንም ቻርሊ ጦርነት ሔዶ እስራሶስት ወይም እስራኦራት የጀርመን ወታደሮች ብቻውን ማርኮ እየነዳ ሲያመጣ አለቃው «ነበዝ! እንዴት ማረካቸው?» ሲለው ቻርሊ «ከበብኩዋቸው» ይለዋል፤ ብዬ በነገርኳት ቁጥር በላት እየተንከተከተች፤

«አይ ቻርሊ! እስራኦራቱን ከበባቸው? ብቻውን?» ትልና ደስ የሚለኝ ሳቋን በረጅሙ ትስቃለች። ዛሬ ግን ቻርሊ እንዳይሰለጥ ብዬ ሌላ ወሬ ጀመርኩላት። ከንፈና ጥላሁን ለዕረፍት እስመራ ሂደው ነበር አልኳት፤

«እንግዲህ የእስመራ ጋሪዎች ማታም ይሠራሉ። ታዲያ ከንፈና ጥላሁን ማታ ጥምብዝ ብለው ሰከሩና ባለጋሪውን ጠርተው ማሳት እሹሩሩ ቤት አሉት።

ባለጋሪው «እንታይሉ ሀብዚሉ ማሟት እሹሩሩ?» አላቸው። ማሟት እሹሩሩ ቤት ደሞ የት ነው? ማለቱ ነው

«ደጃች ውቤ ሰፈር» አሉት

«እንታይሉ ደጃች ውቤ?» አላቸው

«ይሄ ባለጋሪ ደጃች ውቤ ሰፈርን እንዴት እያውቅም?» በግለት ትግራዎችን በሙሉ ናቁ። «ይኼ ሕዝብ ተስፋ የለውም» ተባባሉ። «ደጃች ውቤ ሰፈርን የማያውቅ ሕዝብ እንዴት ተስፋ ይኖረዋል?» ብለው ተስማሙ። ባለጋሪው ይጠብቃል።

«አዲስ አበባ» አሉት

በሃይል ተናደደ «ዚ! እንታይሉ እብ እስመራ እብ አዲስ አበባ በጋሪ?» ከእስመራ ወደ አዲስ አበባ በጋሪ ይኬዳል አሏት፤ እንዴት? ዚ! ሰነራም እንታይ ይመጽእ? ዚ! አዲስ አበባ ንፈልጥ ሀብዚሉ! ዚ! ዲሰግራሲያች፤» እያለ እየተመናጫቀ ፈረሱን እየገረፈ ሄደ።

ትርሲት ለጊዜው ሀዘኗን እየረሳች ሄደች፤ ፈቷ ላይ ሳት መታየት ጀመረ።

ከንፈና ጥላሁን «ያልከውን እንከፍላለን» አሉት። ባለጋሪው አልሰማቸውም። «ምን ይሻላል?» ተባባሉ። ከንፈ «እኔ ዛሬ ማሟትን ካላየሁ እሞታለሁ» አለ። ጥላሁን «እኔም አስናቅዬን ግየት አለብኝ» አለ። «ከጋሪ ፈረስ እኩል በእግራችን መሄድ ያቅተናል ወይ?» አሉና በሩሣ ወደ አዲስ አበባ እመሩ። ትንሽ እንደሮጡ ቆሙ። «አዲስ አበባ በዚህ በኩል እንዳልሆነሰ?» ተባባሉ። በዚያውም ደክጋቸው ስለነበረ፤ ለድካም መድኃኒት ብለው መጠጥ ቤት ገብተው ሁለት ውስኪ አዘዙ። ሲጠጡ ሳለ ከንፈ «ከማሟት ተለይቼ ሳድር አላሳዝንም?» አለ። ጥላሁን «ታላዝናለህ። በጣም ታላዝናለህ!» አለው። ለዝው

ቁጭ አሉ። ትንሽ ቆይቶ ከንፈ «ሳልቅሰ? እራ ብዬ ሳልቅሰ?» አለ።
ጥላሁን «ተወው። ምን ያረገልሃል?» አለው። ከንፈ «እውነትክን ነው።
ምን ያረጋል? ይኸኔኮ እኛ ለነሱ እንዲህ ስንጠቀሙ እነሱ እኛን
ጨርሰው ረሰተው እንደነድ ወንድ ይዘው ይሉታል» አለ። «እውነትክንኮ
ነው። ይሉታል! ሴትን ያመነ ውሃን የዘገኘ» ጥላሁን «ታዲያ እኛም
ለምን እንለውም?» አለ «እንበለው» ተባባሉና ሴት ሴት ሂደው አደሩ፤
አልሻለሁ።

ያንን ውብ ሳቋን መሳቅ ጀመረች። እኔም መሳቅ ጀመርኩ።
ትርሲት ስትስቅ ሳት እገር ውስጥ እንደገባሁ ይሰማኛል። ሳቱ ከየት
እንደሚመጣ እንጂ፤ ብቻ ይመጣል፤ እንስቃለን። ቀጠልኩላት።

እንድ ቀን ደግሞ ሌሊት ዘጠኝ ሰዓት ላይ ከንፈ፤ ብርሃኑ፤ እኔ፤
ጥላሁን ከፓርቲ እንመለሳለን። ሦስታችንም ሞቅ ብሉናል። ጥላሁን
ግን ብው ብሉ ሰክሯል። በሰድስት ኪሉ ሰናልፍ ቆመና ሀውልቱን
አያየ

«ታውቃላችሁ? እኔና ይኼ ሀውልት በጭራሽ እንሰማማም» አለን።
ዝም አልነው። «አልወደውም ንሱኮ ምሳችሁ፤ የቂም ሀውልት ነው።
እግዚር ጠላቶቻችሁን መርቁ ይላል፤ እዚህ ማርሻል ቲቶ የቂም ድንጋይ
አምጥቶ ይቆልላል። አሁን የኛ ሕዝብ የፋሺስትንና የጣልያንን ልዩነት
አያውቅም። ታዲያ ፋሺስት ለሠራው ግፍ ጣልያንን ይተየማል። ይህ
ሃውልት መፍረስ አለበት። ኑ እናፍርሰው» አለና እጅጊውን መስብስብ
ጀመረ። «አይቻልም ማፍረስ» አልነው። «እውነታችሁን ነው፤ ማፍረስ
አይቻልም፤ እራችንን እንራበት» አለ። የለም አይሆንም ብንለው፤
እናንተ ባትፈልጉ ተጧት፤ እኔ ግን እራብታለሁ አለ። ምን ያደርጋል?
ብንለው፤ ስሜቱን መግለጽ አለብኝ። ይህ ሀውልት እር መሆኑን
ለሀገሬ ሕዝብ መግለጽ አለብኝ» አለ። ብንከራከር ብንለምን ብንለማመጥ
እምቢ አለ። በመጨረሻ ከንፈ «አንተ ብቻህን ከምታራበት ሁላችንም
ብንሸናበት ይሻላል» አለው ጥላሁን «እውነትክን ነው» አለ። እራታችንም
ሀውልቱ ሥር ሸናንና መንገዳችንን ቀጠልን።

ዐይኗ ያበራል፤ ጥርሷ እንዲሁ አይክደንም። እንደ ትንሽ ልጅ
ናት፤ ከእንባ ወደ ሳቅ በቀላሉ ትሻገራለች። ሳሽጋግራት ኩራት
ይሰማኛል።

«እንድ ሌሊት ደሞ ብርሃኑና ጴጥሮስ እንቺንና ጠንፋዮሽን
ሲያበስሉ እምሸተው ወደ ኮሌጅ ይመለሳሉ። ከረምት ነው። መንገድ
ላይ እንግዲህ አልፎ አልፎ የውሃ ጥርቃሚዎች የሉም፤ ሳላማ
የሚያበሰብሱ ከንዚህ ውሃዎች እንዲ የመንገድ መብራት ሥር ወለል
ብላ ትታያለች። በሰፋት እንድ እርምጃ ትሆናለች። ብርሃኑ ታዲያ
ሰክሮ ነበር። እዚች ውሃዋጋ ሲደርስ ተሻግሯት እንደማለፍ፤ ድንገት

ቆመና ኮቱን እውልቆ ለጲፐርስ እቀበለው። ጲፐርስ ግራ ገብቶት
«ምነው?» አለው «ኮቱን ይዘህልኝ በወዲያ በኩል እለፍ» አለው
«እንተሰኝ?» «ዋኝቼ እቋርጣለሁ»

ጮሃ መሳት ጀመረች። እኔም እብሬያት እስቃለሁ። ሰዎች ዘመር
ብለው ያዩንና ወደየወሬያቸው፣ ወደየሃሳባቸው፣ ወደየመጣቸው
ይመለሳሉ። ትርሲት ጠይም ፊት ላይ የሚጨፍረው ሳቅና ደስታ
ጉልህ ዐይኖቿን እንባ ሞልቷቸዋል። አሁን ግን የላቅ እንባ ነው፤
በጣም ያምርባታል። እንዲህ እያወራን ለአርባ እምስት ደቂቃ ያህል
ከላቅን በኋላ በልዝብ ድምጽ

«አይ ምናስቡ! እንተ ባትኖረኝ ምን ይውጠኝ ነበር?» አለች።
ልቢ በደስታ ፈነደቀ። እቀፋት እቀፋት አለች።

«አሁን ሐጂና ትንሽ ደንሰሽ ተመለሼ። እሹሩና እንዳትቀየምሽ»
«አሺ»

«ቆይሽኑ!» እምባው ከሷን አበላሽቶት ነበር፤ በመሀረቢ
አስተካከልኩላት። ወደዚያኛው ክፍል ስትራመድ እግሮቿ ታዩች።
ከሀሰሽ ቀሚሷ በታች ባቷ፣ ቁርጭምጭሚቷ፣ ተረከዟ፤ መላው እግሯ
ከነርዝመቱ እንዴት ደስ ይላል! የኔ ብትሆን እግሯን ሁልጊዜ በላምኩ።

ብርሃኑ ምንኛ ታድሏል! ሁለት ዓመት ሙሉ ከዚች ጋራ!

ዘመር ብዬ ያለሁበትን ክፍል ተመለከትኩ። ከቅድሞቹ ሰዎች
አንድም የለ። በየሶፋው ላይ ሌሎች ሰዎች ተቀምጠው ሌላ መጠጥ
ሌላ ሃሳብ ሌላ ወሬ ይዘዋል። አሁን ጋሼ አልተገናኝንም ጭን ላይ
ቢራ ይዛ የተቀመጠችው ወሰንየለሽ ናት። እሷንስ ለምን
እንደሚያስተምሟት አይገባኝም። ቂጧ ይህን ያህልም ትልቅ አይደለም።
ኸረ ትንሽ ነው። እንዳውም ቂጥ የላትም። ግን የብብጽ - ብቻ
የራሳቸው ጉዳይ ነው።

እዚያኛው ክፍል ውስጥ ጥቁር የለበሱት ወንዶችና የሀሰሽ ቀሚሰ
የለበሱት ሴቶች በፍጥነት ሙር-ውር ሲሉ ይታዩኛል፤ ሮክንሮል
ይደንሳሉ። ቢል ሂሊና ኮመትስ የተባሉት የሮክንሮል ጓዶቹ

"We gonna rock' we gonna' rock

Around the clock tonight"

የሚለውን ውድ ዘፈናቸውን ይዘፍናሉ። ታምቡሩ - ፍጥነቱ
ጊታሩ ያሳብዳል። ሰዎቹ ነሽጧቸው እያጨበጧቸው «አድያ!»
ጋዴሚት! .. » ሲሉ ይሰማል። ወደ ሴቶቹ መኝታ ቤት የሚወስደው
በር ተከፈተ። ማማት እሹሩና ከጠይሙ መልክ መልካም ወጣት ጋራ
ገባች። ከጠንፈለሽ መኝታ ቤት መመለሳቸው ነው። እሱ ወደ ጸገሱ
ክፍል ሄደ። እሷ ግን አንድ ቁጭ ያለ ሰውዬ አይታ፤ በወፍፊያ

ልዝብ ድምጻ «ውይ! አለህ! ከየት መጣህ?» ብላ ሳመችውና አብራው ተቀመጠች። እሱም መልክ መልካም ነው። በጣም ቀይ። ሃያ ለምስት ዓመት ሰፈር። የትልቅ ሰው ዘር ይመስላል። እሱም እንግዲህ ትንሽ ቆይቶ ማሟትን ወደ ጠንፍላሽ መኝታ ቤት ይከተላታል። መልክ መልካም ወጣት በሆነች! ማሟት ወደ ጠንፍላሽ መኝታ ቤት ትወስደኝ ነበር። አሁን ግን በዐይኔ እያየሁ መንምጄት ብቻ ነው። ይልቁንም ስትራመድ፤ ከተቆን ወገቧ በታች ያበጠው ያሌዋ ወዲያ ወዲህ ሲማታ!

ከዳንሱ ከፍል ሙጥቶ በሩ ላይ ቆመ አሥራት። አሥራት ዕንቁ ይሉታል። የአባቱ ስም ዕንቁ ሥላሴ ነው። እነሱ ግን እንቁራረት ማለታቸው ነው። ደግሞ እውነታቸውን ነው። በፈጠጠ ዐይኑ እያየሀ፤ ቃላቱን በሰፊ አፋ እያላመጠ፤ በወፍራም ሸካራ ድምፁ ሲያናግርህ፤ ከዕንቁራረት ጋር ያለህ ይመስልሃል። አዲስ ሰማያዊ ልብስ ለብሶ፤ ነጭ ከፊቫት አሰር፤ ነጭ ጫማ አድርጎ፤ እንደ ከንፈ ለመልበስ ይሞክራል። በግራ እጁ የተለኮሰ ሲጋራና የውስኪ ብርቆቹ ይዞ በሩ ላይ ቆሟል። በረሃ ውስጥ ሩቅ ለማየት የሚፈልግ ሰው የፀሐይዋ ጨረር ዐይኑን እንዲያወጋው ለዐይኑ ጥላ ለማጥላት ሲል እጁን ግንባሩ ላይ ያደርጋል። አሥራት ቀኝ እጁን ግንባሩ ላይ አደረገ። ዜራያውን ተመለከተ። ከቀኝ - ወደ ግራ - ከግራ ወደ ቀኝ አየ። የሚፈልገውን እገኛ? እንቁራረት ዐይኑ እኔ ላይ አረፈ። ሩቅ ሩቅ እንዳለቡና፤ እኔ መሆኔን እርግጠኛ እንዳልሆነ አስመስሎ አትኩሮ ተመለከተኝ። እና እጁን ግንባሩ ላይ እንዳደረገ ወደኔ ተራመደ። ትንሽ ትንሽ ይንገዳገዳል። አጠገቢ ተቀመጠ።

«እፎ ወአልከ» አለኝ። ድሮ አብረን ግዕዝ እንግር ነበር

«ይሰባህ እግዚአብሔር። እፎ ወአልከ» አልኩት። መልሶ

«ይሰባህ እግዚአብሔር። እፎ ወአልከ» አለኝ

«እፎ ወአልከ እያልን ልናድር ነው?» አልኩት

«Brilliant ideal! እንዴት መጣልህ ባከህ? እፎ ወአልከ» አለኝ። ዝም አልኩት። ትንሽ ቆይቶ «ጠጋ በል፤ እነግረክ ዝንቱ ታላቅ ምሥጢር። እ ለምሳክ እስራኤል፤ ተለምራት ውለቱ ግብረክ፤ ዘትፈጥር ወብእሲት ወእባብ ወእፀ በለስ፤ ወዘትፈጥር ጌሾ ወብቅል ወአልኮል ወዝ ትሰጥዎ ለአሥራት እንቁስላሴ። ሰከፊያለሁ። Honestly I am drunk I am drunk, because I drank some drink which makes you drunk and so on and so forth, ወዘተርፈ። ምናልባት የረሳሁ እንደሆነ አስታውሰኝ እ?»

«ምኑን?»

«የመጣሁት ገንዘብ እንድታስተምጥልኝ ልሠጥህ ነው።

«ለምን እሁኑኑ እትሰጠኝም?»

«Brilliant idea, brain wave! እሁኑኑ ለምን አልሰጥህም? እነዚህ
right now! now or never, better now than never' and so on and so forth
መዘተር።» እጁን ደረት ኪሰ ከተተ «መሉ መብት ያለኝ እትየሁኝ
ሰህን with all the piss and the privilege attached thereunto ገንዘብ
እሁኑኑ ለምን. . . » ድምፁ ሞተ፣ እጁ ኪሰ ውስጥ ቀረ። አየሁት።
ፈጣጣ እይኑ የባሰውን ፈጠ ይመለከታል። እይኑን ተከተልኩ። ግሊት
እሹፋፋ ቀዩ ሰውዬ የተቀመጠበት ሰፋ እጅ መደገፊያ ላይ ቁጭ ብላ
የሰውየውን እንገት አትፋለች። አስራት በመገረም «አ-የ-ሀ-ል-ኝ ወደ
ያ-ን-ን ቂጥ!» አለ። ቂጧን የሰፋው እጅ ከሥሯ ገፍቶ ወደ ውጭ
አሳብጠታል፣ ፍጥጥ ብሎ በጣም ያጓጓል። ቀዩ ሰውዬ ወገሷን አቀፋት።

አስራት «አ!» አለ

በዚች ትንሽ «አ!» ውስጥ ሰንት ምኞት፣ ሰንት ተሰፋ የለሽ
ምኞት፣ ሰንት ያልተሟላ ምኞት ተቋጥሯል!! የማሚት ምሥጢረጃ
ጭኖች ለመልክ መልካም ወጣቶች ብቻ ነው የሚከፈቱት። ግን እኛም
ብንሆን ያበጠ ዳሊዋን ማየታችንን ህመሟችንን አልቀረም - እንዲያውም
ልናገኘው በለማንቸል የበለጠውን ያምረናል ያንገበግበናል። እኔና
አሥራት እንዳፈጠጥን ቀረን።

ይህን ግሩም ቅርጿን እያየሁ፣ ቅድም ከጠንፍየለሽ መኝታ አብሯት
የተመለሰውን እድለኛ ጎረምሳ አስታወሰኩ። ያንን ወገብ እቅድል
ያንን ቂጥ እሻሸቷል፣ ጭኖቿ መሀል ተጋድሟል፣ ላጭር ጊዜ መንግሥተ
ሰሚያት ገብቷል። ከንፈ - ከንፈማ ሌሊቱን መሉ መንግስተ ሰግያት
ውስጥ ነው የሚያደረው፣ ጎረምሶቹም የሚደርሳቸው ከሱ የተረፈው
ነው። ብቻ አሱ ሌላ ታሪክ ነው. . . ግን ከማሚት ጋር ማደር እንዴት
ያደርግ ይሆን?

ቀይ ሰፊ ጥለት ያለው የሀበሽ ልብስ ፊቴ ድቅን አለ። ቀና ስለ
ትርሲት አጠገቢ ቆማለች። ፈገግታዋን አየሁና ሁሉን ረባሁ!
የአሥራትንም እንቁራረትነት፣ የማሚትንም ቂጥ፣ የራሴንም ምኞት።
ትርሲት ጉልበቴ ላይ ተቀመጠች።

«ምን ይምጣልሽ?» አልኳት

«ምንም። ሰንት ሰዓት ነው?»

«በአምስት ሩብ ጉዳይ»

«ገና? መደኑስ ደከመኝ። እዚህ ካንተ ጋር ትንሽ ልቆይ?» በጉልበቴ
ላይ ተነስታ በቀኚ ተቀመጠች፣ አቀፍኳት ትከሻዬን ተንተርሳ እይኝ
በጋች። ፀጉሯን እየዳበሰኩ ዙሪያውን አየሁ። አሥራት ከማሚት ቂጥ
ላይ እይኑን አልነቀለም። በምኞትና በንዴት ታችኛ ከንፈሩን ነበረለች።

እሷ ከቀዩ ሰውዬ ጋር ጨዋታ ይዛለች፤ እንደ ቦርጫምና እንደ በጣም ተቁር ሰውዬ አብረዋቸው ያወራሉ። ሌሎች ሰዎች እንደኛው ዝም ብለው የግል ሃሳባቸውን ያስባሉ። ጥቂቶቹ ሲጋራ ያጨላሉ። እዛኛው ዘፍል ሙዚቃ፤ የጸንሰ እርግጫ፤ ሳት ይሰማል።

ወሰንየለሽ ከጋሺ አልተገናኘንም ጭን ሳይ ተነስታ ሂጻለች፤ ብቻቸውን ቁጭ ብለዋል። እኚህ ጋሺ አልተገናኘንም ሳያቸው ያስቁኛል። በጣም ገዙፍ ናቸው። ምናልባት ሙቶ ኪሉ ይመዝናሉ። ሰደርያቸውን ውጥር አድርጎ የተነፋ ሰልቻ የሚያስመስል ትልቅ ቦርጭ ተሽከመው፤ በተጨማሪ እዚህም እዚያም ብዙ ሮማ እንጠልጥለዋል። ከአገራቸው በታች ሌላ አገጭ እንጠልጥለዋል። ይህ አገጭ ወደፊት እንዳይመዝናቸው በማለት ማጅራታቸው ሳይ ሁለት ወፋፍራም እጥፋት ለድፈዋል። እንገታቸው ዙሪያ ባለከራሻት ሽሚዛቸው ጨምቆ ያወጣው ሮማ ተንጠልጥሏል። ይሄ ሁሉ ሮማ ትንሽ በተንቀሳቀሱ፤ በሳቁ፤ በሳሉ፤ በተናገሩ ቁጥር ይንቀጠቀጣል። በዚህ ሁሉ ሮማ ተከበው ፀይኖቻቸው ሲያበሩና መሳጣቸው ስታብለጨለጭ ሳያቸው ሳቂ ይመጣል። ግን ደግሞ ያሳዝኑኛል። ሴቶቹ እንደነገሩኝ የጋሺ አልተገናኘንም ብልት የአሀያ ስለሚያከል ደፍራ አብራቸው የምትተኛ ሴት የለችም። ብቻ በወራያቸው ስለሚያስቁና ቢራና ውስኪ እንደልብ ስለሚገዙ ሴቶቹ ጭናቸው ሳይ ይቀመጡላቸዋል። ብዙ ሰው የሌለ ጊዜ ሴቶቹ ተሚሳቸውን ገልበው ይቀመጡባቸዋል። ማንም ሰው ከሌለና ጋሺ አልተገናኘንም ሞቅ ካላቸው ደግሞ እሳቸው የሱሪያቸውን ቁልፍ ፈትተው ብልታቸውን ያወጡና ሴቶቹ ልብሳቸውን ገልበው ይቀመጡባቸዋል።

እነተዋበች እነፅጌ ሲነገሩኝ፤ ሙሉ ከወንድ ጋር ካደረገ ሁለት ቀን አልፏት ከሆነ፤ ጋሺ አልተገናኘንም ብልታቸውን ሲያወጡ፤ እሷ ሙታንታዋን እውልቃ ኪሳቸው ታስቀምጥና ተሚሷን ገልባ ትቀመጥባቸዋለች። እየተቁነጠነጠች፤ ትንሽ ትንሽ እያንዳለጠች ስታስደስታቸው ከቆዮች በኋላ፤ አላስችል ይላትና ተነስታ «ትገንግባ» ብላ እጃቸውን ይዛ መኝታ ቢፈ ትወስዳቸዋለች። በሩን ትቆልፋለች። እዚያ ውስጥ ምን እንደሚያደርጉ ማንም አያውቅም።

ትርሲት «ይባጻሉዋ፤ ሌላ ምን አለና?» ትላለች። እነፅጌ ግን «ያስጠቡዋት እንደሆነ እንጂ ቢበዱዋት ይደባልቋታል» ይላሉ። በመጠራጠርና በመገረም ድምፅ «አዬዬ፤ . . .» ሰላቸው «አትጠባም ብለህ ነው?» ይሉኛል «ሙሉ ቁላ አግኝታ፤ እንኳን መጥባት ከትፋ ትበላዋለች» ከዛ እንግዲህ በሉ ሙሉ ማውራት ይጀምራሉ። የሚከተለውን ቢያንስ አምስት ጊዜ ነግረውኛል።

እንደ ቀን ማታ ወደ ስድስት ሰዓት ሳይ ካላ ከነጭፍሮቹ መጣ። በባት ነበሩ። እና ዮሐንስ የድሮ ወጃጁ በለሆነች ሙሉን አዳር እንሂድ

አላት። እሺ ብላ ቤቱ ሄደች። ተች። በድቷት ሲጨርስ መጣው አላት
ወጣ። በሱ ፋንታ ሉልሰገድ መጣ። ከፍታ ሰጠችው። ሲጨርስ
«ቶሐንስ ሳይደርስብኝ» አለና ሄደ። ሐብቴ ተተካ። ሰራራትና ሐፊ።
ኢልያስ ቀጠለ። ከሱ በኋላ ብሩ። ከዚያ ታደሰ። ታደሰ ጥልቷት ከሄደ
በኋላ፤ ካሁን አሁን ካላ መጥቶ ይከትብኛል ብላ ከፍታ ስትጠየቅ
ሳይመጣ ቀረ። ኩም አለች። ካላ ውቤ በረሃ ውስጥ ሴት ተች
አያውቅም ይባላል። ስለዚህ ሴቶቹ ሁሉ ይፈልጉታል አሉ። ግን በሬ
የሚመጣው ከጭፍሮቹ ጋር ለመጠጣት፤ ለመደነስ፤ ለመረበኝ፤ ነው።

ስለዚህ ስለ መሉ ጉዳይ አንድ ቀን ኢልያስን ጠየቅኩት፤ ነገርን
አየህ፤ ስድስታችንም ሰከረን ነበር (አለ ኢልያስ ሲነገር)
አይፈረድብንም። ሰከረናል። ቆሞብናል። ካላም ቆሞበታል፤ ግን
ታውቃለህ እሱ ሸርመጣ አይበዳም Anyway በካላ ሳንድሮቨር መሆን
ይዘን ወደ ጆኒ ቤት ሰንመጣ በሃይል አማረችን። አይፈረድብንም፤
ምክንያቱም እሷም ፀጉሯን ተሰርታ ነበር። እኛም ሰከረን ነበር። ስለዚህ
እሷ እንዳትሰማን በእንግሊዝኛ ተማከርን Ideaውን ያመጣው ሉልሰገድ
ብልሙ ነበር። አይ እሱ የሚያመጣው Idea! Genius እኮ ነው።
ተራ በተራ ሁላችንም ይድረስን አለ።

«ምክንያቱም» አለን ብሩ መሊጥ ደሞ «እሷም ፀጉሯን ተሰርታለች፤
እኔም ፀጉራ ተመልጧል። እኛም ቆሞብናል፤ እምሱም ቢቆፍሪት
ያሟልጧል እንጂ አያልቅም። ስለዚህ ጆኒ ሆይ፤ እትንገብገብ። ደክሶ
ከሚነስትነትህ ለዛሬ ያልሆነ ለመቼ ነው?» አለው። መጀመሪያ ጆኒ
አምቢ አለ። በኋላ ግን እምስት መሆናችንን አስቦ፤ ባይፈቅድልም
በጉልበት እንደምንበዳት አየ። እሺ አለ።

ጆኒ ሲጥላት በጭለማ በሩ ጋ ተጣብቀን እንሰማለን... ቆመብን።
ምክንያቱም አልጋው በሩ አጠገብ በመሆኑ የሚሠሩት ሁሉ ይሰማናል።
ታዲያ ትንፋሽ አያጠራቸው «እህ! እህ!» ማለት ሲጀምሩ ሆኖ
«ሲጨርስ ነው» አለ። ሉልሰገድ ብልሙ «ብቀጥል» አለ። ተቀበልንና
አራታችንም አንድ ላይ «ብቀጥል - ብቀጥላት» አልን። በሽኩሽታት
ነው 'ምናወራው አስታውስ። ሉልሰገድ «ቀድሚያችኋለሁ» አለ።
የተቀረነው አራታችን እንግዲህ ከርከር ጀመርን። ብሩ መሊጥ «በሰደግ
ነው። ታላቅ ይቅደም» አለ። ሦስታችንም «አይሆንም» አልን።

ካላ እየላቀ «መብራት አብራ» አለ። ማብሪያው አጠገቢ ነበር፤
አበፈቃ። እንግዳ ቤት ውስጥ ነን። ካላ ሶፋ ላይ ቁጭ በኋላ። ከዚህ
ደብተሩ አንድ ቅጠል ወረቀት አውጥቶ አራት ቦታ ቀደላት።
የያንዳንዳችንን ስም እያንዳንዱ ቁራጭ ላይ ጽፎ፤ ቀራጮቹን እጣጠ
ፋቸው። አራታችንም ከበነዋል፤ ሉልሰገድ ግን ጀርባውን በሩ ላይ ለጥፍ

እፋን ከፍቶ ይሰማል። ታዲያ በድንገት ወደ እኛ ዘወር ብሎ እጁን እያመናጨቀ «ኢጭ! እናቱን» አለ። በጣም ተናጸል «ምነው?» ብንለው «ገብጋባ የሸርሙጣ ልጅ! እንደገና ጀመረ» አለ። ሁላችንም በሽቀን እኛ እዚህ ለእንዴ እንሻማለን እሱ እካ ድጋሚ ይሞላል» እርር አልን። ገብተን ልናስወጣው ነበር፤ ካላ ከለከለን «ምን መሆናችሁ ነው? የራሱ ነች'ኮ» አለን።

ወረቀቶች የያዘ እጁን ወደ ሉልሰገድ ዘረጋና «አውጣ» አለው «ምንድን ነው 'ማወጣው?»

«እጣ»

«የምን እጣ?»

«ማን እንደሚቀጥል»

«እናታችሁን! እኔ ነኝ 'ምቀጥለው»

«አንተማ ነህ። ካንተ ቀጥሎ ሽረ»

«እ! እሱ'ኳ ይሻላል» አለና ዕጣውን ሊያወጣ እጁን ሲዘረጋ

«ቆይ!» አለ ብሩ መሊጥ። ሁላችንም አየነው

«ዕጣው ከመውጣቱ በፊት ትንሽ ፀሎት ብናደርግ ምን ይመስላችኋል?» አለ

«ኢድ! ኪድ! Shit!» አካለብነው።

በመጀመሪያ የኔ ስም ወጣ። ሁሉም ጨበጡኝ «Congratulations» አሉኝ። ብሩ መሊጥ ሲጨብጠኝ «ኤሊ! እደራሽን እንጽትደግሚ» አለኝ። ሌሎቹ «አዎን አዎን! መድገም የለም» አሉ። ዕጣ ማውጣቱ ቀጠለ። ከኔ በኋላ የሀብቱ ስም ወጣ። ቀጥሎ ታደሰ። በመጨረሻ ብሩ መሊጥ። መሊጥን ጨበጥነው «Congratulations» አልነው «ምናባታችሁንስ! ፀሎት እናደርግ ስላችሁ እምቢ ብላችሁ ውራ እስወጣችሁኝ» አለን

ካላ መቼስ ደስ ብሎታል ይስቅብናል። እሱ ብቻ ነው ያልሰከረው። ብሩ መሊጥ ሉልሰገድን «ሉ» አለው «ምነው?» «ነይ'ማ ልንገርሽ» ለብቻው ወሰደውና እንገቱን አቅፎ በሹከሹከታ ምናምን ነገረው። ሉ «እናትሽን!» እያለ ወደ'ኛ መጣ። አየነው «ተራህን በሦስት ብር ሸጥልኝ ይለኛል?» አለ። ባቅንበት። ታደሰ፤ የመጨረሻ ሁለተኛው «ብሩ፤ የኔን ልሸጥላህ» አለው

በዚህ ስንስቅ ዮሐንስ ፒጃማውን ለብሶ በነጠላ ጫማ ወጣ። በንዴት «ምን ያስራሃችኋል? ቀስ ብላችሁ አታወሩም? እጣ my ass!» አለ። መድገሙን ለማረላላት ያለው ነው። እኛ ግን ገብቶናል፤ አኮረፋነው። ቁጭ አለና Time Magazine ማንበብ ጀመረ።

ሉልሰገድ ሊሞላት ገባ። እጣ ባወጣነው መሠረት ሁላችንም ደረሰን። ታዲያ የመጨረሻ ብሩ መሊጥ ገብቶ ሳለ ሉልሰገድ ራሱን እያከከ «ልጆቼ፣ እኛ ሴትዮ በጣም ጣፈጠችኝ» አለ «መልካም ፈቃዳችሁ ሆኖ እንዴ ብደግም ምን ይመስላችኋል?» ተያየን። በኃይል ሳቅን። ሁላችንም በተራ ደገምን።

ይሄ ሁሉ መቸስ ሙሉ ጥምብዝ ብላ ባትሰክር ኖሮ አይቻልም ነበር። ድጋሚ ሰሞላት መላት ጀመረች። «ምን ያስቅኛል?» ሰላት ምን አለችን መሰለህ «እንተ ሰውዬ፣ ስንቱ ነው ምትሸናው? ፈኛህ አይቋጥርም? ደሞ ሸንተህ በተመለሰክ ቁጥር ቁላህ ይለወጥብኛል» አለችኝ። ሁላችንም ጆኒ ሳንመሰላት አልቀረንም» አለ ኢልያስ ሲነግረን።

ትርሲትን አቅፈ ሐር ፀጉሯን እየጸበሰኩ ስለሙሉ፣ ስለካላ ጭፍሮች፣ ስለጋሼ አልተገናኘንም ሳሰብ፣ አሥራት በእንቁራረት ድምፁ

«እንካ'ንጂ» ሲል ተሰማኝ። በእጁ ብዙ የአሥር የአምስትና የአንድ ብር ኖቶች ጨብጧል፤ ከቆሻሻ መጣያ ቅርጫት እፍሶ ያመጣቸው ይመስላል። በግራ እጇ ተቀበልኩትና አስተካከላ ቆጥራ እንደትሰጠኝ ለትርሲት ሰጠኋት። እጇን ከፀጉሯ እንዳላወጣ ብዬ ነው። አሥራትን «ስንት ነው?» አልኩት

«እንጂ ሁላሳ ወይ አርባ ይሆናል»

«አብደሀል? ቢያንስ ሁለት መቶ አይሆንም?»

«እሱን ለማወቅ እንግዲህ ቀያዩን ወሰደህ ባሥር ታባዛለህ። ቢጫምቼን በአምስት ታባዛለህ። አረንጓዴዎቹን በአንድ ታባዛለህ። በኋላ ሁሉን ትደምራለህ። በኋላ ደሞ» ኪሱን ጸበሰና አሁንም እንደቅድመ ዘገኛ አውጥቶ «ውጤቱን ከዚህ ጋር ትደምረዋለህ...» አለኝ። እንደቅድመ ተቀብዬ ለትርሲት ሰጠኋት።

«ለምንድን ነው ይህን ሁሉ ተሸከመህ 'ምትዞረው?» አልኩት

«እኔ'ንጂ። ጠዋት ይገርው እንደወጣሁ ነው» አለኝና ተነስቶ ትንሽ ትንሽ እየተንገዳገደ ሔደ። ወደመደነሻው ክፍል እንደ እገፋን ካሰጠ በኋላ ተመልሶ እየተንገዳገደ ወደ'ኔ መጥቶ በሹክሹክታ «በኋላ ደግሞ በመቶ ታባዛለህ። ወይም ሁለት ዜሮ ትጨምርበታለህ» አለኝ

«ምን?»

«ገንዘቡን። ስንት ሳንቲም እንዳለኝ ግወቅ ከፈለገክ ግለቴ ነው» አለኝና እየተንገዳገደ ወደ መደነሻው ክፍል ገባ።

ከማማራት ጋር የነበረው ቀይ መልክ መልካም ወጣት ተነስቶ ከኋላ ኪሱ በርሳውን እየመዘዘ ወደ ጸንሰ ቤቱ ገባ። ከፍሉ ሲሔድ ነው። ትርሲት «አራት መቶ አስራ ሰድስት» ብላ የአሥራትን ገንዘብ ጠቅላላ

ሰጠችኝ። ማሚት እኩሩሩ ተነሰታ ውብ ዳሊዋን እያወዛወዘች ወደ ሴቶቹ መኝታ ቤቶች በኩል ተራመደች። ቀደም ወጣት በጓሮ በር ና ብላዋለች ማለት ነው።

የመደነሻው ክፍል ጨከት ሰውን ወደዚህኛው ክፍል ሲተፋው ያለገበት ክፍል እየሞላ ሂደቱ ሰፋው ሁሉ ተይዞ ደረቅ ወንበሩ ሁሉ ተይዞ እንዳንዱ ሰፋ ላይ ሁለት ጓደኞች ተጣበው ተቀምጠዋል። በግራዬ በኩል የመጠጥ ጠርመሮችና ብርጭቆዎች የተሸከሙት እንዲት ትንሽ ክብ ጠረጴዛ ዙሪያ የተቀመጡ አምስት ሰዎች ሲጋራና ሁለት የበራ ክብሪት ይቀጥበላሉ። ፊት ለፊቱ ወዲያ ገድገዳው ሥር ሁለት ሰዎች ቆመው እንዲያለቀቀውን ደረቅ ወንበር ይገባበዛሉ። እንደ ረዥም ልጅ መጥቶ ከበላዬ ቆሞ አሥራት እንቁ የነበረበትን ቦታ በእጁ እመለከተኝ። ተይዟል ወይ? ማለቱ ነው። በእጄ ቁጭ በል አልኩት። ከተቀመጠ በኋላ የቫይበሮይ ፓኮ ወደ እኔ ዘረጋ . . . በእጄና በእንገቱ እላጪሰም እግዚር ይሰጥልኝ አልኩት። ሰራሱ እንደ አውጥቶ በማኪኔታ አቀጣጠለ። የሌላ ጣቱ ጫፍ በፋሻ ተጠምጥሟል። «ጣትክን ምን ሆንክ» ሲሉት «አምስ ነከሰኝ» ብሎ እንማሚትን ያሳቃቸው ወጣት ይሄ ይሆን? ብዬ አሰብኩ። ጋሼ አልተገኘኝም ብቻቸውን ሰፋው ላይ ተቆልለዋል። አምስት ሰዓት ከሩብ። ከትርሲት ጋር ተያይዘን ወደ መደነሻው ክፍል እመራን።

የመደነሻው ክፍል ጢቅ ብሏል። ሦስቱ ጥቁር ሰፋ ተይዞ በየገድገዳው ሥር ያለው ደረቅ ወንበር ሁሉ ተይዞ የመጠጥ መቅሻው ባንኮኒ ዙሪያ ሰዎች ተደራርበው ቆመው ከዛም ተርፎ መግቢያው በር ዙሪያ እንደ ሰምንት ሰዎች ቆመው ወደ ውስጠኛው ክፍል የሚያስገዛው በር ዙሪያ እንደ አሰር ሰዎች ቆመዋል። አብዛኞቹ የመጠጥ ብርጭቆ ወይም የቢራ ጠርመሮችና የተቀጣጠለ ሲጋራ ይዘው ያወራሉ። ሰው ከመብዛቱ የተነሳ መንቀሳቀስ በጣም ያስቸግራል። መተላለፊያ ቀርቶ መቆሚያ ችግር ስለሆነ፤ መተላለፍ የፈለገ ሰው እንዲዳንስ እስኪያቢቃ መጠበቅና ሌላው ዳንስ ሳይጀምር በቶሎ መጫድ አለበት። ለዛውም መራመድ የሚቻለው እየተጋጨ «ይቅርታ - sorry» እያሉ ነው። ግን ይቅርታ የሚለት አዲስ መቃዎች ናቸው። ከመጡ ሩብ ሰዓት ካለፈ ወዲያ ብዙ ጊዜ ከመጋጨት የተነሳ ለምደሙት ተጋደተው ዝም ነው።

አብዛኞቹ ወንዶች ጥቁር በለለበሱና ነጭ ያልሆነውን ሁሉ ቀለማት ቀዩ መብራት ጥቁር ቢጤ ደም ስለሚያለብሰው ሴቶቹ ነጭ የሀሰሽ ልብላቸውን እንደለበሱ በወንዶቹ መሃል ውር-ውር ሲሉ ዐይን ይሰባሉ። እልፎ እልፎ ነጭ እንደ ወጣት ሰው ሽበት። ቤቱ በጣም ይወብቃል። የሰው ትንፋሽና የሲጋራው ጭስ በቀዩ መብራት ጌም መላይ ነገር ሠርቷል፤ መጥቶ ፊትህ ላይ እንደ እርጥብ ጨርቅ ይለጠፍብሃል፤

ይታከክሃል፤ ዐይኑን ያቃጥላል፤ ስትተነፍስ ጉሮሮህን ይፍቅሃል።
 ንግግር በብዛትና በጨካኝነት ነው። ወጣቶቹ ለማርኛና ለንግሊዝኛ
 ለየተላቀቁ ያወራሉ። ለልፎ ለልፎ የትግርኛና የጣልያንኛ ቅልቅል
 ይሰማል፤ ለንግዳን ደግሞ የእርምጃና የእማርኛ የእንግሊዝኛ ቅልቅል
 ይነገራል፤ ለንግዳን ደግሞ የአረብኛ ስድብ «ሊላል አቡክ! ኩስ
 ኡምሽ . . .» አለ። «ማረት እሹሩሩን ጥሪያት'ማ. . . Hello,
 Johnny, where are you disappear? Goddamit! one hell of a punch ሰጠ
 ሁትና. . . አ! መስሪያ ቤቱን እንዴት ያደርገዋል? Disgraziato! so
 you tink I afraid? ሊሊ Tesstata ፈሕ እንተበልኩት. . . ግን
 ከማን ያንሳል. . . አታም አቤ! ደብዳቤ . . . ኩስ ዑምሽ! የቂጥጥሪያ
 ዘር. . . Shit. . . እኔ'ምልህ Twenty dollars a month ምን
 እንዳይጎዳህ ነው? . . . Gotta a match buddy? . . . ቂጥጥሪያ ሲቆም
 ተማሂዷ ድንኳን ይሰራል። ለማምላክን! . . . ታዲያስ! ተጋባዩ. . .
 የለም፤ እኔኮ ከቀላና ከቆለጥ የቱ ይበልጥ ይናፍቅሃል ነው ያልኩክ።

መብረቃው ከሰው ጨካኝነት በላይ ይጮሃል። ሲደገቡ ቡጊ፤ ርክ
 ወይም ቻቻ ከሆነ ለየተጋጨ ነው እንጂ እግር ለማንሳት በቂ ቦታ
 የለም። የዝግታ ዳንስ ከሆነ ደግሞ ተቃቅፈው ቆመው መወዛወዝ
 ነው። ጠንጋራዋ ለሰገደችና ኮሳሳው ዳኛቸው ግን በሰዎቹ መሃል
 «ይቅርታ - ይቅርታ» እያሉ መጠጥ ወይንም ገንዘብ ይዘው በቀላሉ
 ይሹለከለካሉ። ለምደውታል። እኔና ትርሲት ከውስጠኛው ከፍላ
 እንደመጣን በሩ ጋ ከሌሎች ሰዎች ጋር ቆመናል። እንደ ትልቅ
 የጢስ ቁራጭ እንደ ደመና አፍንጫዬ ስር ተደቀኝ። በእጄ ለራግሴ
 አባረርኩት

«ይቅርታ አድርግልኝ ወንድሜ! Excuse me very much» ለሰኝ
 እንደ ቀይ ባለ ትልቅ ጆሮ ሰውዬ። በቀኚ በኩል ቆሟል «በእውነት
 አውቄ አይደለም»

«ምንም አይደለም» አልኩት

«እንዴት ምንም አይደለም ትለኛለህ? ጭስ እኮ ነው» አለ።
 ሰከሯል። ትንፋሹም የቃላቱም መጎተት ያስታውቃል «ሰማህ ወንድሜ
 ልጅ ምናሴ» የት ይሆን የሚያውቀኝ? «የሲጃራ ጭስ ምንም አይደለም
 ካልከማ፤ እኛ ሲጃራ የምናጨስ ሰዎች ምንም አናጨስም ማለት ነዋ!
 ውሽታችንን ነዋ። እቺን የሸጠልኝ ጉራጌ እንዲያው ነዋ ገንዘብን
 የበላኝ። ከሰባራ መርፈም ለልፎ በሌለ ሲጃራ አታለለኝ በለኛ። If
 smoke is noing zen life is a dream! እና እኔ ነኝ እንተ ሕልም ውስጥ
 ያለሁት! ወይስ እንተ ነህ እኔ ህልም ውስጥ ያለሽው እ? እቺን
 መልሰልኛ! አ-አ! ይቅርታ አድርግልኝ ረሰቼ። ሞት ይርሳኝ
 እንቅልፍም ይርሳኝ። ሕልምም ይርሳኝ» ከኪሉ የላኪ ስትራይክ ፓኮ

እውጥቶ ሲጃራ ጋበዘች። ፓኮው ባሄውን ነው።

«እህ ረሰቼ! ለካ ጨርሻለሁ። እዚች ቆየኝ ገዝቼ እመጣለሁ።
Wait me here my dear brozer» ግን ወደ ውጭ እንደመሔድ በሩን ተሳስቶ ወደ ውስጠኛው ከፍል ገባ። ማን ይሆን? ከዚህ በፊት እውቀው ይሆን? አይመስለኝም። ያንን የሚያህል ጆሮ እንዴት ይረሳል? ያንን የመሰለ እንጋገርስ?

«እንደንሰ?» ለሰችኝ ትርሲት

መጫወት የጀመረው የኔና የሷ ሙዚቃ ነው Green Eyes Rhumba። አጠገባችን ብዙ ታምቡሮችና እንድ ከበሮ ይጎሰማል፤ ትንሽ ራት ብሎ ቫዮሊኖች ተሰብስበው ይንሰቀሰቃሉ፤ ከወዲያ ከሩት እንዲት ጥሩምባ ብቻዋን እራ ብላ ታለቅሳለች። Green Eyes Rhumba እኔና ትርሲት ስንደንሰ፤ ከማሚት እሹሩሩ ቤት ወጥተን ውቢ በረሃን ስቀን ከዓለም አምልጠን፤ ሙዚቃው ውስጥ ገብተን፤ መሳሳሙ ውስጥ መንሰቅሰቁ ውስጥ - እራ ብሎ ማልቀሱ ውስጥ ገብተን ተቀላቀልንው። እንደንሳለን። ተጭን ሽንጧን አቅፈ፤ ሃር ፀጉሯ ውስጥ ፈቂን ደብቂ፤ ራሷን ደረቂ ላይ እንተርሳ - ዐይኗን ዘግታ - ሰውነቷን ከሰውነቴ ጋር አጣምራ እንወዛወዛለን። ከታምቡሮች ከከበሮው አኩል እግራችን ይንቀላቀሳል፤ ከቫዮሊኖቹ ጋር መዋደጃችን ይንሰቀሰቃል - ከጡሩምባይቱ ጋር ልባችን እራ ብሎ ያለቅሳል። እንደንሰ - እንወዛወዝ እንተቃቀሩለን። ከበሮው ይጎሰምልናል፤ ቫዮሊኖቹ ይንሰቀሰቃልናል፤ ጥሩምባይቱ ከሩት አገር - ከውበት አገር - ከህዘን ዐገር - ከዋይ ዋይታ አገር ትጠራናለች፤ ትሰብከናለች፤ ትወሰደናለች፤ እንወዛወዛለን። ጥሩምባይቱ ህዘን አስክሯት ኡይ! ስትል፤ ኡኡታዋን እንደበረቱ ማቆም አቅጥረች አይ! ስትል፤ ታምቡሮቹ ከበሮውና ቫዮሊኖቹ (ተማክረው ይሆን?) እንድ ላይ ዝም!! ሲሉዋት ኡኡታዋ ቁርጥ ይላል። ዝም - ፀጥ - ሞት። የሞት አገር ከኡኡታ አገር አልፎ ይሆን? የሞት አገር ከናፍቆት አገር አኩል ያምር ይሆን? የሞትን አገር የእንባ ወንዝ ያቋርጠው ይሆን? የናፍቆት መርከብ በእንባ ወንዝ ስትንሳፈፍ የሞትን በረሃ ታልፈው ይሆን? ወደ ዘለለም ውቅያኖስ። ጥሩምባይቱ ሞተች። የሰው ጨካኝት እንደገና ይለማኝ ጀመር።

ከትርሲት ጋር እጅ ለእጅ ተያይዘን ከሰው እየተጋጨን «ይቅርታ - ይቅርታ» እያልን ወደ ቦታችን ተመልሰን በሩ አጠገብ ቆምን። ሰው በሰው ላይ ተደራርቦ ቤቱ በጣም ይውብቃል፤ ግን መስኮቶቹ ዝግ ናቸው። መስኮት በተከፈተ ቁጥር አጠገቡ ያሉት ሰዎች «ኩራንደር አስመትታችሁ ላምባ በሽታ ልታስይዙን ነው?» ብለው ይዘጉታል። ስለዚህ የሲጋራውን የትንፋሹንና የላቡን ሽታ ለመሸፈን የተለኮሱ ሰንደሎች በየግድግዳው ተሰክተው ይጨላሉ። ከበላያቸው የተለጠፉትን

የሆሊውድ ተዋናዮች ለማስደሰት የሚጨስ ቅዱስ ሰጣን ይመስላል።
ሰላምታው፣ ሳቂ፣ ንግግሩ፣ ጨክቱ ፈጽሞ አልተቀነሰም። እንደ
ትርጉሙን ለዳንስ ወሰዳት። ወዲህ ወዲያ እየተመለከትኩ
የማውቃቸውን ሰዎች ከፋቅ ሰላምታ ሰጠኋቸው። ከቆምኩበት በቃ
እንደ ሰዎችን ያህል ሰው አልፎ እን አለማየሁ እንደ ሳይ ቆመዋል።
እንደነካ ሳይነት ማህበር ናቸው፣ ግን እንደነካ አይረብሱም፣ ሰላማዊ
ሰዎች ናቸው። ደሞ እንደነካ ያለ አለቃ የላቸውም፣ ሁሉም እኩል
ናቸው። ጥሩ ልጆች ናቸው፣ ሰው አይነኩም። ሳቅ ጨዋታ ብቻ።

አለማየሁ እየኝና ለሌሎቹ አሳያቸው። ዛሬ አምስት ናቸው።
ሰላም ካሉኝ በኋላ በእጅ ምልክት ና አሉኝ። በመሃላችን ያሉትን
ሰዎች እያሳየሁ «እንዴት አድርጌ?» ለማለት ያህል ትከሻዬን ብድግ
አረኩና እጆቼን በትንሹ ዘረጋሁ። በደንብ ለመንቀሳቀስ አልቻልኩም።
አለማየሁ በመነጽፋት እያየኝ በተዘረጋ እጅ ጥምዝምዝ ያለ የአባባ
ትርጽ አመለከተኝ። ሹልክልክ ብለህ ና ማለቱ ነው። ተከለሃይማኖት
ሁለት እጆቼን አገናኝቶ ሲያበቃ መጋረጃ እንደሚከፍት በው
አለያቸው። በሰዎቹ መሀል መንገድ ከፍተህ ና ማለቱ ነው። አብርሃም
እጃቸውን መትቶ ዝም አሰኛቸውና፣ በሁለት እጅ ዝብርቅርቅ ያለ
ምልክት ይሰጠኝ ጀመር። ጣቶቼን ያገናኛል ያላትቃል፣ ግዝፍን
መቃ ያደርጋል፣ ሁለት ጣቱን ወጣ ያደርግና በሌላው እጅ
ይሸፍናቸዋል፣ በጣቱ ጀርድን ይደፍናል። ይኸ ሁሉ ሲሆን የምንተያው
እየተንጠራራን፣ መሀላችን ባሉት ሰዎች እንደ ሲከልለን ዘመር እያለን
አንገታችንን እየዘረጋን «አየሁህ» እንደሚሉት የሕፃን ጨዋታ ዓይነት
ሆነ በመጨረሻ «ይቅርታ - ይቅርታ» እያልኩ በሰዎቹ መሐል እየሾሁ
እነሱ ጋ ደረሰኩ።

ከጨበጥኳቸው በኋላ አብርሃምን «ምንድነው ያ ሁሉ ዝብርቅርቅ
ምልክት?» አልኩት ሁለት ጀርድን ደፈነና ዐይኑን ጭፍን - ከፍት
እያደረገ «ባ-ባ» አለኝ። ዘመር ብዬ ዳርጌ ዱቤን «በግ መሆኑ ነው?»
አልኩት። አብርሃም - አለማየሁ - ተከለሃይማኖት እንደ ሳይ «Is
not-is ዱዳ!» አለኝ። ሳቅ ተጀመረ ማለት ነው። እነሱ እንግዲህ
በዱዳ ቋንቋ መነጋገር ጀመሩ። እንደ የሌላው ምልክት አልገባ ሲሆን
«ምን ማለትህ ነው?» ይለዋል። እንዲህ እንዲህ ማለቱ ነው ብሎ
ሲመልስለት፣ ታዲያ እንዲህ ዓይነት ምልክት ነው የሚሰጠው?
ይለዋል። ይኼኛው፣ ታዲያስ ምን ልትል ነው? ይለዋል።
ይጨቃጨቃሉ። አብርሃምን ለዳኝነት ይጠሩታል። ሲዳኝ እንዲል
ነው ካለ ሌላው «ኢድ ባከህ! እንተ ምን ታውቃለህ?» ይለዋል።
አብርሃም ትንንሽ ዐይኖቹ እንደኮከብ እያበሩ፣ ረዥም ሹል
እፍንጫውን፣ ረዥም ሹል እገጨንና ረዥም ቀጭን ጣቱን እምቢተኛው

ፈት ላይ እየጠነቀለ «ዱዳ አጎት አሉህ?» ይለዋል።

«የሉኝም»

«ዱዳ የእክስት ልጅ አለህ?»

«የለኝም»

«ዱዳ ሞግዚት ነች ያሳደገችህ?»

«አይደለችም ባዘህ!»

«እንግዲያውስ ምን ትዘግርቃለህ?» ይላል አብርሃም «እኔ እንደ ዱዳ አጎትና እንደ ዱዳ የእክስት ልጅ አሉኝ። ያሳደገችኝ ሞግዚት ዱዳ ናት - ነበረች ማለቴ፤ ነብሷን ይማረውና!» ያማትባል «ደሞ አያቴ ዱዳ፤ ነበሩ ብቻ ሳልወለድ ሞቱ እንጂ፤ ነብሳቸውን ይማረውና! (አሁንም ያማትባል) ከዚህም በላይ ዱዳ girl friend ነበረችኝ። ታዲያስ፤ ስለዱዳ ምን ታውቃለህ በለኝ! Why you ignorant shit, I had my first kiss deaf and dumb style!» ላቃችን እየበዛ ይሄዳል። የዱዳ ንግግር ይቀጥላል። ያው ትንሽ ቆይተው ይጨቃጨቁና አብርሃምን ዳኝነት ይጠይቁታል። ዳኝነቱን አልቀበል ሲሉት «ዱዳ መንታ ወንድም አለህ? ወይም ዳዊት ያስተማሩህ ቂስ ዱዳ ነበሩ?» እያለ አፋቸውን ያስይዛቸዋል።

እነአለማየሁ በየጊዜው እንደ ዓይነት ቀልድ ይጀምራሉ። ያ ቀልድ እንደ ሦስት ሳምንት ያህል ካሳቃቸው በኋላ፤ ይሰለቻቸውና ሌላ ቀልድ ይፈጥራሉ። የበፊቱ ቀልድ አርጅቶ ሲሞትና አዲሱ ቀልድ ተወልዶ ሲያድግ ለእንደ ሳምንት ያህል ሁለቱም በመፈራረት ያገለግላሉ።

ዳርጌ ዱቤ «አሉ!» አለ

አለማየሁ የቢራ ጠርሙሱን ወደ ጆሮው አስጠግቶ «አሉ! . . . » አለው

ዳርጌ «American embassy?»

አለማየሁ «Is not »

ዳርጌ «Marilyn Monroe?»

አለማየሁ «እናትክን Is not!»

ዳርጌ «Is!»

አለማየሁ «Is not I say you! ችጋራም ጥሊያን! ዝገት!»

ይህን የቲሌፎን ቀልድ ያመጣው ተሾመ ነበር። እንግዲህ የተሾመ የመሥሪያ ቤት ባልደረባ የሆነ እንደ ጎረምሳ አለ። ውሽማ አለችው። ወጣት ናት፤ ባሏ ግን ሀብታም ሽማግሌ ናቸው። የድሮ ሰው ናቸው። ቤታቸው ስልክ አለ። እንደ ቀን ጎረምሳው ውሽማ እንደልማዱ ባል

በሌሎች ሰዓት ደመለላት። ታዲያ አንድ ወፍራም ቦርጫም ድምፅ «አሎ» አለው። በልዩው ናቸው። «አሎ» አላቸው። ደንግጧል። መልሱ «አሎ» አሉት። በአሜሪካን አነጋገር «Hello, American embassy?» አላቸው። «Is not» አሉት። እንደመዘንጋት ታዲያ በንዴት «Is!» አላቸው «Is not, I say you! ንጋራም ጥልያን!» አሉና ዝግት አደረጉበት።

አለማየሁ «አሎ» አለ

አብርሃም «አሎ» አለው

አለማየሁ «አሎ! Brigitte Bardot?»

አብርሃም «Is can be never not should be ...» እዚህ ላይ አሥራት ዕንቁ መሐላችን ገባ። ጥምብዝ ብሎ ሰከሯል። ደም በለበሱ ፈጣጣ ዓይኖቹ እያየን፤ በእንቁራሪት ድምፁ «አንድ ጊዜ ቀልዳችሁን አቁሙ፤ የምጠይቃችሁ ቁምነገር አለኝ» አለን። ዝም ብለን አየነው።

«ምናሲ፣ ገንዘቢ አንተጋ ነው?» አለኝ። በጭንቅላቴ አዎን አልኩት

«እሱን ሁሉ ብሰጣት ማሚት አንዴ አትሰጠኝም?» አለኝ

«አትሰጥም» አልኩት

«አንዴ ብቻ? በድብቅ?» አለ። በጣም አሳዘነኝ

«የለም» አልኩት

«ታዳላላች በለኛ»

ዝም አልነው።

«ታዳላላች ማለት ነው። በቃ ታዳላላች። እግዚርም ያዳላል፤ ማሚትም ታዳላላች፤ ሁሉም ያዳላል። እንግዲህ ምን ይሻላል?»

ያው የተለመደው ነዋ። አሥራት የአመር ካያምን ግጥሞች በቃሉ እየወጣ ሙትት እስኪል ይሰክራል። ሙሉ ወስዶ አልጋዋ ላይ ታስተኛዋለች።

የሙሉና የአሥራት ዕንቁ ግንኙነት ልዩ ዓይነት ነው። እኔ በእንቁራሪት መልኩ ምክንያት ብዙ ካልከፈለ ሲት እያገኘም። ሲያገኝ በገንዘብ ብርታት ብቻ እንደሆነ ያውቃል ስለዚህ ለፍቅር ይራባል። እሷም ወንዶች ሲቆምባቸውና ሌላ ሲት ሲያጡ ብቻ ማብራሻ ያደርጉዋታል። እሷም እምቢ ማለት አትችልም። ግን እኔ ስትል ለምን እንደፈለጉዋት በደንብ እያወቀች ነው። እሷም በበኩሏ ለፍቅር ትጓዳለች። እና በሙሉና በአሥራት መካከል አንድ ዓይነት ጥፋ ስሜት ተፈጥሯል። ሁለቱም የተናቁ በመሆናቸው፤ ብለጭታቸውን ያለ ቃላት በመተቃቀፍ ይወያያሉ። ከመግባባትና ከመተዛዘንም ፍቅር

ይወለዳል። በእንባ የሚታጠብ ንፁህ ፍቅር።

አሥራት ለሁለተኛ ጊዜ «ታዲያ ምን ይሻላል?» አለች። የሚወዳትን የአመር ካያምን ግጥም ጀመርኩለት "Come, fill the cup, and in the fire of spring" በእንቁራረት ድምፁ ተቀበለች "The winter garment of repentance fling. The bird of life has but a little way to fly, And lo! the bird is on the wing!"

እጁን ትከሻይ ላይ ጣል አድርጎ እያፈጠጠብኝ

«አይ ምናሴ ጀግናው! ምን ሳርገህ? አመር ካያምና ዊስኪ ይኑሩ እንጂ የማሚት እምስ ቢቀር ምን አለ? right?» አለች

«Right» አልኩት

«ሌላ ጀምርላኝ» አለች። ጀመርኩለት

"Indeed the Idols I have loved so long."

ተቀበለኝና "Have done my credit in men's eye much wrong. Have drawnd my honour in a shallow cup, And sold my reputation for a song." እያለ እየተንገዳገደ ሰዎቹን እየገጨ ከኛ ራት ብሎ ባንኮኒውን እየመታ

«አንድ ዊስኪ - ዲፒዮ!» አለ። ሁላችንም አላገዝናል፤ ግን ደግሞ ሳቃችን መጥቷል። አሥራት እንቁ በጣም ቢያላገዝንህም እያዘንክለት ትስቅበታለህ። ሲፈጥረው እንዲህ አድርጎ ነው «ያዳላል»

አለማየሁ መነጽሩን እያወለቀ «ልጄ - መነጽራን ሳወልት ሁላችሁም ማረሊን ሞንገርን ትመስሉኛላችሁ Is Right?» አለ

በአሥራት ዕንቁ ምክንያት የተጠራቀመውን ሳቃችንን ለመላት ሰበብ አገኝን «Is not right! Is ውሸት! Is ቂንጥር!» እያልን ስተን ወደ ቅድም ቀልዳችን ከተመለስን በኋላ፤ አብርሃምን

«ይህን Is-is not የሚለውን ወደ ዱዳ ቋንቋ እንዴት ትለውጠዋለህ?» አልኩት

ሲተረጉም፤ ሌሎቹ አይደለም ሲሉት፤ ሲከራከሩ ሲጨቃጨቁ፤ ምክንያት ሲሰጥ፤ አይሆንም ሲሉት፤ ሞግዚታችሁ በዱዳ ቋንቋ እሹሩሩ ትላችሁ ነበር ወይ? ሲላቸው፤ እሹሩሩን እዚህ ምን እመጣው? ሲሉት፤ ቢቷ አይደለም ወይ? ሲላቸው፤ አለቃ ገብረሃናን መሆንህ ነው ወይ ሲሉት «እኔና ወሰኔ የምናውቀው ቅኔ» አሉ አለቃ ገብረሃና፤ ዱዳ ነበሩ ይህን አታውቁም ወይ? ሲላቸው፤ ሌድ! ሲሉት፤ ጦሶ በጢስ ጦስ ያርገኝ ብሎ በወላይትኛ ሲምልላቸው፤ እስኪ እንግዲያው ከአለቃ ገብረሃና ንግግሮች አንዱን መርጠህ ከመቶ በማያንስ ከህምሳ በማይበልጥ የእጅ የእፍና የቂጥ ማንቀሳቀስ ወደ ዱዳ ቋንቋ ለውጥ ሲሉት፤ እዚህ

ላይ ዕርዳታ ያስፈልገኛል፤ ለምን? በሉኝ። እኔ ወንድማችሁ
 አላላፍራችሁም፤ አጥጋቢ መልስ እሰጣችኋለሁ፤ ይኸውም፤ እንደ
 አይነድ - እንደ አይፈርድ - እንደ አይቀድ - እንደ አይበድ - እንደ
 አይበቃ - እንደ አይወቃ - እንደ አይነቃ - ሲል፤ ኡፋ! ሲሉት፤
 እንደ አይነፋ - እንደ አይሰፋ - እንደ አይገፋ - ሲል፤ እናትክን
 ሲሉት፤ እናቱን - እናትክን - እናትሽን - እናቷን - እናታችንን -
 እናታችሁን - የሁላችሁን እናታችሁን - የብቻችሁን እናታችሁን -
 የግላችሁን እናታችሁን. . . አብርሃም እንደዚህ እየቀለደ በንስቅ
 በንጫወት ብዙ ከቆየን በኋላ፤ እኔን መኪና ከሌለህና እምስ ካላገኘህ
 አሰገደኝ አላምረው ቤት ወይም ታዮች ቤት ወይም ፈትለወርቅ ቤት
 ወይም በሐይ ቤት ታገኘናለህ፤ ወይም እዚሁ ቆየንና በኋላ መጥተን
 እንወስድሃለን፤ አሉኝና ሂሳባቸውን ከፍለው ሄዱ።

ሲሔዱ ጊዜ ጭር አለኝ። በዐይኔ ትርሲትን ሰው መሃል ፈለገኳት

ምዕራፍ ሦስት

፳፭

ገድለ ጥላሁን

«እያ በለው በለው
እያ በለው በለው
እያ በለው በለው»

/ያማርኛ ዘፈን/

... ታድያ ዐይናችን አገልጋያችን ነው ትለኛለህ? አገልጋያችን ከሆነ ለምን ትርሲትን ፈልግ ስለው ሄዶ ኃይለሚካኤል ላይ ያርፋል?

ኃይለሚካኤል አንድ የውቤ በረሃ ጀግና ነው። ሰውነቱ ግዙፍ፣ መልኩ ቀይ፣ አፍንጫው ደፍጣጣ፣ ፀጉሩ በጣም ሉጫና በቅዝት የሚያብለጫል። በጡንቻው የታወቀ ነው። አሁንም ሳየው ሮዛን እጇን ጠምዞ የቀልድ እያስመሰለ ቂጧን በጥፊ ይመታታል። ሮዛ እንዳትስቅ እመማት፣ እንዳታመር የባሰውን እንዳይደበድባት ፈራች። ስለዚህ በውሽት ላቅና በእውነት ንጌት መሃል «ጋሼ ኃይልዬ! እባክህን ተወኝ ያማል!» ትላለች። አልተዋትም። ውቤ በረህ የሚመጣው ሲቶቹን ለመደብደብ ወይም ወንዶቹን ለመገላመጥ ነው።

አንድ ማታ ለምሳሌ ከአንድ ፈረንጅ ጋር ዝናሽ ቤት መጣ። ይኼ ፈረንጅ ፀሐይን ሁለት ውስኪ ጋበዛትና እንሂድ አላት። ሰው አለኝ አለችው። ኃይለሚካኤል ታዲያ ብድግ አለና «የኔን እንግዳ? አንቺ ቂንጥራም!» እያለ በጥፊ - በእርግጫ - በክርን - በጡጫ ሲያጣድፋት ጊዜ አፍንጫዋ ደማ፣ ዐይኗ አበጠ። አምስት ቀን ተኛች ስትተነፍስ ጎኗን እያመማት ብዙ ተሰቃያች። እስከ ዛሬ በደንብ አልዳነችም፤ ስትበል ወይም ስትስቅ ጎኗን ያማታል። የኃይለሚካኤል ጡንቻ ነው። ተኝታ ሳለ ልጠይቃት ገብቼ ሰናወራ «ለምን አትከሸውም?» አልኳት «አንተ ደም! ከመቼ ወዲህ ነው ሸርሙጣ ተረገጥኩ ብሎ 'ሚከሰው?' አለችና ማልቀስ ጀመረች «ደም ብከሰውም እኔ ነኝ ምታሰረው። ወንድሙ የፖሊስ ሻለቃ ነው»

ኃይለሚካኤል ሲያጠቃ ሲቶችን ብቻ አይደለም። ወንዶችንም ነው። አህዝብ ሲነግረኝ (አህዝም ራሱ ጉልበተኛ ነው፤ ብቻ ሲቶቹን አይነካም) አንድ ማታ ሁለቱም አብረው መርካቶ ሾፈሮች ቡና ቤት ገቡ። እዚያ አንድ ጠብዚራ ክብር ዘበኛ ነበር። ስክር ብሎ መጠጥ መቅጃው ባንኮኒ ዘንድ ቆሞ ስለኮሪያ ዘመቻ - ስለቶኪዮ ይለፈልፋል። ኃይለሚካኤል አህዝን «እቦ ይኼ ቡፋ ምን ጡሩንባውን ይነፋብናል?» አለው

«ካማረህ ዝም እታሰኛውም?» አለ አህዝብ። ኃይለሚካኤል «ተመልከት እንግዲህ» አለውና ሙከራ ብሎ

«አሁን እዚህ ጩኸት በዛ!» አለ። ከብር ዘበኛው «ታዲያ ጀርባ እትዘጋም?» አለው ኃይለሚካኤል «እንተ አፍህን እትዘጋም?» አለና እጆቹን ጨብጦ ቀረብ አለው

«ጀርባን ነው በጥፊ ብዬ 'ምደፍንልሽ»

ኃይለሚካኤል ጠጋ ብሎ ፊቱን ሰጥፊ አመቻችቶ ሰጠውና «እስቲ?» አለው

ከብር ዘበኛው «እንቺ!» አለና እንዲ በጥፊ ወለወለው።

ኃይለሚካኤል ፊቱን እያሻሸ «ታዲያ ይኼ የሚገባ ነገር ነው። አለውና፤ ወንበር ፈልጎ ለብቻው ቁጭ አለ። አህዝብን አከረፈው።

ታዲያ ቅድም እንዳልኩት፤ ማሚት እሹሩሩ ቤት ውስጥ ኃይለሚካኤል ሮዛን የቀልድ ሲያጎላቂላት ከቆየ በኋላ፤ ድንገት እርግፍ አድርጎ ተዋትና፤ ሰዎች መሀል መንገድ እየከፈተ ወደ በሩ በኩል ሔዶ ጥላሁንን ጨበጠው።

ጥላሁን በውቤ በረሃ የታወቀ ረብሸኛ እንደመሆኑ መጠን፤ ለከ ሲገባ እንዳየኸው ሔደህ ካልጨበጠከውና «እንደምነህ ጥላሁን? የት ጠፋህ ባከህን?» ካላልከው ኮራህ ብሎ ይቀየምሀል፤ ትንሽ የጠጣ ጊዜ ነገር ይፈልገሀል። ሱሪውን በከንዶቹ ከጎንና ከጎኑ ከፍ እያደረገ መፋቂያውን አፋ ውስጥ በገራ ወደ ቀኝ እያዘዋወረ፤ ደም የለበሱ ትልልት ዐይኖቹን እያፈጠጠ፤ በሚያስፈራ ድምጽ «ፈረሰኛውን» እያለ ይመጣብሃል። ስለዚህ ኃይለሚካኤልና ሌሎችም የበረሃ ጀግኖች መጥተው ጨበጡት፤ አንገቱን አቀፉት፤ ጀርባውን መታ አደረጉት። በውቤ በረሃ ሥነ ሥርዓት ገበሩለት። አሁን ከኃይለሚካኤል ጋር አብረው እየተሸቆጠቆጡ ጥላሁንን ሠላምታ የሰጡት ጀግኖች፤ ምናልባት ከጥቂት ደቂቃ በፊት ኃይለሚካኤልን ራሱን እየተሸቆጠቆጡ ሠላምታ ሰጥተውታል።

ውቤ በረሃ እንዲያው መጥቶ ደንሶ ገንዘብ ከፍሎ ሴት ተኝቶ የሚኪድበት ቦታ አይደለም። ወንዶች የተሰበሰቡበት ማንኛውም ቦታ ውስጥ እንዲ ከሁሉም መብለጡ መታወቅ አለበት። ከብቶችም መሀል፤ ውሾችም መሀል፤ ሰዎችም መሀል፤ አብዛኛው በማህበር የሚኖር ፍጡር መሀል እንደዚህ ነው። የተፈጥሮ ሕግ ሳይሆን አይቀርም። በዶሮ፤ በዝንጀሮና በሌሎችም እንዳንድ ፍጥረቶች መሀል ይህ ሆነ ከመጠን በላይ ይሠራል። እንደ ወንድ ከሌሎች ሁሉ በላይ መሆኑ እንዳይበቃው፤ ሌሎችን ሁሉ ወንዶች ልጅነታቸውን ጨርሰው ሴቶቻን ማሸተት ሲጀምሩ ቢገድላቸው ይፈቅዳል። እንዳንዱን በሕገገንታቸው

ይገድላቸዋል። እናቶቻቸው እንዳንዶቹን እንደ ሙሴ ደብቀው ያሰድጓቸዋል። ሲያድጉ መጥተው አውራውን ገድለው (አሁን ሸምግላል) ቦታውን ይወስዳሉ። ተራቸውን እስኪገደሉ ድረስ ይንግሳሉ።

ለምንድን ነው? ያልክ እንደሆነ ለሌላቸው ነው። እኔ ግን ለሌላቸው ብዬ አይደለም፤ ለወንድነቱ ነው ትባለህ። ራስህን አታለልክ። ወንድ ስትል ከጎኑ ሴት ውስጠ ታዋቂ ነው። ስለዚህ ሰማ፤ ውሴ በረሃ መጥተህ ስትጣላ ስትደባደብ የፍጥረትን ሕግ መከተልህ ነው። በሕጉ መሠረት እንዳሸናፊነትህ መጠን ሴትህን ወይም ሴቶችህን ትመርጣለህ። ካንተ ተጥሎ ከሌሎቹ የሚበልጠው ከቀሩት ሴቶች ውስጥ ይመርጣል። መጨረሻ የቀረው ወንድ መጨረሻ ይመርጣል፤ ወይም የቀረችውን እንዲት ይወስዳል፤ ምንም ሴት ካልተረፈ ቀረበት። ምናልባት እንተን ተደብቆ ይከተልህና ሴትህን ከጠገብነት በኋላ ለጥቂት ጊዜ ትተሃት አደን ስትሄድ በስርቆሽ ይተኛታል። ግን ዘርህን ቀድመኸው ዘርተሃልና፤ የሚወለደው ልጅ ያንተ ነው፤ ጉልበት የሌለው ዘር ሳይተው ይሞታል። ይህ የፍጥረት ሕግ ነው፤ ብርቱውን ማባዛት፤ ደካማውን ማጥፋት። ከርስቶስም ብሎታል «ሳለው ይጨመርለታል፤ የሌለው ግን ያ ያለውም ይወሰድበታል»

የሰው ሥልጣኔ ይህን የጉልበት ሕግ ጥሪታል። ግን ሳይ ሳዩን ነው እንጂ ውስጥ ውስጡን ይህ ሕግ አሁንም ይሠራል። እዚህ በረሃ ውስጥ ብታስተውል ጉልበተኛው ነው የፈለጋትን ሴት የሚያገኝ። እንዳንደ ባለ ገንዘቡ ነው። ለምን? ሕገ-ወጥ የሆነው የሰው ሥልጣኔ በጉልበትህ እንዳትጠቀምበት ይከለክልሃል። ግን አሁንም ሳይ ሳዩን ነው እንጂ ውስጡን ብትመላክት እንዴት ነው? ገንዘቡ ከጉልበትህ የበለጠ ጉልበት ነው። የሚገዛውን ጠበቃ፤ የሚያስከትለውን እሥራት ለሰብ - ይኼ ጉልበት አይደለም?

እንደ ግታ ማሟት እሹሩሩ ሴት እኔ፤ ከንፈ፤ እሥራት ዕንቁ እና ጥላሁን ባንኮኒው ዙሪያ ቆመን ሰናወራ፤ ጥላሁን እየሳቀ «ለመሆኑ ለምንድን ነው እዚህ በረሃ ጥል የሚበዛው?» ብሎ ጠየቀና፤ ይህን የፍጥረት ሕግ ከዘበዘብኩለት በኋላ፤ በቁጣ ዓይነት ድምፅ

«እንግድያው እንተ ለምን እንደ ሕጉ መሠረት ለትደባደብም?» አለኝ። እየሳቀኩ «እኔ ወንድ መቼ ሆንኩ?» አልኩት። ሌሎችም ከኔ ጋር ሳቁ። ጥላሁን ግን አፈጠጠብኝ። ስሜት ይጎድልሃል፤ ሰው አይደለህም ብሎ ሁልጊዜ እንደነቀፈኝ ነው። አሁን ግን የተቀየመኝ ከልቡ የጠየቀኝን ጥያቄ ወደ ቀልድ ሰላዞርኩበት ነው።

ወደ መደንሻው ወለል እያመለከተ፤ ለፋ ውስጥ መፋቂያውን ከግራ ወደ ቀኝ እያዛወረ «ትርሲትንና ብርሃኑን ተመልከት» አለኝ። ሁላችንም እየናቸው። ጥብቅ ብለው ተቃቅፈው ታንጎ ይደንሳሉ። የሱ

ፀጉር (ከአባቶቹ የወረሰው ረዥም ሉሚ ፀጉር) ከግንባሩ በኩል ወደፋ ከጋ ፀጉር ጋር ተደባልቋል።

«ብርሃኑ እንደምታየው ኮሳሳ ቢጤ ነው» አለ ጥሁን «በጉልበትም ቢሆን እዚህ የሚመጡት ወንዶች ብዙዎቹ ያሸንፉታል። በገንዘብም ቢሆን ብዙዎቹ ይበልጡታል። ግን ማንም ቢሆን ትርሲትን ሊወስድበት አይችልም። እውነቱን ነው? You agree?»

«አዎን»

«ታዲያ የዳርዊን Natural Law የምትለው የታል የሚሠራው?»

«ፈታሁ ብሎ ደስ ብሎታል። በቆንጆ ነጭ ፕሮሶፔ ፈገገታ አሳየኝ

«እንደያውም እዚህ ላይ ነው በግልጽ የሚሠራው» አልኩት

«እንዴት?»

«እዚህ ቤት ከሚመጡት ወንዶች ሁሉ ከእያንዳንዳቸው ጋር ቢመዘዘን፣ የብርሃኑ ወንድነት እጥፍ ወይም አሥር እጅ ነው»

«ኢድ - !» አለኝ። «የማንህ ቀርፋፋ?!» እንደማለት ያህል «ድ» ላይ ድምጹን ሟን ብሎ ጎተተው። ሌሎቹ ደስ ብሏቸው ዝም ብለው ያያምጣሉ። ጥሁን መጨረሻ ላይ እንደሚቆጣኝ ያውቃሉ።

«አስብ እንግዲህ» አልኩት «ከብርሃኑ ሌላ ማን ወንድ ነው ደፍሮ ሸርሙጣ ይዞ ፒያሳ መሀል የሚንሸራሸር? ማንው በየቡና ቤቱ ይጓዛል? የሚገባ? ሌሎቻችን እንዲያው እዚህ ስንሆን ቂጣቸውን እየላሰን፤ ወጪ ስናገኛቸው እንደማናውቃቸው እናልፋቸዋለን። ማን ነው ሸርሙጣ ወዳጁ ስትታመም ራሱ በቀን ውቢ በረሃ መጥቶ ሀኪም ቤት የሚወስዳት? ገንዘብ መክፈሉንስ ምናልባት የሚከፍል አይጠፋም እንበል። ማን በየቀኑ እየሄደ አብሯት የሚውል? ማንው የአስታማሚ ፈቃድ አስወጥቶ አልጋዋ አጠገብ ወንበር ላይ ቁጭ በሎ የሚያድር? ከብርሃኑ ሌላ ማን ጎበዝ ነው ፓርቲ በተደረገ ቁጥር ያችኑ ሸርሙጣ ይዞ ሔዶ ልክ እንደ ልጃገረድ የሚያከብራት? ደሞ «ይህን የሚያደርገው ትርሲት ልቱ ስለሆነኝ ነው፣ በሔደችበት እንደ ሸርሙጣ ላይሆን እንደጧዋ ሴት ስለምትሆንለት ነው እንዳትለኝ፣ እንደ ሸርሙጣ መሆን ትታ እንደ ሴት ወይዘሮ የምትሆንበት ምክንያት ብርሃኑ ሸርሙጣነቷን ስለሚያስረሳት ነው። ሸርሙጥናን እንደ ዕድፍ ወይም እንደ ብረት ልብስ በንቆጥረው፣ ካንዲት ሸርሙጣ ላይ ዕድፅን ለማጠብ ወይም የብረት ልብሱን ቀድዶ ለመጣል ምን ያህል ወንድነት የሚጠይቅ ይመስልሃል? ታውቃለህ፤ ለመጀመሪያ ጊዜ ሲተኛት ገንዘብ አልከፈላትም። እስካሁንም ቢሆን ሲተኛት ሲል ወይም ከተኛት በኋላ ገንዘብ ሰጥቷት አያውቅም»

ጥሁን «ኸረ ባክህን?» አለኝ። አሁን ክርክራችንን ረብቷል።

የትርሲትና የብርሃኑ ነገር ደግ ቅን ልቡን ነክቶታል።

«በፍጹም ከፍሏት አያውቅም» አልኩት «ልብህ ሲያስፈልጋት ሲያምሩት ግለቴ - የጨርቁንና የሰፊውን ዋጋ ትነገረዋለች። ይሰጣታል። እስተውል፤ የፍቅር ስጦታ ነው እንጂ የእምስ ዋጋ አይደለም። እንደነጹ ለምን እንደሚጨቃጨቁ ልንገርህ? እሱ ገንዘብ ሲሰጣት እኔ አልፈልገም ስለምትለው ነው። ወይም ትንሽ ወስዳ ከዛ በላይ አያስፈልገኝም ስትለው። ለምሳሌ ለፀጉር መሠሪያ ስትጠይቀው አሥር ብር ነው የሚሰጣት። እኔ እምስት ብር ይበቃኛል ትለዋለች። ወረፋ ስትጠብቂ ኬክና ጀጎቷ ያስፈልገሻል ይላታል። እንግድያው ስድስት ብር ይበቃኛል ትለዋለች። እንግዲህ አትጨቅጭቂኝ ይልና አስፋን ብር በግድ ይሰጣታል።

ትርሲትና ብርሃኑ ጸንሳቸውን አብቅተው እንደ ሶፋ ላይ ተቃቅፈው ቁጭ ብለው እየተላላቁ ያወራሉ። ጥላሁን እንደ እናት ደስታና ፍቅር በሞላው ገጽ ይመለከታቸዋል። እኔ ዝም ስል ጊዜ ከርክራችንን አስታወስና «መጀመሪያኩ ወንድነት አላልከም ጉልበት ነው ያልከው» አለኝ

«ጉልበትህ ቢሆን፤ ጥላሁን? እንደዚህ ተመልከተው እሱቲ? አሁን እንደ ጉልበትኛ ጠብዚራ መጥቶ በጥፊ ብሉት ትርሲትን ቢቀማው እንተ ዝም ብለህ ታያለህ?» አልኩት። ሱሪውን በሁለት ከንዶቼ ከፍ እያደረገና የወይራ መፋቂያውን እፋ ውስጥ ከገራ ወደ ቀኝ እያዛወራ «አይሆንም!» አለ። ለጠብ ሲዘጋጅ ነው።

በላቃችን መሀል «ይኸውልህ፤ ብርሃኑ የራሱ ጉልበትና ያንተ ጉልበት እንደ ላይ አለው ግለት ነው። የሌሎችም» አልኩት

«እኔ ምልህ፤ የነዚህ ልጆች ፍቅር እውነተኛ ፍቅር ነው በለኛ» አለ

«እንዲህ አይምስልህ!» አልኩና ለምሳሌ ያህል የሚከተለውን አጫወትኩት

እንደ ሰኞ ግታ ወደ ሁለት ሰዓት ላይ ወንዶች ገና መምጣት ስላልጀመሩ ቤቱ ባደውን ነበር። ብርሃኑ እዚያ ጥግ ሶፋ ላይ ብቻውን ቁጭ ብሎ ሲጋራ ያጨላል። እዚህ ጋ ትርሲት፤ ከበቡሽ፤ እሱቴር፤ ሦስቱ ካንድ ሰውዬ ጋር ቁጭ ብለው ስለ በረሀ ፍቅር ያወራሉ። (ሌላ ግንም ሰው የለም፤ ሌሎቹ ሲቶች እውስጥ እራታቸውን ይበላሉ) በወሬያቸው መሀል፤ ሰውዬው አንገቱን ወደ ብርሃኑ በኩል ጣል እያደረገ

«ያ ክልስ ከማንኛችሁ ጋር ነው ፍቅር የያዘው? በመጣሁ ቁጥር...» ፀረፍተ ነገሩን ሳይጨርስ አፋን እንደከፈተ ቀረ። ትርሲት የሲራ ጠርመሱ ይዛ ከላዩ ቆማ እንደ ቁጣ እምሳክ ትገላምጠዋለች።

«ያንቺ ነው እምዬ?» አላት ደንግጦ። ስትናደድ አይኗ ያስፈራል። ሳትመሀ፤ ግን በቁጣ «እንት የውሻ ክልስ! ውጣ!» አለችው። የጠርመሱን አንገት የጨበጠው እጃ ይንቀጠቀጣል። ሰውዬው ፈርቶ ብድግ አለ።

ግን ሲነሳ ጊዜ ትንሽ ሆነችበት። እሱ ቁጭ እንዳለ እሷ ወደ ታች ስታፈጥበት ደንገጦች እንጂ፣ አሁን እሱ ከላይ ሆኖ ወደ ታች ሲያያት ፍርሐቱ ለቀቀው። ተራውን እየገላመጣት በሚያንቋሽሽ ድምፅ «ምን ሆነሻል? ግም ሸርሙጣ!» አላት። ደግነቱ ይህን ጊዜ ብርሃኑ ከጓላቸው መጥቶ ያዛት። ዐይን ዐይኗን በቀጥታ እያየ ጠርሙሱን ቀስ አድርጎ ከእጇ ነጥቆ ለከበቡሽ እያቀበለ፣

«ምንድን ነው?» አላት

«ምንም» አለችው። ገባው፣ ፊቱ ደም ለበሰ። ለማረጋገጥ ያህል ሰውዬውንና እነከበቡሽን እያየ «ምንድን ነው?» አለ

ከበቡሽ «እረ የለም፣ እዚህ እኔና አስቴር. . .»

«ውሸታም!» አላት ለመሳቅ እየሞከረ። ወደ ነጭነት የሚያደግ ፊቱ አሁን ሳምባ መስሏል። ሰውዬውን «ክልስ አልከኝ መሰለኝ» አለው። ሰውዬው ግዙፍ፣ ኩፋ ቢጤ ነው። ብርሃኑን በንቀት እያየ

«እ. . . በእውነቱ ወንድም»

«ወንድምህ አይደለሁም። ክልስ ብለኸኛል?»

«ብልህስ?»

«ትችላለህ። ግን እሷን ግም ሸርሙጣ ስትላት የሰማሁህ መሰለኝ»

«በላትስ?»

«አትችልም። እሷን እንዳንተ ያለ ግም አቃጣሪ አይሰድባትም»

አስቴር «ብርሃኑ» ብላ ልትይዘው ስትል መነጨቀና ወደዚያ ገፋት። ከበቡሽ ደንግጣ አፈገፈገች። ትርሲት እንደቆመች ቀረች። ሌሎች ሴቶች እውስጥ እራታቸውን ይበላሉ። ማንም ሌላ ሰው የለም። ሙዚቃው ይዘፍናል።

ሰውየው «ንፍጣም ክልስ! ሴቶቹ ያግዙልኛል ብለህ ነው መቼስ እንዲህ ሰው 'ምትደፍረው» አለው

ብርሃኑ «ለምን ሴቶች የሌሉበት አንሒድም?» አለው

«ማን ቀድሞ ይውጣ?» አለ ሰውዬው

«እኔ»

«ሽንታም ክልስ! ልትፈተለኪ ፈልገሽ ነው?»

«እሺ አንተ ቀድመህ ውጣ»

«ቅዝናም ነጭ! በጓሮ ልትሸሺ! እግራ አውጪኝ ልትይ? መቼ አጣንሽ?»

«ኦ-ዎህ! እሺ አብረን እንውጣ»

«ሴቶቹ አይፈቅዱልሽማ!»

ብርሃኑ ቃል ሳይጨምር ወደ በፋ ሔደና መጋረጃውን ከፍቶ ጠበቀው። እብረው ወጡ። ብርሃኑ እዚችው አጥር ግቢ ውስጥ ያለችውን ትንሽ ሜዳ እያሳየ «እዚህ ትፈልጋለህ?» አለው

«ሴቶቹ መጥተው እንዲያግዙልኸ ነው?»

ካጥር ጊቢው ወጡና ባቡር መንገድ ሲደርሱ ብርሃኑ «እዚህስ?» አለው

«ገላጋይ አይጠፋም። ወይ የማሚት አሹሩሩ ዘበኞች ተልከው ይመጡና ያግዙልሻል»

ብርሃኑ ተበሳጪ። ሊያለቅስ ምንም አልቀረው።

«ታዲያ የት እንሂድ?»

«እንጃልህ!» አለው ሰውዬው

«ጊዮርጊስ ጓሮ እንሂድ?»

«አሺ ምን ከፋኝ?»

ወደ ጊዮርጊስ በኩል ትንሽ እንደተራመዱ ሰውየው ቆመ። «አሁ! ገባኝ ለካ!...» አለ

«ምኑ?» አለ ብርሃኑ

«ጊዮርጊስ ጓሮ ወስደህ በማጅራት መቼ ልታስመታኝ አቅደህ ነው። እኔ ግን እንደዚህ በቀላሉ አልታለልም። መላኩ ይጠብቀኛላ!»

ብርሃኑ ሰልችት አለው። «እንዲዋጣልን ትፈልጋለህ ወይስ አትፈልግም?» አለው

«አልፈልግም»

ብርሃኑ በመገረም «ለምን?» አለ

«ንፁህ እየር ሲመታኝ ጊዜ ሲጣኔ አለፈልኝ»

ብርሃኑ ዝም አለ።

«ሲጣናም ጎንደሬ ነኝ ልንገርህ። ሲጣኔ ሲመጣ የሚመልሰኝ የለም። እምስት ስድስቱን ከመሬት ጋር ደባልቄ ቤቴ የምገባበት ጊዜ አለ። ታዲያ ሲጣኔ ሲያልፍልኝ የሠራሁት ሥራ ይቆጧኛል። የገዛ ሀገሬን ልጆች፣ የገዛ ወንድሞቼን መደብደቤ ኃይለኛ ፀፀት ያሳድርብኛል። እንተ ግን እድለኛ ነህ። ሲጣኔ ቶሎ ለቀቀኝ»

«ሲጣንህ ክልስ ሲያይ ይፈራል እ?»

«ይቅርታ አድርገልኝ ወንድሜ። በውነቱ ለከፋ ያልኩት አልነበረም»

ብርሃኑ ይሄ ሰውዬ ሌሎችንም ክልሶች እንደሚያስቸግር ታየው። ስለዚህ እንደ አብዛኛዎቹ ጉረኞች ፈሪ መሆኑን አውቆ እንዲህ አለው

«ሰግህ ወንድም፣ ለወደፊቱ ክልሶችን ለማጥቃት ባትሞክር
ይሻልሃል። ምክንያቱም የምታየው ክልስ ሁሉ (ከኔ ጭምር) ገና ከሕግነት
ጀምሮ እንዳንተ ያሉ ደደቦች «ክልስ! እህያ መልስ! እየበዳህ አላቅላህ
እያሉ ሲያበላጩት እየተደባደበ ያደገ ሰለሆን ጥል እንጀራው ነው
ፋቅ ባንሔድ እኔን ተመልከት። ብትፈልግ እንወራረድና፤ አልቢትሮ
ጠርተን፤ እንዳንተ ያሉ ሌሎች ሁለት ጨምረህ፤ ሦስታችሁ ለባቶ
ተልኩ። አፈር አስገባችኋለሁ። አስተውል፤ ጉልበት ሰላላኝ አይደለም።
ክልስ በመሆኔ መደባደብ በግዴታ ስለተማርኩ ነው። ገባህ? በል ሐሳ
እንመለስና ልጅቷን ይቅርታ ለምናት»

«አ... ሰግህ ወንድም፣ ምንስ ቢሆን...»

«ወይም ይዋጣል?»

«ምንስ ብላላት፤ ራሴው በድዬ ሰው አስቀይሜ ይቅርታ ሳልጠይቅ
የምሔድ ሰው እመስላለሁ 'ንዴ?»

ከዚያ ተመለሱና ሰውዬው ትርሲትን ይቅርታ አድርጊልኝ ብሎ
ቢራ ጋበዛት። ብርሃኑንም ቢራ ጋብዞት፤ ሲያወራላቸው እምሽቱ ሄደ
አልሃለሁ። ከዚያች ማታ ወዲያ እዚህ በመጣ ቁጥር ትርሲትን ጠርቶ
«አላተ ጎመራይቱ፤ ባሬ ምን ልጋብዝሽ?» ብሎ አንድ ቢራ ሳይጋብዝት
አይሄድም።

ያን ሶለት ማታ ጥላሁን ማሚት እሹፋፋን አስፈቅዶ ወይም አስገደደ
ትርሲትንና ብርሃኑን ቀ.ሀ.ስ ቲያትር ናይት ክለብ ወሰዳቸው። እና
ብርሃኑ «ከትርሲት ጋር ደንስ» አለው

«የለም፤ እናንተ ስትደንሱ ደስ ይለኛል። የሚዋደዱ ሰዎች ባይ፤
እንደ'ናንተ ያለ እውነተኛ ፍቅር ሳይ ልቤ በደስታ ይሞታል - ይመታል
ማለቱ» አለና የሁለቱንም እጅ ይዞ ሳመ። ሰከሯል «ደስ ትሉኛላችሁ
አለ።

ትርሲት «ደስ ካልንህ ከኛ ጋር ለምን አትደንስም?» ለላች
አስነሳቸው። ሲደንስ ጠጋ አደረጋት። ሲቆምበት ተሰማት። አፈረች።
እሱም አፈረ። የበለጠውን እያስጠጋት

«ትርሲትዬ ይቅርታ አድርጊልኝ» ላላት «ሰከሬያለሁ። ፀገር
ብቻ ሳይሆን ፀባይሽም ጭምር ደስ ይለኛል። ስለዚህ ይቅርታ ካላረገሽልኝ
ኩነኔ እገባለሁ። አንቺ ጥሩ ልጅ ነሽ። እኔ ግን ውሻ ነኝ። ከሰከርነት
ከእህቴም ጋር ብደንስ ይቆምብኛል። ብቻ እህት የለኝም። እህቴ ለገዢ
ነሽ። ግን ልቤ ንፁህ ነው። ቁላዬ ያልተቆነጠጠ ባለፈ ሆኖ ነው። እኔ
እኔስ አንደ እህቴ ነው የማይሽ። ተቀየምሽኝ?»

«የለም»

«ጥሩ ልጅ ነሽ። እኔኮ 'ሚቆምብኝ የድሮው ትዝ እያለኝ ነው»

አደራ ለብርሃኑ እንዳትነግረው»

«አልነግረውም»

ከናይት ከለቡ ሲወጡ በጣም ሰከሮ ስለነበረ፤ ከተማውን እንዳይረብሽና እሱም አደጋ ላይ እንዳይወድቅ በማለት ከኛ ጋር እደር እሉት።

«ከናንተ ጋር ባድር ደስ ይለኛል። ከናንተ ጋር ባድር ኩሪ ት ይሰማኛል። ከናንተ ጋር ባድር ከፍቅር ጋር እንዳደርኩ እቆጥረዋለሁ። ከናንተ ጋር ባድር ከናንተ ከወጣቶቹ ጋር አድራለሁ። ከናንተ ጋር ባድር» አላቸው

ቤት ሲደርሱ መሀላቸው ደግፈውት እንገታቸውን እቅፎ ተራ በተራ ጉንጫቸውን እየሳመ

«በጣም በጣም ነው 'ምወዳችሁ፤ እዚች ዓለም ላይ እንደ'ናንተ 'ምወደው የለም። መፋቂያዬስ?» እያለ ወደ ቤት ገቡ። ትርሲትን መሀል እርገዋት ተኙ።

ሩብ ሰዓት ካለፈ በኋላ ብርሃኑ ቀስ ብሎ «ጥላሁን» አለ። መልስ የለም። ጥላሁን ተኝቷል ማለት ነው። ቀስ ብለው መተቃቀፍና መተሻሸት ጀመሩ

«ትርሲትዬ!»

«ወዬ የኔ ብርሃን!»

«ሻሽሽን አውልቂልኝ»

«እምቢዮ!»

«እባክሽን!»

«ቆንጆ እርገህ ሳመኝና» ሲባባሉ

«ቃ!» አለና ድንገት መብራቱ በራ። ጥላሁን ማብሪያውን እንደቀይ ሲጋራ በጣቶቹ መሀል ይዞ፤ ደም የለበሱ ጉልህ ዐይኖቹን ከፍት ከድን እያደረገ

«እኔ ምላችሁ» አለ «እንደዚህ ሆናችሁ ፍቅራችሁን ስትገላለፁ ቁላችሁና እምሳችሁ የቱ የማን እንደሆነ ይታወቃችኋል?» መኖሩን ረስተው ስለነበር ከመደንገጣቸው የተነሳ እንደተቃቀፉ ትንፋሻቸውን እንደዋጡ ቀሩ።

«ማለቲ፤ ከመዋደዳችሁ የተነሳ ቁላው የማንኛችሁ እምሱስ የማንኛችሁ እንደሆነ አይጠፋችሁም ወይ?»

«ምን ማለትህ ነው?» አለ ብርሃኑ

«አየህ ብርሃኑ፤ እንደዚህ ነው። እኔ ፍቅር ፍለጋ ላይ ነው ያለሁት።

የፍቅር አጻኝ ይሉሃል ማን ነው? ጥልቁ ነው። ሌላ መልስ የለውም። ፍቅር ማለት እንግዲህ ምንድን ነው? አንድ መሆን ነው። አንድ ታውቅ የለ? ሁለት መሆን ቀርቶ አንድ ትሆናላችሁ። አንድ። የምትተቃቀሩት ለዚህ ነው። አንድ ስትሆኑ እንግዲህ ቁላውም የሁለታችሁ ነው። እምሱም የሁለታችሁ ነው። ገባህ?»

ብርሃኑ ዝም ሲል ጊዜ

«እኔ 'ምፈልገው ፍቅር ነው። ፍቅር። አስናቀችን ስበዳት በጣም ጣፍጧት በሀይል ስታትፈኝ «ምንድነው ሚገባብሽ?» ሰላት «መርዘኛው ቁላህ ነዋ ጥልቁ!» ትለኛለች። እበሽቃለሁ። እኔ የምፈልገው «ቁላችን ነዋ!» እንድትለኝ ነበር። «ይሄ እምስ የማን ነው?» ሰላት «ያንተ ነዋ!» ትለኛለች «የኛ ነዋ!» እንደማለት። ገባህ? ጻፍ ምን ይገባሃል? ቁላ ሲነሳ እንጎል ይተኛል።

«ትርሲትዬ፣ ይቅርታ አርጊልኝ ስላጭረጥኳችሁ አለ። ቀጥሎ

«መፋቂያዬን ጣልኳት ወይስ አስቀመጥኳት? ያለ 'ሷ ምን ዘመድ አለች?» አለና መብራቱን አጥፍቶ ተኛ።

አንድ ትጽሜ ሌሊት እነአለየማሁ በጥላሁን ምክንያት የደረሰባቸውን ጣጣ አለማየሁ አጫወተኝ። አለማየሁ መነጽሩን እንደሰካ፣ ዳርጊ ዱቤ ሲጋራውን እንደነከሰ፣ ቶኒ እጁን ኪሱ እንደከተተ፣ አብርሃም እፍንጫውንና አገጩን እንዳሸለ ከጠባብ አፋ ኩምክናውን እያንጠባጠ በ፣ ሁሉም እየቀለጹ Goddamit, the dragon ማለት በመጥረጊያ ግራ ጎኔን ያደማኛል I fuck you in the dragon ማለት በግራ ጎኔ ተቀይሜኛለሁ! እያሉ እየላቁ ከጋዲሲ ቤት ወጥተው ወደ ዘጠኝ ሰዓት ላይ ማሟት እሹሩሩ ቤት ሂዱ።

እዚያ ጥላሁን ሰክሮ ሲረብሽ ቆይቶ ኖሮ፣ እንደገቡ ማሟት ተሳብላ «እባካችሁን ውሰዱት ይገሉታል» አለቻቸው

በቀኝ በኩል ሦስት ይሁኑ አራት አብረው ቆመዋል። ለጠባብ የተዘጋጁ ይመስላሉ። አንድ ሰድስት የሚሆኑ ሰዎች ከበዋቸዋል። «ተመንጃ ምን መሆናችሁ ነው? ሰክሮ እያያችሁት?» ይሏቸዋል

በግራ በኩል ጥላሁን በእምስት ሰዎች ተይዞ «ልቀቁኝ እረግጣቸዋለሁ!» እያለ ይፍጨረጨራል። አብዛኛዎቹ ሰዎች በየወንበራቸው ፈት ቆመዋል። ግማሾቹ በድንጋጤ፣ ግማሾቹ ጠባብ ለማየት በመቻኮል እንደተነሱ ቆመው ቀርተዋል። ሶስት ሲቶች ረብሸው ሸሸተው መጠጥ መቅጃውን ባንኮኒ የሙጥኝ ብለው ከጳላው ቆመዋል።

መዝቃው አይጫወትም። በእምሲጓሮው ምክንያት ተቋርጧል።

ጥላሁን «እንኳን አራት አርባ ብትሆኑ ግድ የለኝም። ልቀቁኝማ!» አለና፣ ተመናጫቀ

ከወያኔ አንዱ «አራት አይደለንም ባዘነ? ምን ጉራ ትገባለህ? ብቻየን ነኝ። ልቀቁት አሰኪ!» አለና ወደፊት አንድ እርምጃ እንጋገራለን ማለት ሳይነካ ገባጋዮቹ ወደ ጓላ ጎተቱት። «ተወ ባዘነ። ጠብ ምን ያረጋል? ትዕግስት መራራ ናት፤ ፍሬዋ ምን ጣፋጭ ነው። አሉት ምን ላርግ ብላችሁ ነው ጠንድሞቼ?» አላቸው «እያያችሁት፤ እርጪ በተቀመጥኩበት ነገር አየረለን?» የመላጣ ልጅ እያለኝ።

እነአለማየሁ ግልግሉን «የትውቁን ትንሽ እይተው ነገሩ ከዘባቸው በኋላ፤ ለካ ከነዚያኞቹ ሰዎች ጋር በመጠኑ ይተዋወቁ ኖሮ «ለኛ ስትሉ ታገሱት። ሰከሮ ነው እንጂ ጥሩ ልጅ ነው፤ ታያላችሁ፤ ሰካሩ ሲያልፍለት መጥቶ ይቅርታ ይጠይቃችኋል» ብለው ሰዎቹን ለምነው አስታገሱዋቸውና፤ ማሚት ደሞ በበኩልዋ «እባካችሁ ለኔ ስትሉ ወንድሞቼ፤ ቤቱን አትረብሱብኝ በቁልቧው» እያለች ውዝ ፈገግታዋን ካጠጣቸው በኋላ፤ ከፍለው ሊወጡ ሲሉ «ንድ የለም እያስፈልገኝም፤ መቼ ተደስታችሁና ትከፍላላችሁ?» እያለች «የለም እንከፍላለን» ብለው ገንዘቡን ሲሰጧት «እይ የኖንተ ነገር፤ እምቢ ካላችሁ መቸሉ» ብላ ገንዘቡን ተቀብላ በለዘበ ድምፅ እየተለማመጠች፤ በምርጥ ቃላት ማር እየተባባች፤ በለሰላላ እጇ ትከሻቸውን እየነካነች ወደ በሩ እድርሳቸው ሲታበቃ፤ ሦስቱ ወጥተው አራተኛው ሊወጣ የበሩን መጋረጃ በተዘረጋ እጅ ሲይዝ፤ ጥላሁን ሆኖ ሱሪውን በክንዱ ከፍ እያደረገ

«እከ እንቱፍ፤ ቅዘናም የመላጣ ልጅ ሁሉ፤ ዛሬ ብትሸሹ ነገ እገኛችኋለሁ» አላቸው። ተመለሱ። «ግለት ጥል የፈለገው ሰውዬ ተመለሰ። ጓደኞቹ ባንድ በኩል ተሮ ሊሉት፤ በሌላ በኩል ደግሞ ምናልባት ጥላሁንን የሚያገዝ ቢኖር እነሱም ጓደኞቻቸውን ሊያገዙ ተመልሰው ገቡ። እንደገና ጭቅጭቅ፤ ግልግል፤ ሰድብ፤ ልምምጥ። በመጨረሻ በሰንት መከራ ማሚት አስመጣቻቸው። ሰዉ ተነፈሰ። በየወንበሩ ተቀመጠ። ጥላሁን ዘወር ብሎ (እሁን ገባጋዮቹ ለቀውታል) መጠጥ ቤቱ ያሉትን ሰዎች «ይቅርታ እድርጉልኝ ወንድሞቼ ጨዋታችሁን ሰላዳረጥኩባችሁ። You are my brozers and country men, or razer, if I may say so, my compatriots. We belong to ze same country and ze same category. I am ready to give you satisfaction. አስደስታችኋለሁ። I am a man of peace እውነቱን ነው። ሁላችሁም ሰው ነኝ። ካልነኩኝ እልነካም» አላቸውና፤ ዘወር ብሎ ደም የለበሱ ዐይኖቹን እያፈጠጠ አንዱን አጭር ጠይም ሰውዬ

«አንተ ነህ እኔ ላይ ምትስቀው?»

«የለም ሸረ፤ ከሱ ጋር ነው!» አለ ሰውዬው፤ አጠገቡ ያለውን ቀይ ባለቆብሰውዬ እያመለከተ

«ታዲያ ከሱ ጋር ብትሆን አፈራህለሁ? ነልኝ ሁለታችሁም።

ሰብተኛም እንዳላችሁ ጨምሩና ኑ። ኑ።

ዝም

«ኑ ንጂ ቅዝናም ድንክ ሁሉ!» እንደሰማየሁ ያዙትና ተመለሱት። «Sorry my dear brozers, but ሰው ሲሰቅብኝ አልወድም [can't stand it!]

መዘቃው መዝፈን ጀመረ። ዳንሰ፣ ቀልድ፣ ሳቅ፣ ጨዋታ፣ ጥቂት ሰዎች ከፍለው ወጡ። ሌሎች ሰዎች መጥተው ተተኩ።

አለማየሁ፣ አብርሃም፣ ቶኒ፣ ዳርጌ ዱቤ እንደ ላይ ቆመው እያወሩ አየሳቁ «Goddamit broomstick! ማለት በመጥረጊያ ይደበድቡኛል። Testa di casso! ማለት ራሴን ይኮሰኩሰኛል» እያሉ ሲቀልዱ ትንሽ ከቆዩ በኋላ፣ ዳርጌ ዱቤ ሲጋራውን እንደነከሰ ሰለወይዘሮ ብርቂ እንደ ሁለት ነገር አጫወታቸው። ስለዚህ ሰለወይዘሮ ብርቂ ማውራት ከጀመረ ሁለት ወር ያልፈዋል። እንደ ቀን ስለመልካ ያወራል በሰል ያለች ቀይ ሴትዮ ነች። እንገደ ላይ ንቅሳትና ሀብል ከነወርቅ መስቀሉ ይታያል። እጇ ላይ አምባር፣ ከመዳፏ ጀርባ የመስቀል ንቅሳት አለ። ብቻ ምን ልበላችሁ፣ ደምበኛ ክርስቲያን ሴት ወይዘሮ ናት ናቸው ማለቱ» ሌላ ቀን ስለቅርጿ ያወራል «Shape መደመበላሸት ሊከፈል ምንም ያህል ቀረው ለማለት የሚያስደፍር ባይሆንም፣ ደስ የሚል Shape ነው» እንዴ ስለ ሥራዋ ይነግራቸዋል «አይ ሥራ! እኔኮ መንቀሳቀስም የለብኝ፤ ተጋድሜ ተመቻችኜ ጌቶችን ማቆም ብቻ ነው» በዚያው አከታትሎ «እቃዋን» ያደንቃል «እቤት ሶቃ! እሷ እንደማርጀት አለች እንጂ እቃዋኮ ገና - ገና-ገና ሕጥን ነው። ስትሞት ለልጅ ልጆቿ ብታወርሰው አራት አምስት ትውልድ ያገለግላል። ኮርቶ ያገለግላል። አይ ሲጣፍጥ! የፍንድድ ስትሰጥህ አ!»

እንዳንድ ጊዜ ስለፍቅሯ ያወራቸዋል «አይ ፍቅር! እውነተኛ ጥንታዊ ዘበሻዊ ፍቅርኮ ነው። ከሠራን በኋላ ሲጃራዬን ታቀጣጥልኛለች። «ትራስ ልለውጥልዟ ዱብዬ? ከንዴን ላንተርሽ? ትለኛለች። ጧት እንቁላል ልጥበሰለህ ወይስ ግንፍልፍል ይሻላህ?» እባላለሁ ሌላ ቀን ደግሞ ስለሀቀኛንቷ ይነግራቸዋል «Honesty ያለው ወይዘሮ ብርቂ ሴት ነው፤ ልንገራችሁ እንዳንዴ ምትለኝን ታወቃላችሁ? «አደራ ደሀና አድርገህ ብዳኝ ዱብዬ፤ ከእንድ ሁለት ዓመት በኋላ የሚበዳኝ አላገኝም» ትለኛለች

ዳርጌ ዱቤ ሰለወይዘሮ ብርቂ ይህን ያህል ሲያወራ እነ አለማየሁ ሊተዋወቁት ይፈልጉ ነበር። ግን ቢቷ ውሰዷን ቢሉት እምቢ አለ። እሷ አትውሰደን። ቢቷን አላየንና እኛ ራሳችን እንሄዳለን አሉት።

«እምቢ ትበዱብኛላችሁ» አላቸው። ግሉለት «አላምናችሁም» አላቸው።
ነገሩ በዚህ ቆመ።

«ብዙ ጊዜ ጠፍቼ ቆይቼ» አለ ዳርጌ ዱቤ «ከትላንት ወዲያ
ወይዘሮ ብርቁ ቤት ብት አልኩት እደር አለችኝ። አልጋ ውስጥ እንደገባን

«እንሰላዩን ወይም ጭገሬን ሳታቃጥልብኝ ሲጸራህን አጥፋ»
አለችኝና፤ አጥፍቼ እሷም መብራቱን አጥፍታ እንደ ከሞላጓት በጓላ፤
እንደገና መብራቱን አብርታ፤ ሲጋራዬን አቀጣጠለችልኝ።

«ሰሞኑን ጠፋህ ምንው እምዬ?» አለችኝ

«ገንዘብ አጠረኝ እባክሽን»

«ታዲያ ቢያጥርህ ምን አለ? እኔ ሁልጊዜ ገንዘብ እምጣ አልልምኮ።
ሲገኝ አስር ብር፤ ሲገኝ እምስት ብር እየሰጠኸኝ ብታድር ደስ ይለኛል።
እሱ ከጠፋ ደግሞ እንድ ሁለት ጥሬ ይበቃኛል»

«ጥሬ?»

«አዎን»

«ጥሬ ጥሬ?»

«አዎን ጥሬ ጥሬ! የፍቅር ምልክት»

«የፍቅር ምልክት?»

«አዎን። የዛሬ ልጆች ስለ ፍቅር ምንም አታውቁም። እንዳንደ
ጥሬ ካላቀመስከኝማ ምኑን ወደድከኝ?»

«ታዲያ አሁን እንድ ቃሪያ ጥሬ ሳልሰሽ?»

«እሱማ የት ተገኝቶ ልጀ?» አለችኝ። «ግን ልመታት አልቻልኩም።
እሷን የመሰለች ቤት ወይዘሮ እንዴት አድርጌ ልምታ?»

«እንግዲያው ሰናደድ መጥቼ እጠፈጥፍሻለሁ» አልኩና ሳም ሳም
እሽት እሽት አድርጌ አቆምኩባት። እሷም በሃይል አቆመችብኝ።
ሰሞኑን አልበዳሁም ነበር Next thing I know የፍንድድ ልሞላት
ጀምራለሁ። ታዲያ ብት ጥልቅ ሲል በጣም fascinate አድርጎኝ
ዐይኔን ከቂጧ መንቀል አልቻልኩም። እስከ መጨረሻው ሲገባ ሲወጣ
ግየት ፈልጌ ነበር፤ ግን እሷ

«ሲኒማው እንዳይሰለችህ እምዬ!» አለችና «ኡፍ!» ብላ መብራቱን
አጠፋችው።

አብርሃም ከት ብሎ መሳቅ ጀመረ። ሌሎቹ አዩት። እየሳቀ በጣቱ
ወደ ዳርጌ እየጠነቀለ «ኩራዝ!» አለ

ዳርጌ ዱቤ «እናትክን! ዝም በል!»

አብርሃም «እንዴት ብላ ነው ያጠፋችው?»

ጸርጌ ጽቤ «እናትከን?»

አብርሃም «ለካ ኩራዝ ተራ ስለሆነች ነው ቤቴን አላሳይም ያልከን»
ሁሉም ሳቁበት፣ ተንከተኩቱ መሳቅ ጀመረ።

«ያፍ ወለምታ ምንም ቢያሳፍር በቅቤ አይታሽም» አለ። የባሰውን
ሳቁበት። ጮኸው ከት ብለው ሲሰቁ ሳቃቸው ድንገት ተቋረጠ።
ጥላሁን ከወዲያ ጠረጴዛውን በኃይል መታና «አይሆንም!» እያለ
ተነሳ። አብሮት ይጠጣ የነበረው ቀይ ደቃቃ ሰውዬ ብድግ አለ። ሰው
ሁሉ ጸጥ አለ። የሚደንሱት ሰዎች ተቃቅፈው ቆመው ቀሩ። ሙዚቃው
ብቻውን ይዘፍናል።

ጥላሁን «እንግዲያው እኔ የእንድ ቢራ ዋጋ ችግሮች ነዋ ትላንት
የጋበዝከኝ» አለ

«እንደሱ አይደለም ጥላሁን» አለ ሰውዬው ቀስ ብሎ። በጭራሽ
የደነገጠ አይመስልም።

«እንግዲያው ለምን ተራዬን ልጋብዝህ ስል ገንዘብ ይጥለህ
ትላለህ?»

«ሻረ ባከህን እንደሱ ማለቴ አልነበረም»

«ታዲያስ?»

«እሿ ጋብዘኝ» አለ እየሳቀ። ቁጭ አሉ። ሰጪ ተነፈሰ። ግን
ያኔውኑ ጥላሁን ብድግ አለና እነ አለማየሁ ባንኮኒው አጠገብ ወደ
ቆመበት በኩል ደም የለበሱ ዐይኖቹን እያፈጠጠ «እንተ፣ ምናባክ
ያስቅግል?» አለ። ከኋላቸው አንድ ወጠምሻ ባለሉሜ ፀጉር ሰውዬ
(ኃይለ ሚካኤል) ቆሞ ወደ ጥላሁን በኩል ይመለከታል።

«ሻረ እበት ብላ አባክ! በጥርስህ ሳቅኩ?» አለ። ጥላሁን «ጥርስህን
ነው 'ማስለቅምህ! አዲ'ነክ!» እያለ ሱሪውን በከንዶቹ ከፍ እያደረገ
መፋቂያውን በኃይል እየነከሰ፣ ወደ ኃይለሚካኤል መራመድ ሲጀምር፣
አብሮት የነበረው ቀይ ሰውዬና አንድ ሌላ ሰውዬ ከግራና ከተሻ
ያዙት።

«Shit! እኔ ደሞ መፋቂያሽን ነው 'ማስውጥሽ! እቡክ!» እነ
አለማየሁ ኃይለ ሚካኤልን ያዙት። ዝግ ብለው «እባክህን ወንድም!
ታገሰው ሰክሯል» አሉት። እሱ ግን ጮከ ብሎ «Shit! ታዲያ ቢሰክር
ሔዶ አይተኛም? ምን እዚህ ሰው ያስቸግራል? አሸዋለሁ!» ሁለቱም
እንደተያዙ «ልቀቁኝማ! ልቀቁኝማ!» እያሉ መፍጨርጨር ሆነ።
እንደገና ሰው ሁሉ ጸጥ አለ። ሙዚቃውም ቆመ።

ብዙ ከተሰዳደቡ በኋላ ውጭ ይዋጣልን ተባባሉና፣ ጥላሁን የያዙትን
ሰዎች «እንግዲህ ልቀቁኝ ልውጣበት እ? ነገር አትፈልጉኝ» ብሎ

አመናጭቆ አምልጧቸው ሲያበቃ «ውጭ አጠብቅሻለሁ!» ብሎ ወጣ።

ኃይለ ሚካኤል «በዛው እንዳትሸገ ብቻ!» አለው። እነ አለማየሁ ቀሎ ተማከሩ። ዳርጌና ቶኒ ጥላሁንን ሊይዙት ወጡ። አለማየሁና አብርሃም ኃይለ ሚካኤል ሂሳቡን ከፍሎ እስኪወጣ ጠብቀው አብረውት ወጡ። እንግዲህ ውጪ ባቡር መንገዱ ላይ ሁለቱ ጥላሁንን ሁለቱ ኃይለ ሚካኤልን ያዙ።

ጥላሁን «ኩስ ዑመክ! ነይ እንግዲህ አፈር ላስበላሽ» አለው

«Shit! አንቺ ነይ እንጂ ላናፍጥሽ»

«እኔማ ተይዣለሁ!»

«እኔም ተይዣለሁዋ!» ትንሽ ተፍጨረጨሩ። ማምለጥ አቃታቸው።

ጥላሁን «ኩስ ኡክትሽ!» አለው

«ጢዝ አቡሽ!»

ጥላሁን «አይ! አሁን ገና የምሬን ተናደድኩ» ሲለው

ኃይለ ሚካኤል «ምን ሆንሽ?» አለው

«ጢዝ አቡሽ! ሲሉኝ አልወድም ል'ባርግ» አለ ጥላሁን ድምፁ ያስፈራል።

«ታዲያ ምን ላርግሽ?»

«ሰድብ ለውጪ»

«ኢነዐል ሰሊበክ!»

«ኢነዐል በጣጢሰክ!» አሁንም ተፍጨረጨሩ። ማምለጥ አልቻሉም። ማምለጥ የፈለጉም አይመስሉም።

ኃይለ ሚካኤል «ገን ያሳዝናል» አለ «እነዚህ ወንድሞቻችን ባይይዙን ኖሮ ለካ እኔና አንተ ልንጣላ ኖሯል። እኔና አንተ! ድሬዳዋ ሆነን እንደዛ አብረን እነ ማሚቲ ዞላ ቤት እንዳልጠጣን ከዚራን በሞላ እንዳልረበሽነው ሁሉ!»

«እህ! የድሬዳዋ ልጅ ነህንዴ?» አለ ጥላሁን

«ታዲያስ!»

«አቦ ለምን በፊት አልነገርክኝም?»

«መኝ ጠየክኝ? የላቅኩትም ባንተ ላይ አልነበረምኩ። ድሮ ድሬዳዋ የምትረብሽው ትዝ ብሎኝ ነው» እነ አለማየሁ እጅይ ብለው ለቀቁዋቸው

«አቦ ጨብጧኝ! የድሬዳዋ ልጅ ላይ ደስ ነው ሚለኝ» አለ ጥላሁን

«እኔም» ተጨባበጡ

«የጥንቱ ትዝ ይለኛል»

«እኔም ይኸውልህ። እይ ጥላሁን ረብሻ!» ወደነአለማየሁ እያየ «ሰሙን ጥላሁን ረብሻ ነበር የምንለው። ጥላሁን፤ ያ ሁልጊዜ ማይላይህ ረኽም ሱማሌ ጓደኛህ ማን ነበር ስሙ?»

«ሐሰን»

«አ-ምን! ሐሰን። ቅዳሜ ማታ ሁለታችሁ የረብሻ ልብሳችሁን ልብሳችሁ መጋላ ብት ስትሉ ሰው ሁሉ ሲርበተበት ትዝ ይለሃል?» ወደነአለማየሁ ዞር «ሁለቱ መቼስ ድሬዳዋን ሁለት ዓመት ሙሉ እንቀጥታለን ገዝተዋታል። ፖሊሶች ሳይቀሩ ይፈሩዋቸው ነበር። ሰዓት እላፈ መንገድ ላይ ሲያገኙዋቸው እንኳን ሊያሰሯቸው ይቅርና ሠላምታ ሰጥተው ነበር የሚያሳልፏቸው። ጥላሁንን

«እሁን ግን ቅዳሜ ቅዳሜ የረብሻ ልብሰህን አትለብሰም» አለ

«ትቺው! ውስጥ ገብተን ለምን እንጫወትም? ነይ አንድ ሁለት ቢራ ሳስቀምስሽ»

«የለም እኔ ነኝ የምጋብዝ»

«አ-ምሽ! ቀድሜያለሁ»

«አክትሽ! እንግዲያው እንዳትረሳ ሌላ ቀን እኔ ነኝ ምጋብዝ»

«ok እንግባ» ተቃቅፈው ስለድሬዳዋ እየተወያዩ ወደ ማሚት እሹሩና ቤት ተመልሰው ገቡ።

ጥላሁን ድሬዳዋ ሳለ ለቅዳሜ ረብሻ ብሎ የገዛትን ልብሰ፤ ሰማያዊ ቆብ፤ ካኪ ዓይነት ጅንሰ ሱሪ፤ ካኪ ሽሚዝ እና ብረት ቦክስ እሁንም እንዳንድ ቀን «ልዩ ጉዳይ» ሲያጋጥመው ይለብሳታል። ውቤ በረሃ ውስጥ (እንዳንድ ጊዜም አራት ኪሎ፤ መርካቶ፤ ወይም ሌላ ቦታ) ደስ የምትለው ቤት ያየ እንደሆነ፤ በአንድ ሳምንት ውስጥ አንድ ሦስት ጊዜ አክታትሎ አዳር ይወስዳታል። ከተሰማማችው በሁለተኛው ሳምንት እሷ ቤት ማደር ይጀምራል። መስማማቱ እሁንም ከቀጠለ፤ በአራተኛው ወይም በአምስተኛው ሳምንት አንድ ማታ የረብሻ ልብሱን በጋዜጣው ጠቅልሎ ያመጣና ሲትየዋ ቁም ሳጥን ውስጥ ይሰቅላል። ከዚያ በኋላ ፍቅራቸው እስኪያልቅ ድረስ ጥላሁን ሌላ ቤት አይተኝም፤ ሲትየዋም በበኩሏ ጥላሁን የረብሻ ልብሱን ከተሰቀለበት ቁምሳጥን አውርዶ በጋዜጣ ጠቅሎ እስኪወስድ ድረስ ሌላ ወንድ ጋ መሄድ የለባትም። ይህ የጥላሁን ሕግ ነው።

«ሽርሙጣ ነች፤ ገንዘቧን ከፍቼ አተኛታለሁ» የሚል / ማለት የጥላሁንን ሕግ አፈርሳለሁ የሚል/ ወይም ቂል መሆን አለበት/ ለምሳሌ ፈረንጅ ሊሆን ይችላል/ ወይም በእውነት ሱሪ ታጥቋል፤ ወይም ደኖ

የሚተማመንባቸው ጓደኞች አሉት ማለት ነው።

ቤትየዋን የሚፈልጋት ሰውዬ ደፍሮ ብቻውን መጥቶ ጥላሁን እዚያው እያለ ሊወሰዳት የሞከረ እንደሆነ፤ ጥላሁን በሰላም መንገድ ይሞከረዋል «ሰማኝ ወንድሜ፤ እኔ ከዚች ልጅ ጋር የሚያከላ ፍቅር ይከኛል። ላንተ ግን እንዲሁ ደስ ያለችህ ቤት ነች። እና አዲስ አበባ ቤት ሞልቶ ተርፏል። ስለዚህ በወንድምነት እኛን ትተህልኝ የፈለካችን ቤት ብትመርጥ ምናለበት?» ይለዋል። እንዳንድ ጊዜ ሰውየው እሿ ይላል። ጥላሁን መጠጥ ጋብዞ ይሰደዋል፤ ሌላ ጊዜ ከሰው ጋር ሲጣላ ያገኘው እንደሆነ ያግዝላታል።

እንዳንድ ጊዜ ግን ሰውየው ፈሪ ያገኘ መስሎት ጥላሁንን ማመናጨት ይጀምራል። ጥላሁን «ወሰን የሌለው ትዕግሥቱን» ያሳያል። ማለት ሁለት ደቂቃ ያህል መፋቂያውን በኃይል እየነከሰ ዝም ይላል። ቀጥሎ ጥፊ - ቦክስ - ቴሰታ . . . ሰውየው ሌላ ቀን ወደ ጥላሁን እማላጅ ካልላከ ጥላሁን ባገኘው ቁጥር ይደበድበዋል።

ቤትየዋን ለመውሰድ ሁለት ወይም ሦስት ሆነው የመጡ እንደሆነ ጥላሁን ቶሎ ብሎ ነገር ይፈልጋቸዋል። መጀመሪያ ዘሎ የእንዱን ደረት በእርግጫ ያፈርሰዋል። ቀጥሎ ቦክስ - ቴሰታ - ትግል። ምናልባት እንዳቸው ጩቤ ከመዘዘ ጥላሁን የቢራ ጠርመሰ ሰብሮ ይይዝና እንደተናካሽ አውሬ ነጭ ጥርሱን እያሳየ «ነይ እንግዲህ ልክተፍሽ እንደምንቸት አብሽ!» ይላል። እስከዚህ እንግዲህ ገላጋዮች ይይዙዋቸዋል።

አራት አምስት ስድስት ሆነው ከመጡ ግን ጥላሁን በጭራሽ ነገር አይፈልጋቸውም። እነሱ ነገር እስኪፈልጉት ይጠብቃል። ያን ጊዜ እንግዲህ «ወሰን የሌለው ትዕግሰቱን» ሳይሆን «እርእያ የሚሆን ትህትናውን» ያሳያል። ማለት «ወንድሞቼ፤ እኔና እናንተ ምን የሚያጣላን ነገር አለ? ሁላችንም ኢትዮጵያውያን አይደለንም? ያገር ልጆች አይደለንም? ስለዚህ መፋቀር እንጂ መጣላት ተግባራችን አይደለም። አጥፍቼ 'ንደሆነ፤ ሳላውቅ እናንተን ወንድሞቼን አስቀይሜ 'ንደሆነ ትልቅ ይቅርታ እለምናለሁ» ብሎ፤ እንደ በእንድ ጨብጧቸው ሒሳቡን ከፍሎ ይወጣል።

ሰዎቹ ይላሳቁና መጠጣት - መጫወት - መደነሳቸውን ይቀጥላሉ። ከእንድ ሦስት ደቂቃ በኋላ እንድ እነሱ ያለ ሰውዬ፤ ሰማያዊ ቆብ፤ ካኪ ሸሚዝ፤ ካኪ ጅንሰ ሱሪ ለብሶ ይገባና፤ ቀስ ብሎ መውጫውን በር ይዘጋል።

ጮክ ብሎ «ወንድሞቼ፤ የፊት በር ተዘግቷል። በጓሮ በር የሚወጣ ደግሞ ፈሪ ነው። እንግዲህ ምን ትሆኑ?» ይልና ቆቡን ወደ ላይ ይወረውራታል። ሰዎቹ ገና እልገባቸውም፤ በዐይናቸው ቆሟ ጣራውን

መታ፡ መሬት ሳትነካ እስኪከተሏት ዘሎ ተወርውሮ ያንዱን ደረት በርግጫ ደልቆ፤ ሌላውን በብረት ቦክስ አጋድሞ፤ ሦስተኛውን ሊገጥመው ይጀምራል። ራብኛው ቢገዛ አንድ ደቂቃ ቢፈጅ ነው። ወይም ገላጋዮች ሁሉንም ይይዙዋቸዋል፤ ወይም ሰዎች መሸሻ ይጀምራሉ። ጥላሁንም ወጥቶ ይሄዳል። ከአምስት ደቂቃ በኋላ የበሬት ልብሱን ለብሶ ይመለስና ቢራ ያዛል። ግን ይሄን የራብኛ ልብሱን የሚጠይቅ ልዩ ጉዳይ ጥላሁንን ብዙ ጊዜ አያጋጥመውም። ወሬው በየሴቱ ቤት ስለሚነዝ ብዙ የሚደፍሩ ሰዎች የሉም።

አንድ ሰውን መርካቶ አንዲት ሴት ነበረችው። አንድ ሌሊት ሦስት ጓደኛዎችን የራብኛ ልብስ ሳይለብስ አንደዚሁ ደብድቦ አባሮ ሲያበቃ፤ ከዚች ከሚስቱ ጋር ተኝቷል። ወደ ዘጠኝ ሰዓት ላይ (ሰዓት እላፊ የሚሉት ነገር ከቀረ በኋላ ነው) በሩ በኃይል ብርግድ ሲል ከአንቅልፉ ተሰቀሰው። ዐይኑን ሲከፍት ኃይለኛ ባትሪ ፊቱ ላይ በርቷል። ምንም እድታየውም፤ ብቻ ባትሪው ዐይኑን ይወጋዋል። ዐይኑን እየጨፈነ «ማን ነው?» አለ። ጓደኞቹ ሰክረው ሲረብሱት የመጡ መስሎታል።

«ማናባክ ቢሆን ትወዳለህ?» አለው አንድ የወንድ ድምጽ። ኮሬንቲው መብራት ሲበራ ያኔውኑ ቁጥራቸው የማይታወቅ ሰዎች ራቁቱን አልጋ ውስጥ አንዳለ ላዩ ላይ ወደቁበት። እጆቹን ያዙት። ሌላ ሰውነቱንና እግሮቹን አንሶላ ብርድልብስ አስርቷል። ልክ ቅኝት ውስጥ ያለ ይመስል መንቀሳቀስ ተላነው። ሴትየዋ ኡ ኡ! ድረሱ! ብላ መሙህ ብትጀምር በጥፊ ብለው ዝም አሰጁት። ከዚያ ጥላሁንን በጥረ፣ በቦክስ፣ በክርን፣ በእርግጫ ወረዱበት። እሱ ሁለመናው ታስሮ በእፉ ብቻ ጫቶች! አገኛችኋለሁ። ትዘናሞች! እስቲ ልንላና ግጦ መጥ። ፈላሞች! የጭለማ ልጆች!» ይላቸዋል። ለዚያውም ለአንድ ቃል ሁለት ሦስት ቦክስና እርግጫ ስለሚያቀምሱት፤ ጥቂት ከሰደባቸው በኋላ ብኻ አለበት። መላደቡን ተወ። ፍዝዝ አለ። የሚመቱት ሁሉ እያመውም «ብቻ መፋቂያዬን እንዳይወስዱብኝ» ብሎ አሰበ። በሃሳቡ ገረመው። ቀስ ብሎ ጨለማ ዋጠው።

ዐይኑን ሲከፍት ሴትየዋ ብቻዋን ቆማ የሚታጠብ ሰው ይመስል እጆቿን እያሻሻች «ሞቶ! ምን ተረፈ? ሞቶ! ምን ተረፈ?» እያለች ትደጋግማለች።

«ይልቅ ሐጂና ውሃ አምጭልኝ» አላት። ደም በደም ሆኗል። በነጋታው ተኝቶ መዋል ግድ ሆነበት። ግራ ዐይኑ አብጦ ሶስት ቀን መሉ በጭራሽ አላይለት አለ። ጥላሁን እንዲህ ዓይነት ነገር አልፎ አልፎ ያጋጥመዋል። ግን ስለዚህ መሰማት ከፈግክ እሱ ራሱ ይነግርሃል። ምክንያቱም የራብኛ ወሬ በተነሳ ቁጥር ሰዎች ስለሰሩት ጀብዱ ሲያወሩ፤ እሱ ይቀበልና እንዴት እንደደበደቡት፤ እንዴት ጉድ እንደተሰራ፤

እንዲት ፍጻሜውን እንዳስጨረሱት፤ እንዲት እንደ ቅሪላ እንዳለፉት በሰፊው ያወራል። ብቻ አስታውሶ ባያወራልህ ነው እንጂ ከደበደቡት ወይም እንደ ኳስ በቦክስ ከተቀባበሉት በኋላ መርካቶና በረሃ መምጣት በጭራሽ ካላቆሙ በቀር እንድት በእንድት አደጋ ይወድቅባቸዋል። ዓመትም ሁለት ዓመትም ይፍጅ እንጂ በቀሉን መወጣቱ አይቀርም። ብቻ የረብሻ ወሬ ለጊዜው ይብቃን። የሰላም ወሬ እናምጣ።

ቢሾፍቱ ውስጥ ትንሽ ባለሁለት ከፍል ቤት ተከራይተው የሚኖሩ እንዲት እርጅት ያሉ ቤትዮ አሉ። ኪራዩንና የገረዳቸውን ደመወዝ፤ እንደዚሁም ለኑሮዎቻቸው የሚያስፈልገውን ገንዘብ የሚችልላቸው እዲስ አበባ የሚኖር ልጃቸው ነው። ልጃቸው እሱ ብቻ ነው። እነዚህ እነዚህ እየመጣ አብሯቸው ይውላል። ዓመት በዓል ሲሆን እሱ በግ ያርድና አላቸው ዱለት ሠርተው፤ ጠላም ጠምቀው በደንቡ መሠረት በዓሉን እናትና ልጅ አብረው በሰላም ያሳልፋሉ። ከምሳ በኋላ ጎረቤት ሁሉ ለቡና ወይም ለጠላ ይጠራል። ይሄ ልጃቸው አላቸው ሳያውቁ በየወሩ ባንክ ሀምሳ ብር ያስቀምጣል። እነዚህ ሁለት ሺ ሦስት መቶ ብር ሞልቶለታል። ሦስት ሺ ብር ሲሞላለት እናቱ የሚኖሩበትን ቤት ከነመሬቱ ገዛቱ ይሰጣቸዋል። ከባለቤትየው ጋር ውል አለው። በሦስት ሺ ብር ከዚያች የበለጠ ቤት ለመሥራት እገደሚችል ያውቃል። ግን እናቱ ይቺን ቤት በጣም ይወዷታል። ብዙ ጊዜ ኖረውባታል «ደሞ እማማ በዚህ ዕድሜዎ ጎረቤት ስትለዋውጥ ምን መጣባት?» ይላል። በዚህ ላይ የሕይወት ዋስትና አለው። ድንገት የሞተ እንደሆነ አስር ሺ ብር ያገኛሉ። እንደ ብዙዎቻችን የእዲስ አበባ ጎረምቶች ይህ ወጣት ደጃች ውቢ ሰፈርን ያዘወትራል። ሰዎች እንደሚሉትም ደሞዙን በሙሉ በየሴቱ ቤት ነው የሚያጠፋው። ይሄ ብቻ ሳይሆን ስለሱ ሲያወሩ «ጥላሁን ረብሻ! ውሃ ቀጠነ ብሉ ይጣላህል» ይላሉ።

ጥላሁን እንድት ቀን በሕማማት ሰሞን አገኝቶኝ «ሁሌ ብቸኛ መሆን ጥሩ አይደለም» ብሎ ፋሲካውን ከሱና ከናቱ ጋር እንዳሳልፍ ወደ ቢሾፍቱ ወሰደኝና ሦስት ቀን ከእናቱ ጋር እሳልፈን ወደ እዲስ አበባ ስንመለስ፤

«እናት እንዳለህ አላውቅም ነበር» አልኩት

«ማንም አያውቅም» አለኝ

«ለምን?»

በፈጠነ በተቆራረጠ እነጋገር እንዲህ አለኝ «በጣም ነው ምወዳት እማማን። እሷ ብቻ ነች ያለችኝ። ለሷም እኔ ብቻ ነኝ ያለኋት። ድሮ ጅማ የቡና ርስት ነበረን። በጣም ሀብታም አልነበርንም፤ ግን ደሀና ነበርን። አባቴ ሲሞት ራስ ወልደአማኑኤል (የካሳ አባት) ርስታችንን ነጠቁን። ይሄ የእምስት ዓመት ልጅ ነበርኩ። እማማ ይዛኝ እዲስ አበባ

መጣች። እቤት አለች። ፍርድ ቤት ተንቀጥለች። ተንከራተታች።
ወገን በሰላላት፤ ቤት በሰህንነት እና በሰላምተማረች።
እንደሰላላት፤ እሱን። እማማ በሰላላት ባወራች ቁጥር እንዳለቀቀች ነው።
የሆነ ሆኖ፤ ጅማ መመለስ አልፈለገችም። እዚሁ አዲሳባ ቀረች።
እንዲሁ እየለቀመች፤ ልብስ እያመበች፤ በየፈረንጅ ቤት ግርድና
እየተቀመረች አሳደገች - እስተማረች - ሰው አደረገች። ሁለተኛ
ደረጃ ስጢርስ አጻራ ትምህርት ቤት ገባሁ። ችግር ትንሽ ተቀነሰች።

«High school እንደጨረሰች ድሬዳዋ ሥራ አገኘች። ደግሞ
በቅድሚያ ተቀበለችና ቆንጆ የሀበሻ ቀሚስ አሰፋሁለት። ውራጅ
ከመልበስ ወጣች። አባቴ ከሞተ ጀምሮ አዲስ ልብስ ስትልብስ
የመጀመሪያ ጊዜዋ ነበር። አቀፈችና አለቀቀች። እኔም አለቀቅኩ።
ለከፍተኛ ትምህርት ኮሌጅ መግባት በጣም ፈልጌ ነበር፤ ለማን ስል
ተውኩት። ወድጀ ነው የተውኩት ታውቃለህ? ግን እንዳንደ
ይቆጠራል። በተለይ G.C.E ያየንንኳቸው ሁሉ ኮሌጅ ጨርሰው ለግሪክ
ቢሂዱ ሳይ በጣም ነው፤ ሚቆጠሩ። ግን ለማን ስል እንኳን ለግሪክ
መንግሥተ ሰማያት ቢቀርብኝ ግድ የለኝም።

«ካንተ በቀር ማንም ሰው የማማን መኖር አያውቅም። አውቀላለሁ
ለምን እንደሆነ? ሀበሻ ምቀኛ ነው፤ አየህ። ልጅሽ ሰካራም ነው፤
ሸርመጣ ቤት ነው መኖሪያው፤ አሁን በጨቁ ወግተው ይገሉታል
እያሉ ያሰቃዩብኛል። አሁን ግን ደስ ብሏት ነው፤ ምትኖረው አይተላል»

«በጣም እድለኛ ነህ» አልኩት

«አውቃለሁ። እማማ ሌላ ቤት ብትሆን ኖሮ ኩሊ ወይም የመርካቶ
ማጅራት መቼ ሆኗ ነበር። እንተ ግን - ለምን ሁልጊዜ ብቸኛ
ትሆናለህ? አሁኑ ወይም አመት በአል ሲሆን እንዳንድ ቀን እየመጣህ
ከኛ ጋር ብትውል ምን አለበት?»

ተመልከት እንግዲህ። ከፒያሳ ወደ ደጃች ውቤ ሰፈር ስትወጣ
በጎርጊስ በኩል ታልፋለህ። ዳግማዊ ምኒሊክ እደባባይ። መሃሉ ላይ
በአትክልት የተከበበ ሀውልት። አጤ ምኒሊክ ጋሻ ጦራቸውን ይዘው
የክብር ልብሳቸውን ለብሰው ዘውዳቸውን ደፍተው በፈረስ ወደ እንጦሮ
በኩል ሲጋልቡ። ወደ ግራቸው በኩል ቅዱስ ጊዮርጊስ ቤተክርስቲያን
ከግንቡና ከዘፎቹ ጳላ ተደብቆ ድብልብል ራሱን ብት አድርጎ ለጤ
ምኒሊክን ያያቸዋል። ወደ ቀኛቸው በኩል የዶሮ ማነቂያ ለርጌ
ቆርቆሮዎች ተዝረክርክዋል። ቀኛቸው ጋ፤ እዚያው አጠገባቸው፤
አውቶቡስ ማቆሚያው የደከመ አረንጓዴ ቢጫ ቀይ ለብሶ ይጠብቃል።
እንደ ሁለትና ሦስት ቁጥር አውቶቡሶች ቢጫና ቀይ ልብሳቸውን
ለብሰው እያቃሰቁ ከፒያሳ በኩል ይመጡና የሀውልቱን የብረት ለጥር

ዞረው ፊታቸውን ወደ ፒያሳ በኩል መልሰው ሲያበቁ፤ በግራ ጎናቸው ጥቂት ሰው ይተፋሉ፤ ጥቂት ሌላ ሰው ያሳርሳሉ። እዚህ ቦታ እውቅቢስ ተሳፋሪዎች፣ ሊስትሮዎች፣ ሥራ ፈቶች ሲንቀረፈፉ ታያለህ - ቀን የሆነ እንደሆነ። ማታ ግን።

የምታየው ሌላ ትርጓሜ ነው። በግምት ከሦስት አስከ ስድስት ሰዓት ላይ ቁጥራቸው ከሦስት አስከ ሰምንት የሚሆኑ ሴት ልጆች እዚህ ቦታ ላይ በኮረንቲ መብራት ይንጫጫሉ፤ ይላፋሉ፤ ይሯሯጣሉ፤ ወይም ቆመው እያወሩ ያስካካሉ። ስድሚያቸው ከእሥራ ሦስት አስከ አስራ ዘጠኝ ይሆናል። ልጆች ናቸው። ለዚህ ነው 'ሚንጫጫት'፣ 'ሚላፋት'፣ 'ሚሯሯውት' በበጋ። በክረምት ግን ጭቃው፣ ዝናቡ፣ ብርዱ የልጅነት መንፈሳቸውን ስለሚያሸንፈው እዚያ 'ሚገኙት' ቤቶች ግድግዳ ሥር ይቆማሉ። ቆርቆሮው ከዝናብ ያስጠልላቸዋል -- ወጪ፤ ከሌለ። አንዳንድ ቀን እየሞሁ ይሰቃሉ። አብዛኛውን ጊዜ ግን ተከናንበው ሁለት ሁለት እየሆኑ ዝም ብለው ይቆማሉ - በክረምት።

በጋም ሆነ ክረምት እነዚህ ልጆች እላፊ አገዳሚውን በዐይናቸው ይቃኛሉ። ምንድን ናቸው? እምስ ናቸው። ወጣት እምስ፣ ሮካሽ እምስ። እነሱን መብዳት ልዩ ልዩ ጥቅም አለው። ጥቅሙንም ከረዥሙ ባጭሩ፣ ከብዙ በጥቂቱ፣ ከሰፊው በጠባቡ፣ ከደረቁ በእርጥቡ እንገልጻለን፤ እንደሚከለተው

ሀ/ ወንድነትህ በግልጽ እንዲሰማህ ብትፈልግ እነዚህ ልጆች ገና ቁሳ ስላለመዱ መጀመሪያ ላይ ድንገት በጋይል የከተትከባቸው እንደሆነ ከመጠን በላይ ስለሚያማቸው «እህ!» ብለው ኩምትር ሲሉ ይታወቅሃል። ለራሱ «አኮማተርኳት፤ እንዲህ ነኝ እኔ የሰውዬው ልጅ፤» ትላለህ። ደሞ እውነትክን ነው። አባቶቻችን ማይጪው ላይ ከዚህ የበለጠ ጀብዱ ሰሩ ለማለት የሚያስደፍር አለመሆኑን ለማረጋገጥ ያህል ብቻ ሳይሆን፤ እኛ ኢትዮጵያውያን ጉልማሶች ያልበሰሉ ልጆች እምስ ለመብዳት፤ ሀሩርና ጫካ ውስጥ ሦስት ሺ ዓመታት ሙሉ አባቶቻችን ያቆዩልንን ቁሳ እንደ ነፃነት ሐውልት አውጥተን፤ ለጀብዱ ተዘጋጅቶ ያለ እንዳች ፍርሃት ትርትር እያለ እየፎከረ እየሸለለ ተንደርድሮ፣ ያለ እንዳች ቅሬታ ትንሽ ልጅ እምስ ውሎጥ ጉብቶ ደሙን አፍለሶ አጥንቶን ከሰከሶ፤ ግራኝን በደፈሩ ፋሽስትን ባባረሩ ተንታዊያን አባቶቻችን ምሳሌ እርሳያና አብነት እየተመራን፤ እግዚአብሔርን ፈርተን ሰይጣንን ሸሸተን ከመኖራችንም በላይ፤ በሥራ ላይ ለግመን አፋችንን ለጉመን ጸዊታችንን ደግመን... እንደ ሀሳብ ለመግለጽ ነበር የተነሳሁት፤ ግን ሀረፍተ ነገሩን መጨረስ አልቻልኩም። ስለዚህ ወደ ሁለተኛው ጥቅም መሻገሬ ነው።

ለ/ ይህ ሳይሆን የመንፈስ ወንድነት እንዲሰማህ ከፈለግክ ደሞ

«የሕዝቡ ግብርተብ ትንሽ ልጅን በግብር ሥጋ አትገናኝ ቢል ግድ አልነኝ? ሰው አይመቀው እንጂ፤ ካሰኝና እንኳን ያሰራ አራት ዓመት ያራት ዓመትም እምስ እበዳለሁ። እኔ የሰውዬው ልጅ፤ ትላለህ»

ሐ/ ሕሊናህን ማሰቃየት ደስ ይልህ እንደሆነ፤ ከሁሉ ትንሽ የሆነችውን ልጅ መርጠህ ስትበዳት «ስንት አመትሽ ነው?» በላት «አሰራ ነሰት» ስትልህ ለራስህ እንዲህ በል «አቤት የጊዮርጊስ ያለዘ እንዴት ተበላሽቻለሁ! የአሥራ ሦስት ዓመት ህፃን ሰበዳ፤ ከዚህ በኋላ «አፈንድጅ፤» በላት። በሶፍረት እየተቀነጠነጠች በትንሽ ልጅ ድምጽ «እንዴ! ምንድነው?» ስትልህ «ሁለት ብር አጫምርልሃለሁ» በላት። ታፈነድዳለች። ስትከትባት ለራስህ «ወይ እንቺ እምዬ ማርያም! የአሰራ ሦስት ዓመት ልጅ አስፈንድጄ ሰበዳ እናቴ ቢያዩኝ ምን ይለኝ?» በል። ከዚያ ቀጥለህ ይሄኔ እንዳልደነግጥና እንዳልተዋት ገንዘብ እንዳይቀርባት ፈርታ ነው እንጂ ገና አሰራ ሁለት ወይ አሰራ እንድትደርሱ ነው» በል ሕሊናህን እንደልብህ ታስቃየዋለህ። ከፈለግዎ በድተፃት ስታበቃ ሳትከፍላት ሂድ። ወይም እየበዳሃት ለራስህ እንዲህ በል «ይጅማ የአሁኑ የአልማዝ እኩያ ናት። ይቺን አሁን እንደምከትባት እንዲ ደም አልማዝዬን ቢከትባትስ? አስፈንድዶ? አልማዝዬን? ወይ! እግዚአብሔር አደርገው!» ሦስት ሺ ዘመን እናቶቻችንን የመበቀ እግዚአብሔር እሳትህን አልማዝንም ከእንዲህ ዓይነቱ ኦሮ ይጠብቃል። ብቻ እጣን ጧፍ መጋረጃ ሰጠው። አለህ አይጠብቅልህም ዋ! እሱም ጥበ እየጣመው ሄዷል ይባላል። ዳኞቻችንን - ፖሊሶቻችንን - ሹማምንቶቻችንን እያየ፤ የጉበን ጣዕም እየተገንዘበ አልሔደም ብንል ከሰህተት ይቆጥርብን ይሆናል ብለን ባለማመናችን አለመሆኑን ለማሳሰብ መሆኑ ለማንም የተሰወረ አለመሆኑ ቢታወቅም ቅሉ፤ መንግሥትን ሰዳዊት - ቡራኪን ለሲም - ዕድሜን ለማቱሳሳ - መገመርን ለያፊድ የሰጠ፤ ሰማይን ያለ ዛላ ምድርን ያለ ካሰማ የዘረጋ፤ ሁሉም የማይሳወጡ ምንም የማይሰማው እንዳችም የማይታየው... ተላላቅኩ መሆኔ ጃል! አሁንም ዐረፍተ ነግሩን ለመጨረስ አልታወቅም። ገን ጥፋ ጀምራ ነበር። እንድትልቅ ሹም በፈጣጊ ሲናገር የሰማህ አልመሰለህም ብቻ ትንሽ ልጅ ከመብጣት ራት ሳንል ቀረን ለማለት አያስደፍርም። ስለዚህ እንመሰስ ወደ እምሳችን። እሱ ነው 'ሚያዋጣን።

መ/ አሁን እንግዲህ ወደ ዋናው ጥቅም መጣን። ይኸውም ገና ብዙ ቁላ ያሳሰፋው ያላጨማለቀው መጣት ጠባብ እምስ ባንዲት ባር ብቻ መብዳት ነው። አስታውስ፤ ሙሴ በረሃ ውስጥ እንድትገዙ ለመብዳት የመጠጡና የእምሱ ዋጋ ተደምሮ ከእምስት እስከ አሥር ብር መክፈል ያስፈልጋል።

የሆነ ሆኖ፤ እንደ ማታ ከረያላ ወደ ውቤ በረሃ ለመሄድ እነዚህ ሐዋናት ሸርመጦች እራት ሆነው በቆሙበት በኩል ሳልፍ አንዷ፤

«ሰንት ሰዓት ነው ጋሼ?» አለችኝ

«እምስት ከፋብ» ብዬ ሳልፍ ሰል፤ በሹክሹክታ

«ጠይቂ. . . አንቺ ጠይቂ. . . እፈራለሁ. . .» ሲባባሉ ሰማሁ

«ጋሼ ባኮን ይቅርታ አይቆጡ» አቋረጠች። ቆምኩ «ምንድን ነው?» አልኳቸው። እራቴም ነጠላ ተከናንበው፤ የፈረንጅ ቀሚስ ለብሰው፤ የሱማሌ የሚባለውን ነጠላ ጫማ አድርገዋል።

«ጠይቂያቸው» አለች እንደዋ ሌላዋን እየገፋፋቻት። ድፍረት ለመስጠት ያለችው ነው።

«ጋሼ ጥላሁን የት ጠፋ?» አለች ከሁሉም አጠር ያለችው

«ምን?» አልኳት፤ በሀሳቤ «ጥላሁን እዚህ እየመጣ ይበዳ ይሆን እንዴ? አንዷ የሱ ፍቅር ይዟት ይሆን የምታስጠይቀው?» አልኩ። ገን ነገሩ ሌላ ነበር።

ለካስ እንዳንድ ማታ ጥላሁን ወደ ውቤ በረሃ ሲሄድ ወይም እዚያ እምሸቶ ወደ ቤቱ ሲመለስ በነዚህ ልጆች በኩል ሲያልፍ፤ ልክ እምስ ፍለጋ እንደመጣ ሰው ዓይነት አንዷን ጠርቶ፤

«አንቺ፤ ባንድ ሌሊት ሰንት ታገኚያለሽ?» ይላታል

«ሁለት ወይ ሦስት ብር» ስትለው

ከኪሱ ሦስት ብር አውጥቶ ይሰጣትና «በይ ሂጂ ተኚ» ብሏት መንገዱን ይቀጥላል። እንዲህ ሲል፤ ዛሬ ለአንዷ ሰንት ብር ሲሰጥ፤ ተነገ ወዲያ ለሌላዋ ሁለት ብር ሲሰጥ፤ ቀጥሎ ለአንድ አራት ብር ሲሰጥ. . . ቀስ በቀስ ተለማምደው፤ ሰማቸውን ነግረውት ስሙን ነግሯቸው. . . ከጊዜ ብዛት ተዋውቋቸው. . . በዙ ገንዘብ የሌለው ጊዜ ከረሜላ - ማስቲካ ገዝቶ እያካፈላቸው. . . ሲል ሲል ዓደኛ ሆኗቸው፤ ሲጣሉ እያስታረቀ፤ ሲታመሙ መድኃኒት ገዝቶ እየሰጠ. . . እንደ ወንድም ሆነላቸው።

በኋላ ገ ገንዘብ ሲሰጣቸው እምቢ ማለት ጀመሩ። እሱም ገባውና ገንዘብ መስጠቱን ተወ። ሲታመሙ ብቻ መድኃኒት ይገዛቸዋል። ዓመት በዓል ሲሆን ሐገር ፍቅር ሔደው ቲያትር እንዲያዩ ለያንዳንዳቸው ሦስት ሦስት ብር ይሰጣቸዋል። እና ቀጥሎ በሚመጣበት ቀን ያዩትን ቲያትር እየተሻሙ ወይም ሁሉም በአንድ ላይ እየተናገሩ ያወሩለታል፤ አብረው ይስቃሉ፤ እንዳንዱን ዘፈን ይዘፍኑታል። አብሯቸው ይዘፍናል። እንዴት እንደሆነ እንጃ፤ እሱም እነሱም ሳያውቁ አንድ ቆንጆ ፕሮግራም አወጡ፤ ቅዳሜ ቅዳሜ ማታ ወደ አንድ ሰዓት ተኩል ላይ ሻይ እፋለተው

ይጠብቁታል። እሱ ከኪንግ ጆርጅ ባር በየዓይነቱ ኬን ገዝቶ ይመጣል። እስከ ሦስት ሰዓት ድረስ ሻይ እየጠጡ ኬን እየበሉ ካርታ እየተጫወቱ ያመሻሉ። አንዳንዴ በሲኒማ ያየውን የጉብዝናት የቦክስ፣ የተኩስ፣ የፍቅር ታሪክ ያጫውታቸዋል። ወይም እቶ ከባዶ ሚካኤል የተረጎሙትን የቪክቶሪያን «ሮማዮና ጁሌዮት»ን ያነብላቸዋል። ወይም ደሞ በአረብኛ ያነበበውን አስደናቂ የጂኒ፣ የኢፍሪት፣ የጠንቋይ፣ የፍቅር ታሪክ ሲያወራላቸው ቃል ሳይተነፍሱ አፋቸውን ከፍተው ይሰሙታል። ሦስት ሰዓት ሲሆን ደህና እደሩ ብሏቸው ይሄዳል።

እሁን ግን ካዩት ይኸው ሁለት ሳምንት አለፈ። ለዚህ ነው እኒን ሳልፍ አስቆመው የጠየቁኝ

«የት ጠፋ? ታመመ? ጓደኛው ፍት ብለን ነው የጠየቅኛት... በዚህ አብራችሁ ስታልፉ ሁሉ እናያችኋለን። ደህና ነው? ውጭ እገር ሄድንንዴ? ምንው ጠፋ?» ይህን ሁሉ ጥያቄ እንደ ሳይ ወረወሩብኝ።

«እኒም እንደናንተው ነኝ። ካየሁት ሦስት ሳምንት ሆኖኛል» አልኩና ደህና እደሩ ብያቸው መንገዴን ቀጠልኩ።

ያን ሰሞን ጥሳሁን በጨቤ ተወግቶ ሐኪም ቤት ተኝቶ ነበር። ሄድኩና፤ «ጎርጊስ አውቶብስ ማቆሚያው አጠገብ የሚሰሩት ትንንሽ እህቶችህ ብዙ ሠላምታ ያቀርባሉ» አልኩት

«የምን እህቶች?» አለኝ። ከንፈሩ በፈገግታ መወለድና መጥፋት መሀል ይርበተበታል

«እሱን ተወው፤ የት ጠፋ ብለው ሰግተዋል» አልኩት

እየሳቀ «አንተ በቃ ሰራህ እየዞሩ የሰው ጉዳይ ማሸተኝ ሆነ?» አለኝ ታሪኩን አጫወተኝና ሲያበቃ «ነገሩን ማወቅህ ካልቀረ ሐደህ እኸራ አምስት ብር ስጥልኝና እገር ፍቅር መሔጃ ነው በላቸው። ድኄ ስነሳ እከፍልሃለሁ» አለኝ።

ያለኝን ገንዘብ ለልጆቹ ልሰጥለት ለሄድ ከሁለት ዓመት በፊት ማሟት እሹሩና ቤት ያየሁት ነገር ትዝ አለኝ...

እስታውሳለሁ፤ ቀኝ እግሬን ወለም ብሎኝ ያን ሰሞን ከዘራ እየተመረኮዝኩ ነበር 'ምዞረው። እያነከስኩ ማሟት እሹሩና ቤት እንደገባሁ ባንኮኒው ጋ ቆምኩ። ሙዚቃው የሱዳን ዘፈን ነው። እንደ አራት የሚሆኑ ወንዶች ከሴቶቹ ጋር እርስ በርሳቸው እየተሳሳቁ ቫልስ ይደንሳሉ። አረብኛና አማርኛ እያደባለቁ ጮክ ብለው ያወራሉ፤ ቤቶች ይዘው የተቀመጡትም ሦስት ወይ አራት ሰዎች ከሚደንሱት ጋር ይጫጫሃሉ። ሁሉም በእንድነት የመጡ ይመስላሉ። ቤቱ ውስጥ ሁለት ሌሎች ሰዎች ብቻ አሉ፤ ከነሱ ጋር የሚተዋወቁ አይመስሉም።

አንዱ ካሳ ወልደአማኑኤል ነው። «ዛሬ ጭፍሮቹ የት ሐደው ይሆን?» ብዬ እያሰብኩ ከሩቅ ሠላምታ ሰጠሁት። ሌላው ሰውዬ ማን እንደሆነ እንጂ፤ ንጭ የሳር ባርኔጣ እድርጎ፤ ባፋ መፋቂያ ሰክቶ እንደኔው ባንኮኒው ጋ ቆጂል። በቁመቱም በውፍረቱም መጠነኛ ነው። ጠይም ዐይኖቹ ንፁህ ሆነው በጣም ያምራሉ። አንዲት ጠይም ሴትዮ ከባንኮኒው በስተኋላ ቆማ ከሱ ጋር በለስላሳ ድምፅ ታወራለች። ፊቷ በጣም ደስ ይላል፤ ደግ የደግ መጨረሻ ትመስላለች። እንደገባሁ ደስ በሚል ለስላሳ ድምጽ «ምን ልቅዳልዎት?» አለችኝ። «መሎቲ»

ሰዎቹ ይጮሃሉ፤ ይስቃሉ፤ ሻልስ ይደንሳሉ፤ ዳንሱ መሀል ሴት ይለዋውጣሉ፤ የሴቶችን ቂጥ በእጃቸው መታ ያደርጋሉ... «ኢንላል እቡሽ! የቂጤን አደጋ ይሰጥህ!» አረብኛ በብዙ ይናገራሉ፤ ግን ግማሾቹ ሀበሾች ናቸው የሱዳኑን ሻልስ እምስት ጊዜ ያህል «ቢስ» እያሉ አስደገሙት። አንድ ስድስት ሴቶች አብረዋቸው እየጠጡ እየደነሱ ያስካካሉ «ሂድ! ኢንላል ዑምሽ!» ይላሉ «አንቺ ደሞ ትርጉሙን ሳታውቂ ዝም ብለሽ!» ይባባላሉ። እንዲህ ሲጫወቱ ሲደሰቱ ለመለከታቸው የቀልድ አንጺን ሴትዮ ወንዶቹ ለሁለት ያዙና ሁለት እጅዋን ጠምዝዘው አስጎነበሏት።

«ልቀቁኝ እንግዲህ!» አለች። እምርራለች። እነሱ ግን ይስቃሉ። አንደኛው «ወይዘሮ ሙሉ ደሞ ምን ሆኑ?» እያለ እጁን ቀሚሷ ውስጥ ከተተና ቂጧን አሻሻት።

«ልቀቁኝ?!» አለችና ጮኸች። ሰውየው እጁን ከቀሚሷ ስር አወጣና አሸተተው።

«እፍ! ይገማል» አለ እየሳቀ።

«ቆሻሻ አረብ!» አለችው። ተናደደ። ቁጭ ካሉት ሰዎች አንዱን ጠራና በአረብኛ ምናምን ነገረው። ሰውየው መጣና የተጠመዘዘ እጇን ተቀብሎ ያዘለት። እሷ ትፍጨረጨራለች። ሙዚቃው ይዘፍናል። ሰዎቹ እየደነሱ ይመለከታሉ። የያዝዋትን ሁለት ጓደኞቹን እንደ ነገር አሳቸው። ሴትየዋን በደንብ አስጎነበሏት። ቂጧን ገልቦ መታንታዋን ዝቅ አደረገ።

«ወይዘሮ ሙሉ እንግዲህ የኔና የርሶ ነገር አበቃ። እኔ ልሙት! ሁለተኛ አላናገርታም» አለና «አከ!» ብሎ ቂጧ ውስጥ ተፋ።

እየሳቀ ለቀቁዋት። ሽምቅቅ አለች። ወለሉ ላይ ወድቃ ፊቷን ደብቃ እዛው ቀረች። ሴቶቹ ፀጥ አሉ። ሙዚቃው ይዘፍናል። ወንዶቹ ይስቃሉ።

«እናትክን አረብ! እናትክን! እናትክን!» አለ ካጠገቢ። ዘወር ስለ ባለመፋቂያው ሰውዬ ሳር ባርኔጣውን በጋይል ወረወረና የተፋውን

ሰውዬ ስቶ እንዲያን የተቀመጠ ሰውዬ መታ:: ከዚያ በኋላ የሆነውን እንግዲህ በደንብ ልከታተለው አልቻልኩም ከመፍጠኑ የተነሳ::

ጥላሁን ከመቼው ሰዎቹ ጋ እንደደረሰ እንጂ፤ ዘሉ የተፋውን ሰውዬ ደረቱን በእርግጫ ብሎ ጣለውና ዘወር ብሎ እንዲያን በቦከሰ አገጨ ላይ መቶ ከግድግዳው ጋር አጋጨው:: ያን ጊዜውኑ ከእንዲ ጋር ትግል ተያያዙ:: ትግል መስሉኝ ነበር፤ ግን ያኔውኑ የሰውዬው አፍንጫና አፍ ደም በደም ሆነ፤ ጥላሁን በጭንቅላቱ ቴስታ መትቶት ኖሯል:: ሲለቀው ጊዜ ፍሰሰ ብሎ ወደቀ:: እስከረብሻው መጨረሻ አልተነሳም:: ሰባት ስምንት ሆነው ጥላሁንን ከበቡት:: ዘሉ ተወርውሮ መሃላቸው ሲገባ ታዩኝ. . . ካላ:: ከዚያ እጆች፤ እግሮች፤ ጭንቅላቶች፤ ከራባቶች፤ ትርምስምስ:: ወንበር ሲወድቅ፤ ብርጭቆ ጠርመሶ ከሸ ብሎ ሲሰበር፤ ሰዎቹ ሲማቱ ሲያቃሱቱ ይሰማል:: ሴቶቹ በደንጋጤ ግድግዳውን ተጠግተው በጀርባቸው ይገፉታል - ተከፍቶ እንዲውጣቸው እንዲሸሸጋቸው::

ካላ እንዲያን እንስቶ መሬት ላይ ፈጠፈጠውና ዘሉ ሆኑን ወደታች ረገጠው «ሀለ!» አለ:: ጥላሁን ተወርውሮ መጥቶ ከቆምኩበት አጠገብ ወደቀ:: ሁለት ሆነው በላይ ላይ ወደቁበት:: እንደኛው ጨቢ መዘዝና ጥላሁንን ሲወጋው ሲል እጁን በከዘራዬ መታሁት:: እየኝና ወደ እኔ ዘለለ በከዘራዬ ጭንቅላቱን መታሁት:: ልደግመው ሰቃጣ ወደነካ ተወረወረ:: ይህን ጊዜ ጥላሁን እንደኛውን «ትግል» ይዞት ኖሮ ሲለቀው ታዩኝ:: ሰውዬው አፍንጫው እየደማ ፍሰሰ ብሎ ወደቀ:: እዛው ቀረ:: ጥላሁን ካላ ወደተከበበበት ዘሉ ገባ::

እጆች፤ እግሮች፤ ጭንቅላቶች፤ ከራባቶች ድብልቅልቅ:: ጨቢ ብልጭ ሲል ታዩኝ:: ያኔውኑ ሽጉጥ ተተኮሰ:: ሰዎቹ ሁሉ ባለበት ደርቀው ቀሩ:: እንደ ሉጥ ሚስት:: ሙሉ ፀጥታ

«ጨቢህን ጣል!» ሁለት ጨቢ ወለሉ ላይ ወደቀ:: ሦስት ሰዎች ወለሉ ላይ ተዘርረዋል:: ካላ ሽጉጡን በግራ እጁ እንደያዘ ወደኋላው በቀስታ እየተራመደ ከሰዎቹ መሀል ወጣ:: ጥላሁንም ወደ ኋላው እየተራመደ ተከተለው:: ይህን ጊዜ ነበር ከበሩ በኩል የሴት ድምጽ «ፖሊስ መጣ!» ሲል የተሰማን:: ሰዎቹ የወደቁትን ጓደኞቻቸውን ቶሎ ብለው ማንሳት ጀመሩ:: ካላን በሹክሹክታ «ሸጉጥህን እምጣ አልኩና ተቀበልኩት:: ጥላሁንን «አንተም መሣሪያ እንዳለህ በጠኝ አልኩት:: በኃይል እየተነፈሰ «የለኝም» አለኝ::

በኃሮ በር ወጣሁ:: ከቤቱ ኋላ አጥር ግቢው ውስጥ ሦስት ዞ በቅሏል:: የካላን ሽጉጥ እንዲ ኮባ ውስጥ ደበቅኩት:: አጥሩን ዘለቆ ከግቢው ወጣሁ:: ዮሬ በፊተኛው በር በኩል መጣሁ:: መንገዱ ላይ

የካላ ሳንድርቨርና ሁለት ፊያት መኪናዎች ቆመዋል። የፖሊስ መኪና የሚሉት የለም። የውጭ በሩን ሰሻገር ቡጊ ሲጫወት ሰማሁ። ወለምታዬ ያመኝ ጀመር። ማንከስ ጀመርኩ። ከዘራዬ ከኔ ጋር እንዳልሆነ አስተዋልኩ።

መጋረጃውን ከፍቼ ገባሁ። ሰዎቹ በየቦታቸው ተቀምጠዋል። አያወሩም። ጥላሁን እንደቅድመ ሳርጌጣውን አርጎ ባንኮኒው ዘንድ ቆሟል። እግሩ አጠገብ ከዘራዬ ወድቋል። እነሳሁት። ካላ ሶፋው ላይ ቁጭ ብሎ ያየኛል። በጭንቅላቴ «የለም» አልኩት። ተነስቶ ወደ'ኔ መጣ። ሦስታችን ሂሳባችንን ከፍለን ልንወጣ በሩ ጋ ሰንደርብ፣ የተተፋባት ሴትቶ ተንደርድራ ተንበረከከችና የጥላሁንን ጉልበት ሳመች። ቀስ አድርጎ ትከሻዋን ይዞ አስነሳት። ንዴቱ እንደገና ገነፈለ። ወደ ሰዎቹ ሊራመድ ሲል ካላ ያዘው።

«እስኪወጡ ብንቆይ ጥሩ ነው» አለ ካላ። ተመልሰን ባንኮኒው ጋ ቆምን። ቆየን። ወሬ የለም። ሙዚቃው ሳምባ ይጫወታል። ዝም ብሎ መፋጠጡ፣ ዝም ብሎ ግድግዳ ወለሉን፣ ጠረጴዛ ወንበሩን ማየቱ እየከበደን ሐደ። በመጨረሻ ጥላሁን ሰዎቹን በአረብኛ እንድ ነገር አላቸው። በኋላ «ክፈሉና ሂዱ» ማለቱን ነገረን። ሰዎቹ ማመንታት ጀመሩ። በኋላ ግን ወጥተው ሂዱ። አሁን እንግዲህ ሴቶቹ እፍ አውጥተው ሁሉም እንድ ላይ መናገር ጀመሩ። ትተናቸው ወጣን። የተተፋባት ሴትቶ ወጥታ በዐይኗ ተከተለችን። ጥላሁን ሁለታችንን ካልጋበዝኳችሁ ብሎ አሰንደች እላምረው ቤት ወሰደን።

ሰንበጣ ካላ «By the way, የተተፋባት ሰውዬ አረብ አይደለም ሀበሻ ነው» አለው

«አውቄያለሁ» አለ ጥላሁን

«እናትክን አረብ ለምን አልከው ታዲያ?» አልኩት

«እኔ'ንጃ»

ያን ዕለት ማታ ሦስታችን አብረን ሰንዞር አመሸን። ከዚያች ሌሊት በኋላ ጥላሁንና ካላ ሲገናኙ ወይም እጅ ይነሳላሉ ወይም ይጨባበጣሉ። ግን አይነጋገሩም። እንደሚከባበሩና እንደሚዋደዱ፣ በመሀላቸው ጓደኝነት እንዳለ በፊታቸውና ባኳኋናቸው ያስታውቃል። ከዚያም በላይ ብዙ ጊዜ በአንድነት ትልልቅ ረብሻ ውስጥ ገብተዋል። ታዲያ አይነጋገሩም።

አንድ ቀን ጥላሁን ሲያስረዳኝ «እናቴ በሕይወቷ እያለች የራስ ወልደአማኑኤልን ልጅ ሳንጋግር አልቻልንም። ሀሊናዬ አይፈቅድልኝም» አለኝ።

«የርሱቱ ጭቅጭቅ ጊዜ እንተም ካላም ሕፃናት ነበራችሁ። ይኼ እሱ ስለዚህ ርሰት ጉዳይ እንዲያውም ምንም እያውቅም»

«እውነት ነው»

«እንግዲያው ለምን አታነጋግረውም?»

«እማማ ብትሰማህ? እንዴት እንደምታዝን ይታይሃል?»

እንደ ሰሞን ጥላሁን በኪሱ ችክ ይዞ መዞር አምጥቶ ነበር። በረሃ ውስጥ እንደ ሰው ነገር የፈለገው 'ንደሆነ' ወይም እሱ ራሱ ሰከር ነገር ሲፈልግ ሰውየው ያልተለማመጠው እንደሆነ ችኪን ከኪሱ መዘዝ እድርጎ ወለሉ ላይ በሱና በሰውየው መሀል መስመር ይሰርዝና ሲያበቃ ሱሬውን ከቀበቱው ዘንድ በክንዶቹ ከፍ እያደረገ በውስኪ ደም የተነከሩ ትልልቅ ዐይኖቹን እያገላበጠ መፋቂያውን በኃይል እየነከሰ

«ወንድ ከሆንክ እኛን መስመር ተሻገር» ይለዋል። ጥቂቶቹ ይሻገራሉ። በክስ ትግል፣ ቴሲታ፣ ደም። አብዛኛዎቹ ግን «በሻገር ምን ልትሆን ነው? ማንው እንተን ፈቃድና ከልካይ ያደረገህ?» እያሉ ገላጋዮች መሀል እስኪገቡላቸው ድረስ ይከራከራሉ። ገላጋዮች ከያዙዋቸው በኋላ ከጥላሁን እኩል እየተፍጨረጨሩ «ልቀቁኝማ! አሳየዋለሁ!» ይላሉ

እንደ አሁኑ ማታ ማሚት አሹሩሩ ቢት ጥላሁን ባንኮኒው ዘንድ ቆሞ መፋቂያውን እያኝከ ኮከባ እየጠጣ፣ የሞክሼውን የጥላሁን ገሠጫ ዘፈኖች ያዳምጣል። ዐይኖቹ ገፁህ ነጭ ናቸው። ምንም እልኩል አለጠጣም ማለት ነው። ዛሬ እንኳን ነገር ሲፈልግ ቢፈልጉትም ይታገላል። ይህን አስተውሉ ነው መሰለኝ፤ እንደ ትንሽ መላጣ ሰውዬ ነገር ይፈልገው ጀመር። እንግዲህ ጥላሁን በጣም ካልሰከረ በስተቀር በግዙፍነት ከሱ የሚያንሱትን ሰዎች ብቻቸውን ከሆኑ እይጣላቸውም። ግን ይኼ ሰውዬ በጣም አበዛው። እንደ ጥላሁንን ትንሽ ገፋ እድርጎት ይቅርታ ሳይለምነው ያልፋል። እንደ አጠገቡ መጥቶ ይቆምና ገላምጠት ይሄዳል። እንደ «ረብሽኛው ሁሉ ዛሬ ምንው ጭቅጭቅ አለ?» ይላል። በመጨረሻ «እንደ ወንድ ውስኪ እንደመጠጣት እንደ በሽተኛና እንደ ልጃገረድ እየተሸከረው ኮከባ ቆት ይላል» አለ

ጥላሁን መታገስ ሰለቸውና «ዞር በል ከዚህ - እንተ መላጣ ድንከ!» አለው።

ሰውዬውም ጮሆ «እኔስ ምናልኩ?» አለው

«እንደ ሴት ኮከባ ማጣጣም ብቻ ሳይሆን ሰድብም ታውቂያለሽ!»

«ተይ ሰድብ ብቻ እይደለም ጥፊም አጠጣሻለሁ» መጠጥ ቢቲ የሞሉት ሰዎች አብዛኞቹ ጥላሁንን ስለሚያውቁት ማንም ደፍሮ እንዲህ እይሰድበውም በማለት ይሄ ሰውዬ ወይም አብድ ነው ወይም ነፋ

የቀልድ ነው ብለው፣ ግማሾቹ እየደነሱ ሌሎቹ እየሳቁ ተቅጥቶታል።

ሰውየው የውሸት ሳቅ እየሳቀ «ጥፈ? እ?» አለ «እንቺ እኔን በጥፈ ብትመቺኝ ሰው ጉድ አይልም?»

ጥላሁን ያቺን ችኩን ከኪሱ መዘዘና ትንሽ እልፍ ብሎ ወለሉ ላይ መስመር ሰረዘ። በጣቱ መስመሯን እያመለከተ «ወንድ ከሆንክ እቺን መስመር ተሻገራት» አለው

«እንተ ተሻገራት» አለ ሰውየው

ጥላሁን በክስ ጨብጦ ተሻገራትና «ታዲያስ?» አለው

«ታዲያስ ምን?» አለ ሰውየው

«መስመሯን ተሻገርኩኮ!»

«ታዲያ ምን ሳርግህ?»

«ምታኛ»

«እንተ ራስህ የሰረዘከውን መስመር በተሻገርክ እኔ ለምን እመታህለሁ? እብድ ነኝ? ወይስ ደካማውን የማጠቃ ተቀባኝ ነኝ?»

ጥላሁን ችኩን ሰጠው። ሰውየው ችኩን እየተቀበለ «ምንድን ነው?» አለ

«እንተ መስመር ሥራ» ሰውየው ወለሉ ላይ ሌላ መስመር ሰረዘ።

ጥላሁን አሁንም በክስ ጨብጦ መስመሯን ተሻገረ። ሰውየው አሁንም ዝም አለ።

ጥላሁን «ታዲያስ?» አለው

«ታዲያስ ምን?»

«ተሻገርኩዋታ!»

«ታዲያ እኔ መቼ እትሻገር አልኩህ? ለኔ ብለህ እንደሆነ መቼ መስመር ለምን እትሻገርም?»

ጥላሁን ችኩዋን ቀማው፣ መላጣ ግምባሩ ላይ መስተል ጫረበት። ሰውየው ዝም አለ

ጥላሁን «ቅዘናም ለፍላፊ!» አለውና ትቶት ወደ ኮከባው ሊመለስ ዘወር ሲል

ሰውየው «እንደ ትንሽ ልጅ በቸክ እየሰረዙ መጫወት ይብቃንና የወንድ ሥራ ሳሳይሽ። ውጪ እጠብቅሻለሁ። ብቻሽን ነይ» ብሎት ወጣ።

ጥላሁን ሂሳቡን ከፍሎ ተከተለው። ውጭ ቢመለከት ሰውየው የለም። ጥላሁን ግራ ገብቶት «ይቺ ድንክ ከመቼው አልም ብላ

ጠፋች? እፀ-መሰውር አላት ይሆን?» ብሎ ጭንቅላቱን እያከከ ወደ መጠጥ ቤቱ ተመልሶ ሊገባ በሩ ጋ ሲደርስ

«ሳታየኝ እንዲህ ማፈግፈግ የጀመርክ፤ ብታየኝ ትፈረጥጣህ። በል መጣሁልህ እንተ ቡፋ! ፈርጥጥ!» አለው።

ጥላሁን ዘወር ብሎ ቢያይ፣ ትንሽ እልፍ ብሎ እንድ መኪና አጠገብ ሰውየው በሁለት እጆቹ ጦገቡን ይዞ ቆሟል። ከመኪናው ጓላ ተደብቆ ኖሯል።

ጥላሁን «ምን ዓይነት ሰው ነው ይሄ?» ብሎ ተገርሞ ዝም ብሎ ሲያየው ሰውየው

«ምን ትጠብቃለህ?» አለው «ፈርጥጥ እንጂ። ያለዛ መጣሁልህ ዋ!» በመሀላቸው እንድ አስር እርምጃ ያህል አለ። ጥላሁን የባሰውን እየተገረመ ስለሄደ በኮረንቲው መብራት ዝም ብሎ ሰውየውን ያየዋል። ምንድነው ይሄ? ሰው ነው ወይስ የሚለፈልፍ መኪና ነው?

ሰውየው «አሁን'ኮ ብትሸሽ ምንም አይደለም። ማንም አያይህም። ቢያይህም ማንም አይፈርድብህም። ነብር ሲያዩ መሸሽ ያባት ነው። በል ልቁጠርህና ሽሽ። እንድ. . . » ጥላሁን ልክ ህልም ውስጥ ያለ ሊመስለው ጀምሯል።

ሰውየው መቁጠሩን ቀጠለ «ሁለት. . . አስታውስ ዋ! በሰባት መሮጥ! መፈርጠጥ! መሸምጠጥ ካልጀመርክ መጥቼ ነው የተወለድክበትን ቀን 'ማስረግምህ በል! . . . ? አሁንም ዝም ብለህ ቆመሃል? ትከሻውን እየነቀነቀ «እኔ ግድ አለኝ? ለኔ ብለህ እንደሆነ ተገትረህ እደር» አለውና ዘወር ብሎ ወደ ጊዮርጊስ በኩል መራመድ ጀመረ። በግራ እግሩ ያነከሳል።

ጥላሁን «ይቺ ሰውዬ አሁን ካልኮረኮምኩዋት ሌላ ቀንም ታስቸግረኛለች» ብሎ አስቦ፣ ሮጦ ሄዶ በጥፊ ሊለው ፈለገ። ግን አልቻለም። ልክ እንደ ህልም ሁኔታ እግሮቹ አልንቀሳቀሰ አሉት። ሰውየው እያነከሰ ህውልቱ ጋ ደርሶ ወደ ግራ ተጠምዞ እስኪጠፋ ድረስ በአይኑ ተከተለው። ከዚያ ራሱን እየነቀነቀ ወደ መጠጥ ቤቱ ተመልሶ ገባና አራት ውስኪ አከታትሎ ጠጣ።

ከዚያ ወድያ ጥላሁን በኪሱ ችክ ይዞ መዞር ተወ።

ምዕራፍ ስራት

ተአምረ ክንፈ

ሰውነቷ ሰውነቷ

እንዲያው ሰውነቷ!

/ያማርኛ እንጉርጉር/

እንደ ቀን ማታ ማሚት እሹሩ ሴት እኔና ብርሃኑ ባንኮኒው ዘንድ ቆመን ስናወራ ጥላሁን የበሩን መጋረጃ በጥፊ ከፍቶ ገባ። ቤቱ ውስጥ ያሉት ሰዎች ላይ ተራ በተራ አፈጠጠባቸው። ከዚያ ወደኛ መጣ። ሠላምታ 'ንኳ ሳይሰጠን፤ በቁጣ ድምጽ

«ክንፈን አይታችሁታል?» አለን

«አላየነውም» አልነው

ደም የለበሱ ትልልቅ ዐይኖቹን እያገላበጠ «አልጋችሁ ውስጥ ቱህን ብታገኙ ምን ታረጉታላችሁ?» አለን

«እንቆቅልሽ ነው?» አልኩት

መፋቂያውን ነከሰብኝ። «ምን ታደርገዋለህ?» አለኝ። የፈለገውን መልስ አውቄዋለሁ፤ ግን ጥላሁንን ማብሸቅ ደስ ይለኛል። ደሞ ዛሬ ምን እንጸናደደው ስለገባኝ ለራሴ ፈርቻለሁ።

«ማንን?» አልኩት

«ማንን ይለኛል። ቱህኑን! ምን ታረገዋለህ?»

«አንት የቱህን ዘር! ሰው አልጋ ውስጥ ምናባክ ትሠራለህ?» ብዬ አካልበውና፤ ልክ ልኩን ነገራ አላፍሬው ላበቃ፤ በመጨረሻ በፖሊስ አሳስረዋለሁ።

ገላመጠኝና «ማን አንተን ጠየቀህ?» ብሎ ወደ ብርሃኑ ዞረ። ብርሃኑ ቱህኑን ምን እንደሚያደርገው በእጁ እያላየ «ጭፍልቅ!» አለ። ጥላሁን በመልሱ ተደሰተ። ግን ንዴቱ አልለቀቀውም

«እኔም ያንን ልክሰክስ ቱህን ላገኘው ብቻ። ጭፍልቅ!» አለ

«ማንን?» አለ ብርሃኑ

«ክንፈን። ክንፉን ነው ምሰብርለት። እኛ ልክሰክስ የእንሸላሊት ዘር! አልምራትም! ፈረሰኛውን!»

«ምን አደረገህ?»

የባሰውን ተናደደ «ከየትም ቆፍሬ ጎትቼ አመጣውና ምን እንዳደረገኝ እሱ ራሱ ይነግራችኋል። ይሄ ልክስክስ ቱህን!» አላናሱሪውን በከንዶቹ ከፍ እያደረገ ሊሄድ ሲል፣ ያዝነው።

«ምን በየመጠጥ ቤቱ አስሮጠህ? ራሱ እዚህ ይመጣልህ የለን» አልነው።

«እውነታችሁን ነው። የማሚትን እምስ ሳይላለም እያድርገዋል እዚችው ልጠብቀው» ብሎ ቢራ አዘዘ።

እኛ ግን እዚህ ቆይ ያልነው ክንፈን ለብቻው እግኝቶች ከሚደበድበው እኛ ብንገላግለው ይሻላል፤ በአንድ ሁለት ኩርኩም ያልፍለታል ብለን ነው።

«እስቲ እግዚር ያሳያችሁ» አለን ጥላሁን በግቶቹ ላይ እየቆጠረ «ውሸታም፣ አጭበርባሪ፣ ሰካራም፣ ፈሪ፣ እምስ አምላኩ፣ አለሌ ሰራሪ መሆኑን እያወኩ፣ አዝኚለት ዓደኛ ሆንኩት። ሰንትና ሰንት ጊዜ ሊደበድቡት ሲሉ አስጣልኩት። ያላቅሙ እበዳለሁ እያለ ሲንጠራራ ሊደበድቡት ሲሉ ቢያንስ አሥር ጊዜ ያህል ተደባድቤለታለሁ። ታዲያ እንዲህ ጉድ ይሰራኝ?»

«ምን አረገህ?»

«ቆይ ሲመጣ እሱ ራሱ ይነግራችኋል። እኔ የዕይን ዐይኑን ባል መስየዋለሁ» ሳቂ አመለጠኝ። ብርሃኑ አብሮኝ ሳቀ። ጥላሁን አፈጠጠብኝ።

«ምን ላድርግ? ዕይን ዐይኑን ትዝ አለኝ» አልኩት። እሱም ሳይፈልግ ሳቅ አለ።

ካንድ አራት ወር አስቀድሞ አስናቀኝ (የጥላሁን ሚስት) ቤት ሦስታችን ልክ እንደዚሁ ቆመን ሰንጠጣ፣ ክንፈ መጥቶ ግማሽ ሰዓት የሚፈጅ አስቂኝ ታሪክ ስለ አንዲት ሴትዬ ነግሮን ነበር። ታሪኩ መጨረሻ ላይ ሴትየዋ (ባለ ባል ነች) ክንፈን መኝታ ቤቷ ወስዳው ስታበቃ ፊቱ እምሷን በሽቶ ሳሙና ታጠበችና

«ያን ፎጣ አምጣና አድርቀኝ» አለችው

ሲያደርቅላት ባለ የሱሪውን ቁልፍ ፈታችና ፊታውራሪን መዘዘችው። ፊታውራሪ የክንፈ ቁላ ነው፤ በደስታ ቆሞ እስከስታ ይወርዳል። እያወዛወዘችው «እምዬ ማርያም! ይኸንንማ የት እችለዋለሁ? ዝላ አይደለምን ይ?» አለችና ስታበቃ ዘላ አልጋው ላይ ወጥታ ተጋደመች። ጭኖቿን ከፍታ «ቶሎ በል!» አለችው

«ኸረ ዝላ አይደለም እምዬ፣ ፊታውራሪ ነው» አለና ሊከትባት ሲል

«ቆይ!» አለችው

«ምንው?»

«ቶም»

«የት»

«ከበላዬ»

«ለምን?»

«ዝላህ እንደ ሊቀ መላኩ ሰይፍ ተመዝ ከላዬ እንዲታየኝ እፈልጋለሁ» ቆመላት። ፊታውራሪን ወደ ላይ እያየች ትንሽ ካደነቀችው በኋላ

«ቁላ ማለት እንዲህ ነው እንጂ!» አለችው። «የኛ ቤት ቁላ ባቁላ ነው ምታክለው። ሲተኛኝ ኡሁ! ብዬ ከላልኩ ውልቅ ትላለች። መከራ ነው እልሃለሁ። ና ና፤ ና ቶሎ»

አሁንም ሊከትባት ሲል

«ቆይ!»

«ምንው?»

«ተነሰ»

«ለምን?»

«ያን ሽቶ አምጣልኝ» አመጣላት። እምሷን ትንሽ ሽቶ አርከፈከፈችበት

«እንዲሰክር» ብላ የብልቃጡን አፍ ወደ ፊታውራሪ አፍንጫ አስጠጋችው

«ሰክሯል ሰክሯል በቃው» አላት ከንፈ

«እሺ ከተት» ከተተ። ፊታውራሪ ጥቂት ጊዜ ብቅ ጥልቅ ካለ በኋላ ከንፈ እግሯን ትከሻው ላይ ተሸክሞ ኩሊ ኩሊ ሲላት

«እፎይ! እንዲያ ነው! በልልኝ ከንፍዬ! ዐይን ዐይኑን! ዐይን ዐይኑን በልልኝ ይህን ገብጋባ ጉድጓድ! ዐይን ዐይኑን አጥፋልኝ ይህን እንድ ዐይኖ ጠንጋራ! ባቁላ ሰልችቶታል። ሙዝ አጉርሰው። በዋርካው ዝላህ ዝልጥልኝ ይህን ረኸጥ» አለችው። ስትጨርስ «ዐይን ዐይኑን!» እያለች አለቀሰች። በኋላ እሷ ፊታውራሪን ስትጠርግለት፤ ከንፈ እንባዋን ጠረገላት።

ከንፈ ይህን ታሪክ የነገረን ጊዜ ሆጻችንን እስኪያመን ላቅን። ከዚያ በኋላ ሲያገኘን «ዐይን ዐይኑን በልልኝ!» እየተባባልን እንተልድ ነበር።

ጥላሁን ለምን እንደተናደደ፤ ለምን «ያን ቁህን» መጨዋለት እንደፈለገ ገብቶኛል። ትግት ቅዳሜ ሌሊት ከክንፈ ጋር ነበርኩ...

... ወደ እራት ተክል ላይ ማሟት እሹሩሩ ቤት ስገባ ትርሲት «ጋሺ ክንፈ አስናቀች ቤት እጠብቅሃለሁ እንድትመጣ ብለውሃል» አለችኝ። አስናቀች የጥላሁን ሚስት ናት። የምታሻሽጥበትን ቤት «የአስናቀች ቤት» የምንለው ከዚያ ቤት ውስጥ በጣም ቆንጆዬ እሷ ስለሆነችና ቤቱን በጥላሁን ምክንያት ስለምናዘወትረው ነው እንጂ የሷ ቤት አይደለም። ቤቱስ የአልማዝ ነው። ታዲያ አስናቀች ቤት ስገባ ክንፈ ከአስናቀች ጋር ቻቻ ይደንሳል። እንደ ልማዱ አሸብርቋል። ነጭ ሱፍና ነጭ ሰደርያ፤ ሰማያዊ ኮትና ሰማያዊ ሸሚዝ። ዘለግ ያለ እንገቱ ዙሪያ ቄንጠኛ የውጭ አዘር ሻርፕ አስሯል። እኛ ሻርፕ ከእንዲት እንግሊዛዊት ልጃገረድ የተሰጠችው መታሰቢያ ስትሆን፤ በሰማያዊ መደብ ላይ ነጫጭ ኮከቦች ተዘርተውባት፤ የተጣጠፈች የተጠመጠ መች ላቂታ ሰማይ ትመስላለች። ይህን የደስ ደስዋን ከክንፈ ፍንጭት ፈገግታ የተቀበለች ትመስላለች።

ወቢ በረሃ ውስጥ በየጋው ወይም በጨርቁ ምርጥነት ከክንፈ የሚበልጥ ልብስ ያላቸው ሰዎች አልፎ አልፎ ይታያሉ። ታዲያ አለባበስ እንደሱ የሚያምርበት አይገኝም።

የበረሃ ሴቶች የሚወድቁለት በዳንስ ችሉታው፤ በኩምክናው፤ በስብከቱ፤ በመልኩ ብቻ ሳይሆን ባለባበሱም ጭምር ነው።

ቤቱ ውስጥ ከሰባቱ ሴቶች ሌላ አስራ ስድስት የሚሆኑ ወንዶች አሉ። ክንፈና አስናቀች ቻቻ ሲደንሱ ሁሉም በጸጥታ ይመለከቷቸዋል። በክንፈ አለባበስና አደናነስ በጣም እንደተገረሙ ከፀጥታቸውና ከማትኮራቸው ያስታውቃል። ቻቻ ገና አዲስ አበባ መግባቱ ስለነበረ፤ ወቢ በረሃ ውስጥ ዳንሱን አጠናቀው የሚችሉ ክንፈ፤ ጴጥሮስ እና አንድ ጉረኛ ሰውዬ - ሦስቱ ብቻ ነበሩ። ሴቶቹ ገና አልተማሩትም።

ክንፈ ሲደንስ የሙዚቃው ታምቡር ከእግሮቹ የሚፈጠር፤ ዜማው ከሰውነቱ ከደሙ የሚፈልቅ ይመስላል። ዳንሱና ሙዚቃው ከመዋሃዳቸው የተነሳ አንዱ ከሌላው ተነጥሎ ሕይወት ሊኖረው የማይችል ይመስላል። ክንፈን አይኛ ሌሎች ሲፈራገጡ ባየሁ ቁጥር እግራቸውን ሰብረህ ጣል ይለኛል።

አስናቀች ገና ቻቻ ባታውቅም ክንፈ በደንብ ስለሚመራት የምትችልበት ያስመስላታል፤ ደስታና ኩራት ፊቷ ላይ ይታያል። ዳንሱ ሲያልቅ ሌላ ቻቻ ተደረገ። ደነሱ። አሁንም እንደተከበቡ ለአራተኛ ጊዜ ደንሰው ሲያበቁ ክንፈ እንድንገር ነገራት። እየላቀች እጁን ይዛ ወደ መቀመጫው ወሰደችው። እናም ገና ቁጭ ከማለቷ በላይ

መንከትከት ጀመረች። ከንፈ ከምከናውን ሲያመርድው ቆይቷል ማለት ነው። ሳየው ነገሩ አላማረኝም። በጭራሽ አላማረኝም።

እንደኛ፤ ከመቼ ወዲህ ነው ከንፈ ከሸርመጣ ጋር የሚደንሰው? እርግጥ ድሮ ገና ሥራ ባለመያዙ ገንዘብ በብዙ ሰላልነበረው ሸርመጦች እንዲወድቁለትና በብላሽ እንዲሰጡት ይደንሰ ነበር ዛሬ ግን ምን አለፋች ምን አፈራገጠኝ? ይላል «ገንዘቤን ከፍቼ በማዕረግ አልበዳም? ቢሮ ገብቼ ወምበር ሳይ ቁጭ እያልኩ የማፈራው ገንዘብ ለምን ሊሆን ነው?»

ሁለተኛ፤ ምን መጣብኝ ብሎ ነው ሸርመጣን ቻቻ 'ሚያስተምር? ያውም ጊዜው ቅዳሜ ማታ፤ ከንፈ ሦስት አራቱን እምስ አጭበርብሮ ሊበዳ 'ሚችልበት ማታ! አሰናቀች የጥላሁን ሚስት ስለሆነች ለጓደኛው ለጥላሁን ብሎ ነው የሚያሟውታት እንዳልል፤ እንዲህ ያለ ሀሳብ ከንፈ እንሳል ውስጥ ሊገባ አይችልም!

ሦስተኛ፤ አሰናቀችን ሊበዳ ፈልጎ ነው እንዳልል፤ ጥላሁን ይገለጻል። ጥላሁንን እንኳን አጭበርብሬ አመልጠዋለሁ? ቢል አሰናቀች ራሷ አትሰጠውም። እሷን አታልሳታለሁ ብሎ ቢያሰብ ደሞ ያሰናቀች ቤት ሴቶች እንደማይፈቅዱለት ያውቃል። አምና በሰራው ወንጀል ምክንያት እዚያ ቤት የሚገኝ ቤት ሁሉ እኩርፎ በሩን ዘግቶበታል። ሺ ጊዜ ቢያንኳኳ አይከፈትለትም! በአምና ምክንያት...

... ቅዳሜ ማታ ነበር። የደሞዝ ሰሞን። የአሰናቀች ቤት ጢቅ ብሎ ሞልቶ ሰው መተላለፊያ አጥቷል። ማለት ለከንፈ በጣም ምቹ ጊዜ ነው። እንግዲህ ሴቶቹ በደምብ የለበሰ ሰው ያጭበረብራል ብለው አያሰቡም። በዚህ እንደሌላው ሰው ናቸው። ከንፈ ደግሞ በደምብ ከመልበስም አልፎ የአለባበስ ጌታዋ ነው። እና እንደ ሙሽራ አሸብርቆ እንዲን ለዳንስ ጠየቃት። በሃይል እቅፍ አድርጎ ያዛትና ፈታውራሪን አቁሞ እያሻሻት እየወጋጋት በጆሮዋ እንዲህ አላት

«ባርባራቱ ታየች! በሦስቱ ሥላሴ! በወንድ ልጅ እምላክ! እዚህ ላለው ነው። በምዬ ማርያም ሰጪኝ! የፈለግሽውን እክፍላለሁ። እንዳንቺ ማንም አቁማብኝ አታውቅም። ይህን ዳሊሽን! ይህን ሎሚ ተረከዝሽን! ብርቱካን ጉንጭሽን! ከረሚላ ከንፈርሽን እያየሁ ተሰቃየሁ። በፍቅር እምላክ ተማጠኚኝ። እትጨክኚብኝ። አይ ዕድሉ! ምንው ቀደም ብዬ በተዋወቅኩሽ ፍሮ! ነገ ለሥራ ተልኪ አጋዴን መሐዴ ነው። ወደዚያ 'ሚልከኝ አለቃዬ ያባቴ ዋና ጠላት ነው። እሱ እስኪሞት ወይም እስኪሻርልኝ ድረስ ለመመለስ ተስፋ የለኝም። አሰቢው! አጋዴን! ፀሐዩ፤ አሸዋው፤ ውሃ የለ፤ ሴት የለ፤ ቄስ እንኳ የለም! ግመል ብቻ። እና እዚያ መሐዴ ነው። ሸረ በወንድ ልጅ እምላክ እሺ በይኝ! ለንብሰ

ዕድቅ ይሆንሃል። የፈለግሽውን እከፍላለሁ። መሄዱ ስለሆነ የምስት
ወር ደግሜን እንድ ላይ ተቀብያለሁ። እሺ በይኝ የኔ ቆንጆ! እሺ
ካላልሸኝ እዚሁ ላፈሰው ነው። ልጄህ ነው! እንገበገበኝ! ቆላኝ!
ነደድኩ! ጠፍኩ! እሺ በይኝ የኔ ድምቡሺ - የኔ ድምቡሽቡሽ! የኔ
ገላ!»

«ባሌ አለ'ንጂ - »

«ታዲያ ምን አለበት? አያልቅበት። እንዳንቺ ያለ ደም ግባትና
ውበት ለእንድ ሰው ብቻ ሊሆን አይገባም። እምላክ አብዝቶ የሰጠሽ
አብዝተሽ እንድትሰጪ ነው። ታዲያስ የኔ ድምቡሺ፣ ሆሬ በጓሮ
ልግባ? እሺ በይኝ»

«እሺ» በጓሮ በር ገብቶ ከተኛት በኋላ የመቶ ብር ወረቀት ከኪሶ
እውጥቶ «መልስ ታገኜልኛለሽ?» አላት

«አረ የለኝም»

«እንግዳው የመጠጥ ሒሳብን ስከፍል እስመንዝሬ ያኔ እሰጥሃለሁ»

«እሺ»

ወደ ዳንስ ቤቱ ተመለሰ። ሰው ከመብዛቱ የተነሳ መግባት
መውጣቱን ማንም አያስተውልበትም። ሁለተኛዋን ለዳንስ ጠየቀና
ልክ እንደ መጀመሪያዋ እቅፍ አድርጎ በፊታውራሪ እየወጋጋት
የእጋጅንን ዲስኬር አሰማት። ሰጠችው። እሷም የመቶ ብር መልሰ
አልነበራትም። ሦስተኛዋንም እንደዚሁ አራተኛዋንም እንዲሁ።

እምስተኛዋን እቅፍ አድርጎ ሲያስደንስ ፊታውራሪ አልቆም አለው
«ከእምስት ደቂቃ በኋላ እከትባታለሁ፣ ያን ጭገሯን እስኪጨንቀው
አገርሰዋለሁ» ብሎ አሰበ። አሁንም አልቆም አለው። ዓይኑን ጨፍኖ
አስታወሰ። ቅድም የበዳቸው አምስት እምሶች ባለከንፈር፣ ባለጭገር፣
ባለ ለሀጭ! ፊታውራሪ አሻፈረኝ ብሎ ተኝቶ ቀረ።

ከንፈ በሸቀ። ምክንያቱም የሱ ዕቅድ ሰባቱንም ሴቶች ለመብላት
ነበር። ፊታውራሪን ወረደበት «እናትክን አንተ ቂንጥራም!» አለው
«እንደዚህ ትከፃኛለህ? ባጭሩ ታስቀረኛለህ? ዕድሜህን ያሳጥረውና!
ቆይ! ቆመህ ስትንገበገብ ትኩስ እምስ ውስጥ እገባለሁ ብለህ ስትዘል፣
እንገትህን አንቂ ቀዝቃዛ ውሃ ውስጥ ባልደፍቅህ እኔ ከንፈ አይደለሁም።
እንት የውሻ ልጅ!» በፊታውራሪ መክዳት ምክንያት እምስተኛዋን
ምንም ሳያነጋግራት ዳንሱን ጨርሶ ቁጭ አለ።

ሩብ ሰዓት ያህል ካለፈ በኋላ ስለ እምስ ማሰብ ጀመረ። ፊታውራሪ
አልቆም አለው «አህ! ረሰፄ» ብሎ አሰበ። ፊታውራሪ እንደዚህ
ደክሞት በሰድ ንባብ ቢነግሩት መቼ ይገባዋል? በግጥም ልምክረው
እንጂ

ይድረስ ለከቡር ፊታውራሪ

የበረሃ ዋና የጦር መሪ - የለም። ይሄማ ጥሩ አይደለም።

እስቲ በሰማም ብዬ ልጀምር መልክቴን

ወደ ፊታውራሪ ወደ ጀግናው ካፕቲን - ዜሮ! ይኼ ምኑ ያቆማል?

እንደገና

ፊታውራሪ ጌታው ፊታውራሪ

እኔን መሀል ጉድጓድ ቆፋሪ- አህ! ቀጥል

ይዜ መጣሁ ከመቤቱ ጥሪ - አምጣው!

በፀጉር ተከቦ

መካከሉ ረጥቦ

በቂጥ ታጀቦ

የፍንድድ አጊጦ

በምኞት አፍጦ

በመጓጓት አብጦ

ይጠብቅሃል እምስ ጣፊጦ

መቼም፣ ምንም ያህል የድካም አመድ ቢያፍነውም፣ የወኔ እሳት ሽለላ ሲሰማ ቦግ ማለቱ የማይቀር ነውና፤ ፊታውራሪም እውነተኛ ኢትዮጵያዊ ጀግና የከተማ አርበኛ እንደመሆኑ መጠን፣ ሽለላውን ሰምቶ ሊነሳ ሞከረ። በሰንት ማበረታታት በሰንት ድጋፍ በሰንት ፀሎት ብድግ አለ። ጻፋ ግን ምን ይሆናል! ቀጥ ብሎ ሊቆም አልቻለም፤ እንደሽማግሌ ጎብጦ እየተንቀጠቀጠ ቆመ። ያ ሁሉ የጨበጣ ውጊያ ወገኑን ሰብሮት ነበርና ነው'ንጂ፤ ሌላ ሩብ ሰዓት ቢቆይ በደንብ ቀጥ ብሎ እንደ ወጣት ጀግና እንደ ፋኖ ይቆም ነበር። ግን ጊዜ የለም። አምስት ተኩል ሆኗል። ከሰድስት ሰዓት ወዲያ ባቡር መንገድ ውስጥ የሚንቀሳቀሰውን ሰው ሁሉ ፖሊሶች ስለሚይዙት፤ ቢታቸው ሩቅ ስለሆነ መኪና የሌላቸው ሰዎች መሔድ ጀምረዋል። ቤቱ እየጎደለ ሔደ። ከአስር ደቂቃ በኋላ ማጭበርበር ላይቻል ሆነ።

ከንፈ ያቀደው ስድስቱን በተራ ሞልቶ ሲያበቃ፣ ከሁሉ ይበልጥ ያቋመጠቸውን አስናቀችን በመጨረሻ ለመብዳት ነበር። ያን ጊዜ ጥላሁንና አስናቀች ገምድናቸውን ገና አልጀመሩም ነበር። አሁን ግን ፊታውራሪ ስለከፋውና ጊዜ ስላጠረው፣ ሁለቱ ይቅሩብኝ ብሎ፣ የመጨረሻ አስናቀችን ሊሞላ ቆረጠ። ለጊዜው ፊታውራሪ ሲቆም ጎብጦ እየተንቀጠቀጠ ቢሆንም የዛች የአስናቀች ለሰላላ ጣቶች ሲደጋግፉት በደንብ መቆሙ የማይቀር ነው። አይ ፊታውራሪ! ከድቶ

አይከዳምኮ!

ከንፈ ይቺን አስናቀችን ለዳንስ አስነስቶ እንደ አራቱ ስለ አጋዴን ሰባበካትና እሺ አሰኝቶ በጓሮ ሔደ። የመኝታዋን በር ለመክፈት ሲታገል፣ ከዳንሱ ቤት አስናቀችና አራቱ የበዳቸው ሴቶች እና ሁለቱ ያልበዳቸው ሴቶች፣ ሰባቱም መጡ። የቢራ ጠርሙስ መጥረጊያ ፍልጥ የቡና ዘንዘና ይዘው። ከንፈ ወደኋላ ቀስ ብሎ ማፈገፈግ ጀመረ።

«በኛ ላይ ነው አንተ?» አለችው አንዷ

«ምኑ?» አለ

«መቀያየሩ - ቡሽቲ! - እናትክን! - እህትክንና እናትክን እያቀያየሩ በጀላ ይብዱብህ! - ውሻ! - ባለጌ!» ሁሉም አንድ ላይ ወረዱበት። በግማሹ ጨለማ ቀስ ብሎ ወደ ኋላው እያፈገፈገ «ካልተደማመጥን መሮህ ምን ይረባል?» እንደሚል ዓይነት ሁለት እጆቹን እንስቶ ዝም አሰኛቸውና፣ ባዘነ አኳኋን ራሱን እየነቀነቀ «እኔ በፍቅር ስመጣ እናንተ በዱላ መጣችሁ?» አላቸው

«ዱላ ይከተቱብህ! ቡሽቲ! - ደም ፍቅር ይላልከ! የሌባ አይነደረቅ!» አሁንም አንድ ላይ ወረዱበት። ቀስ እያለ ያፈገፍጋል፣ ቀስ እያሉ ይጠጋሉ። እስካሁን እንግዲህ ዳንስ ቤቱ ውስጥ ወንዶቹ ብቻቸውን ስለቀሩ «ሴቶቹ የት ጠፉ?» ብለው ተከትለው መምጣት ጀምረዋል «ምንድን ነው? ምንድን ነው?» ይላሉ።

ከንፈ ሴቶቹን «ሽረ ከልክል መሆኑን አላወቅኩም» አላቸው። እስካሁን እያፈገፈገ አጥሩ ጋ ደርሷል።

«እንዴት አባክ አላወቅኩም?» አለችው አንዷ

«በነጋሪት ጋዜጣ አልታወጀማ! እምላሞች! በዳኋችሁ!» አላቸውና አጥሩን ዘሎ ተፈተለከ።

ሲሮጥ «ሌባ! ሌባ! ሌባ!» እያሉ ሲንጫፍፍ ይሰማዋል። የሰራቸውን ጉድ ከወንዶቹ ለመሸሸግ የፈጠሩት ብልሃት ነው። የመንደሩ ውሾች ጨካኝቱን ተቀበሏቸው። ከዚያ የሮጠ ማሚት እሹሩና ቤት ገባ። በአስናቀች ላይ መዝመት ያልሆነለት ፊታውራሪ በማሚት እሹሩና ላይ ዘመተ። ብቻ ምንም ቢወዱትና ምንም ሺውን ቢያንገበግብ፣ የለመዱት እምስ ከአዲስ እምስ እኩል እያቋምጥም፣ ይላል ፊታውራሪ። ይላል ከንፈ። በዚህ አኳኋን የአስናቀች እምስ ቀረበት። እንደቋመጠ ቀረበት። ይኼ እንዳይበቃው የዚያ ቤት ሴቶች የፈረሰ ስም ሰጡት «አባ አጋዴን» ተባለ

ታሪኩን አጫውቶኝ እንዳበቃ «ወይኔ አጋዴን!» አለ «አራቱም ቀርተውብኝ እሷን በሞላሁ! አይተሃት የለ? ሹራብ ስትለብስ ጡቷን

እይተህ የለ? የእሩሲ ከብት ቀንድ እይተህ ማየት ነው፤ ጠባብ ስትለብስ ቂጧ እማን ዘራፍ እንደሚል አስተውለሃል?» ትልልቅ ዐይኖቹን እየዘጋ በፍንጭት ጥርሱ ሌባ ጣቱን እየቆረጠመ «ሀኝ! ሀኝ! ሀኝ! እላላት እንድ ቀን» አለ።

ታድያ አሁን ስመለከት ቻች ያስደንሳታል፤ ያላስቃታል። ነገሩ በጭራሽ እላማረኝም። እኔንስ ለምን ላከብኝ? አብሬያቸው ቁጭ ብዬ ቢራ ካዘዘኩ በኋላ፤ ቆንጆ ቀይ ፊቷን ለላቅ እያዘጋጀችና እድናቂ ዐይኖቿን እፋ ላይ እየተከለች

«እሺ ቀጥልልኝ» አለችው

«ምን?» አላት

«የእያትህንና የፈታውራሪ ሀብተጊዮርጊስን»

ስለ ፈታውራሪ ሀብተጊዮርጊስ ማውራት ከጀመረ ይቺ ልጅ ተስፋ የላትም። እሷ እይታወቃትም 'ንጂ ከንፈ «ሊሰራት ተዘጋጅቷል» ማለት ነው። እሱ እንደሚለው ሴቶችን በብዙ ካላቅካቸው ላቁ ቀስ እያለ በጉሮሮአቸው እየተሸራተተ ወደ ላንባቸውና ወደ ሆጻቸው ውስጥ ይገባል። ከዚያ እንደ አየር ወይም እንደ ምግብ ከደማቸው ጋር ይቀላቀልና ወደ መላ ሰውነታቸው ይሰራጫል። ሳይፈልጉህ ገላቸው ቀስ እያለ እንተን ለመቀበል ይዘጋጃል። ያን ጊዜ እንተ እጅህን ሰደድ ማድረግ ብቻ ነው። እግራቸውን ከፈት ያረጉልሃል። ያ ሁሉ ላቅ ገላቸውን ካዳረሰ በኋላ እምላቸው ውስጥ ተጠራቅሞ ይጠብቅሃል። እና ሳቂታ እምስም አለ፤ አልቃሻ እምስም አለ። ለምን እንዲህ ሆነ? ብትል፤ ከሴትየዋ አይደለም ከሰውየው ነው። እንዴት ቢባል... ወዘተርፈ...

«የት ላይ ነበርን?» አለ ከንፈ፤ እጇን በጄ እያሻሸ።

«ፈታውራሪ ሀብተጊዮርጊስ እያትህን በፈረሰ እሸቅድድም እሸንፈዋቸው ርስትና ከብታቸውን በሙሉ ከበሏቸው በኋላ «እንግዲህ መናጢ ድህ አደረግኩህ» ብለዋቸው ሊሄዱ ሲሉ፤ እያትህ «የለም ጌታዬ፤ ገና እንድ ሀብት ይቀረኛል» ብለው በጆሮዋቸው ሊነግሯቸው... ብለህ አቆምክ»

«አቆምኩ?»

«አቆምክ» አለችው እየላቀች

«አዎን። እያቲ በጆሮዋቸው «እኔ ሚስቴን ሳስይዝና እርስዎ የበሉኝን በሙሉ ያስይዙ» አሉዋቸው። አጤ ምኒሊክ ራሳቸው ሳይቀሩ የእያቲን ሚስት የማይመኝ መኳንንት አልነበረም። ጡታቸው የሚዋጋ፤ ሽንጣቸው የሚሸሽ፤ ዳሊያቸው የሚጋፋ፤ የወንዝ ዳር ቄጠማ፤ የበረሃ ሎሚ

ነበሩ። ልክ እንዳንቺ ውብ ነበሩ። እንዳውም ስማቸው አስናቀች ነበር። ስለዚህ ፊታውራሪ ሆዬ ቂጣቸው እየሳቀ «ይሁን» አሉ እያቴ «ደርሰ መልስ ነው ግን እ?» አሉ

ፊታውራሪ «አዳር ነው 'ንጂ» አሉ

«እንግዳው ይተውት። ቀረብዎት!»

«እሺ እሺ» አሉ ፊታውራሪ

አስናቀች እየሳቀች «ውሸትክን» አለችው

«ያንቺን ስጋ!» አለና እጇን መታ። ሳቅ የሚሉት ነገር ፊቱ ላይ አይታይም። ታሪኩን ቀጠለ

«እያቴ 'ንግዲህ ብልጥ ናቸው «የፈራ እንደተሸነፈ ይቆጠራል» አሉ። ፊታውራሪ መቼም ፍርሃት የሚሉት ነገር ለልባቸው ፈጽሞ እንግዳ ነው፤

«እሺ ውድድሩ በምን ይሁን?» አሉ «በፈረሰ ግልቢያ፣ በዝላይ፣ በጦር ውርወራ ወይስ በምን ይሁን?»

እያቴ «በፈሰ» አሉ

«ፈሰ?»

«ፈሰ»

«የምን ፈሰ?»

«የኛ ፈሰ። የኔና ያንቱ ፈሰ»

«እንዴት እንዴት አንተ?»

«ተቆጥሮ ይበልጥ ብዙ የፈሳ ያሸንፋል»

«አብደሃል?»

«ይልቅ ይዋጣልን»

«እኔ ሀብተጊዮርጊስ! እንዳንተ ባቴላ ስቆረጥም እምውል መሰለህ 'ንዴ?»

«ፈሩ?»

«እኔ ሀብተጊዮርጊስ! እኔ አባ መላ! እንኳን ለእምስ ለመንግሥተ ሰማያትም ፈሴን አላስቆጥርም» ብለው ርስታቸውንና ከብቶታቸውን መለሱላቸው።

እኔና አስናቀች እንስቃለን። እሱ ግን ትንሽ ፈገግታ እንኳን አያሳይም። ወሬውን ሊቀጥል ሲል አንዱ መጣና አስናቀችን ለዳሽ ወሰዳት። ከክንፈ ጋር ብቻችንን ቀረን።

«ለምን ና ብለህ ላክብኝ?» አልኩት

ሰማያዊ ኮከብ ያንገት ጥምጥሙን እያስተካከለ «አይኖላም ለጥብስ ደርሳለች» አለችና «ዛሬ ነው ዐይን ዐይኑን ማለት ያለብህ»

ወደዚህ ቤት ከጥላሁን ጋር ስመጣ ይሸው ዓመት ሆነች። ግን ይቺን አይኖላምን ከሌሎች አሻሻሎች ለይቼ ማስተዋል የጀመርኩት ከንፈ ወድቃልሃለች ያለኝ ጊዜ ነበር። «እንዴት አወቅክ?» ብለው «ዐይንህን ከፈት» አለኝ። አውነትም ይቺ አይኖላም እየሰራቀች ታየችለች። ሳያት ትሸኮረመማለች። እንደፈለገችኝ ሳውቅ ጊዜ ሰውር ውበቷ ተገለጸለች። ፈገግታዋ ደስ እያለኝ፤ ድምቡሺ ገላዋ ምኞት እያሳደረብኝ ሄደ። እንድ ወር ያህል በመተያየት ካሳለፍን በኋላ፤ አሁንም ከንፈ እንደዚህ አለኝ።

«ለካ አይኖላምና አሰናቀች ዋና ዓደኛሞች ናቸው። ታዲያ ይቺ አይኖላም አሰናቀችን ምን አለቻት መሰለህ? «ይሄ ምናሴ ሽቡቱ ደስ ቢለኝ፤ እንደሱ ያለ ወንድ ቢገኝ፤ ኡ! ግን እሱ በጭራሽ አይፈልገኝም» አለቻት። ይህን ከነገረኝ በኋላማ ሳያት ደስ ትለኝ ጀመር። ድምጺ፤ አረግመጺ፤ የዳሌዋ ውዝዋዜ ግሩም መሆናቸው ታየኝ። ልወስዳት ቆረጥኩ። ግን ከንፈ «አሁን አትብዳት» አለኝ።

«ለምን?» በለው፤ እንደሚያፈኑ ሰው ከንፈሩን አሹሉ አምስት ሰድስት የሲጋራ ጢስ ቀለበቶች እከታትሉ ከአፋ አወጣና፤ ቀለበቶቹ በቀዩ ለየር ሳይ እየተንሳፈሩ፤ እየሰፉ፤ እየተደባለቁ፤ እየጠፉ ሲሄዱ በጥንቃቄ አጠናቸው። እና የጥያቄዬን መልስ እዛ ውስጥ ያነበበ ጠንቋይ ይመስል እየተጎተተ በሚንቀጠቀጥ ድምጽ

«በዚች ቅድስት ሌሊት የቅድስት አይኖላምን ቅዱስ እምስ በቅዱስ ቁሳህ ብትቆፍር ትችላለህ» አለኝ «ኮከቡም ይፈትዳል፤ ነፋሱም አይቃወምም የቀለበቶቹ ምልኪም አይከለክልህም ግን - ግን!»

«ግን ምን?»

«ግን እንዴኔ የሆነ ንደሆን በጣም ያልበሰለ እምስና ያልበሰለ ገብስ በጣም ተመሳሳይ ናቸው። እንዴት ቢባል፤ ሁለቱም ያጠግባሉ ንጂ ሙሉ ጤና አይሰጡም። እና ትንሽ ብትቆይ ልጅቷ ይበልጥ እየበሰለችልህ ትሄዳለች። በደምብ ከወደቀችልህ በኋላ ታዲያ፤ እምጂ እንተን እያሰበ አብጦ መፍጠጥ ከጀመረ በኋላ» አልጋ ውስጥ ልጂ ጠፍቶ የምታደርገው እንደዚህ ታት ቤት ዐይኑን ጨፍኖ ፈቱን እያኮማተረና ታጥቦ ፎጣ እንዳጣ ሰው ቀኝ እጁን በኃይል እየረዘ፤ ብዙ ጠንካራ ስሜት ባፈነው የሴት ድምፅ «ዐይን ዐይኑን! ትለዋለህ ያንን ገብጋባ ጉድጓድ! ዐይና ዐይኑን ያንንን ለሀጫም ጉድዋን!» አለኝ።

«ግን! ግን - ግን!» ከንፈ እንድ ጥያቄ ከመመለሱ በፊት የሲጋራ ጢስ ቀለበቶችን መሥራትና ማጥፋት ከጀመረ ለጥያቄው

መልስ የለውም ማለት ነው። መልሱን እስኪፈጥር ከንፈሩን ያሸልፍ ከአፋ የጢስ ቀለበቶችን አከታትሎ ያወጣል፤ ለጥናት ያህል። ጠያቂው ለጥቂት ጊዜ የከንፈን ፊት ማየት ይረሳና ቀለበቶቹ እየተከታተሉ፤ እያደጉ፤ እየተደበላለቁ፤ እየጠፉ ሲሄዱ በዐይኑ ይከተላቸዋል። በዚህ በጢስ ቀለበቶች ትርኢት ጊዜ ውስጥ ከንፈ አስፈላጊውን ውሸት ፈጥሮ፤ በተገቢ ኩምክና አልብሶ ለጠያቂው መልሱን ያበረክታል።

እና ያን ዕለት ማታ ጢሱን አጥንቶ «አይናለምን አትብዳት ትቆይህ» ሲለኝ እንዲህ ብዬ አሰብኩ። ለራሱ ፈልጓት ይሆን? እስከ ምክሩን ልከተልና ምን እንደሚያደርግ አያለሁ። የሆነ ሆኖ እዚህ ቤት ለመብዳት አይደፍርም። ሲቶቹ ይገድሉታል። እና ከአይናለም ጋር ሁለት ወር ስንፈላለግ ከቆየን በኋላ፤ ከንፈ ዛሬ ነው መብዳት ያለብህ አለኝ። ምን እንደሚል ለማየት «የለም ትንሽ ትቆይላች» አልኩት

«ምን ማለትህ ነው?» አለኝ «ዛሬ መሆን አለበት ስለህ፤ እምሰ እንደ ሥጋ ጥብስ ነው። ልክ እንደበሰለ አውጥተህ ሆኝ፤ ግድረግ አለብህ። ለምን ቢሉ ከመብሰል አልፎ ማረር ይመጣልና፤ ያረረ ጥብስና ያረረ እምሰ ደግሞ እንድናቸው፤ ሁለቱም ከሰል ከሰል ይላሉ። ጊዜው ዛሬ ነው።»

«ታዲያ አሁን ምን ከፍታት ነው 'ምበዳት?» አልኩት። የደሞዝ ቀን ካለፈ ሃያ አምስት ቀን ሆኖታል (ወይም ሊመጣ አምስት ቀን ቀርቶታል)

«እሱን ለኔ ተውልኝ» አለኝ። ከንፈ ደሞዝን በተቀበለ በሳምንቱ በ-ን አድርጎ ይጨርስና እስከሚቀጥለው የደሞዝ ቀን ያሉትን ሦስት ሳምንቶች ግራና ቀኝ እየተበደረ እያጭበረበረ ያሳልፋቸዋል። በእዚህ

«ምን ላንተ 'ተውልሃለሁ?» አልኩት «የጊሾ ጊቢ ልጅ መሰለችህ 'ንዴ? ስሙኒና ፍቅር ይበቃታል ብለህ ነው?» ለጥያቄዬ መልስ ያህል በርሳውን አቀበለኝ። እርባ እምስት ብር አለው። አሥራ እምስቷን ከበርሳው አውጥቼ ኪሴ ስከት ዝም ብሎ አየኝ። በርሳውን በመልሰለት ራሱን እየነቀነቀና በፍንጭት ጥርሱ ፈገገ እያለ

«ለምን አታምነኝም?» አለኝ

እኔም እየሳቅኩ «አምንሃለሁኮ» አልኩት

«አታልዩህ አውቃለሁ?»

ይህን የጠየቀኝ ሊያታልለኝ ስላሰበ ይሆን? ይቺንስ እርባ እምስት ብር ከማን አጭበርብሮ ወስዷት ይሆን? ዝም ስለው ጊዜ

«በላ! አታልዩህ አውቃለሁ?» አለኝና አይናለምን ዳንስ ሊጠ ይቃት ተነሳ። እውነቱን ነው፤ ከዚህ በፊት አታሉኝ እያውቅም።

ከሰው ገንዘብ የተበደረ እንደሆነ ብዙ ገንዘብ ይዞ ሳለ ደርሰው ካላፋጠ ጡት ዕጻውን አይከፍልም። እኔ ግን አበድሬው አላውቅም፤ ገንዘብ ያለኝ ጊዜ መጥቶ «ሮከፈለር፣ እስቲ እንድ ሃያ ሚሊዮን ዕደቅብኝ» ይለኛል። መቼ ትመልሰልኛለህ ምናምን ሳልል ሃያ ብሯን አውጥቼ እስጠዋለሁ፤ ይሄኛል። ሳልጠይቀው መጥቶ ሀያዋን ብር ይመልሰልኛል። በዚያውም ጉዌዶ ቤት ወይም ቤልትራሚ ወስዶ እራት ያበላኝና ከዚያ ውቤ በረሃን፣ መርካቱን አብረን እንዞራለን። የትም ቢሆን እኔ ልከፈል ያልኩ እንደሆነ «ዛሬ ሮከፈለር እኔ ነኝ ልጄ» ይልና የሁለታችንንም ሂሳብ እሱ ይከፍላል። ማንንም ሌላ ሰው ሲጋብዝ አይቼው አላውቅም (የፈለጋት ቤት ካልሆነች) እሱ ግን ሁልጊዜ እንደ ተጋበዘ ነው። እንድ ቀን ሁለታችንም ሞቅ ብሎን ሳለ እንዲህ አልኩት፡-

«ውቤ በረሃ ውስጥ የማይጋብዝህ የለም። እንተ ግን ማንንም ስትጋብዝ አይቼህ አላውቅም። የገንዘብ ፍቅር ይዞህ እንዳልሆነ እርግጠኛ ነኝ፤ እንግዲያው ምንድን ነው?»

«እኔ ብለው ቢጋብዙኝ እጋብዛቸው ነበር» አለ «ግን እነሱ የሚጋብዙኝ እንዳሟውታቸው እንዳስቃቸው ብለው ነው። ስለዚህ ካሟወትኳቸው ብድራን መልሻለሁ፤ ከዕጻው ነፃ ነኝ። አይመስልህም?»

«የሰውን ልጅ ትንቀጥለህ እ?»

«እንተ ደሞ ከፈሰህም አትቆጥረው» አለኝ «ደሞ ፈሰ እንኳ ሲወጣ ቀለል ይልሃል፤ እርይ ትላለህ፤ የሰው ልጅ ግን ምን ፋይዳ አለው? ሲወለድስ ምን ይጨምራል፤ ሲሞትስ ምን ይቀንሳል? ምን ይረባል? ምን ይጠቅማል? ምን ያረጋል? ምን ዋጋ አለው? ምን?»

«ምንም»

«እናቱን»፤

«እናቱን»፤

ዳንሱ ሲያልቅ አስናቀችን ያስደነሳት ሰውዬ መልሶልን፤ ከንፈ ደሞ አይናለምን ይሂት መጥቶ፤ እራታችን ቁጭ ብለን እንደገና ወሬ ተጀመረ

መኳንንቱ ጃንሆይን ለችሎት ወይም ለግብር ሲጠብቁ «አሁን ጃንሆይ በሯን ሲገቡ ቀኝ እግራቸውን አስቀድመው ነው ወይስ ግራ እግራቸውን? ነገ እኩለ ቀን ላይ ፀሀይዋን ዳመና ይሸፍናታል ወይስ አይሸፍናትም?» የመኳንንቱ ሚስቶች ሲያረግዙ «ወንድ ይወለዳል ወይስ ቤት?» ብቻ ምን ልበላችሁ በሆነ ነገር ይወራረዳሉ።

አስናቀች «በፊትኮ ስትጀምርላኝ፤ እያቴ አጤ ምኒሊክን ጉድ እንደሰሩዋቸው ልንገርሽ ብለህ ነበር የጀመርኩው» አለችው

«አዎን አዎን። እንግዲህ እያቴ ይሄ የቁማር በሽታ እየባሰባቸው

ሄደ። አንድ ትንሽ ልጅ ከፋት ሲያዩ፤ ይህ ልጅ ሸራፋ ነው ወይስ አይደለም? ብለው ይወራረዳሉ። ቀስ በቀስ ሀብታቸውን በመሉ አስበሉ። ሲያጭበሩብሩ፤ ሲያስመስሉ፤ ሲያታልሉ ማስመስሉ አቃቃቸው። ትግር ሆነ። አምስት ልጆቻቸውና ሚስታቸው የሚበሉት አው። በመጨረሻ ግቢ ሔዱና እጅ ነሱ። አጤ ምኒልክ «ማ ትፈልጋለህ?» አሏቸው

«ግርማዊ ሆይ፤ ከፈረንሳይ አገር ሲያንስ ተምሬ መጣሁ» አሉ አያቱ

«ምንድን ነው ሲያንስ ደሞ?»

«ሲያንስ ማለት ከፎቅ ሳይሆን ሆነ ከዋርካ ወይም ከገደል እፋሪ ሳይ ዘሉ በጭንቅላት ተፈጥፍጦ፤ ምንም ሳይሆኑ ብድግ ብሉ ተነስቶ፤ በአንድ እግር እየነጠፍ «አንካሲ - ወጣች ነብሲ!» እያሉ ወደ ሱሉልታ በኩል መሄድ ነው»

አጤ ምኒልክና መኳንንቶቻቸው ይህን ማመን አልቻሉም፤ ቄሶችን አበዱ። ይሄ ሰው ሲጣን ነው፤ ገዝተነዋል አሉ። ጃንሆይ «እንግዲህ ሲያንስህን እሳየን» ብለው አያቱን አዘጋጁ። አያቱ «አሳያለሁ ግርማዊ ሆይ» አሉ «እገር ግን እንዳንዴ ይህ ሲያንስ ይደናገራል፤ ከተደናገረ ደግሞ ተሰባብሮ መሞት ነው ውጤቱ። ስለዚህ ምናልባት ተደናገሮ የሞትኩ እንደሆነ ሚስቴንና ልጆቼን እደራ» አጤ ምኒልክ አደራውን ተቀበለ። አያቱ የተማሩትን ሲያንስ በነጋታው ጧት እንዲያሳዩ ተወሰነ። እቲጌ ጣይቱ ራሳቸው የተከሉዋትና ውሃ አጠጥተው እጅፋፋ እያሉ ያሳደጉዋት ረጅም ባሕር ዛፍ ነበረች። እዚያ ነው ትርሷቱ።

«ዐሐይዋ ብት ስትል፤ ቆጶሳቱ፤ ኢጲስ ቆጶሳቱ እንዲሁም ዲያቆናቱና ቀሳውስቱ ጥምጥማቸውን ጠምጥመውና መስቀላቸውን መስቅለው፤ ሂማቸውን ዐምፅመውና ነጠላቸውን ነጥለው፤ ዳዊታቸውን ደውተውና ድግሞታቸውን ደግመው፤ ዋንጫቸውን ወንጭሬውና ጣታቸውን ጠጥተው፤ እንዲሁም ዘኪያቸውን ዘክዝከው በተሰበሰቡበት ሲናዶስ «ይህን ዳግማዊ አርዮስ እንጀቱን በቂጡ ሳይሆን ባፍንጫውና በጆሮው እናስጎለጉለዋለን!» ብለው ባርባራቱ ታዖት፤ በእርባላቱ እንስሳና በሦስቱ ሥላሴ ምለው፤ በፈረሰኛው ጊዮርጊስ ፎክሎር እያሸበሸቡ መጡ። መኳንንቱ በበኩላቸው የጦር ልብላቸውን ለብሰውና ሽመታቸውን ሸምተው፤ ጦራቸውን ጠረው ጋሻቸውን ገሽገሸው፤ ፈረሳቸውን አፍርሰው፤ አጤ ምኒልክን አምልከው - ማለት እጅባው ከተፍ አሉ ሳር ቅጠሉን በጎራዴ እየከተፉ (ያ? ጊዜ ሳር ቅጠሉን በጎራዴ የማይከትፍ መኳንንት እንደ ፈሪ ይቆጠርና ማዕረጉን ይገፈፍ ነበር) ተጥሎ እንግዲህ ወይዛዝርቱና እመቤቶቹ ጎፈሬያቸውን ጎፍረውና

ጉትቻቸውን ጎትተው፤ ንቅሳታቸውን ተነቅሰውና ኩላቸውን ተኩለው፤ የእጅ አምባራቸውን እንብረውና የግር አልበአቸውን አልበው፤ እንደዚሁም ቂጣቸውን ቀጥቅጠውና እምላቸውን እምሰው እየተሸከረመሙ ከባህር ዛፋ ሥር ደረሱ

በመጨረሻ እያቴ መጡና ቃል ሳይናገሩ እንደ የታጠፈ ወረቀት ለአጤ ምኒሊክ እንደ ሌላ ደግሞ ለሊቀጳጳሱ ሰጥተው፤ ከዘለልኩ በኋላ «በምስጢር የሚነበብ» ብለው ሲያበቁ፤ እጃቸው ሳይ እንትፍ፤ እንትፍ፤ እሉና የእቴጌ ጣይቱን ባሕር ዛፍ መውጣት ጀመሩ። ወጥተው ወጥተው ግማሽ ሳይ ሲደርሱ ተመልሰው ወረዱ። «ይቅርታ ረሰኛ» እሉና የከበቡዋቸውን መኳንንት፤ ቀላውስትና ወይዛዝርት «ወደዛ ዙሩ!» እሉና እዚያው ሰገራ ወጡ።

ወይዘሮ አራራሽ በፍቅር አብደው፤ በሄዱበት «ፍርሀት ሲበዛ ያሳራል» «ግለት ያመጡት ከዚያች ቀን እንስቶ ነበር።

በኋላ እያቴ ሱሪያቸውን ከታጠቁ በኋላ ፈታውራሪ ህብተጊዮርጊስን «ጌታዬ፤ የመጨረሻ ውርርድ» አሉዋቸው። «ከዛፍ ሳይ ተወርውሬ ይኸን አር በጭንቅላቴ እመታታለሁ፤ ከሳትኩዋት ሞት ይቅጣኝ። ከመታሁዋት ግን ቀድሜዎት የሞትኩ እንደሆነ ተዝግሬን ያውጡልኝ» ፈታውራሪ አልወራረድም እሉ። «ፈሩ?» ሲሉዋቸው ጊዜ «እኔ ህብተጊዮርጊስ ነኝ የምፈራው? እሺ በል ሞክር» አሉዋቸው። እያቴ እንደገና እጃቸው ሳይ ተፍተው ዛፉን መውጣት ጀመሩ።

ከወይዛዝርቱ እንዲ ወይዘሮ አራራሽ ይባሉ ነበር። እውነትም ሩህሩህ የርህሩህ መጨረሻ ነበሩ። ከእያቴ ጋር የሚያሳብድ ፍቅር ይሟቸው ነበር። ታዲያ ለሌሎቹ ወይዛዝርት የእያቴን አር እያሳዩ እንዲህ እሉ

«እየልኝ እግዚር እግልቶ ሲሰጥ! እሁን ይህን የመሰለ ቆንጆ አር ታይቶ ይታወቃል? እየልኝ ቅርፁን! እየልኝ አወጻደቁን! ተመልከቱልኝ ኩራቱን! እየልኝ በጧቱ ብርድ ሲጤስ! አይገርማችሁም?»

«ውሽትክን!» አለችው አስናቀች እየሳቀች

«ይኸው!» ብሎ እጇን መታ። ፊቱ ሳይ ፈገግታ እንኳን የለም

«እሺ ቀጥል»

እያቴ ዛፉን ይወጣሉ። ንጉሠ ነገሥቱ፤ ቀላውስቱ፤ መኳንንቱ፤ ወይዛዝርቱ እፍንጫቸውን ይዘው በዐይናቸው እያቴን ይከተሉዋቸዋል። እያቴ ዛፋ ጫፍ ከደረሱ በኋላ ሮኸው «ውይ! እዛ ታች ሆኜ ትልልቅ ትመስሉኝ ነበር። ለካ ሁላችሁም ትማል ናችሁ!» እሉና «ፈታውራሪ ከዚህ አሯ አትታየኝም ያመልክቱኝ»

«እችትልህ»

«እሁንም እትታየኝም። ጦርምን ይሰኩባት»

«ጦራ ይቆሽሻል»

«እሺ ከጎፍ ይትከሉት» ፈታውራሪ «ጤናም አልያዘው ይህ ደብተራ» እያሉ እያጉረመረሙ ጦራቸውን ከእሩ ጎን እየተከሉ ይህ ለር፤» አሉ

እያቲ «መጣሁላችሁ እናንተ ቅማሉች!» አሉና ዘለሉ። ልክ እንጣጥረው ሻው ብለው አሯን በጭንቅላታቸው መታት።

ከንፊ ራሱን ደፍቶ ዝም አለ። የሲያንስን ነገር የሚያሰራ ይመስሉ በተላሉ «እንጎላቸው ደማቸውና አራቸው ተቀላቀሉ» እሱ «የሚያሰደንት ትርኢት ነበር። ውቢቱ ወይዘሮ አራራሽ «ወይኒ ያን የመስላ አር ተጨፈለቀ!» እያሉ ምርር ብለው አለቀሱ። ወይዘሮቹ አገሰውላቸው አብረው አለቀሱ። ቂጣቸውን እየደለቁና ጭገራቸውን እየነጩ እንባ በእንባ ተራጩ። በዚያን ጊዜ የሚለቀሰው ጭገር እየነጩና ቂጥ እየደለቁ ነበረ፤ በኋላ ነው የራስ ዐጉር እየነጩ ደረት እንዲደላቁ የታወጀው።

«ፈታውራሪ መኳንንቱን፣ ቀላውስቱንና ወይዘሮቹን «ለተዘነፋ ጦርቻችኋለሁ። ይህ አራም በፊስ ቢያትተው በእር ተጫወተብኝ። ወይኒ ሀብተኅርጊስ!» እያሉ እያጉረመረሙ ጦራቸውን ከተተከለበት ነቀሉ። አር ነክቶት እይተው ሲናደዱ ጊዜ ወርውረው የወይዘሮ አራራሽን እግር ከመሬት ጋር ሰፉት። አለቃ ገብረሃና «ይህም ሲያንስ ነው» አሉ

ሊቀ ጳጳሱ እያቲ የሰጡዋቸውን ወረቀት ሲያነቡ እንዲህ ይላል «እናንተ ቀጣፊ ቂሶች፤ በሕዝቡ ስትጫወቱ ተራዬን ተጫወትኩባችሁ፤ ከዚህ አፊን እንደ እጣን እያሸተታችሁ በማዕረግ ሸኝታችሁን መግምቀ ሰማያት ተከፍታ ካልጠበቀችኝማ የጉድ ነው። ግን ለማረጋገጥ ያህል ከመሞቲ በፊት ይኸው ንስህ እገባለሁ፤ ይፍቱኝ አባቲ። ከአልጋ ላይ ደጋግሜ ወድቄኋለሁ። እዚህ የተሰበሰበውን ቂስ በሙሉ (ከሦስት በስተቀር) ሊቀድስ ቤተክርስቲያን ሲሄድ ጠብቂ ሚስቱን በድቺበታለሁ። ሦስቱ ቂሶች «እኛን በምን ለይቶ ተወን? ቆማጣ ነን ወይስ ምን ጎደለን?» ብለው እንዳያዝኑብኝ የኔ ጥፋት አለመሆኑን ያሰራልኝ አደራ። ተራቸው ደርሶ ልበዳላቸው ብሄድ ሦስቱንም ጊዜ ለለቃ ገብረሐና ቀድመው ከተው እየጠበቁኝ ተውኩት «ይተጪ አለቃ፤ ገህነም ይዝባሉ ስላቸው «አይ ጌታዬ፤ ካሟለጩው የማይገባ ግ ነው?» አሉኝ።

እብኬ ምኒልክ ደግሞ የላቸውን ወረቀት ሲከፍቱ እንዲህ ትላለች «ኃለምም እር ናት፤ ሰውም የእር ትል ነው። እኔም ይህን ሁሉ

ትቼው ማለፊ ነው። ስለሚሰጥና ስለልጆቹ የአደራ ቃልምን እንዳይረሱብኝ»

አያቴ በበነጋታው ጊዮርጊስ ተቀበሩ።

ከንፈ ይቺን አጭር ታሪክ ቀምሞ ለማውራት አንድ ሰዓት ያህል ወሰደ። እኔ፣ አይናለምና አስናቀኝ አፋችንን ከፍተን እንሰማለን፤ እንስቃለን። እሱ ግን ከመጀመሪያ እስከመጨረሻ ሳት ወይም ፈጥታ ፊቱ ላይ ሳያሳይ፣ በውን የደረሰ አሳዛኝ ታሪክ የሚናገር አሰመሰሉ አወራልን። ሲያወራ አስናቀኝን ዐይን ዐይኗን እያየ፣ እጁን እያሻሸ ነው። ቀስ በቀስ እያደነቀችው እየወደደችው ስትሄድ ይታየኛል። እንዳንዴ እየተነሳ ቻቻ ያስተምራታል፤ ወይም ድሮ የበረሃ ሴቶች የሚተልበትን ልዩ የራሱ የሆነ ታንን ያስደንሳታል። ይመለስና የባጥ የቆጡን እየቀባጠረ ያስቃታል፤ እጁንና ጉንጭን ይነካካታል። አንድ ጊዜ ድንገት እዝን አለ።

«ምን ሆነክ?» አለችው አስናቀኝ

«ምንም» አላት ራሱን እየነቀነቀ

«ይልቅ ንገረኝ። ምን ሆነክ?»

«እንዲያው ነው» አለና፤ ጉንጭቷን በእጆቹ ይዞ ቀና እያደረጋት «እንደዚህ ቀና ብለሽ በትልልቅ ዐይኖችሽ ስታይኝ በጣም እሁቴን ትመስይኛለሽ»

«እህትህን?»

«አዎን። እሁቴ ናት ያሳደገችኝ። እታበባ ነበር 'ምላት። በጣም ነበር 'ምወዳት። የዛሬ ሦስት ዓመት በወሊድ ሞተች» አለና ራሱን ደፋ

«ውይ አፈር ይብላኝ!» አለችና እጁን በሁለት እጇ ይዞ ማሻሻት ጀረመች።

እኔም በበኩሌ አይናለምን እያስደነሰኩ አሻሻታለሁ። ብቻ የከንፈን ያህል የውሸት እህት እየፈጠሩ መግደል እንደማልችል ስለማውቀው ብዙ አላወራላትም። ይኼ ሁሉ ሲሆን ከንፈ «Cocktail a' la Fitawrari እንጠጣ። ኮከቲል አ.ሳ. ፈታውራሪ ጠጥታችሁ እታውቁም? ተጎድታችኋል! ምን ትጠብቃላችሁ? ሁለት ጠብታ ጅን ከኢንግላንድ፣ አራት ጠብታ ከኖክ ከፍራንስ፣ እና ከሩሲያ ሾድካ ባለመኖሩ ሀዘን እየተሰማን ሰባት ጠብታ ድግምት ዘከንፈ» እያለ ድግምቱን በግዕዝ እያጉረመረመ መጠ ጠቼን አንድ ትልቅ ብርጭቆ ውስጥ ቀላቅሎ ለአራታችንም እንዳንድ ትልቅ ኮከቲይል አ.ሳ. ፈታውራሪ ቀዳልን። እኔና እሱ እብዛኛውን ድርሻችንን እያረላላን ለነሱ አጠጣናቸው። አስናቀኝ ሞቅ እያላት ሲሄድ የከንፈን አንገት ማቃቀፍ፣ ሲደንሱ ደረቱ ላይ መተኛት ጀመረች።

አይናለምም አንቱ ማለት ትታ አንተ ማለት ጀመረች።

አምስት ሰዓት ተኩል ሲሆን ከንፈ «ሰድስት ሊሆን ነው። ሳይመሽብን ሲንሂድ፤ እመቤቶቼ» አላቸው። አስናቀች ወደት? አለችው። አይናለምን እያመለከተ «አላቸው እሜቱ ከፈታውራሪ ምናሲ ጋር፤ እርሷም እሜትዬ ደግሞ ከኔ ጋር» አላት። አስናቀች ግራ ገብቷት ስታየው

«እ! ረሰቼ! ለካ አልነገርኩሽም» አለና ከኪሱ የታሸገ ኢንሸሱፕ አውጥቶ ሰጣት። ነገሩ ሰላልገባት ዝም ብላ ስታየው፤

«ጥላሁን የላከልሽ ደብዳቤ ነው አንብቢው» አላት። ካሻሻለች አንጂ ማንበብ ታውቃለች። አስናቀች ጠራቻትና ደብዳቤውን አስነበቃት።

«ለክብርት ውድ የምናፍቅሽ ፍቅሬ አስናቀች እንዳለ፤ በሥራ ምክንያት ቢሾፍቱ ስለተላኩና ከእኩል ሌሊት በፊት ልመለስ ስለማልችል፤ አደራሽን ከከንፈ ጋር ሔደሽ ብርሃኑ ቤት እንድትቆይኝ። አደራ! ከንፈ ብቻውን ወይም ከምናሲ ጋር ወይም ከብርሃኑ ጋር መጥቶ ይወስድሻል። ምናልባት ብዙ የዘገየሁ እንደሆነ ከንፈ ያሟውትሻል። በጣም ናፍቀሽኛልና አደራ እንዳትቀራብኝ፤ ይላ የሚወድሽ ጥላሁን»

አስናቀች በጣም ደስ አላት «እንግዳው ከፈሉና ውጡ። እኛ ነጠላ ልብሰን በወድያኛው በር እንመጣለን» አለችና «አይ ጥልቁ! ትላንት አብረን አድረን ዛሬ ናፈቅኩት!» አያለች ከአይናለም ጋር ተያይዘው እየተሳሳቁ ወደ ውስጥ ገቡ።

ነገሩ በፊትም ቀፎኝ ነበር፤ አሁን የባሰውን ቀፈፈኝ። ደብዳቤው ሲነበብ በእንባቢዋ ትከሻ በኩል ዐይኔን ጣል አድርጌ እይቼው፤ ጽሕፈቱ የጥላሁን አይደለም የከንፈ ነው። አስናቀች ምንም መጠርጠር አልቻለችም። ከንፈ ደብዳቤውን ያነበበላት ጊዜውን ጠብቆ በወሬው ከፈዘዘችና በኮክቲይል አሳፈታውራሪ ከሰከረች በኋላ ነው።

«ጥላሁን እጁን ተሰብሯል?» አልኩት ከንፈን

«አምን?» አለኝ። መላቅ አምሮታል፤ ግን ሳቁን ገና ሳትወለድ ገደላት

«እንዴ ረሰቼ ለካ» አልኩት «ጥላሁን ቅዳሜ ቅዳሜ መጽፍ ማንበብ ይረላ የለም 'ንዴ?» ሳይወድ ሳቁ ፊቱ ላይ ተንሸራሽረች፤ መጀመሪያ ዐይኖቹ እበሩ፤ ቀጥሎ ፍንጭት ጥርሶቹ ብልጭ ለኩ እኔም ሳልወድ እየላቅኩ «አስናቀችን ብትበዳት የራሱ ቁላ ነው አልኩት «በኋላ ጥላሁን በፈረሰኛው ፎክሮ እንድ ሁለት በዘላ ሲያሳርፍብህ የራሱን እፍንጫና ጥርስ ነው። ግን እኔን እዚህ ገዳ»

ውስጥ ለምን እንዳስገባኸኝ በግልጽ እንድታስረዳኝ እፈልጋለሁ። ሲጋራውን በረዥሙ ሳበ። ከእኔ ስድስት ሰባት የጤስ ቀለበቶች አክታትሎ አመጣና ሲንሳፈፉ ያጠናቸው ጀመር። ጉልህ ዐይኖቼ በረጃጅሙ ሽፋል ጥላ ውስጥ ተደብቀው ቡለት የዐዘን ሃይቆች፣ የምስጢር ሃይቆች ይመስላሉ። ሊያቀብለኝ የረለገውን ውሸት ሲያዘጋጅ ለማየት እልቻልኩም። ግን በሱ ፈንታ ማማት እሹፋፋና ሌሎች የበረሃ ሴቶች ለምን እንደሚወዱት በድንገት የታየኝ መሰለኝ። በደንብ ፊት ለፊት ታይቶኝ ሳይሆን እንደዚሁ . . . ባልታሰበ ደቂቃ . . . በዐይኔ ጎን በኩል . . . በጨረፍታ ብጤ . . . እንደ ብልጭታ ዓይነት . . .

ሂሙን ቡልጊዜ ሙልጭ አድርጎ እንደተሳጨ ነው። ግን ለጫ የራስ ዐጉሩ ወደ ጉንጨዜ እንደመውረድ ይልና ልክ ከጆሮው ላይ አቅጣጫ ሲደርስ ይቆማል። በማስመሪያ የተሰመረ እንጂ በምላጭ የተስተካከለ አይመስልም። ሮክ'ን ሮል አዲስ አበባን ወሮት የበረሃ ሴቶች የእልቪስ ፕሬዝሊን ስዕል በየመኝታቸው ግድግዳ መለጠፍ የጀመሩ ጊዜ «ይሄ እልቪስ የዐጉር ቁርጽ እንደ ከንፈ ነው» ይሉ ነበር «ግን እኔ የሴት ይመስላል። እሩስ የነገገፈ ይምጣብኝ!»

ከንፈ - መጠነኛ ቁመት ያለው ወጣት፣ ቀይ መልክ መልካም ፊት የእልቪስ የዐጉር ቁርጽ፣ ሲኳሉ የሰነበቱ የሚመስሉ ጉልህ ዓይኖች፣ ዘወትር የማይታይ ቆንጆ ባለፍንጭት ጥርስ ፈገገታ፣ ሲሰሙት ውለው ቢያድሩ የማይሰለፉ ጨዋታ፣ ለተመልካች የሚያስደስት አለባበስ፣ የግል የሆነ ልብ የሚያጠፋ አድናክስ። እና ከዚህ ቡል ጋር ማንም የማይስተካከለው የገንዘብ መርጨት - ለበረሃ ሴቶች «ከንፈ» ማለት ይሄ ነው። ዘወትር ተከቦ ያዩታል። የከበቡት ሰዎች ቡል ጊዜ በሳት እንደፈረሱ ነው። እሱ ግን እንዴም አይስት - እንድያውም መልክ ቀና ፊቱ ሳይና ትልልቅ ዐይኖቹ ውስጥ ብዙ ብዙ ዐዘን የሰፈረ ይመስላል።

እንዳንድ ማታ ለብቻው ቁጭ ብሎ ውስኪ እየጠጣ፣ ሲጋራ እያጨሰ በዐሳብ ፈረስ ሲጋልብ ያዩታል። ከእኔ አየተከታተሉ የሚወጡት የጭስ ቀለበቶች እየራቁ እየሰፉ . . . እየሳሱ . . . እየጠፉ ሲሂዱ ትልልቅ ዐይኖቹ ፍዝዝ ብለው ይከተሏቸዋል። ዐሳቦቹ . . . ናፍቆቹ . . . ትዝታዎቹ ከእንጎሉ ወጥተው ሂደው ከጭስ ጋር ጥቅልልል ጥምዝዝዝ ያለ ዳንስ ይደንሳሉ . . . እንዲ ዐሳቡ በእንድ የጭስ ቀለበት እንገደን ብቅ አድርጋ ምላሷን ስታወጣበት ሲያየት ፊቱ ሳንድ አፍታ በፈገገታ ይበራል . . . ግን ከትዝታዎቹ እንዲ ያንኑ የጭስ ቀለበት ተጎናፅፋ ራሷን ደፍታ ስታለቅስ ያዩታል ትንድቦቹ ይኮማተራሉ፣ ከንፈሮቹ በዐዘን ይጋጠማሉ . . .

. . . አይ እንቺ አይወት! እንደ ሰርጭቆ ውስኪ እየጣመች፣

እየሳደለች የምትሄድ ሕይወት! እቺ ወጣትነት! እንደ ጭስ ተለበት
እየሳሳች እየጠፋች የምትሄድ ወጣትነት! ጠፊ ጢስ ነን'ኮ ንን
እስክንጠፋ መታገል ያሻል የሀዘን ጨለማ እንዳይውጠን በሲት ላት
ብርሃን ውስጥ መንሸራሸር፤ የእርጅና ንፋስ እንዳይመታን በሲት ላት
ጡት ቁሬራ ሥር መጠለል፤ የዕድሜ ብርድ እንዳይነጨን የሲት ጭን
መልበስ፤ የሞት ጎርፍ እንዳይወስድን እምስ ውስጥ ችካል መትከል፤
የእምስ ፀጉር መቆናጠጥ፤ ሴቶችን መብዳት፤ ሴቶችን በሙሉ እንደ
በእንድ መብዳት፤ እንዲት እንኳን ላትቀር ሁሉንም መብዳት። የኦሮን
ድብብቆሽ በሙሉ ልብ መጫወት፤ ከሞት ሸሽቶ እምስ ውስጥ መደበት፤
መብዳት፤ ሀይን ሀይኑን ማለት! እሁንም ትንሽ ፈገግታ

ፈታውራሪ እንቺ ፈታውራሪ

ሴትም ቀንም እምስ ስትቆፍሪ

ሟሞተሽ ውሃ ሆነሽ እንዳትቀረ! ፈገግታው እያደገ ይሂዳል።

የተኳሉ ጉልህ ሀይኖቹ አብዛኛውን ጊዜ እንዳዘኑ ወይም እንደፈዘዙ
ነው። ግን ሴቶቹን በምኞት ሲመለከታቸው ከሀይኖቹ እንድ ዓይነት
ብርሃን ይወጣና ሀይኖቻቸውን፤ ፈታቸውን፤ መላ ሰውነታቸውን
ያለብሳቸዋል፤ እንደ ሙቀት ቢጤ እንደ ፍቅር ዓይነት ያገናጽፋቸዋል፤
ወደሱ ይስባቸዋል...

ታድያ «እዚህ ጉዳይ ውስጥ ለምን እንዳስገባኸኝ ንገረኝ?» ስለው
ጊዜ የጢስ ተለበቶቹን ተመለከተና ሲያበቃ

«ውጭ እነግርሃለሁ» አለች

«ውጭ እስክንደርስ ይረሳል ብለህ ነው?» አልኩት

«አይ እንተ! ባንተ ቤት ዘላለም ላታልልህ እንደሞከርኩ ነው።
ሌላ ፍላጎት የለኝም። ግን ተሳስተሃል። ነገሩን ለማስረጃት ጊዜ
ስለሚወስድ፤ ሴቶቹ በጓሮ በር ወጥተው ብቻቸውን ውጪ ከሚጠ
ብቁን እኛ ወጥተን እያወራን ብንጠብቃቸው ይሻላል ብዬ ነው፤
እይመስልህም?»

የመጠጣችንን እስራ ሰባት ብር ከፈለ። ከቤቱ መታፈንና መወበት
ስንወጣ ንፁህ አየር ፈታችንን ተዝቀዝ ባለ እጅ ደባበሰልን። ሰማዬ
ንፁህ ነው፤ ብዙ ከዋክብት ፈሰውበታል። ከንፈ የሰልክ እንጨት ስር
እየሸና «ንፋሱ ደስ አይልም?» አለ «በበጋ ሙቀት የምትዳስሰው
ቀዝቃዛ የሲት ዳሊ አይመስልም?»

በጠባባባ ባቡር መንገድ ጥቂት ሰዎች እያወሩ ወደየቤቱ መጋረጃ
እያዩ ይሂዳሉ። በሁለቱም በኩል የተሰለፉት ሴቶች በጨካኝነት የጎረና
የሰከረ መዝቃቸውን ከደም መብራት ጋር ባቡር መንገዱ ላይ
ያስታውቅታል። ከወዲያ በኩል እበሩ ላይ አረንጓዴ ከበራበት ቤት

ሦስት ሰዎች እየተጋፉ እየተሳሳቁ ወጡ። ሁለቱ ቆብ ደፍተዋል። የሦስተኛው ቆብ ከበሩ መጋረጃ ተወረወረች። እየተለባት ወደ መጋረጃው ዞሮ እንድ ነገር ተናገረ። ሦስቱም ተቃቅፈው ወደዚያ ሄዱ። እንደ ጥቁር ቮልስዋገን ከወዲያ ከነታዮች ቤት በኩል ተጠምዞ መጣና አጠገባችን ቆመ። ጸ - ጽ! አደረገ። ፊት ለፊታችን ካለው ቤት ሁለት ቤቶች ነጠላቸውን እንደተከናከቡ ወጥተው መኪናው ውስጥ ገቡ። ለስነስቶ ሄደ።

በኛ ተርታ ካሉት ቤቶች ከአንዱ ውስጥ አንዲት ወፍራም ሴትየ ወጣች። ባቡር መንገዱን በዐይኗ ቃኝታ ተመልሳ ገባች።

«የአረቦች መኪና መስሏት ነው» አለች ከንፊ.

«የአረቦች?»

«ቂጧን 'ሚበዷት ደምበኞች አረቦች አሏት»

«ውሸታም!»

«ምን ያስዋሸኛል? ቂጧ ምን እንደሚያክል አላየህም?»

«ቂጧ ተለቀ ብለህ ነዋ?»

«ጥ! በጭራሽ! ቂጧ አረብ 'ሚፈልገው ዓይነት ነው 'ንጂ እኔም ራሴ 'ምፈልገው ዓይነት ነዋ»

«እየዞርኩ ቂጥ 'በዳለሁ በለኛ»

«አይ! እየዞርኩ አልበዳም፣ ጥሩ ሳገኝ ግን አልምርም»

«ኤድ! . . .»

«ሙት! ምናለበት?»

«ምንም የለበትም እሱስ፣ ብቻ ይቀራል»

«ባትቀምሰው ነው»

«ይጣፍጣል?»

ሊባ ጣቱን በፍንጭት ጥርሱ እየቆረጠመ «ሆኝ! ሆኝ! ሆኝ! ልብ ነው 'ሚያጠፋው ዐይን ዐይኑን ስትለው» አለ

«ምን ምን ይላል?»

«ቂጥ ቂጥ ይላል»

«ምን ትቀልዳለህ? እኔ የምሬን ነው» አልኩት እየሳቅሁ

«ታዲያ ምን ምን ይላል ልበልህ?»

«ከእምስና ከሱ የቱ ይጣፍጣል?»

«እንደ እምሱና እንደ ቂጡ ነው»

«በል ተወው . . . እውነት ይቺን ሴትየ አረቦች ቂጧን ይበዷታል?»

«እንዴ! ያውም ብዙ እየከፈሉ እያስፈነደዱ ነዋ «እንቲ ቂጥሻ ቆንገሮ! ወላሒ! ኩስ ዑምሽ! ላ! ቅቢና ስኳር!» እያሉ ነው»

«ለሀበሻ ግን አትሰጥም»

«ምናልባት አንድ ሁለት የሚበዱዋት ሀበሾች አይጠፋም። ግን ሀበሻ ያወራብኛል ብላ ትፈራለች። ለሀበሻ እምስ፤ ለአረብ ቂጥ! ለፈረንጅ አፍ ነው 'ምትሰጠው፤ አዋቂ ነች»

«አረ?»

«ከፈለጉ ደግሞ ያስጠቡዋታል»

«ይህን ሁሉ እንዴት አወቅክ?»

«በረሀን ሳውቀው ይኸው ዘጠኝ ዓመት ሆነኝ»

«እንተ በድተኝታል?»

«አዎን»

«ምድን»

«እምሷንም - ቂጣንም - አፏንም»

«የቱ ይበልጥ ይጣፍጣል?»

«እንደ ሰዓቱ ነው። ከዘጠኝ ሰዓት በፊት ከበጽሃት እምሷ ነው ጥፋ፤ ከዘጠኝ ሰዓት በኋላ ግን ቂጣ ይሻላል፤ ወፎች መንጫጫት ከጀመሩ ወዲያ አፏ ነው ግሩም፤ ከዕኩስ ቀን እስከ ሌሊት ከሆነ ብብቷ fantastic ነው»

እነዚህም እየላቅኩ «የውሻ ልጅ! እኔ በውነት ለማወቅ ፈልጌ ስጠ ይቅህ እንተ ትቀልድብኛለህ?» አልኩት

ድንገት ቦርሳውን ከኪሱ መዞ ከውስጡ ያስር ብር ወረቀት አውጥቶ እኔ ኮት ኪስ ውስጥ ጨመረ። ቦርሳውን እንደገና ወደ ደረት ኪሱ መለሰ። ይህንን ሁሉ በሚያስገርም ፍጥነት ሲያደርግ፤ ወሬውን አላቋረጠም።

«በጭራሽ ተልዲን አይደለም። እንተ ራሱ አንድ ቀን ሄደህ ስምን አትሞክረውም? - አ! እሹቱ! ከየት ብት አልክ ጃል?»

ለካ ከኋላዬ እሹቱ መጥቷል። ለክንፈ ያጎቱ ልጅ ነው። አግብቶ ሁለት ልጆች ወልዷል። ድሮ ለክንፈ ሲል በረሀ ይመጣ ነበር። ካዉ ወድያ ግን በረሃን ረገጣት አያውቅም። ከክንፈ ጋር አብሮ እደገ ስለሆኑ ክንፈን በደንብ ያውቀዋል። እኔን ከጨበጠኝ በኋላ ክንፈን በቁጣ «እርባ እምስት ብሯን ጠብ! ቶሎ!» አለው።

«የምን እርባ እምስት ብር?» አለ ክንፈ

«ከሰብላ ቦርላ የወሰድካትን!» ሰብላ የእሹቱ ሚስት ናት።

«መቼ?» አለ ክንፈ

«ዛሬ ማታ ነዋ! ደሞ መቼ ይለኛልክ! እንተ ሰው የለም ብለህ ስትሰርቅ፤ ቅጣው ድብብቆሽ ሲጫወት ነበር፤ እየሀ» ብሎ አንገቱን አነቀው። ጠብዶል ብሎ ነው። ክንፈ ትንሽ እንኳ ሳይታገል «ተሳሰተሃል እሸቱ፤ ከምታንቀኝ ለምን እትፈትሽኝም?» ብሎ ቦርሳውን እውጥቶ ሰጠው።

እሸቱ ለቀቀውና ቦርሳውን ከፍቶ «ሦስት ብር ብቻ ቀረች?» ብሎ ሦስቷን ብር ኪሱ ከተተ። ቦርሳዋን በንዴት መሬት ላይ ጣላት። ክንፈ ሊያነሳት ጎንበስ ሲል «ቆይ!» አለና የሰልክ እንጨት አስደግፎ ኪሶቹን እንድ በእንድ ፈተሸው። በመጨረሻ ሚማውን አስወልቆ፤ ሚማው ውስጥ እጁን ሰድዶ ፈለገ። ምናልባት እግር ሹራቡ ውስጥ ደብቆ እንደሆነ ብሎ እግሩን ቢነካካውም ምንም አላገኘም።

ይህ ሁሉ ሲሆን ክንፈ የሰልክ እንጨቱን ተደግፎ ያንገት ጥምጥሙን እያስተካከለ ዝም ብሎ ይፈተሻል። እሸቱ ተስፋ ቆርጦ «ሦስት ብር ወስጃለሁ፤ አርባ ሁለት ብር ይቀረኛል በደሞዝ ቀን እንገናኝ» አለውና እኔን ጨብጦኝ ሄደ።

ክንፈ ቦርሳውን ከመሬት እንስቶ እራግፎ ኪሱ ከተተና፤ የሚማውን ክር እያሰረ «ታዲያ ያፂ ሴትዮ ለ'ንዲህ ዓይነት በግ ሕዝብ ቂጥ አልሰጥም ብትል ይፈረድባታል?» እያለ ከእሸቱ ፍተሻ ያመለጠችውን አሰር ብር ከኪሴ ወስዶ ቦርሳው ውስጥ እየከተተ «ጎሽ! መጡ እንዚያ ቂንጥራዎች» አለ።

ነጠላ ለብሰው ሻሽ አሰረው እያወፉ መጡ። ሳያቸው ጊዜ ክንፈ ሲያውቀው ብረሽ እንደቆየ ገባኝ

«ሰራህልኝ እንተ የውሻ ልጅ!» አልኩት

«ምንድን ነው 'ምታወራው?»

«የአረብ የቂጥ ወሬ እያወራህ ጥያቄዬን አስረሳኸኝ»

«በጭራሽ አሳሰብኩትም - ታድያስ፤ እንሂድ እመቤቶቼ?»

የብርሃኑና የኔ ቤት ሦስት ክፍል አለው። አንዱ የብርሃኑ መኝታ፤ አንዱ የኔ መኝታ፤ ሦስተኛው ምግብና እንግዳ ቤታችን።

ክንፈ የ'ንግዳ ቤታችንን መብራት እያበራ «ግብዋ» አለ። ገብተን ተቀመጥን። ወደኔ መኝታ ሄደ። ጠርመሱ ውስኪ ይዞ ተመለሰ። መቼ ገዝቶ እዛ እንዳስቀመጠው አላውቅም። እኔ ጧት ስነሳ መጠጥ የሚገኝት አልነበረችም። ለአራታችንም ውስኪ ቀዳልንና፤

«እንግዲህ እንደ ፀጋዬና እንደ እራሳችሁ ሲናልኮ ፋት እንበላት» አለን

«ዐጋዬ ያ ገብጋባው?» አለች አስናቀች። ከንፈ በጭንቅላቱ አምጋ ሲላት፤ ወደ አይናለም ዘረችና «ያ ሁልጊዜ እንዲት አሬንጅ አስቀድቶ ሲሊቱን ሙሉ 'ሚያስደንስ' ለማንም መጠጥ ገዝቶ የማያውቅ ገብጋባ ነው'ኩ» አለቻት «አታስታውሺውም? ያ ቀለሟን እንኳ እንድ ቀን ወስዶ አላድሮ ገንዘብ ሳይከፍላት የሰደዳት?»

«አ! ያ ጫማው 'ሚቆንስ ለምቦጫም?» አለች አይናለም

«አውቀሽልኛል! ወይ ከንፍዬ፤ ደሞ እጮኛ አለው 'ንዴ?»

«ያውም ምን የመሰለች ኮረዳ!» አለ ከንፈ «እንድ ቀን እሁድ ጣት ይኸውላችሁ፤ ዐጋዬ ከአረብ ቤት እንዲት ሲናልኮ ጠርሙስ ገዝቶ ሲወጣ እገኘሁት።

«ምን ትልቅ ግብዣ አለብህ ዛሬ?» አልኩት

«ኸረ ለሱ ሲገርምህ!» አለና «ከኪሱ እንድ ጭብጥ የምትሆን ጋኮ አውጥቶ አሳየኝ፤ ያስር ሳንቲም ብስኩት «ወይ አባ መንዘር! ይሄ ሁሉ ምን ሊደረግበት ይሆን?» አልኩት

«ገርል ፍሬንዴን ከቤቶቼ ጋር እንድትተዋወቅ ልጋብዛት ነው» አለኝ

«ታዲያ ይሄ ሁሉ ወጪ ለእንድ ግብዣ?»

«ምን ሳርግ ባክህ፤ ያው ዘራ ዘራ የኔ መሆኗ አይቀርም ብዬ ነው» አስናቀችና አይናለም «ይሄ ገብጋባ! ይሄ ቁናላም!» አሉ።

ከንፈ እንደገና መጠጥ ከቀዳልን በኋላ፤ አስናቀችን ምኞት በሚሞኝባቸው ትላልቅ ዐይኖቹ እያያት ቀጠለ

«ግብዣው አልቆ ዐጋዬ ልጅቷን ቤቷ አድርጋት እንደተመለሰ አናቱ «ትቅርብህ ልጄ» አሉት

«ለምን?» በላቸው

«ቅንዝረኛ ናት። አላየህም 'ንዴ? እኔን ስትጨብጠኝ አባትህን ዐይን ዐይናቸውን እያየች ነበር» አሉት

አባትየው መለሱና «እኔን ስትጨብጠኝ ደሞ አንቺን እያየች ነበር» አሉዋቸው።

ዐጋዬ አስረዳቸው «እንዲህ የመሰላችሁ ሽውራራ ስለሆነች ነው» አላቸው እናትየው «ሸውራራ ናት 'ንዴ? እኔን ምኞት ያጠናግራኝ! ጠንጋራ ናት ለካ። እኔ'ኮ እንድ ዐይና መሰላኝ» አሉ

እሁንም አስረዳቸው «እንድ ዓይና የመሰለችሽ ግራ ዐይኗን ዘላ ስለምትጨፍን ነው»

«ለምን ልጄ?»

«በጉሯን ስታፈርጥ እያመጣት እንድ ዐይኗን ስትዘጋ በዛው
ለመደባት ጠባይዋ ግን በጣም ጥሩ ነው»

«እረ ባለጌ ናት ልጄ»

«ለምን?»

«እጄን ታጥባ ባታደርቀው ጨበጠችኝ»

«ታጥባ መቼ ሆነ? እማማ?»

«እንግዲያማ?»

«እጄን ያልባታል»

«ላብ ኖሯል? ላባም ናት በለኛ! እኔን ኩባያ ሙሉ ያልበኘ!
እንዲህ ከሆነስ አግባት» አሉት

ለባቱ ለብቻው ወሰዱና «በጣም ጥሩ መርጠሃል። እንግዲህ እሷን
አግብተህ ማረፍ ነው። ሸውራራ፣ ብጉራም፣ ላባም በመሆኗ ማንም
ስለማይፈልጋት እትባልግብህም። እኔም እናትህን ያገባኋት ለዚሁ ነበር።
ያውም ከወለደች በኋላ ተሻሽላ እይተሃት ነው 'ንጂ፣ ያገባኋት ሰሞን
በጨውም እትቀመስም ነበር»

ከዚያ በኋላ የነበረው ወሬ በጭራሽ ትጥ ያጣ ይሁን ወይም እቅጣጫ
ያልነበረው ይሁን አላስታውሰም። ከዚያም በላይ ቀስ በቀስ ባይታወቀኝ
በከፊያለሁ። ሁላችንም በከረናል። እየጮህን እናወራለን፣ እንስቃለን፣
እንከራከራለን። ከንፈና አስናቀች ይተቃቀፋሉ፣ እኔና አይናለም
እንላላማለን።

ከንፈ ቀስ እያለ ወሬውን ወደ እምስና ቁላ አዙርት ኖር፣
አራታችንም ተራ በተራ ስለድር ዘመን ውሽማ «በእንተ እግዚአብሔር
ማርያም! የመሸብኝ እንግዳ አላድሩኝ» ብሎ የሰው ሚስት እየበዳ
ስለሚያድር ተማሪ፣ ጌትየው ዘመቻ ሲሄድ የመቤቱን እግር እያጠበ
ቀስ በቀስ ከባት ወደ ጉልበት፣ ከጉልበት ወደ ጭን እሻሸቱ ስለሚበዳ
ባርያ «ኼ እያለ ይነጻል፣ በሁለት ጀላ ይበዳል!» እያለ እየሰረ ሴት
ወይዘርነትን ስለሚበዳ ነጋዴ፣ በለ እለቃ ገብረሃና. . . ስናወራ፣
ስንስቅ፣ ስንቀልድ፣ ከንፈ የአስናቀችን ጭን ሲደባብስ፣ እሷ ቅንድቡን
በጂ ስታስተኛለት አየሁ። ለካ ይህን የእምስና የቁላ ወሬ ያመጣው
የአስናቀችን ምቹት ለመቀስቀስ ኖሯል።

በመጨረሻ ሰባት ተኩል አለፈ። እንተኛ አለ።

«ጥላሁንስ?» አለች አስናቀች

«ከንግዲህ 'ሚመጣ እይመስለኝም። አልማዝ አለቅ ብላው ሳይሆን
እይቀርም»

«የማን አልማዝ?»

ከንፈ ነገሩ ያመለጠው ለማስመሰል «ማን አልማዝ አለ?» አላት
«አንተ ነሃ!»

«እኔ?»

«አዎን»

«ሰክሬ ነው አትሰማኝ» ብሎ አስናቀችን ለማረሳሳትና ለማባበል
ይመስል

«አንኳን አልማዝን ዐሐይን ራሷን ካንቺ ይበልጥ አይወዳትም»
አላት «እረ ለሰው እየሰጠችበት እያስቀናችው ነው 'ንጂ እስከ እሁን
ይተዋት ነበር። ባንቺ ስትታይ ምን አላት? ያቀመሰችው መድኃኒት
ቢኖር ይሆናል 'ንጂ። ግን እውነት መናገር ይቻላል፤ ምንም እትል።
እምሷም ጣት ያስቆረጥማል ይላሉ... አፍ! ምንድነው 'ምለፈልፈው?
... አንሂድ እንተኛ!» ጥላሁን አልማዝንም ዐሐይንም ከተዋቸው
ሁለት ዓመት አልፎታል፤ አስናቀችን ከያዘ ገና ዓመትም አልሆነውም።

አስናቀች «አንኳን ሁለት ውሽማ ሃያ ይኑረው ይኼ ውሽ! ደሞ
ወንድን ማመን» እያለች እየተንገዳገደች ከከንፈ ጋር ወደ ብርሃኑ
መገኘታ ገባች።

አይናለም ከንፈን «ደህና እደር፤ ጋሼ እጋዴን» አለችውና ከፊ
ጋር እየተንገዳገደን ወደ መገኘታዬ ሄድን። ልብሳችንን አውልቀን
መብራቱን አጥፍተን ይህን እንሰላና ፍራሽ እስኪበቃው ድረስ ካለፋነው
በኋላ፤ ከንዴን እንተራሰኳትና ሁለታችንም እጩ አልን። እንቅልፈ
መጥቶ በድካም ሻሽ ሸፋፍኖ ሊሰርቀኝ ሲል፤ ከፋቅ በታ የአይናለም
ድምፅ «ምናስዩ...» ሲል ተሰማኝ። በግማሽ እንቅልፍ ልቤ «እ?»
አልኳት

«እስከዘገለጸም እውድሻለሁ ብለህ ማልልኝና እኔም እስከ ዘገለጸም
አምልልሃለሁ» አለችኝ። ፍራንዝ ካፍካ የፈጠረው የቅዠት አለም
ውስጥ ያለሁ መሰለኝ። መጠጡና ግብረ ሰጋው ባያደክመኝ ኖሮ
በላቅኩ ነበር። እንቅልፍ በጣም ስለተጫጫኝ ዝም እንድትልልኝ ብዬ
«እሺ» አልኳት

ታዲያ እሷ ዝም ልትል ነው? «ለምን ወደድከኝ?» አለችኝ።
ቲንጥራም! ደሞ እሷን በወድ ሥራ አጥቼ። አሁንም በግማሽ እንቅልፍ
ልቤ «አንቺስ በምን ወደድሽኝ?» አልኳት

«በፊት'ክ አልወድህም ነበር። እንዳውም አስናቀችን «የግዛው
ይሄ ደሞ ያለጊዜው የሸበተ?!» አላት ነበር። መቼ ያንተ ፍቅር
እንደጀመረኝ ታውቃለህ?»

ዝም አትልም 'ንዴ? «አሁ...» አልኳት

«ጋሼ አጋዴን «ጓደኞቼ ምናሴ ባንቺ ፍቅር ሊሞት ነው ያሉኝ ጊዜ ነው» እንቅልፌ ድንጋይ እንደወረወሩበት ወፍ ጥሉኝ በረረ።

«ከንፈ ነው እንዲህ ያለሽ?»

አዎን። ይሄ ውሸታም እባብ! ተጫውቶብኝ የለም 'ንዴ? እኔን «ያቺ አይናለም ወድቃልሃለች» ያለኝ ጊዜ ለካ እሷንም ደሞ ሒዶ «ይሄ ምናሴ ወድቆልሻል» ብሏት ኖሯል።

«ሊላስ ምናለሽ?» አልኳት

«ጋሼ ጥላሁን የሰከሩ ወይም የተናደዱ ጊዜ ካንተ በቀር ሊገታቸው የሚችል የለም። የሆነውን ሰው መስደብ መደብደብ ነው። ጓደኞቻቸው ተው ያሉዋቸው እንደሆነ ዘረው እነሱኑ ይደበድቡዋቸዋል። አንተ ካለህ ግን ጋሼ ጥላሁን ምንም ቢሰከሩ ምንም ቢናደዱ «ጥላሁን ተው!» ስትላቸው ፀጥ ብለው እንደ ትንሽ ልጅ ይታዘዙሃል»

«ሊላስ?»

«አንተ ዴዘርት 'ምትመጣው ለጨዋታው ነው 'ንጂ ሸርሙጣ ተኝተህ አታውቅም። እንዳንዶቹ ሸርሙጦች ተኝቶናል እያሉ ያወራሉ። ግን ስለፈለጉህ ነው 'ንጂ ውሸት ነው። አንተ ስራም አላጣህ ሸርሙጣ ስትተኝ። አንተ ምትተኛው የትልልቅ ሰዎች ሚስቶችና ልጆች እያማረጥክ ነው»

«እሺ»

«ቢያንስ ቢያንስ አሰር የራስ፣ የደጃዝማች፣ የሚኒስቴር፣ የድሬክተር ልጆች ድንግል ወስደሃል። የአንድ ትልቅ ሰው ሚስት ወሽመሃቸው ስለወደዱህ ምፒል መኪና ገዝተው ሰጡህ። አንተ ግን አልቀበልም አልካቸው። የባሰውን ወደዱህ፣ አበዱልህ። በሁለት ወሩ ከኢንግላንድ የተመለሰች ልጃቸውን አልጋህ ውስጥ አገኙዋትና ሽጉጥ ተከሉባት። ልቧ ላይ ነበር ያነጣጠሩባት። ግን ልጅቷ የተማረች ስለነበረችና እንግሊዝኛ ታውቅ ስለነበር «ማይ ጉድነስ ማሚ!!!» ብላ ዘወር አለች። ጥይቱ የግራ ጡቷን ጫፍ በጥሶ ወሰደው። ከፈለክ እምቢ 'ምትልህ ሴት የለችም። ግን እስከዛሬ ድረስ ሸርሙጣ ተኝተህ አታውቅም፣ አይደለም?» አለችና በሃይል አቀፈችኝ። ድንጋይ እምሯት ነው።

«አዎን - አዎን... አሁን ተኚ» ብዬ ግንባሯን ሰሜ አስተኛኋት።

አይ ከንፈ! ይህን ሁሉ ውሸት የፈሸከላት መቼስ እንድትወድቅለኝ ብሉ ነው። እኔም በበኩሌ እንድትወድቅላት ብሉ ደህና አድርጎ ዋሽቶኛል። ግን ለምን ይህን ያህል እንድትወድቅለኝ ፈለጋት ይህን? አሳቲ ነገ አጠይቀዋለሁ... የውሻ ልጅ! አሰናቀች መታገታዋን እንድታወልቅለት ለማድረግ እንዴት ያለ ውሸት - እንዴት ያለ

ሦስት እግር! እንዲት ጥርስ! ግማሽ ቀን ያለው ውሸት እየፈሸከላት
ይሆን? ግን ምን ያቅታል? ከተፎ ንቦች እንደሚፈልቁ ያህል ከሰ-
ጭንቅላት ውሸት ይፈልቃል። ከሺው እንዲሁ ለእስናቶች ግብፅ
ነው። ከዚያም በላይ በደምብ እርጎ ለዘጋጅቷታል። እንደኛ!
እስከራታል። ሁለተኛ፣ በታንጎ፣ በቻቻ፣ በኩምክና፣ በተረት ልቧን
አጥፍቷታል። ሦስተኛ፣ ጥላሁን ገና ሳያውቃት የተዋወቃቸውን
ቤቶች ስም እያነሳ በቅናት ብዛት ጥላሁንን ለመበቀል ስትል ብቻ
እምስ ልትሰጠው እንድትቆርጥ አድርጓል . . . ይሄ ዐይናይኑን
ይለዋል ያን ገብጋባ ጉድጓድ!

ግን በኋላ ጥላሁን ሲሰማ ከንፈ የት ይገባል? ይገለጻል መቼስ!
ግን ምን አለ? ተላል ነው። ለጥላሁን ደሞ እንድ ዐይን! ሁለት አፍ፣
እንድ ከንፍ፣ ግማሽ ቂጥ ያላት ቆንጆ የሆነች ውሸት ያቀብለዋል .
ይሄ ውሸ! ወንድ ነው'ኮ ግን . . . ሳስብ ሳስላስል፣ እንቅልፍ መጥቶ
በከንፈ ኩምክና እያጭበረበረ ሲወስደኝ ሲል! ቀጭ! ሲል ተሰማኝ።
ዐይኔን በእጄ ሸፈንኩ። መብራቱ በርቶ ዐይኔን እየወጋኝ በምቶት
ማየት ሳልችል ትንሽ ቆየሁ። በኋላ ሳይ፣ ከንፈ የብርሃኑን ፒጃማ
ለብሶ በፍ ጋ ቆሟል። በእጁ ጠራኝ። የፒጃማዬን ኮት ብቻ እንደለበስኩ፣
የቤት ጫማዬን አጥልቄ ወደሱ ሄድኩ። እንግዳ ቤት አስገባኝና ምናልባት
አይናለም እንዳትሰማን በፍን ከዘጋ በኋላ እንደማፈር አያለ

«ጥላሃት?!» አለኝ

«የለም! ድንግል ነኝ ብላ እምቢ አለችኝ»

እየላቀ «ትጣፍጣለች?»

«ምንም አትል»

«እንግዲህ አልጋ የምንለዋወጥበት ጊዜ አሁን ነው» አለ

«ምን ማለትህ ነው?»

«ቤት እንለዋወጥ»

«ለምን?» አልኩት

«ሌሊቱን መሉ ከእንዲት ቤት ጋር ስትተኛ አይሰለፍህም?»

«ለምን ይሰለፍኛል?»

እንዳዘነልኝ ሰው ራሱን እየነቀነቀ «ባላገር! እስናቶችን መብላት
አትፈልግም?» አለኝ እንደመገረም ብሎ

«ይቀፈኛል»

«ለምን ይቀፍሃል? እኔ ስለበዳኋት ነው? አይ ቂሎ! እንዲያው
ያኔ ነው ይበልጥ የሚጣፍጠው»

«ኪድ!» ማከለቤ ነበር፤ ግን እየላቅኩ ነው

«ባላገር አትሁን! ስምንተኛው ሺ ውስጥ ነው ያለው። ለመሆኑ የተበዳ እምስ ቀምሰህ ታውቃለህ?»

«ብዙ ጊዜ! እስካሁን መቼስ ድንግል ቀድሄ አላውቅም»

«ምን ትላለህ? ለሁሉም ጊዜ አለው። አሁን የቀልድ ሳይሆን የእምስ ጊዜ ነው። እምስ ምንም ቢስቅ ቀልድ እንዳይመስለህ። ዋናው ቁም ነገር ነው። ለዚህ ነው አቀመን 'ምንገባበት። እኔ ምልህ፣ ሲትየዋ እንደ ተበዳች ያኔውኑ በትኩሱ ሔደህ በድተህ ታቃለህ ወይ?»

«የለም»

«እንግዳው በዳሁ አትበል!» አየሁት። ውሸቱን ይሁን እውነቱን ለማወቅ አይቻልም። ግን ሁልጊዜ ማሟት እሹሩና እሱ እያያት እንዱ መልክ መልካም ወጣት ይዛ ወደ ጠንፍየለሽ መኝታ ስትገባ እንደሌሎቹ ወንዶች ሲቀና ወይም ሲያኮርፍ ወይም ሲበሳጭ አይቼው አላውቅም።

«አንተ በድተህ ታውቃለህ?»

«ቢያንስ በሳምንት ሁለቱ!»

«እንደረጠበ እንደተጨማለቀ ትከትበታለህ?»

«ተንደርድሬ ነዋ ያውም!! ብትቀምሰው ሁለተኛ ያልተበዳ እምስ አታሳዩኝ ትላለህ። ግባና ቅመስ። አስናቀችን በደንብ አብስቦልሃለሁ ሰላንተ ያልነገርኳት ታሪክ የለም። ተዘጋጅታ ትጠብቅሃለች»

«አንተስ?»

«እንዳመጣብኝ አይናለምን እስፋታለሁዋ!»

«ኪድ! ውሸ!» አልኩትና ትቼው እየላቅኩ ወደ መኝታዬ ተመለስኩ አይናለም ነቅታ ቆየችኝ

«የት ሂደህ መጣህ?»

«የትም። ተኚ» አልኳትና መብራቱን አጥፍቼ ገና አልጋ ውስጥ እንደገባሁ፣ ከንፈ በጨለማው

«ልጆች፣ ከናንተ ጋር ካላስተኛችሁኝ አልሆንም» አለ

«ምነው?» አለችው አይናለም

«አስናቀች አባረረችኝ» አለና እየተደናበረ በጥግ በኩል አልጋችን ውስጥ ገባ። አይናለም መሃላችን ሆነች።

«አስይ አይናለምዬ! እንዴት ትሞቂያለሽ! በወንድምነት በቅፍሽ ምናለ?»

«አቀፈኝ ጋሼ እጋዴንዬ!» እንዴት ላባረው? ዝም አልኩት።

የቀልድ አሰመሰዬ እሷን «ወደዛ እንዳትዞሪ ልባርጊ» አልኳት

«አልዞርም» እያለች አቀፈችኝ። እጭር ፀጥታ። ከንፈ
«አይናለም» በደምብ አልተመቸኝም። ትንሽ ፎቅ በይልኝ። ይህን
ወደዛ... እንደሱ... ይህን ደሞ ትንሽ ወደዚህ... እኔ... በቃ
ተኒ የኔ ቆንጆ... በደምብ ተመችቶኛል። ደህና 'ደረልኝ' ረዥም
ፀጥታ።

ከንፈ በእንግሊዝኛ «አህ! በንት ሊትሮ ነው ያፈሰሰክባት እኚን
ሴት?» አለኝ

«ምን እገባህ?» አልኩት

«ለምን እያገባኝም? ገብቼ የለም 'ንዴ?»

«ከትቼባታለሁ እንዳትለኝ ብቻ!!!»

«አይዞህ አትበላጭ። ቁላዬን ብቻ ነው የከተትኩባት»

«Son of a bitch!»

«ምን ሳኖፋቢች ኪችኪች ትላላችሁ? ሰው በሚሰማው ቋንቋ
አታወቁም?» አለች። ሳላውቀው «እኛ ቀጣፊ! ከሰር ጎርሳ ውጣ ከላይ
ታወራለች» የሚል ሀሳብ መጣብኝና ሊያስቀኝ ሲል ቶሎ ከአልጋዬ
ዘልዬ ወጣሁ - ወደ አስናቀች ሄድኩ።

ከንፈ ስለኔ ምን ግሩም ታሪክ እንደነገራት እንጃ፤ ገና አልጋ
ውስጥ ከመግባቴ አቀፈችኝና «ድኗን ከፈተችልኝ... ድንገት በሀይነ
ሕሊናዬ ጥላሁን መፋቂያውን እንደነከሰ ሲሰቅ ታየኝ። እሁን እንግዲህ
ከንፈ በድፋታል። ስለዚህ እኔ ብበዳትም ባልበዳትም ልዩነት አያመጣም
ብዬ አሰብኩ። ግን ራሴን እንደምደልል ታወቀኝ። ስካፋ ነው። እሁንም
ራሴን መደለል... ይልቅ ዝም ብሎ መደሰት ይሻላል... ራስን
ሳያታልሉ ሀቅን ተንተርሶ መብዳት። ይህኔ'ኮ እሷም ራሷን ትደልል
ይሆናል... እስቲ እንጠይቃት።

«ምንድን ነው 'ምታስቢው?» አልኳት

«የጥላሁን ጓደኞች ናችሁ ብዬ ባምናችሁ፤ አስከራችሁ
ተሟወታችሁብኝ አይደለም?»... ይኸውልህ ራስን መደለል...

ግን ይሄ የተበዳ እምስ ያለልክ ከመርጠቡ በቀር ከተራው እምስ
ምንም ልዩነት የለውም። ተው ግድ የለህም፤ እኛ ከንፈ የተበዳ እምስ
እምጪልኝ የሚል ዛር ሳይይዛት አይቀርም። ውቤ በረሃ ዛር ሴት
ደጃፍ ላይ የማሽላ ቆሎ ሳይሆን፤ እምስ ደጃፍ ላይ የሌላ ወንድ
ጋጥያት አርከፍክፋልኝ የሚል ዛር - ትግሬው አበበ... ግን የለም፤
ይሄ የከንፈ ዛር «ትግሬው አበበ!» ሲል አይቻልም «Le Marquis de

Sade!» ማለት አለበት። ነብዩ ምናሴም አስናቀኝ የተባለችውን ብላቴና እነሆ ሊያውቃት ጀመረ። ራዕይም ታየው፣ ጊዜውም የጥምቀት ዕለት ነበረ፣ ቦታውም ጃንሜዳ፣ ራዕይም በሦስት ገቢር ተገለጸለት፤ እንደሚከተለው

ገቢር አንድ

ከንፈ ዛፍ ይመጣበትና፤ እሳት እየጎረሰ

«የባስቲይ ነብይ

ለ ማርኪ ደ ሳድ

የሚያስተምረን ዘናጥ አበዳድ

በዱ ተባዱ፤ ተኝ አፈንድዱ

በትችሉ በዱ፣ ባይሆን ተበዱ

ዱ፤ ዱ፤ ዱ፤

ዱ፤ ዱ፤ ዱ፤

እያለ እልፍ ጊዜ ካንቋለጠ በኋላ፣ መሬት ይወድቅና በቁላው አፋ ኃጢአት ይደፍቃል።

ገቢር ሁለት

ሃምሳ አምስት አምሳም ሴቶች እምሳቸውን እየነጩ፣ ቂጣቸውን እየደለቁ፣

ዋይ ዋይ የት ትበዳለህ?

እኛን አስፈንድደህ

ዋይ ዋይ የት ትበዳለህ?»

እያሉ ብዙ ካለቀሱ በኋላ፣ ከከንፈ ጭኖች መሐል አምስት ቆለጦች አውጥተው ቅልልቦሽ ይጫወታሉ።

ገቢር ሶስት

አንድ ቅንዝራም ቄስ፣ ራቁታቸውን ሀምራዊ፣ ጥምጥም እንደጠ መጠሙ፣ የቀኝ እግራቸውን አውራ ጣት በግራ እጃቸው ይዘው፣ በግራ እግራቸው እያነጠፍ ይመጡና፣ ከንፈ ወደ ወደቆበት በኩል በሰማያዊ ቁላቸው እያማተቡ

«በምስ እፍ፣ ጠወንድ፣ ወፈስ ቁኑስ ገዝቼሃለሁ፣ ተናገር። እንተ ማነህ?» ይሉታል።

የከንፈ ዛር በከንፈ እፍ ይናገራል፤ «የበረሀ ዛር ነኝ»

ቄሱ፡- «እንዴት ያዝከው?»

ዛር፡- «ምች መትቼ»

ቂሱ፡- «መቼ? በምን ጊዜ? እንዴት? በምን ሁኔታ? በምን ስላኳን?»

ዛር፡- «እምስ ልሶ አፋን ሳይታጠብ ሲወጣ በተሲያት አግኝቼው በጥፊ መታሁት፣ አጮልኩት፣ አጠናገርኩት»

ቂሱ፡- «ማን ላከህ? ከማን ተላከህ? ላኪህስ ማነው?»

ዛር፡- «ለ ማርኪ ደ ሳድ»

ቂሱ፡- «በማን ስም ላከህ? በስመ ማን?»

ዛር፡- «በስመ ጋኔል ወሳጥናኤል»

ቂሱ፡- «እንድትለቀው ምን እናርግልህ? ምንስ ይደረግልህ? ደግሞስ ምን ይጠበስ?»

ዛር፡- «የውርዴ ሦስተኛ፣ የቁምጥና ሰባተኛ ትውልድ በሀር የሆነ የቦካ ዓማም እምስ፡፡ ደጃፋ ላይ ሃያ ሁለት የሃጢአት ጠብታ ርጨልኝ፣ እንጠባጥቡልኝ፣ እርከፍክፋልኝ»

ቅንዝራሙ ቂስ በተለይ ከኢየሩሳሌም ያስመጡትን ቅዱስ ቁላቸውን እክንፈ ሃጢአት ውስጥ ነክረውት፣ ድርሳን ቀላኤልን እየደገሙ እንዲ ወፍራም ሴትዮ እምስ ላይ ይረጨታል፡፡ እምሉ ሦስት ጊዜ ሮሴሆ ሰባት ጊዜ ካንራ በኋላ፣ አሥር ጊዜ ይስቅና፣ የክንፈን ዛር ይውጠዋል፡፡ ክንፈ ዛሩ እንደለቀቀው ዐይኑን እያሻሸ

«የት ነኝ? . . . ይፍቱኝ አባቴ» ይላል

ሃምሳ እምስቱ እምሳም ሴቶች ከእምሳቸው ነጭተውት የነበረውን ጭገር በጸጥታ እየለቀሙ መልሰው እምሳቸው ላይ ሲተክሉት . . . መጋረጃው ይዘጋል . . .

. . . አስናቀች እየጣመችኝ ስትሄድ እንጎሌ ራዕይ ማየቱን ትቶ ማሰብም አቆመ፡፡ እሷም በበኩልዋ ሊጥማት ጀምሮ ኖሮ፣ በሃይል እያቀፈችኝ «እንተዬ፣ ለመሆኑ እንዴት አስቻለህ?» አለችኝ

«እንዴት ማለት?» አልኳት

«ዓመት ሙሉ በቀን በቀን ስታየኝ . . . የኔ ፍቅር እያቃጠለህ . . . ወንድ ማለት እንዲህ ነው 'ንጂ! . . . በጭራሽ እያስታውቅብህም፡፡ አሁንም ቢሆን ክንፈ አጋዴን ባይነግረኝ አላቅብህም ነበር» አይ ክንፈ! ሕገዜር ይይለት! «አሰይ! እንዴት ነው ምታረገኝ እንተዬ!? . . . ልጃገረዶቼንም እንዲህ ታረጋቸዋለህ? ንገረኝ እንጂ! እንዲህ ነው ምታረጋቸው?»

«አንዳንዴ»

«እኔ እየመሰልኩህ ነው እውነት?»

«አዎን»

«አይ! እንግዲህ ያንድ ዓመት ፍቅር በእንድ ሰዓት ይውጣልህ...
አይ... ይ... ይ...! መጣ... መጣ... መጣ!...»

ሲበርድልኝ ጊዜ በጣም ቀፈፈኝ። ትቻት ተነሳሁ። በጭለማው እንዳልጋጭ እጀን ወደፊት ዘርግኜ ወደነ ከንፈ ስመለስ፣ እንድ ሀሳብ ድንገት መታኝ። ቅድም ከንፈ በእንግሊዝኛ አይናለምን ከትቼባታለሁ ሲለኝ እውነቱን ነበር? ወይስ እንድሄድለት የፈጠረው ውሸት ነበር? በጭለማው «ቅድም ለምን አላሰብክበትም?» ብዬ ራሴን እንዴ ኮረኮምኩት። አመመኝ። እያሻሸሁት እነከንፈ ጋ ደረስኩ። አልጋ ውስጥ ሰገባ

«የት ነበርክ?» አለኝኝ

«ሽንት ቤት። ሊያስቀምጠኝ ጀመረ። አሜባ ይሆኝ እንዳይሆን ብቻ»

ከንፈ በእንግሊዝኛ «ታድያስ? የተበዳ እምስ ጣት ያስቆረጥም የለ?» አለኝ

«በጭራሽ! አሁን ቦታ አታጣበኝ ሂድልኝ ልተኛበት»

«እሺ መሄዴ ነው። ብቻ ጠዋት እንዴ መመላት እንዳትረላ»

«ለምን?»

«ያኔ ደግሞ ልዩ ጣዕም አለው»

«ምክንያቱስ?»

«ትንሽ ይገማላ!»

«ሂድ ከዚህ! የውሻ ልጅ!»

«ደራሲ መሆን አፈልጋለሁ። ስለሕይወት ማወቅ አፈልጋሁ ትላለህ። ታዲያ ልጄ፣ የእምስ ግማት እየፈሩ ስለሕይወት ማወቅ ይቻላል ብለህ? «አማን አማን እብለክሙ፣ ዘይፈርህ ለእምስ ሊይእምራ ለሕይወት» ይላል ንጉሥ ዳዊት» አለኝና አይናለምን «ደህና 'ደራ የኔ ቆንጆ» አላት

«ደህና 'ደራ ጋሺ አጋዴንዬ!» አለኝው

በእንግሊዝኛ «ባሬ የሠራነውን ነገ አናስታውሰውም» አለኝ። እንዳያፍሩ ማለቱ ነው።

«ok»

«ok»

«የተበዳ እምስ ምን ምን እንደሚል አሁን ተመስክ። ጥይት ደራሲ

መሆን ከፈለገክ ጠዋት ደግሞ የሚገማ እምስ ምን ምን እንደሚል መቅመስ እንዳትረሳ ዘ ኢይቀምስ ኢይእምር በሎታል። አለኝ በሁሉምው እየሳቀ ወጣ።

«ተበድቶ ሲያበቃ እንደገና የተበዳ እምስ መልሶ መብዳት ምን ምን እንደሚል ሞክሮ ጥይት ደራሲ እንድትሆን። ሳይለኝ እንዴት ሄደ? ብዬ እያሰበኩ ጀርባዬን ወደ አይናለም አዙሬ ባንዳፍታ ስት አልኩ።

አይናለምና አስናቀኝ በማለዳ ተነስተው ወደቤታቸው ለሄዱ ሲሉ፤ ትላንት ማታ ከክንፈ ወስጄ የነበረውን አሥራ እምስት ብር በግማሼ እንቅልፍ ልቤ ለአይናለም ሰጥቻት ተገባብጬ ተኛሁ።

በሰድስት ሰዓት ሰነቃ ክንፈ ቀድሞኝ ተነስቶ ሄዷል። አሁንም የትላንት ማታውን ጉዳይ አስረዳኝ ብዬ ባልጠይቀው አመለጠ።

... እዚህ ምዕራፍ መጀመሪያ ላይ እንደገለጽኩት፤ ጥላሁን ከንፈን እንደ ቱሃን ለመጨፍልቅ፤ እኔና ብርሃኑ ደግሞ እንዳይጨፈልቀው ለመገላገል ማሟት እሹሩሩ ቤት ሦስታችን እየጠጣን፤ እየተጫወትን ክንፈ እስኪመጣ እንጠብቅ ነበር። ግማሽ ሰዓት ያህል ከቆየን በኋላ ጥላሁን አንዱን ሰውዬ ሠላምታ ሲሰጠው ሳለ ብርሃኑ ቶሎ ብሎ

«እንደ ሰበብ ፈጥረህ ውጣና ክንፈን ፈልገው» አለኝ። «እዚህ እንዳይመጣ አስጠንቅቀው፤ እኔ ጥላሁንን እንዳይወጣ አቆየዋለሁ።

ወጣሁና ክንፈን ፍለጋ ጀመርኩ። ጋዲሴ ቤት፤ ፈትለወርቅ ቤት፤ ታየች ቤት፤ ፀሀይ መጠለያ ቤት፤ Baby Face ቤት፤ አሰገደች እላምረው ቤት፤ አስማረች ቤት፤ አልማዝ ቤት፤ ሮዛ ቤት... ያላዳረስኩት ቤት የለም። ክንፈን አጣሁት። እንዲያውም ዛሬ በረሃ ብት ያለ አይመስልም። እንደ አርባ እምስት ደቂቃ ያህል ስፈልገው ቆይቼ ተሰፋ ቆርኩ። በኋላ ወደ ማሟት እሹሩሩ ቤት ተመለስኩ።

የበሩን መጋረጃ ስገልጥ ብርሃኑ፤ ትርሲት፤ አሥራት እንቁ፤ ሦስት ሌሎች ሰዎች እና ጥላሁን ራሱ፤ ባንኮኒው ጋ ቆመው ከንፈን ከበው ይሰቃሉ።

ክንፈ ስለ «ሳንሱር» (ማለት ሕዝብን የሚጎዳ ወይም መንግሥትን የሚቃወም ጽሑፍ እንዳይታተም በለማቆጣጠሩ ባለሥልጣናት) ሲነግራቸው ቆይቶ፤ እንደ ታሪክ ጨርሶላቸው እነሱ በላት ሲገኙት፤ እሱ ውስኪውን እየጠጣ ሲመለከታቸው ደረሰኩ። ላቃቸው ትንሽ ጋብ ሲል ሌላ ታሪክ ጀመረ።

እንደ ቀን ደግሞ እንደ ቀጭን ባለመነጽር ሰውዬ መጣ። ሽግግለቆ ቀይ እርሳላቸውን በሴንጢያቸው እየቀረፁ

«ወንበር ይውሰዱ አቶ» አሉት

ጣቱን እያንቋቋ ቁጭ አለ። Nervous ሰውዬ ነው

«ግሩም መጽሐፍ ጽፈዋል በጠቅላላ ማለቴ ነው። እንግዲህ የምጠይቁት ጥቂት ጥያቄዎች አሉ። እዚህ መጀመሪያ ገጽ መጀመሪያ መስመር ላይ «የገባችው ፀሐይ» ሲሉ ማንን መጥቀስዎ ነው? ጨረቃስ ማንን ታመለከታለች?»

ደራሲው «ፀሐይም ፀሐይ ነች፣ ጨረቃም ጨረቃ ነች» አላቸው

«እሱማ ነው። እርሷ ትርጉማቸው?»

«ምንም ትርጉም የላቸው»

«ትርጉም ከሌላቸውማ እዚህ ውስጥ ምን ይሰራሉ?»

«ምንም አይሰሩም?»

«አይ የዛሬ ወጣቶች! ምንም ካልሰሩማ የእብድ መጽሐፍ ሊሆን አይደል? ብቻ እሱን ለጊዜው እንለፈው። ሰባተኛው መስመር ላይ «ልጃገረዲቱ በቅል ውሃ ተድታ ሰጠቻቸው» ብለዋል። ልጃገረዲቱስ እዲስ አበባችን ትሁን፣ እንግዲህ ውሃው ምንድን ነው? ቅሉስ ማን ወይም ምንድንነው?»

«ምን ማለትዎ ነው?» አለ በቁጣ ድምጽ። ትዕግስት የሚሏት የለችም።

«አንተ 'ንጂ ምን ማለትህ ነው?»

«እኔማ ልብ ወለድ ታሪክ መፃፈ ነበር»

«እኔ ደግሞ ከንጉሠ ነገሥቱ የተሰጠኝን የሳንቡር ተግባራን መፈጸሜ ነው። እኚ እሱንም እንለፈው መጨረሻ መስመር ላይ «እጄን ታጠብቡ ብለሃል ሊላጠስ ከክርስቶስ ደም ንፁህ ነኝ ሲል ታጠብ። አንተ ከማን ደም ንፁህ ነኝ ለማለት ነው እጅህን የታጠብከው?»

ደራሲው ከመገረሙና ከመናደዱ የተነሳ ከንፈሩን ነከሶ ዝም አለ።

«ለዚህም መልስ የለህ። እኚ፣ አሁን ወደ ሁለተኛው ገጽ እንለፍ። ሦስተኛው መስመር ላይ «ልጅቱ የምትለብሰው ልብስ ሰላልነበራት በጨለማ ብርዱ ይገርፋት ጀመር ያልከው፣ ጠቅል አባታችን የት ሄደው ነው እናት ኢትዮጵያን በድንቁርና ጨለማ የረሀብ ብርድ የሚገርፋት? በልኮ መልሱን አምጣ!» አሉና ጠረጴዛውን በመጻፋቸው መቱት

ሁለቱም በመነጽራቸው ተፋጠጡ

ደራሲው «አንብበው ጨርሰውታል?» አላቸው

«አምስት ገጽ እንብቢለታለሁ»

«ከሰጠሁዎት እምስት ወሩ ነው'ኮ!!»

«በወር አንድ ገጽ መሆኑ ነው። እየህ መጽሐፍህ ብዙ ምስጢር

ያዘለና የተመረኮዘ በመሆኑ በቀስታ መነበብ አለበት። እናንተ ባለመነጽር ወጣቶች ምስጥ ናችሁ።»

«ታዲያ መጽሐፉ ሁለት መቶ ሰባ ሁለት ገጽ አለውኑ?»

«ሁለት መቶ ሰባ ሁለት ወር ሲፈጅ መሆኑ ነው። በእመት ብናስበው እንግዲህ . . . ሁለት መቶ ሰባ ሁለት ሲካፈል ለአስራ ሁለት—»

«እንግድያው መፅሀፈን ወዲህ!» አለና ሳያስቡት ድንገት ነጠቃቸው።

«እንዲታተምልህ አትፈልግም?»

«እርስዎ ሲሞቱ እምጥቺ አላትመዋለሁ» አላቸውና በሩን በሀይል ጓ፤ አርጎት ወጣ።

በሲንጢያቸው ሌላ ቀይ እርሳስ እየቀረጹ «መስሉሻል ቶሎ ምሞትልኸ። ገና እንዳንቺ ያለውን መቶ እቀብራለሁ። ገሬ መሆኔን ማን በነገረኸ?! አሁን ተመልጮ አይተሸኝ ነው እንጂ ግንባራ ላይ አሻራ ነበረኝ» አሉና ቀዩን እርሳስ መቅረጻቸውን አቋርጠው፤ ሁለት መቶ ሰባ ሁለት ለአሥራ ሁለት ማካፈል ጀመሩ።

እንዲህ ስንስቅ ካመሸን በኋላ ከንፈን ማማት እቅፍ ውስጥ ትተነው ስንሄድ፤ ጥላሁንን ለብቻው «እጪፈልቀዋለሁ ብለህ እንደዛ በትግር ቱህኑ የተጨፈለቀ አይመስልም» አልኩት

«ሰርቶልኝ!» አለ

«እንዴት?»

«የከንፈን ነገር መቶ አጣኸው? ውጭ ወሰደኝና ትልቅ ስብከት አሰማኝ ስለጓደኝነት፤ ለመሆኑ ያላንተ ማን ጓደኛ አለኝ? ብሎ ጀመረ። እንዴት ልምታው ስብከቱን ይጨርስ ብዬ ዝም አልኩ።

«ማንም ከሰው የሚቆጥረኝ የለም። ለሁሉም ሲኒማቸው፤ ኮሚካቸው ነኝ። አሳስቃቸዋለሁ፤ ግን ይንቁኛል። እዎ እንደ አጫዋች!! እንተ ብቻ ነህ ከሰው ቆጥረኸኝ ጓደኝነትህን የሰጠኸኝ፤ ስንት ቀን ከጉልበተኞች አሰማልኸኝ! ስንት ቀን ነው በጥም ልሞት ስል ቢራና ውስኪ ያፈሰስኸልኝ! ቁጥር አለው? ወደር ስፍር አለው? ታዲያ ያለኸኝን እንድ ጓደኛ ሳንዲት ሌሊት እምስ ስል የማስቀይምህ ይመስልሃል? ከማማት ጀምሮ እስከ ልጃገረድ፤ ከሰው ሚስት እንስቶ እስከ መነኩሲት ላማርጥ አልቸልም? አልቸልም?»

«እንግዲያው እስናቀችን ለምን ወሰድካት?» አልኩት። ትንሽ እንደ ማፈር አለና መሬት መሬቱን እያየ።

«በውነቱ ይኼን ልንግርህ አልፈለኩም ነበር። ግን ከማስቀደምህ በሰራዊቱ ይሻለኛል። እነዚህን የአረብ ግሩፕ፡- አንተና ካሳ ወልደ አማኑኤል ስትደባደቡዋቸው የከረማችሁትን፤ ትላንት ማታ አስናቀችን ሲያባብሉ አገኘኋቸው። እንደኛ፤ ያንተን ማስት ማንም አረብ ቢያጨማልቃት ይቀፈኛል። ዋናው ምክንያት ግን ሌላ ነው። አንተን የገደህ መስጋቸው እንደዛች እንደምስኪን ሙሉ አንድ ነገር ቢያደርጓትስ ብዬ አሰብኩ። ጥላሁን በየቀኑ አንድ ትልቅ ውለታ ይውልልኛል፤ እስቲ ዛሬ 'ንኳ በድብቅ እንዲት ውለታ ልዋልለት አልኩ። አንተ በኔ ቦታ ብትሆን በቦክስ በቴሲታ ብለህ እንደምታስመጣቸው እርግጠኛ ነበርኩ። እኔም ልደበድባቸው ፈለኩ። አራቸውን ሳስበላቸው ፈለኩ። የተወለዱበትን ቀን ሳስረግማቸው ፈለኩ። ግን ጉልበቱንስ ከየት ልዋስ፤ ድፋራቱንስ ከየት ልበደር፤ ወኔስ ከየት ልስረቅ? ስፈጠር ያልተሰጠኝን? ስለዚህ ያለአቅማ እንደ ጥላሁን ወንድ እሆናለሁ ብዬ ስንጠራራ የማያልቅ ጠብ ከመጀመር፤ በብልሃት ገባሁበት። ለአረቦቹ ለራሴ የፈለኳት አስመስልኩባቸው። ለኋ ደግሞ አንተ እምግልኝ ያልኩኝ አስመስልኩላት»

ሰብከቱን ሲጨርስ ዐይን ዐይኔን እያየ «አጠፋሁ?» አለኝ

«አዎን» አልኩት

እሁንም መሬት መሬቱን እያየ «እውነትነን ነው። የተረገምኩ መሆኔን እያወኩ፤ ደግ መሥራት ሶጣዬ እንዳልሆነ እያወኩ፤ ያሁን የጓደኝነት ተግባራን ለመፈጸም ሞክርኩ። አንተ 'ንኳ ልብህ እንደዛ ገርና ደግ ሆኖ እያለ ይህን መልካም ሙከራዬን በመጥፎ ተረጎምኩብኝ። ያንተ ጥፋት አይደለም። ሶድሌ ሶጣዬ ነው» ብሎ ወደዛ ዞር ዐይኑን በመሐረብ ጠረገ።

በጣም አሳዘነኝ። ሶውነቱን ቢሆንስ? ብዬ አሰብኩ

ቀጠለ «ሁላችንንም እግዚር ነው የፈጠረን። ግን አንተን ደፋር ጉልበተኛ፤ ደግ ሐቀኛ አድርጎ ሲፈጥርህ፤ እኔን ፈሪ ጉልበተ ቢሰ፤ ቅንዝረኛ ውሸታም አርጎ ፈጠረኝ። ምን ለረኩት? ከሁሉም የባሰ በደል ግን ምንድን ነው ብትለኝ፤ እውነት ስናገርም ውሸት የምናገር እንድመስል፤ ሰው እንዳያምነኝ አርጎ ፈጠረኝ ምን በደልኩት? ሳልፈጠር በፊት መፍሰስ አጥፍቼ ሊሆን አይችልም! እንግዲያው ለምን እንዲህ አርጎ ፈጠረኝ? ለማንስ እቢት ልበል?»

እሁንም ወደዛ ዞር ዐይኑን በመሐረብ ጠረገ።

እቅፌ ላባብለው ምንም አልቀረኝ። ለቅሶው የእውነት ይሁን የውሸት ለማረጋገጥ መሞከርም በጭራሽ ቁም ነገር መስሎ አልታየኝም። ምክንያቱም ስለ አስናቀኝ ጉዳይ የተናገረው እውነትም ይሁን ውሸት፤ እሁን በመጨረሻ ላይ የተናገራት መሬራ ነገር ግን ብዙ ጊዜ

የቆረቆረችው መሆን አለባት። እንዲያውስ ልብ-ጠባብ መሆን ነው
'ንጂ፣ አስናቀችን ተኛትስ አልተኛትስ ለኔ ምን ልዩነት ያመጣል?

እጇን ትከሻው ላይ ጣል እያደረግኩ «ና እንግባ እንጠጣ» አልኩት
እየተናፈጠ «ሳንቲም የለኝም» አለኝ

«እኔ 'ጋብዝሃለሁ» ብዬ ገፋፍኼ አስገባሁት።

ሁለት ዶፒዬ ዊስኪ አከታትሎ ጅው ጓደረገ። ከዛ በኋላ እንደ
ድሮው የኹምክና ወሬ ጀመረ።

ጥላሁን ነግሮኝ ሲጨርስ «አሁን እንዳንተ ሃሳብ ክንፈ አስናቀችን
ተኝቷታል ወይስ አልተኛትም?» አልኩት

«የተኛት ይመስለኛል። ግን ላይተኛትም ይችላል። ብቻ ተኝቷት
ሳይሆን አይቀርም። ግን አልተኛት እንደሆነስ? እኛን ጥያቄ ሳወጣና
ሳወርድ ለማደር እችላለሁ»

ምዕራፍ ስምስት

ምስጢረ ጴጥሮስ

«የሰው ሆዱን የወፍ ወንድን
የሚያውቅ የለም»
/የማርኛ ምሳሌ/

እኛ ወንዶች ውቤ በረሀ የምንመጣበት ዋና ምክንያት ግብረ ሥጋ አይደለም። ቢሆን ኖሮ ጸንሰና ሙዚቃው ባላስፈለገ፣ ሴትና አልጋ በበቃ ነበር። እንደ ቸርቺል ጎዳና። የበረሀ መጠጥ እጥፍ ይከፈልበታል፤ ስለዚህ መጠጥ ፍለጋ ቢሆን ኖሮ ሌላ ቦታ በሄድን ነበር።

ብዙዎቻችን ሠራተኞች ነን፤ ተማሪ አይደለንም። ግን በረሃ መምጣት የጀመርነው በተማሪነታችን ጊዜ ነው። ያን ጊዜ የምንመጣው ለ«Adventure» ነበር፤ ሴት አቅፎ ለማስደነስ፤ መጠጥ ለመቅመስ፤ በረሃ ሂጃለሁ ለማለት፤ ምናልባትም ቢገኝ ሴት ለመተኛት።

እሁን ግን የተማሪ «Adventure» ምናችንም አይደለም። እኛ የምንመጣው ለሌላ ጉዳይ! ብዙዎቻችን ሠራተኞች ነን፤ ትንንሽ ቢሮ ውስጥ የምንውል፤ ትንንሽ ደሞዝ የምንቀበል፤ ትንንሽ ኃላፊነት ያለን ትንንሽ ሠራተኞች። የመሥሪያ ቤት አለቆቻችን ራሳቸው ትንንሽ ሰዎች ናቸው። ቴሌፎን ቢደወል ብድግ ብለው ቆመው የቢሮአቸውን ግድግዳ እጅ እየነሱ «አዎን ጌታዬ! እሺ ጌታዬ!» ብለው የሚያነጋግሩ ሰዎች፤ ደርሰው እኛ ላይ ትልቅ ባለሥልጣን የሚሆኑበትን ሰዎች፤ ተራቸውን «አዎን ጌታዬ! እሺ ጌታዬ!» የሚያሰኙን ሰዎች። አይመሥረያ ቤት! እንጀራ ባይሆንበት የሰው ልጅ መሥረያ ቤት ይውላል?!

ማታ ከሥራ በኋላ ወደ ቤት መሄድ ደሞ አያስመኝም። እንዲያውስ ቤት ምን አለ? ከአራት በኋላ ምን የሚደረግ ነገር አለ? ሰው ደሮ አይደለ፤ ፀሐይ እንደገባች አይከተት፤ እባብ እንሸላሊት አይደለ፤ ለብቻው ድንጋይ ስር ተጠቅልሎ አያመሽ። ደጃች ውቤ ሰፈር የምንመጣው ከብቸኝነት ለመሸሽ ነው። ብቸኝነታችንን ሸሽተን ስንመጣ፤ እንደኛው ብቸኝነታቸው አባሮአቸው ከመጡ ሰዎች ጋር እንገናኛለን፤ ብቸኝነት ካስቀመጣቸው ሴቶች ጋር እንተዋወቃለን። ከወንዶቹ ጋር ጓደኝነት፤ ከሴቶቹ ጋር ፍቅር ይፈጠራል። ወይም ጥላቻ ይፈጠራል። እሱም እንደ ፍቅር ነው፤ ከብቸኝነታችን ያስተለፋል።

ከብቸኝነት ሸሽተን የመጣን ወንዶች ብቸኝነት ውስጥ ከሚገኙ የበረሃ ሴቶች ጋር ስንገናኝ ስንት ዓይነት ፍቅር ይረገዛል! እንደንዶ ይወለዳል፣ ሲወለድ ሙሉ ይሆናል፤ ወይም ጭንጋፍ ወይም እካል ጎዶሎ ይሆናል። እንደንዶ ያስወርዳል፤ ስንት ዓይነት ፍቅር!

ግድ የለሽ ፍቅር፤ ውብ ወጣት ፍቅር — የትርሲትና የብርሃኑ ፍቅር

ፍቺ የለሽ ፍቅር፤ ውትብትብ ፍቅር — የጠንፍየለሽና የጴጥርስ ዓይነት ፍቅር

የቆየ ፍቅር፤ የተፈተነ ፍቅር — የማሚትና የክንፈ ዓይነት ፍቅር። ስንትና ስንት ዓይነት ፍቅር!

እኛ ወንዶች ጺማችንን ተላጭተን፤ ሰፋችንን ቦርሸን፤ ከራሻታችንን አስረን፤ ጫማችንን ወልውለን፤ ቦርሳችንን እንደአቅማችን አጭቀን — ብቅ እንላለን።

ሴቶቹ ግብር ውሃ ወጥተው፤ ቀሚሳቸውን መርጠው፤ ፀጉራቸውን ተበጣጥረው፤ ፊታቸውን ተኳኩለው፤ ሽቷቸውን አርከፍከፈው፤ በካርታቸው ጠንቁለው «ቀይ ሽማግሌ ይፈራግሻል» ሲጠብቁን ቆይተዋል።

እንገናኛለን፤ እንዋደዳለን። ስንት ዓይነት መዋደድ! ለውጭ ሰው እንቆቅልሽ የሆነ ምስጢራዊ መዋደድ — የክንፈና የማሚት እሹሩና ዓይነት መዋደድ። ደምበኛ ኢትዮጵያዊ የሆነ መዋደድ ከነዱላው — የጥላሁንና የእስናቶች ዓይነት መዋደድ።

ውቤ በረሃ — የመዋደድ አገር፤ የፍቅር ከተማ!!

ደጃጅ ውቤ ሰፈር ብቻችንን የምንመጣ ሰዎች ጥቂቶች ነን። ለምሳሌ ጋሼ አልተገናኘንም፤ እኔ፤ ክንፈ። አብዛኛዎቹ ሰዎች ሁለት ሁለት፤ ሦስት ሦስት ወይም አራት አራት እየሆኑ ይመጣሉ። በማህበር የሚመጡም አሉ — ለምሳሌ የካሳ ወልደአማኑኤል ማኅበር፤ የነ አለማየሁ ማህበር።

ጴጥሮስና ብርሃኑ እንቶኒኒ ሁለቱም ሁልጊዜ አብረው ይዞሩ ነበር። ይህን አብሮ መዞር እንዴት እንደጀመሩት ግን ብርሃኑ አያስታውሰም። እሱ በተለይ የሚያስታውሰው እንደ አርብ ግታ ነው። ሰባት ስምንት ቤት አብረው ሲዞሩ ሰነብብተዋል። ውቤ በረሃ በሞላ ተራ በተራ አዳርሰው አይተው፤ ከሁሉ ቤት ይበልጥ የማሚት እሹሩና ቤት እንደሚያስደስታቸው ተገንዝበው፤ ገንዘብ ካልተረፋቸው በቀር ሌላ ቤት መሄድ ትተው፤ ማሚት እሹሩና ቤት ግን ቢያገበ በሳምንት ሦስት ጊዜ መሄድን ደምብ አርገው፤ እዚያው እንዳገድ

ሴት መርጠው ማብሰል ጀምረዋል። ይህ ሁሉ ግን እነሱ ሆን ብለው ያደረጉት ባይሆን፤ ነገሩ ራሱ በገዛ እጁ እንደተዘጋጀላቸው ዓይነት ነበር።

ያቺ አርብ ማታ መጀመሪያ ጴጥሮስ መጣና «ልደትህን እናከብር» አለው

«እንዴት አድርገን?» አለ ብርሃኑ

«እሱን ለኔ ተውልኝ»

«ለመሆኑ ልደቴ መሆኑን እንዴት አወቅክ?»

ጴጥሮስ ጥርሱን ባያሳይ ባቅ ብሎ፤ «ያንቅላቱን በሊባ ጣቱ እየመጋ፡ «አለቻ እዚህ!» አለው

«አለቻ!» አለ ብርሃኑ

«እንግዲህ ዛሬ የኔ እንግዳ ነህ አሉ። እኔ እንዳልኩት ነው ምናገረው። ይሁን?»

«ይሁን»

«ሀ፤ ገላችንን እንታጠብ»

ታጠቡ።

«ለ፤ እንዘንጥ»

እዚህ ባይ ብርሃኑ ትንሽ ቸገረው። ኮሌጁ የሰጠው እንደ ልብስ ብቻ አለው፤ እሱም ሦስት ዓመት ሙሉ አገልግሏል፤ አርጅቷል። ሁለቱም ሽሚዞቹ ቆሸሸዋል። ባለፈው የክረምት ዕረፍት ሰርቶ ያገኘውን ገንዘብ እንዳቀደው ልብስ ባይገዛበት ውቤ በረሀ ጨርሶታል። ከሶስት መቶ ብር ውስጥ አርባ ብር ብቻ ቀርታዋለች። እሷ ምን ልብስ ትገዛለች? ጴጥሮስ እንዴት ሀሳቡን እንዳወቀበት እንጂ

«ያንተን ዝነጣ ለኔ ተውልኝ» አለው

«ይሁን»

ዩኒቨርሲቲ ኮሌጅ ውስጥ አዲሱ የአራተኛ ዓመት ተማሪዎች ህንፃ ውስጥ ናቸው። የክፍላቸው ልጆች ሁሉ ለእራት ሄደዋል፤ ማንም የለም። የጴጥሮስ መኝታ ፎቅ ባይ ነው። ጴጥሮስ መብራቱን አበራ፤ የመስኮቱን ነጭ አቡጀዲ መጋረጃ ዘጋ። ቁም ሳጥኑን ከፈተ። የተለኮሰ ሲጃራ በእፋ እንደያዘ ከርዳዳ ዐጌሩን እያበጠረ «ምረጥልኝ። ምን ልልበስ?» አለው

ቁምሳጥኑ ውስጥ ዘጠኝ ቅያሪ ሱፍ ልብስ በመስቀያ ተንጠልጥሏል። በግራ በኩል ሦስት የቆዳ ጃኬቶች ተሰቅለዋል። ቁምሳጥኑ ስለጠበበና ልብሶቹም በጣም ስለተጠጋጉ የእንዳንዶቹ እጅጌያቸው ብቻ ይታያል።

እታች አበራ ሦስት ጥንድ ጫማ ተሰልፏል። የቁምሳጥኑ መዝጊያ ላይ ሠላሳ የሚሆን ክራሻት ለቋንጣ እንደተዘለዘለ ሥጋ በገመድ ተገጠ ልጥሷል።

«እያወቅከሁ!» አለ ብርሃኑ። ውሃ አረንጓዴዋን የቆዳ ጃኬት አወጣት። የቁልፍ መትከያ ቦታዋ፣ እጅጊዋና እንገዷ ውሃ አረንጓዴ ሹራብ። ሌላዋ ቆዳ። ስዊድ ቆዳ በጣም ውብ ናት። ቁልፍ በና ዓይነት፣ ከእንጨት የተሠሩ ነገሮች «አለፉ ጃኬት!»

«አለፉ taste!» አለ ጴጥሮስ «እሷን እንተ 'ምትወዳትን ያህል ስለማልወዳት ራስህ ልበላት. . . ባጭሩ፣ ብርሃኑ ጴጥሮስ ያዘጋጀለትን እዲስ ካፍቴራና ሙታንቲ፣ ከራሱ ሠላሳ ሽሚዝ ውስጥ የመረጠለትን ቡና ዓይነት ስፖርት ሽሚዝ፣ ከአስራ አራት ሱሪዎች ውስጥ የመረጠ ለትን ጥቁር ሱፍ ሱሪ፣ እና ያቺን ቆዳ ጃኬት ለበለ። ጴጥሮስ ወዲያ ወዲህ ተራመድ ብሎ አጠናው። በመጨረሻ ሲጋራውን እያየነ፣ ትንንሽ ዐይኖቹ እንደ ኮከብ እያበሩ

«Magnifique! አቤት ብታይ እንዴት እንዳማረብህ! ዛሬ ትርሊት ባትወድቅልህ ምን አለ በለኝ!» አለ፣ ልዩ የክት ፈገግታውን እያሳየ። ጥርሶቹ በጣም ጥቃትን ናቸው። ሲበት በጣም ቀይ ድዱ ከጥርሶቹ ይበልጥ ጎልቶ ስለሚታይ፣ አፋ በጎራዴ የተከፈተ ቀይ ቁስል ይመስላል። ስለዚህ ብዙ ጊዜ አይስቅም፣ ማለት አብዛኛውን ጊዜ ሲበት ከንፈሮቹ ገጥሞ ነው። ሽራፋውን ለመሸሸግ እንደሚፈልግ ልጅ። ኃይለኛ ሳቅ ይዞት አፋን ከፍቶ ከላቀም ቶሎ ጎንበስ ይላል። አፋን ሳይከፍት ሲበት ገን በጣም ያምርበታል። ምክንያቱም ትንንሽ ጥቁር ዐይኖቹ ያበራሱ የከንፈሮቹ መገናኛ ላይ ደስ የምትል ተንቀሳቃሽ ትንሽ ስርጉድ ብጢ ትፈጠራለች።

ጴጥሮስ ሐር መሳይ ነጭ ልብስ ለበለ። ነጭ ሽሚዝ፣ ነጭ ቢሬቢ ክራሻት፣ ነጭ ጫማ፣ ነጭ እግር ሹራብ

«ሁለታችንም ዘነጥን አይደለም?» አለ

«ዘነጥን ብቻ?»

«መጀመሪያ እራት እንብላ» እራታቸውን ለመብላት በለይቼንቶ ሲሄዱ፣ እንድ ደቃቃ በካራም ከጓላቸው ቁጭ ብሎ ማጉረምሪያ ጀመረ። እነሱ ስለትርሊትና ስለጠንፍየለሽ፣ ማሚት እሹሩ ሴት ስለየሚያበስሏቸው አሻሻሎች፣ በእንግሊዝኛ ያወራሉ። በካራሙ

«ሰማችሁ ወይ፣ የእገራችን ቋንቋ ምን ጎደለውና ነው በውጭ እገር ቋንቋ 'ምታወሩት?» አለ። ዘወር ብለው እዩት። ሰከሯል። ብዙ ብስጭት ያየ፣ በመከራ ብዛት የተጨማደደ ወጣት ብጢ ፊት። ረዥም አፍንጫ። ዝም አሉት። ወሬያቸውን በእንግሊዝኛ ቀጠሉ

«የጃንሆይን ቋንቋ ንቃቸሁ ነው?» አላቸው።

ጴጥሮስ «አ-ዎ» አለና ዝም አለ። ትንሽ ቆይተው ወሬአቸውን ቀጠሉ። ትንሽ ቆይቶ ሰካራሙ።

«አባቴን የገደለው ፋሺስት ነው» አለ። ብርሃኑን በጣቱ እየነካ «ቼሊ፣ ያንተ አባት ነው የኔን አባት በመርዝ ጢስ ጋዝ የገደለው። እንተ ደግሞ እዚህ አይ ነን ማይ ሀውስ እያልክ ትዘንግለህ»

ጴጥሮስ ድንገት ወደ ጓሳ ዞሮ ወንበሩ ላይ ተንበርክኮ ሰካራሙን በገራ እጁ እንቆ በቀኝ እጁ ደጋግሞ በጥፈ መታው። ሰይጅንቶ ነጂውን «አቁም ወንድም» አለው። ትዕዛዝ። አቆሙ። ራስ መኮንን ድልድይ አጠገብ ጴጥሮስ ሰካራሙን «ውጣ!» አለው። ሰካራሙ ከመደንገጡ የተነሳ ቁጭ እንዳለ ቀረ። «ውጣ ነውኮ 'ምልህ! ቅሊታም!» አካለበው። አይሙህም፣ ግን ድምፁ ያሰፈራል።

«የለምኮ ወንድም. . .» ሲል ጀመረ ሰካራሙ

«ውጣና ወንድህምን ፈልግ!» ጴጥሮስ ራሱ ወጣና፣ ተቀምጦበት የነበረውን ወንበር ወደፊት አስጎነበሰው ሰካራሙ መውጪያ እንዲያገኝ።

«በልኮ አታስጠብቀኝ»

«ገበያዬስ ጋሺ?» አለ ሰይጅንቶ ነጂው

ጴጥሮስ እንዴ ዐይኑን ጣል አደረገበት። በቃ። ሰካራሙ ወጣ። ጴጥሮስ በፍጥነት እጁን ጠመዘዘና አንበረከከው። ልክ ይሄን ጊዜ የመንገድ መብራት ተከታትሎ በራ

«ይቅርታ ለምን» አለው

«ምክንያቱስ እባክ - አይ!» በሃይል እጁን ጠምዝሞ አሳመመው።

«ይቅርታ ትጠይቃለህ ወይስ እጅህን ልስበርላህ?»

«አ-አ! ይቅርታ!» አለ በትንሽ ድምፅ

ጴጥሮስ ወደዛ ገፍትሮ ጣለውና ሰይጅንቶው ውስጥ ገባ። መኪናው ተነሳ።

ሰካራሙ «እዚህ የሀገራችን ቋንቋ . . .» የቀረውን ቃላት ንፋሱና የመኪናው ሽውታ ዋጠው። ይሄ ሁሉ ሲሆን ብርሃኑ ወንበሩ ላይ እንደተቀመጠ ዝም ብሎ ይመለከት ነበር። አሁንም ቢሆን፤ እድላ ሃያ ዓመት ከሆነው በኋላ፤ በክልሰነቱ ምክንያት የተፈጠረ ጥላቻ ባጋጠመው ቁጥር፤ መገረምና መሰቃየት ልቡ ውስጥ ስለሚታገሉ ምንም ሳይናገር ምንም ሳይሠራ ዝም እንዳለ ይቀራል። ታዲያ እንዳንዶቹ ይህ ዝምታ የፍርሃት ይመስላቸዋል። ስድባቸውን ሆነ አሸሙራቸውን ሌላ ቀን ይደግሙታል። ያን ጊዜ ግን ወየውላቸው። ምክንያቱም ብርሃኑ ልብ ውስጥ መገረም ጠፍቶ ንዴት ይወለዳል። ከልጅነቱ

ጀምሮ፤ እንደ ጊዜ ክልስ ብሎ ከሰደበው ጋር ተጣልቶ አያውቅም፡፡
ከልጅነቱ ጀምሮ፤ ሁለተኛ ቀን ክልስ ብሎ የሰደበውን ሳይደበደበው
አልፎ አያውቅም፡፡ ይህ ማለት ኮሌጅ እስኪገባ ድረስ ቢያንስ ቢያንስ
በሳምንት ሁለት ጊዜ ይደባደብ ነበር ማለት ነው፡፡ አሁን መደባደብ
እንጀራው ሆኗል፡፡ ከልማድ የተነሳ በጭራሽ አይፈራም፡፡ ከልማድ
የተነሳ ሊደበድቡት የሚችሉ ሰዎች በጣም ጥቂት መሆን አለባቸው፡፡
እነሱም እስከ አሁን አላጋጠሙትም፡፡ ግን ይህን የሚያውቁ አብረውት
ያደጉ የትምህርት ቤት ወይም የሰፈሩ ልጆች ብቻ ናቸው፡፡ ሌሎች
ሲያዩት ደካማ ብጤ ይመስላቸዋል፡፡

ሰይጅንቶው ትንሽ እንደሄደ ብርሃኑ

«I appreciate what you did. ግን አስፈላጊ አልነበረም» አለ

«That's what you think!»

«እንዴት?» (በእንግሊዝኛ ቀጠሉ)

«ሰውዬውን ከዚህ በፊት የት እንዳየኸው አታስታውስም?» አለ
ጴጥሮስ

«ኸረ የለም»

«ለዚህ ነዋ፡፡ ማሚት እሹሩሩ ቤት ሁለት ጊዜ አይተነዋል፡፡
ከሁለት ጓደኞቹ አንዱ ትርሲትን ይፈልጋታል፡፡ ሁለቱንም ቀን እነሱ
ሊያጠጡዋት ሊያስደንሱዋት ሲሉ አንተ ቀምተህቸዋል»

«እኔ በጭራሽ አላወቅኩም፡፡ ዐይኔ እሷን ብቻ ነበረ ማያየው
መስለኝ»

«እሱ ብቻ አይደለም፡፡ ለውቤ በረሃ አዲስ ስለሆንክ ነው፡፡ ቀስ
ብለህ ስትለምደው አሁን የማታየው ብዙ ነገር ይታይሃል፡፡ አሁን
ሰውየውን ለምን እንደመታሁት ገብቶሃል?»

«በጭራሽ»

«እንዲህ ነው፡፡ አየህ፤ ሀበሻና ውሻ እንደ ነው፡፡ ቀድመህ
ካላስደነገጥኸው ጉድ ያረግሃል፡፡ አሁን ዝም ብንለው ኖሮ፤ እሱና
ጓደኞቹ ማሚት እሹሩሩ ቤት ሲያገኙህ እኔ የሌለሁበት ቀን ጠ
ብቀው ነገር ይፈልጉህ ነበር፡፡ ከ'ንግዲህ ግን አይደፍሩህም፡፡ እንዲያውም
ለሚመጣው ጊዜ ስትገናኙ ይሄ ሰውዬ ለክሬ ነበር ይቅርታ አድርገልኝ
ይልሃል፡፡ ምን አለ በለኝ፡፡ የሚሻለውማ አንተ ራስህ እካልበህ
አስወጥተኸው ቢሆን ኖሮ ነበር፡፡ ግን ዝም ለማለት እንደቆረጥክ
አወቅኩ፡፡ ስለዚህ እኔው ገባሁበት፡፡ አጠፋሁ?»

ብርሃኑ ግማሽ በአድናቆት ግማሽ በቀልድ «አለቻ ዊንቅላት!»
አለ፡፡ ጴጥሮስ ከርዳዳ ፀጉሩን በሌባ ጣቱ እየመታ፤ ጥርስ - ደብዳቤ

ፈገገታውን እያሳየ «አለቻ!» አለ። የጴጥሮስ እንጎል በምን አይነት አስደናቂ ፍጥነት እንደሚሠራና መደረግ ያለበትን ነገር ከመቼው እንደሚቆርጥና ከመቀረጡም ከመቼው እንደሚያደርገው ለመጀመሪያ ጊዜ ብርሃኑ ተመለከተ። እውነትም ደሞ፤ ልክ ጴጥሮስ እንዳለው ከአንድ ከአስር ቀን በኋላ «ሰካራሙ» ሰውዬ ብርሃኑን ማሟት አሹሩሩ ቤት አገኘውና ይቅርታ ለመነው። «አልኮል መቼም በይጣን ነው፤ ይቅርታ አድርግልኝ፤ እከላለሁ» አለው። ከዛች ቀን በኋላ ብርሃኑ ጴጥሮስን በሌላ ዐይን ይመለከተው ጀመር።

ጴጥሮስ ለሰይጅንቶ ነጂው ብር ሰጠውና ሰውዬው የብሩን መልስ ሊሰጠው ሲል በቀልድ ድምፅ «ሰላሰቸገርንህ ካላ!» ብሎ መልሱን ተወለት። ሰውዬው «እሱንኳ ምንም አልነበረም። ብቻ እግዚር ይስጥልኝ፤ ደምበኛ 'ንሆናለን» አለና እጅ ነስቶ መኪናውን አስነስቶ ሄደ። አንድ ነገር ነበር፤ ብርሃኑ ያን ጊዜ ያሳስተዋለው፤ በኋላ በኋላ፤ ካንድ ዓመት በኋላ ሲያስብበት ጊዜ፤ መሳልሶ እያስታወሰ ሲመለከተው ጊዜ የታየው። ይኸውም፤ ጴጥሮስ እንዴት አድርጎ እንደሆነ እንጂ፤ ከሰካራሙ ጋር የተደረገው ጭቅጭቅ በብርሃኑ ክልሰነት ሰበብ መነሳቱን ብርሃኑ ያን ጊዜውኑ እንዲረሳው አደረገ።

ከምሽቱ አንድ ሰዓት ሲሆን «ቤልትራሚ» የሚባለው የጣልያን ምግብ ቤት ገቡ። ጴጥሮስ ረጃጅም የጣልያንኛ ስም ያላቸው ልዩ ልዩ ምግቦች አዘዘ። ከአንድ ጠርሙስ «ኪያንቲ» ወይን ጠጅ ጋር። አንዳንድ ብርጭቆ ወይን ከያዙ በኋላ ጴጥሮስ ከንፈሮቹ እንደተጋጠሙ ፈገገታውን እያሳየ «መልካም ልደት!» አለ። ሁለቱም ወይናቸውን ፋት አሉ።

ምግቡ ሲመጣ ጴጥሮስ «በሰው ልጅ ደምብ ዝግ ብለን እየጠጣን እየተጫወትን እንብላ» አለ። ስለ ሲኒማ፤ በተለይም ስለ Danny Kaye ስለ Fernandel ስለ Toto ስለ Charlie Chaplin እያወሩ፤ በሃይል እየሳቁ በሉ።

ከዛ ሲወጡ ሁለት ሰዓት ተኩል ሆኗል። ደስ ብሏቸዋል። ጥቅ ብሎአቸዋል። ወደ ደጃች ውቢ ሰፈር አመሩ። መጀመሪያ አስማሪች ቤት ገቡ፤ ተጫውቱ፤ ደነሱ፤ ወጡ። ቀጥሎ አሰገደች ቤት፤ ከዛ ታየች ቤት፤ ከዛ ፈትለወርቅ ቤት፤ ከዛ ጋዲሴ ቤት። በሄዱበት ቤት ሁሉ ውስጢ። ደግነቱ ጴጥሮስ «ሁለታችንም ከሰከርን አይሆንም» ብሎ የሁለቱንም መጠጥ ብርሃኑ ነበር የሚጠጣው።

በመጨረሻ አራት ሰዓት ተኩል ላይ ማሟት አሹሩሩ ቤት ሄዱ። ይህን ጊዜ ብርሃኑ ብው ብሎ ሰከሯል። ነገር ግን ያደረገው ነገር፤ የተናገረው ቃላት ላይቀር በነጋታው በደምብ ታወሰው።

እንደገቡ ወንበሩ ሁሉ ተይዞ ስለነበር፤ መጠጥ መቅጃው ባንኮኒ ዘንድ ቆመ። ሆኖ (የግራማፎኑ አለቃ) ከባንኮኒው ጳላ የለችም፤

ግራማፎኑ አምስት ያህል ሸክላ ተጭኖበት ብቻውን ይጫወታል። ሰው ጮህ ሲያወራ ሙዚቃው ለደናሾቹ እንዲሰማቸው ጣራውና ሁለቱ ግድግዳዎች የሚገናኙበት ማእዘን ላይ አንድ ድምፅ ማጉያ ተንጠልጥሏል። የሚያሳየውን ሙዚቃ ያንኑ ያህል ያሳረናል፤ ያበላሸዋል። (መጠጥ ቁጂዋ ገንዘቧ ተቀባይዋ) በላይነሽም ከባንኮኒው ጓላ የለችም።

ብርሃኑ ዙሪያውን በየግድግዳው ጥግ የተቀመጡትንና ወለሉ ላይ ታንጎ 'ሚደንሱትን' እንዲሁም አብረው እዛው ባንኮኒው ዘንድ የቆሙትን ሰዎች ተመለከተ። ሁሉም በጣም ደስ አሉት። ወደዳቸው። ሁሉንም በየተራ እየዞረ ቢሰማቸው ፈቃዱ ነበር። ሲያዩት ደዋ እነሱም የወደዳቸውን ያህል የወደዱት መሰለው።

«መሰከር እንዴት ደስ ይላል 'ባክህን?'» አለው ጴጥሮስን። ጴጥሮስ ልክ እንደገቡ አነጣጣሪ ዐይኖቹን ዙሪያውን ጣል አርጎ ያየውን አይቶ ኖሮ

«ውላችንን ታስታውስ የለ?» አለው «ሁለታችን አንድ ላይ እንሰከርም። እኔ ሰሰከር እታዘዝሃለሁ። አንተ ስትሰከር ደዋ እኔ እንዳልኩህ ታረጋለህ»

«እሱን አሁን ምን አመጣው?»

«ትርሲትን ሰዎች ይዘዋታል። አራት ናቸው። እኛ ሁለት ነን። በለዚህ ጠብ እያስፈልግም። ሆነ?»

«ሆነ። ግን እኔ ያለእንዳች ጠብ በፍቅር ብዛት ብቻ እንጥቃቸዋለሁ። ታያለህ»

«ሰሰከርክ ጭንቅላትህ ከኔ ጭንቅላት እኩል ሊወራ አይችልም። በለዚህ ለኔ ተውልኝ። እኔ ቀስ ብዬ እቀማቸዋለሁ። ሆነ?»

«ምን ትጠጣላችሁ?» አለች በናት መላይ ልዝብ ድምጿ። ከባንኮኒው ጓላ ቆማ በትልልቅ ዐይኖቿ በለሰለሱ የናት መላይ ዐይኖቿ ፍቅርና ትዕግስት በሚለግሱ ዐይኖቿ ታያቸዋለች። በተለይ ሥራዋ ጸሐኝ ማጫወት ነው። ግን መጠጥ መቅዳትም በላይነሽን ታግዛታለች።

«ሆህተ የኔ ቆንጆ!» አለና ብርሃኑ በባንኮኒው ተንጠራርቶ ግንባሯን ላማት። ከተንጠራራበት ሲመለስ ባንኮኒው ላይ ከነበሩት ብርጭቆዎች አንዱን በቀኝ እጁ ከልብሶ የባለቤትየውን ሱሪ አበላሸበት። ላቅ እያለ «ይቅርታ አላወቅኩም፤ ወንድም» አለው።

«ምንም አይደል» አለው ሰውየው ሱሪውን እያራገፈ። በእቶ መፋቂያ ይሄል። ጴጥሮስ የወደቀውን ብርጭቆ እንስቶ ባንኮኒው ላይ አስቀመጠው። ብርሃኑ ወደ ሰውየው እጁን ዘርግቶ

«ብርሃኑ እባላለሁ»

ሰውየው የብርሃኑን እጅ እየጨበጠና መፋቂያ የነከሱ ጥርሶቹን ደስ በማለል ፈገገታ እየገለጠ

«ጥላሁን» አለ

«ጥላሁን እንተ ነህ?» አለ ብርሃኑ

«አዎን»

«ጥላሁን ረብሻ ማለት እንተ ነህ?» ጥላሁን ሳቅ ብሎ ዝም አለ።

«በጭራሽ ረባሽ አትመስልም» አለ ብርሃኑ። ዐይኑን ማመን እንዳቃተው ያህል «ባልሰከር ኖሮ አልጠይቅህም ነበር፤ ግን ልጠይቅህ። እውነት የተዘጋ በር በቴስታ ትገነጣጥላለህ?»

ጥላሁን እየላቀ «ከሰከርኩ» አለ

«ስትናደድ ሰባት ስምንቱን በቦከስ ታነጥፋለህ አሉ። እውነት ነው?»

«እሱን ተወውና ምን ትጋበዛለህ?» አለ ጥላሁን። ብርሃኑ ወደ መጠጥ መደርደሪያው እያለሁ ሲል ሆህተን እያት። እንደ ሁልጊዜ በትዕግስት ቆማ በደግ አይኖቿ ታያቸዋለች። መጠጡን ረሳና ጥላሁንን እንዲህ አለው።

«እያት እስቲ። ደስ አትልህም? እንደሷ ያለ ደግ የሆነ ፊት አይተህ ታውቃለህ?» እንደገና ተንጠራርቶ ጉንጭን ሳማት «ሴት ሁሉ ለምን እንደዚህ ደግ አይሆንም? ውይ! ረስቼ። ጴጥሮስ. . . ጥላሁን፤ ተዋወቁ» ጥላሁንና ጴጥሮስ ሲጨባበጡ Adios Muchachos የምትል ብርሃኑ በጣም 'ሚወዳት ታንኅ መጫወት ጀመረች

«አዲዮስ መቻቸስ! ሂድኩ እንግዲህ ደህና ሁኑ። አዲዮስ. . .!» እያለ ከትርሲት ጋር ለመደነስ ሂደ። ካራት ሰዎች ጋር ተቀምጣለች። አንዱ አቅቷታል። አረንጓዴዋን ቀሚስ ነው የለበሰችው። ብርሃኑና ጴጥሮስ እዚህ ሲመጡ ይኸው ሁለት ወር አለፋቸው፤ ታዲያ በመጡ ቁጥር ይችኑ ቀሚስ ለብሳ ነው 'ሚያገኝዋት። ሌሎቹ ሴቶች ግን በቀን በቀን ቀሚስ ይለዋውጣሉ። ብርሃኑ ያቀፋትን ሰውዬ በወዳጅነት እያየው እጅ ነሳው። ሰውየው እጁን ከትርሲት ትከሻ ላይ አነሳና ብርሃኑን አሳያት። ብርሃኑ እጅ ነሳት። በፀሐይ ፈገግታዋ እንኳን መጣህ እያለች ተነሳች።

መደነስ እንደጀመሩ «ሠላም የኔ 'መቢት» አላት

«ሠላም የኔ ጌታ»

«ሽቶሽ በጣም ደስ ይላል። ያሰክራል!» በሃይል እስጠጋት። እቅፍ አረገችው። ዳንሱ ሲያልቅ ወደቦታዋ መለሳትና ሰዎቹን እጅ ነስቷቸው ወደ ጴጥሮስ ተመለሰ።

ጠንፍየለሽ ከጴጥሮስ ጋር ቆማ ታወራለች። ጴጥሮስ ጥርሱን ቆይቶ ፈገግታውን ይሰጣታል። ውስኪም በጁ ጨብጣለች። ብርሃኑ ጠንፍየለሽን ጨበጠና ነጋበስ ብሎ እጁን እየሳመ «Chère madame la comtesse!» አላት።

«አገይ! ምንድን ነው እሱ ደምወ?» አለችው በጉራማይሌ ጥርሷ እየሳቀች። እሱም ያለች የውቤ በረሃ ሴት ነች፤ ግን የባላገር አነጋገርን ሲያሰኛት ትጠቀምበታለች።

«የፈረንሳይ ሠላምታ ነዋ፤ ጠንፍየለሽ የነገሩ ጠንፍ የዐይኔ ጥንፍፍ!» አላት።

«እንተ ማታመጣው የለ መቸሰ!» አለችውና ከጴጥሮስ ጋር ለመደላደል ሄደች።

ጥላሁን «ታድያስ ምን ትጠግለህ?» አለው። ሁለቱም ውስኪ እዘኩ። ብርሃኑ ውስኪውን ፉት እያለ

«ትርሲትን ታውቃለህ?» አለው። ይህን ጥላሁንን በተለይ ወደታል። ስሜቱን ሊያካፍለው ፈለገ «ነብስ አይደለችም? መቸስ መትት ነው ያልኩላት። ቆየኝ እዚህ» አለውና ወደ ትርሲት ሄደ። እብረዋት የነበሩትን ሰዎች በወዳጅነት ድምጽ «እንግዲህ ይቺን ውብ ወጣት ለጥቂት ጊዜ ልነጥቃችሁ ነው ይቅርታ አድርጉልኝ» አለና፤ እጁን ይዞ ወደ ጥላሁን ወሰዳት።

«እቻትልህ። ፀሐይ አይደለችም?» አቀፋት

ትርሲት በጣም አፈረች። ጥላሁንም ራሱ እንደማፈር ብሎ «አውቃለሁ» አለው።

«ምን እንጋብዛት?» አለ ብርሃኑ። የሁለቱ ማፈር ምንም መስሎ አልታየውም። ትርሲት ጥላሁንን እፍረትና ፍርሃት በሞላው ዐይን እያየችው «እዛ መጠጥ ይዠለሁ ሽረ። እንግዶቼ ይቀያሙኛል» አለች

ብርሃኑ «እነሱን ለኔ ተይልኝ። በወዳጅነት እስፈቅዳቸዋለሁ። በወዳጅነት እምቢ ካሉም በቦክስ እነጥፋቸዋለሁ» አለና በደናሾቹ መሀል ወደ ሰዎቹ ሄደ። ላቅ እያለ እንዲህ አላቸው «አሁንም ይቅርታ ልለምናችሁ መጣሁ። ልጅቷን ላጭር ጊዜ ነበር የተዋሰኗት፤ ግን ጊዜ ሳይፈጅ አይቀርም። እንዳውም በዛው ሳላስቀራት አልቀርም። ትቀያሙኛላችሁ?»

«ሽረ የለም እንቀያምም» አለ እንደኛው እየሳቀ።

«እኔም አውቂያለሁ እንደማትቀያሙ። ጥሩ ልጆች ናችሁ። ግን እምቢ ብትሉ ኖሮ እንድ በእንድ በቦክስ እነጥፋችሁ ነበር» አለና ሁሉንም ተራ በተራ ጨበጣቸው። ይህን ሁሉ በበነጋታው ሲያስታውስ

እሱስ ራሱ እንዴት ደፍሮ እንዲህ እንደተናገራቸው፣ እነሱስ እንዴት እንዳልተጣሉትና እንዳልደበደቡት በጣም ገረመው። ለጊዜው ግን ላየው ሰው ሁሉ ይሰማው የነበረው የሰካር ፍቅር ልቡን ስለሞላው ምንም ቢሠራ ምንም ቢናገር ሰው ሊቀየመው እንደማይችል እርግጠኛ ነበረ። ደኖቹን እየገጨ «ትልቅ ይቅርታ!» እያለ ወደነጥሁን ተመልሶ ትርሲትን ትከሻዋን አቀፋት።

«አይሆንም፣ እንደማትመለሽ ነገራቸው ተሰማምተዋል። ጨዋ ልጆች አይደሉም?» አለ ወደ ጥሁን ዘመር ብሎ

ጥሁን «ቢሆኑ ነው... በል ብርሃኑ መሄዴ ነው ደህና 'ደር» እለና እጁን ዘረጋ።

ብርሃኑ እየጨበጠው «ትንሽ ሳትሟወት?» አለው

«ሌላ ጊዜ እንጫወታለን» አለ ጥሁን። አሁንም ያፈረ ይመስላል።

«እሷ፣ ግን ከትርሲት ጋር እንድ ጊዜ ካልደነሰከ አትሂድም»

ጥሁን በዕፍረት ራሱን እያከከ «ቸኩያለኝ» አለ

«በጭራሽ አትሂድም አልኩህ። ይኸው ጥሩ ቡጊ ጀመረ። ደንሱ ብሎ እጅ ለእጅ እያይዞ ወደ መደነሻው ገፋቸው። ሲደንሱ ዝም ብሎ እያቸው። ጥሩ ይደንሳሉ። የትርሲት ፀጉር ወዲህ ወዲያ ሲፈስ እያየ «እንደ ጥቁር ብርሃን» ብሎ አሰበ። ይሄ ቃላት በጣም አስደሰተው። «ጥቁር ብርሃን። Poetry ነው Shakespeare ነው» ብሎ አሰበ።

ደስታው ልቡን ሞልቶ አልፎ ፊቱ ላይ ይታይ ነበር። ዘመር ብሎ ሆህተን ጉንጭ ላይ ሳማት። «ምን ሁነሃል ዛሬ?» አለችው

«እያፈርኩ ነው ንጂ ባየሁሽ ቁጥር ልስምሽ እንደፈለግኩ ነው» አላት

ዳንሱ ሲያልቅ ጥሁን ትርሲትን መለሰለትና እየጨበጠው

«እግዚር ይስጥልኝ ደህና'ደር። ደህና'ደሪ ሆህተ» ብሎ ሆህተን ጨበጧት ሊሂድ ሲል ብርሃኑ ትርሲትን እንዳቀፈ «ይቺን ወርቅ ሳትሰናበት?» አለው

«አ!» ቶሎ ብሎ ጨበጣትና ሂደ። መውሟው በርጋ ሲደርስ ዘመር እለና እየሳቀ እጁን አወዛወዘ። ጥሁን እንደመጣ የበሩ መጋረጃ ሲርዝገብ እያየ ለራሱ ይሁን ለትርሲት እንጂ «እንዴት ጥሩ ልጅ ነው! ግን ለምን ያፍራል?» አለ።

ብርሃኑና ጥሁን በዚህ አኳኋን ተዋወቁ።

ገና ጥሁን ከወጣበት መጋረጃ ብርሃኑ ዐይኑን ሳይነቀል ትርሲትን ይዘዋት የነበሩት አራት ሰዎች በበሩ መውጣት ጀመሩ። እንደኛው

ብርሃኑን እየውና እየሳቀ እጁን እውዛወዘለት። ብርሃኑም እየሳቀ እጁን እውዛወዘ። ለራሱ «ዛሬ ሰው ሁሉ እንዴት ወደኛል!» አለ

ብርሃኑ ምንጊዜም ያላወቀው፤ አሁንም ቢሆን የማያውቀው ነበር። ከትርሲት ጋር ቁጭ ብለው የነበሩት አራት ሰዎች የጥላሁን ጓደኞች ነበሩ። ጥላሁን ከዚህ ቀደም ሁለት ሦስት ጊዜ ያህል ትርሲትን አብሯት እድሮ ደስ ሰላለችው ያን ሶለት ማታም አብሯት ለማደር ነበር የመጣው። ግን ብርሃኑን ገና ሲያየው «ጥሩ ልጅ ነው» ብሎ ስለወደደውና፤ ከዚያም በላይ ፍቅር እንደያዘው ተመልክቶ ሰላዘነለት፤ ትቶለት ሄደ።

ጴጥሮስና ጠንፍየላሽ፤ ብርሃኑና ትርሲት፤ አራቱ አብረው ተቀምጠው ሲያወሩ፤ ሲሰቁ ሙዚቃው ሲጫወት፤ ሰዎች ሲደነኩ፤ ብርሃኑ ሰብብ እየፈለገ ትርሲትን ጉንጧን፤ እንገቷን፤ ፀጉሯን ይሰማታል። ሰብብ ሲያጣ ደሞ ያለሰብብ ይሰማታል። ትርሲት ሽርሙጥና ከጀመረች ገና ስድስት ወሯ ስለሆነ እስከ አሁን ድረስ ማንም ሰው በደሩ ስጊት ስለማያውቅ በጣም አፍራለች። ግን በጣም ደስ ብሏታል። እፍሪትና ደስታ ጠይም ሳቂታ ፈቷን የበለጠ ውበት ስለሰጠው ብርሃኑ እየደገመ ይሰማታል። እንዴማ ከንፈሯ ላይ በኃይል ሳማት፤ ሰውን ረስታ መልሳ ሳመችው፤ ከንፈሯን ከፈተችለት፤ እጅ ውስጥ ሳማት፤ ጣመውና አልለት አላት። እሷም ቢቀጥል ፈቃዷ ነበር፤ ግን የት እንዳሉ አስታውሳ ገፋችው። ሲያያት ከመጠን በላይ አፍራለች። አላዘነችው። ጉንጧን እያሻሻ «ምን ያሳፍርሻል?» አላት

መሬት መሬቱን እያያች «እንጂ። አልለመድኩትም» አለችው። እጇን ያዘ። ዝም አለ። ከልቡ ውስጥ ብዙ ብዙ ፍቅር ወደግ ሲገርፍ ተሰማው።

እንደ ጠብደል ሰውዬ መጣና ትርሲትን ለዳንስ እጅ ነሳት። ብርሃኑ ሰውየውን የመውደድ ሳቅ እያሳየው «አዝናለሁ ወንድም፤ ይቺን ልጅ ዛሬ ከኔ በቀር ማንም አያስደንሳትም። የልደቴ ቀን ነው» አለው

ሰውየው ሳቅ እያለ «መልካም ልደት!» አለውና ተመልሶ ሲሄድ፤ ብርሃኑ «ወንድም!» አለው። መለሰ አለ። «ይቻል አስደንሳት» አለው።

ሰውየው ሳቀና «ግድ የለም Enjoy yourself!» አለው

«Thanks!» አለ ብርሃኑ። ራሱ አስነሳት። እንደ ሶስት ጊዜ ተቃቅፈው ደንሰው ተመለሱ። እስካሁን እሷም ሶስት ብርጭቆ ውስጪ ጠጥታለች። ገና ለመጠጥ እንግዳ ስለሆነች ሞቅ ሊላት ጀምሯል። ሳቅ ሳቅ ይላታል።

ጴጥሮስ ሰዓቱን እያየ በእንግሊዝኛ «አምስት ከፋብ ሆነ። በየገደቂቃ ውስጥ ከዚህ መውጣት አለብን» አለው። እሱም በበኩሉ ጠንፍየላሽን ሲያበስሳት ቆይቷል። ልክ እንዴ ዲስክ ሲያልቅ ብርሃኑ

ጮክ ብሎ «ሆህተ Guitar boogie እርጊልኝ የኔ ቁንጆ» አለ። ተነስቶ ጠንፍላሽን ለጥ ብሎ እጅ ነሳትና «Madame la comtesse!» አላት። ተነሳች። ወደ ወለሉ መሃል ወሰዳትና ለዳንስ ተዘጋጁ። መዚቃው መጫወት ሲጀምር «ጊታር ቡጊ» አይደለም። እንዲያውም ቡጊ አይደለም። ቫልስ ነው።

«ሆህተ! ጊታር ቡጊ አላልኩሽም ነበር? አ?»

«ቀድመው ይህን የጠየቁ አሉ» አለችው

ከቅድመ ይበልጥ ጮሆ «ይኑሩ! ጊታር ቡጊ እርጊልኝ አልኩሽ! ይህን ትዕዛዜን በቀጥታ ካልፈጸምሽ መጥቼ በቦክስ እነጥፍሻለሁ» አላት። አልፎ አልፎ ሰዎች ይስቁ ጀመር። ሌላ ጣቱን እንደ ሽጉጥ ሰዎቹ ላይ ተራ በተራ እያነጣጠረ፣ ግራ እግሩን እንድ በታ ተክሎ በቀኝ እግሩ እንድ ጊዜ ዞረ። ጮክ ብሎ «እዚህ ውስጥ ትዕዛዜን መቃወም የማፈቅድ እንዳለ እጁን ያውጣ። በቦክስ እነጥፈዋለሁ!» አላቸው። በቁጣ መናገሩ ነበር፤ ግን ሳቱ ፈቱ ላይ ይታያል። ምክንያቱም ሰዎቹን ሁሉ ውድድ እርጓቸዋል። የሰዎቹ ሳቅ እየበዛ ሃደ። እነሱም ወደውታል። አንዱ «ጊታር ቡጊ!» አለ። እዚህም እዛም «ጊታር ቡጊ!» አሉ። ቫልሱ ተቋረጠና «ጊታር ቡጊ!» መጫወት ጀመረ።

ብርሃኑና ጠንፍላሽ ካንድ እራት ሌሎች ጥንዶች ጋር መደንስ ጀመሩ። ጠንፍላሽ በውቤ በረሃ በዳንሷ የተመሰገነች እንደመሆኗ መጠን፣ ልክ እሱ እንደፈለጋት ትሽከረከርለት ጀመር። ሁለቱም ከልባቸው ደነሱ። ብርሃኑ መዚቃውን ሲሰማ ያለበትን ቦታ ረሳ፤ ቡጊው ደሙ ውስጥ ከውስኪው ጋር ሲዋሃድ ተሰማው። ልክ ከብደት እንደሌለው ዓይነት ይደንስ ጀመር።

ሰዎቹ ማጨብጨብ ጀመሩ «... እድያ! ... እንዲያ ነው! ... ጋዴማት! ... እይህ! ...» ሲሉ ተሰማው። ጊታሩ ሲጫወት፣ እግሩ ሲረገግ፣ እነሱ ሲያጨበጡ፣ ጠንፍላሽ ስትሽከረከር፣ ሁሉም ድንቅ የሆነ አንድነት ጠሩ። ሌሎቹ ሁሉ ዳንላቸውን ትተው በብርሃኑና በጠንፍላሽ ዙሪያ ከበው እንደሚያጨበጡ ድንገት ታየው። እሱ ራሱ መደንሱ ቀርቶ የመዚቃ እምላክ፣ የዳንስ ጌሌ ሲያሰደንበው ተሰማው። መዚቃው ሕሰቀ። ሰዎቹ በጋይል እያጨበጨቡ «ሲስ! ሲስ!» አሉ።

«ጊታር ቡጊ» እንደገና ጀመረ። እሁንም ብርሃኑ ሲደንስ ያለበትን ረሳ። ጊታሩና የሰዎቹ ጭብጨባ የዳንሱን ቆሌ ጠሩና አስያዙት። ደንስ፣ ደንስ፣ ተሽከረከረ፣ ጉልበቱን አብረከረከ፣ ትከሻውን አንቀጠ ቀጠ፣ ፈሰሰ፣ ባውራ ጣቱና በመሃል ጣቱ ደጋግሞ ከሰዎቹ ጭብጨባ እኩል እያንጣጣ ወደ ጓላው ታጠፈ። ይህን ሁሉ ሲሰራ ጠንፍላሽ

ልክ እንደፈለጋት ትሆንልታለች። እሷንም የጽንሰ ቆሌ ሳይዛት አልቀረም። አሁንም መዘቃው ሲያቆም ሰዎች «ቢሰ! ቢሰ!» እያሉ አጨበጨቡለት። ሦስተኛ ጊዜ ደነሰ። አራተኛ እንዲደግም «ቢሰ! ቢሰ!» አሉ። ግን እየሳቀ እጅ ነሳቸውና ጠንፍለሽን አቅፎ ወደ ቦታው ተመለሰ።

ኢፕሮስ በኃይል ጨበጠውና «Magnifique! ታይቶም አይታወቅ! እንደዚህ መሆንህን መቼ አወቅኩ?» አለው። ብርሃኑ ጠንፍለሽን በአድናቆት ዐይን እያየ ካስተመጣት በኋላ፤ እጅ እየነሳት «Merci infiniment madame la comtesse» አላት። እየሳቀች ባንፒኒ እጅ ነሳችው።

አንድ መነፅር ያረገ የገደል ትራፊ የሚያክል አሚሪካዊ መጣና በሰፊ መጻፋ ብርሃኑን እየጨበጠው «That was the most magnificent dance I ever saw. Would you let me buy you a drink by way of appreciation?» አለው።

«No, I won't let you buy me a drink because I am already drunk. But, to show you how much I appreciate your appreciation, I will introduce you to my friend.» ከኢፕሮስ ጋር እያጨበጠ «You are shaking hands with the most intelligent, the most generous of Ethiopians. His name is ኢፕሮስ, meaning Peter. But he dresses with such magnificence that you may call him Haroun, short for Haroun-Al-Rashid, Prince of the Faithful, Defender of Islam, Hero of wonderful adventures, he of the Arabian Nights, he of Bagdad. Excuse me, I didn't catch your name.»

አሚሪካዊው ኢፕሮስን እየጨበጠና ማስቲካ እያሻከ፤

«Hutchins, Jim Hutchins. Quite a friend you've got there!» አለ።

ብርሃኑ አንድ ሦስቱ ትርሲትን አቅፎ አርጎ ሩምባና ታሃ አስደነሳት። በጉሯን ሲያሻሽ፤ ጉንጭን እንገቷን ሲሰም፤ ኢፕሮስ መጣና «Sorry አምስት ተኩል ሆነ። ሰዓት አላፈ እንዳንያዝ አሁኑኑ መሄድ አለብን» አለው። በግድ ጎትቶ አስወጣው። ብርሃኑ ትርሲትን «ደህና እደራልኝ በሕልሜ አይሻለሁ» ብሎ ሳማት። ሆሀተን ሄዶ «ሆሀተ የኔ መልእክት ደህና እደራ፤ እስከ ነገ ትናፍቂኛለሽ» ብሎ ግንባሯን ሳማት። ሲወጣ መጋረጃውን በአንድ እጁ ከፍቶ ይዞ በኃይል ሮሞሆ «ሁላችሁም ደህና 'ደሩ! ስለያችሁ በእምባ ነው» አለ

«ደህና 'ደር. . . Good night!» አሉት ሰዎች። ከኢፕሮስ ጋር ወጡ። የውጪው ንፋስ ቀዝቀዝ ብሎ ደስ ማለቱ፤ ከማሚት እሹሩ ቤት ቀጥሎ ያለው ቤት በትልቅ ግምብ የተከበበ ነው። ሰው ከማሚት

እሹሩ ቤት ሲወጣ ሸንቱን እዚህ ግምብ ስር ይሸናል። ጴጥሮስ ብርሃኑ ሲሸኑ ጴጥሮስ

«ላይፋችንን አልቀጨንም?» አለ

«በጭራሽ እንደዚህ ተደስቼ አላውቅም»

«ግን ይቺን ምሽት ከትርሲት ጋር ብትጨርሳት ጥሩ አልነበረም?»

«አ፡! እሱማ መንግሥተ ሰማያት ነበር»

ጴጥሮስ «ሸረግ! ረስቼ ሳልከፍል ወጣሁ። እየሄድክ ቆየኝ» አለና ወደ ማሚት እሹሩ አጥር ግቢ ተመልሶ ገባ።

ቀዝቀዝ ለስለስ ያለች፣ በከዋክብትና በጨረቃ ያጌጠች፣ በጸጥታ የምትዋኝ የሀዳር ሌሊት። ቀይ ወይም አረንጓዴ መብራት ከበራበት ከየሌቶቹ ቤት የጎረና የመብረቃ ጩኸት ይጎርፋል። ግን ይህ ሁሉ ጩኸት የሌሊቱን ፀጥታ እንኳን ሊያፈርሰው ሊያንቃንቀው አልቻለም። ጨረቃ የምታፈሰው ብርሃን መሆኑ ቀርቶ የሚታይ ፀጥታ ይመስል ነበር። የጊዮርጊስ አፀድ ጥላ ቤተክርስቲያኑን በሙሉ ፀጥ ያለ ጨለማ አርጎታል። ያስፈራልም፣ ይጣራልም። መንገዱ ላይ ያለው የኮረንቲ መብራት ወደላይ እስከ ሸላ ድረስ፣ ወደታች እስከ እጤ ምኒሊክ እደባባይ ድረስ፣ ተሰቅሎ የተቀመጠ የሉል ሀብል ይመስላል። ይህ መብራት ባይኖር ጨረቃና ከዋክብቱ እንዴት ባማሩ፣ የመብረቃው ጩኸት ባይኖር የሌሊቱ ፀጥታ ምን ያህል በጣም ነበር! ግን እንዳለ ሆኖም ግሩም ነው።

«ሸግ! ቢያርዱህም አትሰማ አያ?» የጠንፍየለሽ ድምፅ። ዘወር ሲል ጠንፍየለሽ፣ ጴጥሮስ፣ ትርሲት፣ ዐይኑን ማመን አቃተው። ዝም ብሎ አያቸው። ሸዋ ሆቴል እስኪደርሱ አንድ ቃል አልተናገረም። አልጋውስጥ ገብቶ ትርሲትን ካቀፋት በኋላ እንኳ ቃል አልተናገረም።

ከሦስት ቀን በኋላ ብርሃኑ ተራውን ጴጥሮስን ጋበዘው። በረሃን ዘፋዋት። በመጨረሻ ትርሲትንና ጠንፍየለሽን ይዘው ሸዋ ሆቴል አደሩ። ብርሃኑ ያችን የቀረቸውን እርባ ብር ቡን አደረጋት።

ያን'ለት ሌሊት ትርሲትን ለመጨረሻ እያቀፈ በጨለማው ውስጥ «እንግዲህ እስከ ባሬ ዘጠኝ ወር እንጃ መገናኘታችንን» አላት

«ለምን?»

«ለጊዜው ገንዘብ የለኝም»

«ታዲያ ለጊዜው ገንዘብ አትክፈለኛ። ለራስህ መጠጥ ሽልንግ! ለሆቴል ሁለት ብር ተኩል በኖሪህ ጊዜ እየመጣህ ውሰደኝ»

በጨለማው እያቀፋት፣ ፀጉሯን እየደባበሰ እየላማት «እንቺ በጣም ደግ ልጅ ነሽ። እኔ ግን መናጠ ድሃ ነኝ፣ ሳንቲም የሚሰጠኝ ዘመድ

የለኝም። ትምህርት ቤት ተዘግቶ ትንሽ ሥራ አግኝቼ ነበር፤ በሱ
ያገኝኋት ገንዘብ ይኸው ዛሬ አለቀች። የዛሬ ዘጠኝ ወር ትምህርቴን
አጨርሰና ሥራ እይዛለሁ። እስከዚያ ድረስ ግን ዐጉሬን እንኳ ግን
እንደሚያበቁረጠኝ እንጂ። እስከ ዘጠኝ ወር ትረጂኛለሽ?»

«እስከ ዘጠኝ ዓመት አልረሳህም» አለችው። እቅፍ አርጋው ትንሽ
ከቆየች በኋላ «በቃ ከ'ንግዲህ እንገናኝም?» አለችው

«እናንተ ቤት ለመምጣት ገንዘብ ያስፈልጋል። እኔ ገንዘብ የለኝም።
ታዲያ እንዴት እንገናኛለን?»

«ቀን ቀን እየመጣህ አታየኝም?»

«እንዴት አድርጌ?»

«በቅርብ በር መግቢያ አለ'ኮ። ብትመጣ ማንም አያይህም» ዝም
ቢል ጊዜ

«ነገ ትመጣለህ ልጠብቅህ?»

«ነገ ትምህርት አለብኝ። ልመጣ 'ምችለው እሮብ ከሰዓት በኋላና
ቅዳሜ ብቻ ነው»

«አሁን ድስ?»

«አሁን ድም»

«እንግዳው እየመጣህ ታየኛለህ?»

«በደስታ . . . አሁን ይሄ ውስጥ ልብስ ይወልቃል ወይስ
እይወልቅም?»

«ውልቅ እንደቤት ኪራይ!» ብላ አውልቃ በራቁት ገላዋ አቀፈችው

«ገላሽ እንዴት ይለሰልሳል! የገላሽን ሙቀትና መለሰለስ ሳለብ
እንጂ ትምህርቴን ማጥናቴን። ቅዳሜ ቀን ስመጣ እንደዚህ ልብስሽን
አውልቀሽ ታቅፊኛለሽ?»

«አልጋ የተገኘ 'ንደሆን»

«ምን?»

«እኔ አልጋ የለኝም'ኮ። ቢኖረኝማ ባለኝህ ጊዜ እየመጣህ አብረን
እናድር ነበር»

ብርሃኑ በጣም ተገረመ። ውቤ በረሃ በቀይ መብራትና በጨከታዎች
መብረቅ ከሚደብቀው ጉድ ጋር ለመጀመሪያ ጊዜ መተዋወቅ ነበር።

በነጋታው ማታ ጴጥሮስ ብርሃኑ መኝታ ቤት መጥቶ ውቤ በረሃ
ደርሰን እንምጣ አለው። ብርሃኑ መሄድ አልፈለገም። ጴጥሮስ ቢጃራውን

እያየነ በግራ እጁ ከርዳዳ ፀጉሩን ወደ ጓሳ እያስተኙ

«ቂል አትሁን» አለው «ብቻዬንም» ቢሆን ገንዘቧን አጠፋታሁ፤ እንተም አብረኸኝ ብትመጣ አጠፋታሁ። ብቻዬን ከምሆን ሁለት ብንሆን አይሻልም?» በሚቀጥለው ዘጠኝ ወይም አስር ወር በጴጥሮስ ገንዘብ በረሃ ጨፈሩ። ቢያንስ በሳምንት ሦስት ጊዜ ይሄዳሉ። በሳምንት በባቴ የሚሄዱበትም ጊዜ ነበረ። ጴጥሮስ ብዙ ገንዘብ ሲኖረው ብርሃኑን «ዛሬንኳ ይለፍልን እስኪ፡፡ ከተማሪ ጋር መዳረት ቀርቶ፤ በጨዋ ደንብ ፊስቶራንት ሄደን ራት እንብላ ከወይን ጋር» ይለዋል። ጉዌዶ ቤት ወይም ቤልትራሚ ሄደው እያወሩ፤ እየሳቁ ወይም እየጠጡ ይበላሉ። ከዛ ወጥተው በረሃ እንድ እራት ቤት ይደንሱና በመጨረሻ ማሚት እሹሩ ቤት ገብተው ተጫውተው፤ ትርሲትንና ጠንፍቶለሽን ይዘው ሆቴል ያድራሉ። ጴጥሮስ ብዙ ገንዘብ ከሌለው እራት ኮሌጅ በልተው፤ በረሃ ሄደው እንድ ሁለት ቤት ጨፍረው ማሚት እሹሩ ቤት ይደርሳሉ። እንዳንዴ ግን ጴጥሮስ እንዲት ብር ብቻ ትኖረዋል። ወደ ሦስት በዓት ሳይ ቀስ ብለው እያወሩ እየሳቁ ማሚት እሹሩ ቤት በቀጥታ ይገቡና እንዳንድ አፈንጅ አዘው ከትርሲትና ከጠንፍቶለሽ ጋር መጫወት ይጀምራሉ።

ጠንፍቶለሽና ትርሲት በጣም ይዋደዳሉ። ብርሃኑ በጓሳ እንደተመለከተው ጠንፍቶለሽ ከሲቶቹ ጋር በፍጹም እትስማማም። ኃይለኛ በመሆኗ ይፈሯታል፤ ይጠሉዋታል። ብቸኝነት ይሰማታል። ስለዚህ ትርሲት ገና ማሚት እሹሩ ቤት እንደገባች ጠንፍቶለሽ ጉብ አለችባት. . . ከብቸኝነቷ ለመጠለል ፍቅርን ፍለጋ። ትርሲት በበኩሏ በእንግድነቷ ምክንያት የበረሃ ኑሮ ተደናግሯት ስለነበረ የጠንፍቶለሽን የጓደኝነት ገፀ በረከት በደስታ ተቀበለች። በጣም የሞቀ የጠበቀ መዋደድ ጓደኝነት ሆነ። የጴጥሮስና የብርሃኑ ጓደኝነት ይህን የጠንፍቶለሽንና የትርሲትን መዋደድ የበለጠ አጠናክረው። ከዛም በሳይ ጠንፍቶለሽ ብርሃኑን በትርሲት የተነሳ በጣም ወደደችው። ጴጥሮስና ትርሲት እርስ በርሳቸው ይህን ያህልም አይዋደዱም። ግን እሷም የብርሃኑ ጓደኛና የጠንፍቶለሽ ወዳጅ ስለሆነ ተቀበለችው፤ እሱም የብርሃኑ ስለሆነች ተቀበላት።

እንግዲህ ትርሲት አልጋ አይኑራት እንጂ ጠንፍቶለሽ ባለ አልጋ ነች። ደሞ ጠንፍቶለሽ ኃይለኛ እንደመሆኗ፤ ፍቅሯም ን ያህል ኃይለኛ ነው። ትርሲትን የምትወዳት በሙሉ ልቧ ስለሆነ፤ አልጋዋን ለትርሲት ማካፈል ፈቀደች። ስለዚህ ብዙ ጊዜ ብርሃኑ ደህና እድሩ ብሎ ሲሄድ ሲል ጠንፍቶለሽ «ለምን አታድርም?» ትለዋለች

«የት?» ቢላት

«የኔ አልጋ ምን ሆነ?»

«እጥሮስ የት ያድራል?»

«ትላንት አላደረምኝ?» ባሪ ተራህ ነው።

ብርሃኑ በጎደኛው በእጥሮስ ገንዘብ አየመጣ፤ ትርሲት በጎደኛው በጠንፍላሽ አልጋ አያላደረችው፤ ፍቅራቸው አየተመቸው አየዋቀረ። ብርሃኑ ያንን ጊዜ ሲያስታውስ፤ እሱ እንደልቡ ገንዘብ ሲገራጸው ትርሲትም የራስዋ መኝታና አልጋ ቢኖራት ኖሮ፤ ምናልባት ፍቅራቸው ይን ያህል አይሞትም አይለመልምም ነበር ብሎ ያስባል።

ብርሃኑና እጥሮስ ሲደረሱ ያመሹና ወደ አምስት ተኩል ላይ ማደር ተራው ያልሆነው ትርሲትንና ጠንፍላሽን ደህና፣ ደሩ ብሎ ይሄዳል። አዳሪው ሂያዲን ራስ መኮንን ድልድይ ድረስ ይሸገዋል። «ምናልባት ለከፍል ያልደረሰኩ እንደሆነ በደምብ note ውስጥ ታስረዳኝለሁ» ይለዋል።

እጥሮስና ብርሃኑ ከሚሰባቸው ጋር በተራ ማደር ብቻ ሳይሆን በተራ ይጣሉ ነበር። የውቤ በረሃ ፍቅር መጣላት መደባደብ ካልተጨመረበት እንደ ፍቅር ስለማይቆጠር፤ ሴቶቹ ብርሃኑና እጥሮስን አንዳንዴ ሆን ብለው ነገር ፈልገው የሚጣሉዋቸው ይመስል ነበር። ወንዶቹም በበኩላቸው ሴት ከታገሱዋት ጭንቅላት ላይ እንደምትወጣ ስለሚያውቁ መጣላት ባያስኛቸውም አኩርፈው ይሄዱ ነበር። እጥሮስ ጠንፍላሽ የተጣሉ ጊዜ ብርሃኑና ትርሲት ያስታርቁዋቸዋል። ትርሲትና ብርሃኑ የተጣሉ ጊዜ ደግሞ እነዛ ተራቸውን ያስታርቁዋቸዋል።

አንድ ማታ ትርሲትና ብርሃኑ ተጣሉ። እጥሮስ ትርሲትን ሲመክራት «ለምን ትጣላላችሁ? ጥሩ አይደለም። እሱ ሲወድሽ ለምን እንዲህ ታበላጭዋልሽ?» በማለት ለዳንስ አስነሳት።

ጠንፍላሽ ደሞ በበኩሏ ብርሃኑን ለመምከር መኝታ ቢቷ ወስደችው። አልጋ ላይ ቁጭ ብለው የደንቡን ከተነጋገሩ በኋላ «ግለት በብዙ ቃላትና አረፍተ ነገራት «ለምን እንዲህ ትሆናለህ? ብላው «በል አሁን ልጅ አትሁን። እዚህ ቆየኝ አመጣታለው» ብላው አሰም» በብዙ ቃላትና አረፍተ ነገራት «እኔ ምን አደረኩ? አሏኩ ነኝ ምታስቸግረኝ» አላት። ትርሲትን ከእጥሮስ ጋር ተጋግዳ ልታመጣት ልትሄድ ስትል፤ ሀሳቧን ለወጠችና እጅን በቀጭን እጇ እያሸቸች ጉራማይሌ ጥርሷን በሀዘን ፈገግታ አያላየች

«ተው ብርሃኔ እንዲህ አትሁን!» አለችው

«ምን አረግኩ?» ሲላት

ባመረረ ድምፅ «ትርሲትን አትጉዳብኝ!» አለችው። ስታመራ ፈቷ በጣም አስተያሚ መሆኑን ባሪ አየ። ግን ትርሲትን ምን ያህል እንደምትወደትና እንደሙከታቸዋቸዋት ከድምጿ ሰላወቀ አስቀያሚነቷ

ወደደላት።

«ምን ብዬ ነው 'ምንዳት?» አላት

«እያወቅከው!» አለችው «ታላቅ ወንድሜን ስለምታስታውሽኝ በጣም እወድገለሁ። ደሞ ትርሲት ከልሷ እንደምትወድህ እውቃለሁ። አለባ ግን ማንም ወንድ እንደሆነ ቢያረጋት እገለጻለሁ አለቀውም። ትርሲትን 'ሚነካብኝ' አልወድም! እሷን መጉዳት የፈለገ አስቀድሞ እኔን ገሎ መቅበር አለበት።»

ብርሃኑ የያዘውን እጁን አጥብቆ እየጨበጠና ዐይኑ ዐይኗን እያየ ከምሩ «ትርሲት ብቻዋን ናት እያልኩ እሰጋላት ነበር። አለ -አንቺ ከልብሽ እንደምትወጃያት ገና አሁን ነው የታየኝ። አንቺ ካለሽላት ማንም አትሆንም፤ መስጋትም የለብኝ። በጣም ጥሩ ነው። ማንም ወንድ ሊያጠቃት የፈለገ እንደሆነ እንድትነግረኝ። እረግጠዋለሁ።»

ፊቷ መላቅ፤ ቆንጆ መሆን ጀመረ።

«ጥሩ ልጅ ነህ። እወድገለሁ። አለችና እጁን ሳመችው። በጣም ደንገጠ። ራሱን ደፍቶ የተቆላለፉ ጣቶቻቸውን ሲያይ፤ ግንባሩን ሳመችው። ራሱን እንደደፋ ተረ። ተነስታ በሩን ከሩታ ስትሄድ ሁሉ ቀና አላለም።»

ትርሲት ስትመጣ ራሱን እንደደፋ አገኘችው። ቶሎ በሩን ዘግታ አጠገቡ መጥታ አቅፍ አድርጋው

«ውይ የኔ ቆንጆ! ራሱን አትድፋ ደስ አይለኝም። አገዘህ ሳይህ ላለቅስ እፈልጋለሁ» አለችው።

የማ ዐጉሯን እየዳበሰ «አዝኚ ስታይኝ መጥተሽ አቀፈኝ። ወዘተ ይለቀኛል» አላት። ጥላቸው ይህን ያህል የመረረ ነበር።

የጴጥሮስና የጠንፍቶለሽ ጥል ግን እንዳንደ። የምር ጥል ሳይሆን አልቀረም። ምክንያቱም በተጣሉ በነጋታው ብርሃኑ ጴጥሮስን «ታዲያስ፤ ሌሊቱ እንዴት ነበር?» ሲለው

ሲጃራውን እያበሃኑ ከርዳዳ ፀጉሩን በግራ እጁ ወደ ጓላ እያስተኛ «አይጣል ነበር 'ባዘህ። ተኳርፈን ጀርባ ለጀርባ ተጋድመን፤ ዐይናችንን እንዴም ሳንዘጋ አደርን። ጣጣ ነው ባዘህን። እየጨቀጨቀችኝ አላስተኛ ስትለኝ ጊዜ እንድ ሁለቴ በጥፈ ማለት ግድ ሆነብኝ። ከሳምንት በፊት እንጂ መታረቃችንን» ይለው ነበር።

ጴጥሮስና ጠንፍቶለሽ እንዲህ እየሆኑም፤ የአልጋው ጉዳይ የተጀመረው በነሱ ነበር። ለካ ይሄ ብርሃኑና ጴጥሮስ ተራ በተራ ከሚሰቱቻቸው ጋር የሚያድሩበት አልጋ የጠንፍቶለሽ የፊሷ ሳይሆን የኪራይ ፕሯል።

እንደ ሌሊት ትርሲት ብርሃኑን

«ጋሼ ጴጥሮስ ሥራ ሲይዝ ለትዩ ጠንፈ የባልና ሚስት አልጋ ሊገዛት ነው። እንተስ ሥራ ስትይዝ ትገዛልኛለህ?» አለችው። ጠንፍየለሽን እትዩ ብላ ነው 'ምትጠራት፤ እንደታላቅ እህት

«እስቲ እናስብበታለን» አላት

«ምን ማሰብ ያስፈልገዋል?»

«አየሽ፤ ጴጥሮስ ለጠንፍየለሽ የባልና ሚስት አልጋ ሊገዛት ይችላል። ምክንያቱም ሌላ የሚያስፈልጋት ነገር የለም። እንቺ ግን እንደ ሁለት ቀማሽ፤ እንደ ሁለት ጫማ፤ ውስጥ ልብስ፤ ሙታንታ፤ ጡት መያዣ፤ ምናምን ያስፈልገላል። ይኼ ደሞ ብዙ ገንዘብ ይጠይቃል። ስለዚህ መጀመሪያ እንደ ትንሽ አልጋ ገዝተን፤ የባልና ሚስት አልጋው ቢቆይልን አይሻልም? ምን ይመስልሻል!»

በለስላሳ ገላዋ እትዩ አርጋ «ብርሃንዬ፤ ልክ እንደ እህትህ ነው 'ምታስብልኝ?»

«እህቴ መሆን ትፈልጊያለሽ?» አላት።

«ውይ! በጣም እፈልጋለሁ. . . ግን እህትህ ብሆን እንደዚህ አታትፈኝማ»

«ለምን አላቅፍሽም?»

«እንዲህ ራቁታችንን ሆነን?»

«ምን አለበት?»

«እህትህ ሆኒ?»

«ታዲያስ?»

«ሂድ! ባለጌ»

ብርሃኑ በጓደኛው በጴጥሮስ ገንዘብ እየመጣና ትርሲት በጓደኛዋ በጠንፍየለሽ አልጋ እያሳደረችው ፍቅራቸው እየተመቸው እያደገ እየሞቀ እያማረ ሄደ. . .

. . . ብርሃኑና ጴጥሮስ ሥራ ሲይዙ ጊዜ ብዙ ነገር ተለወጠ።

ጴጥሮስ ትምህርት ሚኒስቴር ሥራ ሲይዝ፤ ብርሃኑ ውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር ገባ። ጴጥሮስ ከቤቶቹ ጋር መኖር ሲጀምር፤ ብርሃኑ ቤቶች ስለሌሉት ከኔ ጋር ቤት ተከራይቶ መኖር ጀመረ። ስለዚህ የጴጥሮስና የብርሃኑ እንደ ድሮው አብሮ መዋልና አብሮ ማምሸት ቀስ እያለ ቀረ። ኑሮ ያለያያቸው ጀመር።

ቢሆንም ቢያንስ በሳምንት ሁለት ጊዜ ማታ ቢልትራሚ ወይም ጉዊዶ ቤት አብረው እየተጫወቱ እየቀለዱ እራት በልተው፤ ማሚት ቤት ይሄዱና ሚስቶቻቸውን ይዘው ልክ እንደድሮቸው ለእራት ሲቀልዱ ሲሰቁ ሲደንሱ ያመሻሉ። ግን ሁለቱም አዛው ከሚስቶቻቸው ጋር አድረው፤ ጧት ቀድሞ የተነሳ ሥራ ለመሄድ ሌላውን ይቀሰቅሰዋል 'ንጂ' እንደ ድሮው እንዲ ከሚስቱ ጋር ለማደር ሌላውን አይሸናውም። ምክንያቱም ብርሃኑ ልክ ስራ እንደያዘ ከጥላሁን ገንዘብ ተበድሮ ለትርሲት አልጋ ገዛላት። ጴጥሮስ ግን ለሚስቱ ቃል የገባላትን አልጋ ደሞዝ እስኪቀበል ድረስ ሊገዛላት አለመቻሉን አስረድቷት «ግድ የለም ሽረ፤ እነሱን የምንተኛበት መቻ አጣጥ?» ብላው ፍቅራቸውን ቀጠሉ።

የደሞዝ ቀን መጣ። ብርሃኑ ለትርሲት እንደ ቡና ዓይነት ቀሚስና ባለታኮ ጥቁር ጫማ ገዛላት። ያን ዕለት ማታ ስትደንስ የብዙ ሰው ዐይን ተከፈተ፤ ቆንጆ መሆንዋን ሲቶቹ ሳይቀሩ ይገነዘቡ ጀመር። ብርሃኑም ራሱ እንደዚህ ውብ መሆንዋን አያውቅም ነበር። እጅግ ብዙ ኩራትና ደስታ ተሰማው። ግን ደስታው ሙሉ እንዳይሆን ትንሽ ቅር ያለው ነገር ነበረ።

ጴጥሮስ ደሞዙን ለመቀበል ባለመቻሉ ለጠንፍየለሽ አልጋ መግዛቸውን አልሰጣትም። መሥሪያ ቤቱ ስምህ የደሞዝ መዝገብ ውስጥ አልገባም፤ እስኪገባ ድረስ ደሞዝህን በብድር ስም ከ«ሳጥን» መውሰድ አለብህ ብለውት፤ ከ«ሳጥን» በብድር ስም ለመውሰድ ደሞ ሁለት ወይም ሦስት ሳምንት እንደሚፈጅ ገልጸውለት፤ ይህን ውትብትብ ነገር ለጠንፍየለሽ ነገሯት፤ እሷ «ምንም አይደለም፤ ጊዜው ይርዘም 'ንጂ' የወራህበትን መቼም አይከለክሉህም» ብላ አጽናናችው።

ጴጥሮስ «እውነትሽንኮ ነው» ብሏት እንደ ድሮው ለእራት ሲጫወቱ እምሽተው በበድስት ሰዓት ወደየአልጋቸው ተከተቱ።

ሁለተኛው የደሞዝ ቀን መጣ። ብርሃኑ ለትርሲት እንደ የሀበሻ ልብስ አሰፋላት። ነጭ ባለታኮ ጫማ ገዛላት። ከነጭ ጉትቻ ጋር ነጭ በነጭ ለብላ፤ ጥቁር ብርሃን የሆነ ፀጉሯ ጠይም ሳቂታ ፈጽን ከቦ፤ ረዥም አንገቷን በነቃነቀች ቁጥር እትከሻዋ ዘንድ ሻው ሻው ሲጫወት - አቤት ማማሯ፤ ደሞ ባለ ረዥም ተረከዝ ጫማ አርጋ ስትራመድ ዳሴዋ እንዴት ነው 'ሚወዛወዘው' አቤት ብርሃኑ ልብ ውስጥ የሚንፈላሰበው ኩራትና ደስታ፤ ግን አሁንም ያው ከቅሬታ ጋር ነው።

ጴጥሮስ ካንድ ስምንት ቀን በፊት ጠንፍየለሽን «አሁንስ ሰሜ የደሞዝ መዝገብ ውስጥ ገብቷል። ለሚመጣው ልደታ የሁለት ወር ደሞዜን እንድ ሳይ እቀበላለሁ» ብሏት ነበር። የደሞዝ ቀን ካለፈ ይኸው እራት ቀን ሆነው። ጴጥሮስም ከጠፋ እራት ቀን ሆነው።

ሦስት ሳምንት ሙሉ ጴጥሮስ ማማት ቤት ብት አላለም።

ብርሃኑ ጠንፍቶለሽ እሱንና ትርሲትን እያየች እንደምትሰቃይ በግልጽ ሰላየች በተቻለው መጠን እንዳታያቸው ለማድረግ ይሞክር ነበር። ማታ ሲመጣ «እንዴ! ነሽ ጠንፈ?» ብሎ ጨብጧት፤ ቶሎ ብሎ ወደ ውስጠኛው ከፍል ይገባል። ትርሲት መጥታ አብራው ትቀመጣለች። እሷም ጠንፍቶለሽ እንዳታያቸው ትፈልጋለች። እንደ ሶፋ ውስጥ ተቃቅፈው ቁጭ ብለው ሲያወሩ፤ ሲተያዩ ይቆዩና፤ ጋሺ አልተገናኘንም እንደ ተራራ ሶፋ ውስጥ ተከምረው ሲቶቹ በተራ እየመጡ ጭናቸው ላይ እንደ ጉም ሲቀመጡባቸው እያዩ ይቆዩና፤ ሲያወሩ ሲተያዩ ሲሰቁ ይቆዩና፤ ደስ የሚል ሙዚቃ ሲዘፍን ተያይዘው እዛኛው ከፍል ሄደው ይደንሳሉ።

ዳንሳቸው መሀል ላይ ጠንፍቶለሽ ከተቀመጠችበት ወይም ከምትደንሰበት ቦታ ሆና ልትከብዳቸው ልትቀሩቸው ትጀምራለች። ዳንሱ ሲያልቅ እንደ ዕፍረት ዐይነት እየተሰማቸው ወደ ውስጠኛው ከፍል ተመልሰው ይሸሻሉ።

ትንሽ ቆይቶ ብርሃኑ በትርሲት ትዕዛዝ ሄዶ ጠንፍቶለሽን እንደ ሁለት ጊዜ ያስደንሳታል። ሁለቱም እየደነሱ የሚያስቡት ስለ ጴጥሮስ ብቻ ነው፤ ግን ሁለቱም ስሙን በጭራሽ እያነሱም፤ ልክ እንደረሱት ለማስመሰል። እንደ የሚያስቅ ነገር ይናገሩና «ሀ-ሀ!» ብለው ባዶ ሳት ይስቃሉ። ዳንሱ ሲያልቅለት ብርሃኑ ቶሎ ብሎ ወደ ውስጠኛው ከፍል ይመለስና የትርሲትን ፈገግታ የሙጥኝ ይላል።

ደግነቱ የትርሲት መኝታ ቤት ከጠንፍቶለሽ ጋር አይደለም፤ ከሙሉ ጋር ነው። አለዚያ ሌሊቱን እንደልባቸው ሊተቃቀፉ፤ ሊተሸቡ፤ ሊዋደዱ፤ ሊንሸካሸኩ አይችሉም ነበር። ያኔ ምን ይውጣቸው ነበር?

ሌሎቹ አሻሻሎች ጠንፍቶለሽን ስለሚጠሏትና በፊት በሷና በጴጥሮስ ፍቅር ይቀኑ ስለነበረ እሁን ጴጥሮስ ሲከዳት ጊዜ እጅግ ተደሰቱ። ግን በጣም ስለሚፈሩዋት በግልጽ ሊቀልዱባት ወይም በእሽሙር ሊሰድቡዋት አይደላቸውም። ስለዚህ እሷ እንድትሰማ አርገው ብርሃኑን «አይ ብርሃኑ! እንዴት ጥሩ ልጅ ነህ! ትርሲትን ሙሽራ አስመሰልካት፤ አይደል?» ይሉታል። ወይም አጠገቧ ሁለት ሶስት ይሆኑና ትርሲትንና ብርሃኑን እያዩ «ውይ እንዴት ያምራሉ! ፍቅር ከተባለ አይቀር እንዲህ ነው 'ንጂ!» ይባባላሉ

ጠንፍቶለሽ ስምታ እንዳልሰማች ውስጡን እየጨሰች ስቃይን ትቀበላለች። ፈገግታ የከዳው ፈቷ - በብስጭት የተቆለፋ፤ ቀይ ቀለም የተቀቡ ወፍራም ከናፍሯት ኩል የበዛባቸው ከፋ መሳይ ዐይናቿ በጠቅላላ መልክ ላይን አስቀያሚ እየሆነ ሄደ። ደስ ሲላት የምታምር፤ ሲከፋት

የምታስቀይም ሲትዮ ናት። ወንዶቼን እንድ ዑለት ብርቱቆ ውስኪ እስገዝታ ትጠጣና፤ በግድ እህ፤ ብላ ያማጠችው የሚመስል የውሸት ላት ሙሃ ትስቃለች። በጴጥሮስ ምክንያት ትታቸው የነበሩት የድሮ ወዳጆቿ እንዳንዴ እየመጡ ለአዳር ይወስዷት ጀመር።

ከሶስት ሳምንት በኋላ ቅዳሜ ማታ ወደ ሦስት ሰዓት ላይ ጴጥሮስ እዲስ ሽንጉርጉር ሱፍ፤ ሽንጉርጉር ሸሚዝ፤ ሽንጉርጉር ክራሻት ለብሶ ሽክ ብሎ ከተፍ አለ። ጠንፍቶለሽ እንዳየችው ካንዱ ሰውዬ ጋር እየደነሰች «እይ እንተ!» አያለች ጨካኝታም የምጥ ላቋን ትንክተክተው ጀመር። ጴጥሮስ ባንኮኒው ዘንድ ቆሞ ሲጃራውን እያየን በትንንሽ ፀይፍቹ ያያታል። ዳንሱ ሲያልቅ ያስደነሳት ሰውዬ ጭን ላይ ቁጭ አለችና፤ እንድ እጇን እንገቱ ላይ ጣል አርጋ በሌላው እጇ የውስኪ ብርቱቆዋን እንስታ ጠጣች። ሰውዬው እንድ ነዝር ሲላት «ሀ! ሀ! ሀ!» ብላ እየሳቀች በጉሩን በእጇ ሞንጫጨረች።

የጴጥሮስ ፊት በቁጣ ጠቆረ። ሲጃራውን በኃይል ወለሉ ላይ ወረወረና የመጠጡን እንኳ ሳይከፍል በፍጥነት እየተራመደ እንድ ዑለት ሰው ጉድቶ የበሩን መጋረጃ በጥፊ መትቶ ወጣ። ቅናት።

«ውሸቱንኮ ነው ይሄ አጭበርባሪ! ሂድና አፍንጫውን ያዘህ እምነው!» አለች ትርሲት። ከብርሃኑና ከጥላውን ጋር ባንኮኒው ዘንድ ቆማ ስትመለከት ነበር። ብርሃኑ ጴጥሮስን ተከትሎ ወጣ። ወደ አጤ ምኒልክ ሐውልት በኩል በፍጥነት ሲራመድ አየው። ሀሳቡ «ምን ትጨግለቃለህ?» ብሎ ሊገስጸው ነበር። ግን እንደደረሰበት በተልድ

«የመጠጥህን ሳትከፍል ነው ንዱ ምትወጣው?» አለው

«እ፤ረሰቼ» ጴጥሮስ እርምጃውን ሳይቀንስ «ስትመለስ እንድትከፍልልኝ አደራ» አለ

«እንተ እትመለስም?»

«አልመለስም» ዝምታ

ብርሃኑ ለጠንፍቶለሽ እንድ ነዝር ሊናዝርላት ፈለገ፤ ግን ምንም ለማለት አልቻለም። ጴጥሮስ አልመለስም ሲለው «በማያገዝህ ጉዳይ እትግባ» እንዳለው ያህል ነበር። እንድ ቃል ሳይናገሩ በፍጥነት እርምጃ ሀውልቱን አልፈው ፒያሳ መሀል ደረሱ። በመጨረሻ ዝምታው እጅግ ስለከበደው ብርሃኑ

«እኔ ምልህ፤ ወዴት ነው ንደዚህ ምንገርጠው?» አለ

ቆሙ። ጴጥሮስ ያለቀ ሲጋራውን መሬት ጥሎ በሹል ጥቁር ጫማው እየደፈጠጠ

«ይቅርታ እርግልኝ። ሳስብ ነበር። ርዕሃል?» አለው

«አዎን»

«አኔም»

ጉዌይ ቤት ሄደው፣ ልክ እንደ ድሮዋቸው እየተለዱ እየሳቁ ወይን እየጠጡ ራታቸውን ባሉ። ብርሃኑ ግራ ገባው። ስለጴጥሮስ የሚሰማው ስሜት የሚያመነታ፣ ያልለየለት ሆነ። በምስኪን ሽርጫ ነብስ ስለተጫወተ እየናቀው «ይሄ አብሬው የምስቀው ሰው፤ ከገሊና የሌለው ብላሽ አጭበርባሪ ነው» ብሎ በሀሳቡ እየተፋባት፤ ልክ እንደ ድሮው ከልቡ አብሮት ይስቃል። ይህ እንዳይበቃ ደግሞ፣ ከእራት በኋላ ጴጥሮስ «ምን የመሰለች ሴት አግኝቻለሁ። እንሂድ ሳይህ ሲለው «ወይ አንተ! ልክ ለዚህ ነው የጠፋኸው!» ብሎት እየሳቀ እየተለደ ወደ ቤትየዋ ቤት ሔዱ። ከቤትየዋ ቤት ሲወጡ ብርሃኑ ቤትየዋን አመሰግናለት «ልብስ ብቻ ሳይሆን ሴትም መምራጥ ታውቃለህ» አለው። ግን ቤትየዋ ይህን ያህልም አታምርም ነበር።

ብርሃኑ «አሁን ከኔ ጋር ማሚት ቤት ትመጣለህ ወይስ አትመጣም?» አለው። በጭራሽ ይህንን ሊል አላሰበም ነበር።

«እንሂድ» አለው

ማሚት ቤት ሲደርሱ ጠንፍየለሽ ከውስጥ ዘግታ ለልክፍትም አለች። ብርሃኑና ትርሲት እንደ ልማዳቸው ሊያስታርቁ ከውጭ ቢለምኑዋት፣ መልስም አልሰጠቻቸው።

በመጨረሻ ጴጥሮስ ራሱ «ስሜ ጠንፍየለሽ፣ እንደ የምነገርሽ ነገር አለኝ። በኋላ እሂድልሻለሁ» አላት

ከፈተችለት፣ ገባ። አደረ። በሚቀጥለው ሳምንት ውስጥ እንደ አራት ሌሊት አብረው አደሩ።

የደሞዝ ቀን ሲደርስ ጴጥሮስ እንደገና ጠፋ። ይገዛል የተባለው አልጋ አሁንም አልተገዛም።

የማሚት አሻሻሎች ጴጥሮስ ሌላ ሴት እንደያዘ ሰሙ። ቤትየዋን አብዛኞቹ ያውቋታል፣ ተመቻቸው። ጠንፍየለሽን ለማበሳጨት ስለምንም ነገር መነጋገር ማስፈለጉ ቀረ። ሦስት አራት ሆነው አጠገቧ መሳቅ ብቻ በቂ ሆነ። ከጴጥሮስ መካድ የባለ የሴቶቹ ሳቅ እያስቃያት ሄደ።

አሁንስ የውሸት ሳቁንም ተወቸው። ዝም ብላ የመጣውን ወንድ ሲጃራ እየለመኑ ስታጨስ ታመሻለች። ብዙውን ጊዜ የተከፈቀ ዐይኖቿ ፈዘው ምንም ስለማያዩ፣ ለዳንስ የሚጠይቋት ወንዶች በእጃቸው ካልነኳት ፊቷ እንደቆመ ልብ አትላቸውም።

ቀን ቀን ከመኝታ ከፍሏ አትወጣም። ሲቶቹ ለቡና ሲጠፍዋት
እሳማረኝም ትላለች። ለምሳ ሲጠፍዋት አልራብኝም ትላለች። የመኝታዋ
በር ሁልጊዜ ከፍት ነው፤ ግን ማንም ደፍሮ አይገባም። ብቻዋን ካርታ
እየተጫወተች፤ የሐዘን እንጉርጉሮ እያዘመች፤ ብስጭቷን እንዳቀፈች
ትወላለች።

አንድ ቀን ብርሃኑ ትርሲትን «ሂጂና አሳውቃት» አላት
ትርሲት «አትዬ ጠንፈ'ኮ እንደድሮ አይወደኝም» አለችው
«ለምን?» ቢላት

«በዚያ ንፍጣም ንደኛህ ምክንያት ይመስለኛል» አለችው
«እኔንም ጠልታኛለች በይኛ?»

«አንተንማ አይጠሉህም። ብርሃኔ ሲሰቅ፤ ሲናገር፤ ሲሂድ ሁሉ
ታላቅ ወንድሜን ያስታውሰኛል ይላሉ። ታላቅ ወንድሜቸው ጦቷል»

ብርሃኑ የጠንፍየለሽና የትርሲት ንደኝነት መጥቶ እንደጀመረ
አይቶ እያዘነ፤ ጴጥሮስን የባሰውን እየናተው ሂደ።

ትርሲትን «አሁን ንደኛሽ ማን ነች?» አላት «ደኛ የለኝም»
እጁን በሁለት እጁ ይዞ ወደ ጉንጫ እያሰርገጋች «አንተ ነህ ንደኛዬ»
አለችው

ዘዘን ልቡን «ድምቅ አደረገው። በሌላው እጁ ሃር ዐቲሯን እያስተኛ
«ትርሲትዬ» አላት። ለሰላሳ ጉንጫን እጁ ላይ እያሻሸች ፍትር የሞላቸው
ዐይኖቿን ፊቱ ላይ እያንከራተተች

«አቤት የኔ ብርሃን» አለችው

«ትርሲቴ»

«ወዬ!» ዝም ብለው ተያዩ

ብርሃኑ እንደነድ ቀን ጠንፍየለሽ ከፍል በግድ ይገባ ነበር። ቀን
ቀን የምትለብሰው አንድ የሰማሊ ሽርጥ አላት። እሱንና አንድ ነጠላ
ሰብሳ አልጋዋ ላይ ቁጭ ብላ ለብቻዋ እያንሳራጎረች ካርታ እየተጫወተች
ነው ምትውለው። ብርሃኑ ሊያጫውታት ሲመጣ፤ ለማውራት፤ እንደ
ድሮዋቸው ለመቀለድ ያ ጦከራሉ። ግን ሁለቱም ስለ ጴጥሮስ ለማው ት
ደረልጋሉ፤ ደግሞ ስሙን እንኳ እንዳያነሱ ሁለቱም በጣም ይጠነቀቃሉ።
ሰለዚህ ወሬ ማውራት ያቅታቸዋል። ካርታ ይጫወታሉ። ወሬያችው
«ትፈያት!» «እሷን ወዲህ!» «ስንት?» ብቻ ይሆናል። በመጨረሻ
አንድ ሰባት ጊዜ ካርታ ተጫውተው፤ ብርሃኑ የጴጥሮስን ስም መሸሽ
ሰልችት ይለውና፤ ከዛ ወጥቶ ወደ ትርሲት መኝታ ይሸሻል። አይታው

ፈገገ ስትል ያያትና ውድድ ያረጋታል። ጸጉሯን ወይም ጉንዱን
እያሻሻ «አለሽ?» ይላታል

እንደ ቀን ግን ከጠንፍየለሽ ጋር ካርታ ሲጫወት «አይ ብርሃኑ
እንደዚህ መልእክ ልጅ ሆነህ ከዚያ ከውሻ ጋር እንዴት ጓደኛ ሆንክ?»
አለችው

ምን ሊላት ይችላል? ዝም ብሎ ካርታ መበወዙን ቀጠለ።

«የራሱ ሕሊና 'ንኳ ባይኖረው እንተን እያየ እያፍርም? ከብርሃኑ
ጋር እኩል ጀምረን፤ እሁን እሱ ትርሲትን እንዲህ ሲያንቀባርራት
እኔ እንዴት ለጠንፍየለሽ የዋሽሁላትን አልጋ 'ንኳን አልገላትም?
ብሎ አያስብም? ሰው ምን ይለኛል ብሎ አያስብም? ደሞኑ እኔ
ምንም አልጠየቅኩትም ነበረ። እሱ ራሱ ነው የጀመረው። ሥራ ሲይዝ
የባልና ሚስት አልጋ እገዛልሻለሁ አለኝ፤ እሺ አልኩት። እሱ ለካ ያ
ሰሞን ገንዘብ ስጠኝ እንዳልለው፤ አልጋውን አያስብኩ ዝም ብዬ
እንዳሳድረው ብሎ የፈጠረው ብልሃት ኖሯል። ግን ይህ ሁሉ ብልሃት
አያስፈልገም ነበር። ምንም ባይለኝ እንዲሁ አሳድረው ነበር። እስር
ዓመት ሙሉ ይስ እያለኝ አሳድረው ነበር። እሱ ልብ ስለለው
እይገባውም 'ንጂ ፍቅር ይዞኝ ነበር። እሱ በብልሃት ዓመት ሙሉ
የተበዳዙለት መስሎታል። አይ መብዳት እንዲህ እርገም የሌላ ብላ
ከለትሶ የባለ መራራ ሳት ሳቀች።

«ማሳዘኛ! ደሞ ማስጠላጅ! መጠጥ፤ ሲጃራና ምግብ ጥርሶቿ ላይ
ቆሻሻውን ለሰነውታል። እንኳን ጥርሷን ልትፍቅ አኗን ከተገመጠ
መጠኝ ሳምንት ሳያልፋት አይቀርም። ትንፋሷም ያስታውቃል። ፊትን
ሰላልታጠበች የትላንት ማታው የከንፈር ቀለምና የፊት ጽቂት ፊትን
የትላንት ማታ የግብዣ ትራፊ አስመስለውታል። መቅፈኛ!

«አልጋውስ ይቅር፤ ፍቅሩም ይቅር እሺ። ደሞዜን ሲቀበል
እየጠፋ ደሞዜ አልቆ ሌሎቹ ሲቶች አሳሳድር ሲሉት ይምጣና ከኔ
ጋር ይደር እሺ። ገንዘቡን ሌሎች ላይ እያፈሰሰ እኔን እየመጣ በብላሽ
ይጠቅተኑኝ። እስኪበቃው ድረስ ይሰርረኝ እንደ ቄስ በቅሎ፤ እሺ።
ሁሉንም እሺ አልኩ። ይህ ሁሉ እንዳይበቃው እዚህ ጎረቤታችን ለት
ይያዝ? ምን በደልኩት? የፈለገውን እየከፈትኩ በሰጠሁ እንዲህ
ይሰራኛል? «ዮቦ አይፈራም?»

በተጨማሪ እጇ የሊላውን እጇን መዳፍ ደጋግማ እየመታች (እዚያ
ውስጥ ጴጥሮስን እየወቀጠች)

«እሁን 'ንግዲህ ደሞዜ ወደ ማለቂያው ሳይሆን አይቀር '፤ ነ
ወይ ተነገወዲያ ይመጣል። እንደ ሦስት ቀን ደግሞ በብላሽ
ይቆፍረኛል፤ እንደፈረደብኝ»

በርሃኑ ንዴቱ ድንገት ገነፈሰ «እንቺ ደግሞ ዝሞ ብለሽ ትቆፈረሰታለሽ!» አላት።

«ምን ሳርግ ብለህ ነው?»

«እምቢ በይዋ!»

«ዋ! ብርሃኔ! እምቢ ማለት ብቻልማ!»

የያዘውን ካርታ አልጋው ላይ ጣለና ብድግ ብሉ ወጣ። ከኢፕሮስ ከፋት የባሰ የሷ መቀበል አስቆጣው። ደሞ ስትነግረው የተጠቀመችባቸው ቃላት እየታወሱት እየቀፈቱት የባሰውን አቃጠሉት «እስኪበቃው ድረስ ይሰርረኝ! እንደ ቄስ በቅሉ ይቆፍረኝ» አሁን ይህን ምን አሰኛት? ራሷን ማዋረድ ደስ ብሏት ነው? እቺ ቂንጥራም አሮጊት!

«አሮጊት» የሚለው ቃል የብርሃኑን ዐይን ከፈተለት። ምስኪን ጠንፍቶለሽ! ማርጀቷ ነው ለካ። እንዴት እስካሁን አላስተዋለም? ቢያንስ ሠላሳ ሰባት ዓመት አታጣም። ሽርሙጥና የጀመረችው አሥራ ስድስት ዓመት ቢሆናት ነው። ወይስ አሥራ አምስት ነበር ያለችው? ብቻ ያው ነው ሃያ ዓመት ሙሉ በሽርሙጥና አሳልፋለች። ከሃያ ዓመት ልፋት በኋላ አልጋ 'ንኳ ስለሌላት በኪራይ አልጋ ትተኛለች። አሁን የሷ ኑሮ ኑሮ ይባላል! በሃያ ዓመት ውስጥ ስንቱ በድቷታል! ስንቱ ተደብቶታል! ስንቱ አልፏታል— እንደ ቄስ በቅሉ!! ታዲያ አሁን መኝታ አልጋ 'ንኳ የራሷ የላትም።

ምናልባት ጨርሶ እስከታረጅ እንድ አምስት ዓመት ቀርቷታል። በነዚህ ዓመታት ውስጥ የሚያለፏት ወንዶች ቁጥራቸው እያነሰ ይሄዳል። ከዚያ በኋላ ማንም ዘወር ብሉ አያያትም። ያን ጊዜ ምን ትሆናለች? ያለፋትን ዓመታት ዘወር ብላ ስትመለከት ስማቸውን እንኳ የማታስታውላቸው ወንዶች ሕይወቷ ውስጥ እንደ ጠጠር ተበትነው ቢታዩዋት! ከዚህ ሁሉ ወንድ ምን አገኘሁበት? ስትል ምን ይሰማታል? «መጡ በዱኝ ሄዱ! ምንም አልተውልኝ» ብላ ስታስብ ምን ይሰማታል? ምስኪን ጠንፍቶለሽ! ታዲያ ያ የእባብ ልጅ ኢፕሮስ እንዲህ ይጫወትባት? እንኳ አለው! ተምሯል! ለምን አያስብም? እንዴታ'ባቱን ደፍሮ በሽርሙግ ነብስ ይጫወታል? ያውም በማርጀት ላይ ያለች ሽርሙግ። እናቱን! መደብደብ ነበር። መርገጥ! ፀፈር ማብላት።

«መጣህ? ምን ሆነክብኝ?» አለችው ትርቢት

«እንቺ ደሞ ዝም በይኝ!» አላት

ዝም አለች። መሬት መሬቱን ታያለች። እባዘነችው። ራሷን ደፍታ መሬት መሬቱን ስታይ! ለጠንፍቶለሽ ቢሰማው የነበረው ሁሉ ሀዘን በሙሉ ለሷ ተሰማው። የጠንፍቶለሽ እርጅና እሷንም አረባሰቶ ሊወስዳት ቢቃጣ ታየው። እርጅናን «እቺንስ አትውሰድብኝ! እቺንስ ተውልኝ!»

እንደሚለው ያህል «አሲቦ የኔ ናት አትንካብኝ!» ብሎ እንደሚነጥቀው ያህል ትርሲትን በኃይል እቅፍ አርጎ

«ትርሲትዬ! ትርሲት! የኔ ትርሲት!» አላት

«እባክህን እትቆጣኝ፡፡ ስትቆጣኝ እፈራለሁ» አለችው

እቅፍ ጭምቅ አደረጋት፡፡ ፀጉሯን፣ ጉንጫን፣ አንገቷን እየሳመ «ትርሲትዬ! ትርሲትዬ! የኔ ትርሲት! አልቆጣሽም አልቆጣሽም የኔ ቆንጆ አልቆጣሽም የኔ ትርሲት! አልቆጣም፡፡ እወድሻለሁ ንጂ አልቆጣሽም፡፡ እወድሻለሁ ከ! ካንቺ ጋር ነኝ፤ እሺ? ካንቺው ጋር ነኝ፡፡ እወድሻለሁ»

ምን እንደነገው ሳይገባት፣ ግን እንድ ነገር እንደሆነ አይታ፤ ለሚናገረው ሁሉ «እሺ የኔ ጌታ፣ እሺ፣ እሺ» እያለች በድምጿ መለስለስ የልቡን ማዕበል እያባበለች ዝም አሰኘችው፡፡

በደከመ ድምጽ፣ በተሸነፈ ድምጽ

«መጋረጃውን ዝጊና እቀፈኝ፡፡ እቅፍ አርጊኝ እሺ?» አላት

«እሺ የኔ ጌታ፣ እሺ» ብላ መጋረጃውን ጋርዳ፣ ኮቱን አውልቃለት፤ አልጋው ሳይ ተጋደመችና እጇቿን ዘረጋችለት፡፡ እቅፅ ውስጥ ወደቀ፡፡ ደረጅን እንተራሰችው፣ ራሱን እቀፈችው፡፡ ዝም አሉ፡፡ ብዙ ጊዜ ቆዩ፡፡

ጠንፍየለች እንዳለችው ጴጥሮስ ያን'ለቱኑ ማታ ሽክ ብሎ ከተፍ አለ፡፡ ያላንዳች ፈገገታ፣ ያላንዳች ንግግር ከጠንፍየለሽ ጋር ሦስት ጊዜ ያህል ደነሰ፡፡ ሁለት ሦስት ውስኪ ጋበዛት፡፡ አብሯት አደረ፡፡ አራት ሌሊት አከታትሎ አደረ፡፡ ከዛ በኋላ እንደገና ጠፋ፡፡ ጠንፍየለሽ እንደገና ከካርታዎችዋና ከእንጉርጉሮዋ ጋር መዋል ጀመረች፡፡ ከጥቂት ቀናት በኋላ ጴጥሮስ ወደ ብርሃኑ መሥሪያ ቤት መጥቶ

«በሥራ ምክንያት እዲስ አበባን መልቀቄ ነው» ብሎ ተሰናበተው፡፡ ምን ዓይነት ሥራ እንደሆነ አልገለጸለትም፡፡ ብርሃኑም ማወቅ አልፈለገም፡፡ ዝም ብሎ «ሹመት ያዳብር» አለው፡፡ እንደ ዳደኞቹ ሳይሆን፣ ዘፍቅ እንደሚተዋወቅ ሰው ተጨባበጠ፡፡ ተለያዩ፡፡

ብርሃኑ ማታ ማሚት ቤት እንደደረሰ ትርሲት እንድ ደብዳቤ ሰጠችው፡፡ ከጴጥሮስ ነው፡፡ በእንግሊዝኛ እንዲህ ይላል፡-

«ብርሃኑ፣

«ይህን ደብዳቤ እንዴት እንደምጀምር አላውቅም፡፡ በጣም አስቸጋሪ ነው፡፡ ነገር ግን መጻፍ አለበት፡፡ በጣም ተወዳጅ ጠባይ ሰላህ! የማያውቁህ ሰዎች ሁሉ ካንተ ጋር ዳደኛ ለመሆን ሲሻሙ፣ ይህን

መልካም ንጽናትህን እንድ ዓመት ሙሉ ስኢ በለሰሙኸኝ ትልቅ ኩራት ይሰግኛል፤ ደግሞ አስከመኛውም አልረሰውም። ንጽግኩና ከሸመገልኩ በኋላም ቢሆን የጉርሃሰናዬን ዓመታት ሳስታውሰላለሁ በረሃ ትዝ ሲለኝ፤ ይህ ትዝታ ባንተ ጨዋታና ንጽናት ምክንያት ወርቅና ብርሃን ለብሶ እንደሚታየኝ አርገሙኝ ነኝ። ለዚህም ከልቤ አመሰግንሃለሁ።

«ትንሽ ቅር የማለኝ ወደ መጨረሻ ላይ ከንጽናት መዝገብህ ስለ ሰረዘኸኝ ነው። ቢሆንም ስሜትህ ይገባኛል። በቅን ልብህ ስትመለከተው ጠንፍቶለሽ በድያታሁ። ግን ምንም ነገር ቢሆን፤ ለተመልካቹና ለአድራጊው እንድ አይደለም። ቁጭ ብለን ወይም ቆመን ካሰ ጨዋታ ስንመለከት፤ እንዲ ካሱን ሲሰት በጣም ይገርመናል፤ እንዲ ደግ ካሱን ወደ ጎሁ በኩል ላለው ወገኑ ሲያተብለው እንደሚያገባ እያየን ሳያተብለው ሲቀር፤ ዝም ብለው ብቻውን ሲፍጨረጨርና ካሱን ሲነጠቅ ያበሽቀናል። ካሰ ጨዋታው ውስጥ ብንገባበት ግን ያንኑ ያህል እንላሳታለን፤ የሚመለከቱን ደግ ይገርማቸዋል፤ እንዳንደም ይንቁናል።

—ስለኔና ጠንፍቶለሽ ጉዳይ በሰፊው ሳስረዳህ በፈቀድኩ፤ ግን ምንም ልንገርህ አልቻልንም። ምክንያቱም በኔና በሷ መሃል ነው። ብቻ እንድ ጥያቄ ፍቀድልኝ። እኔ እሷን የምበድላት፤ እሷ ራሷ መበደል ስለምትፈልግ እንደበድላት እያስገደደኝ ቢሆንስ? ምን ይመስልሃል? ጌሊት አልጋ ውስጥ ምን እንደምንሰራ፤ ምን እንደምንባባል ሳታውቅ እንዴት ፍርድ ለመስጠት ትችላለህ?

—የሆነ ሆኖ፤ እሱን እርሳው። ለእንድ ዓመት በሥራ ምክንያት ከአዲስ አበባ መውጣቱ ነው። ዓመቱ ሲያልቅ ደግሞ መሥሪያ ቤቱ ለሁለት ዓመት ትምህርት እንግሊዝ አገር ወይም እሚሪካ ይልከኛል። ግለት የኔና የጠንፍቶለሽ ጉዳይ አልቋል። ይሴው ተዘግቷል።

—ያቺን የምትወዳትን ጃኪት ትርሲት ጋ ትቼልሃለሁ። ኪሷ ውስጥ እንድ ማስታወሻ፤ እንድ ምክር አስተምጭልሃለሁ። ማስታወሻውንም ምክሩንም ያለ ትሬታ እንደምትቀበለኝ ባለሙሉ ተስፋ ነኝ።

ያንተው

ጲጥሮስ ገብረ አግዚአብሔር

ብርሃኑ ይህን ደብዳቤ ሲያነብ ሰፍረት እየተሰማው ሄደ። ለመሆኑ ጲጥሮስ እኔን በምን አስቀደምን ያውቃል? ለኔ ተልጊዜ ጥሩ ነበረ። የጠላቱት በጠንፍቶለሽ ምክንያት ነው።

ግን በኩለቱ መሃል ምን አገባኝ? ደግሞ ስለኩለቱ የግል ግንኙነት ምን አውቃለሁ? ብለው ጲጥሮስን በመበደል ፀዕት ይሰማው ጀመር።

አልጋው ላይ ቁጭ ብሎ ደብዳቤውን ሲያነብ ትርሲት ቆማ ትጠብቀው ነበር።

«ምንድን ነው?» አለችው

«በኋላ እነግርሻለሁ። ጴጥሮስ ዕቃ አልተወልኝም?» አላት። በላውንደሪ ወረቀት የተሸፈነ ልብስ ግድግዳው ላይ ተሰቅሎ ነበር። እሱን አላየችው።

«እሷ ሰቅ ቆይኝ» አላት

«እንተሰ?»

«ትንሽ ቆይቼ መጣለሁ»

«ሰቅ ብዙ ሰው የለም፤ መሄድ የለብኝም። ካንተ ጋር ልቆይ»

«የለም፤ ሂጂ መጣኩ» ብሎ አስወጥቷት በሩን ዘጋው።

ከጴጥሮስ ጋር ብቻውን መሆን እንደፈለገ ያህል እንደገና ቁጭ ብሎ ደብዳቤውን አነበበ። ተነሳና ጃኪቷ ከተሸፈነችበት የላውንደሪ ወረቀት አውጥቶ አያት። በልዩ ጥንቃቄ ታጥባ አዲስ ትመስላለች። ውሃ አረንጓዴ ቆዳ፤ ውሃ አረንጓዴ ሹራብ እጅጌ፤ ቡናማ የእንጨት ቁልፎች። ኮቱን አውልቆ ለበላት። በሀሳቡ ጴጥሮስን

«አለቻ ጃኪት!» አለው

ጴጥሮስ ሲጆራውን እያየነ፤ ጥርስ-ድብቅ ፈገግታውን እያሳየ፤ ከርዳዳ ዐጥሩን በግራ እጁ ወደ ኋላ እያስተኛ፤ ትንንሽ አይኖቹ እንደ ኮከብ እያበሩ

«አለቻ! ትርሲት ባሬ ፈረደባት! እንጃ ወድቃ መነሳቷን» አለው

ብርሃኑ ጴጥሮስን እያስታወሰና እየተዐፀተ፤ እንደልማዱ እጆቹን ጃኪቷ ኪስ ውስጥ ከተተ። ቀኝ ኪሱ ውስጥ ጨቢ። ተዘግታ ኪስ ውስጥ የምትተመጥ ጨቢ። እጇታዋ ላይ ጫን ሲሏት ድንገት ቃ! ብሎ ስለቷ የሚወጣ ጨቢ። ብርሃኑ ባለፈው ዓመት ውስጥ እንዲህ ዓይነት ጨቢ ፍለጋ ያላዳረሰው ሱቅ አልነበረም። ጴጥሮስ ከየት አገኛት ይሆን? አይ ጴጥሮስ! «አለቻ ጨቢ!»

ግራ ኪሱ ውስጥ የታጠፈ ወረቀት እንዲህ ይላል

«የትርሲትን ቁንጅና ከኔ ይበልጥ እንተ ታውቀዋለህ። ነገር ግን የማታውቀው ነገር አለ። ይኸውም፤ እንተ ዳንስ ካስተማርካትና ጫማ ጉትቻ፤ ምናምን ከገዛህላት ወዲህ የሚያዩዋት ወንዶች ሁሉ ሊመኙዋት ጀምረዋል። በእንደ ማታ አምስት ሰድስት ሰው «የፈለገሽውን» እከፍላለሁ። እንደ ጊዜ እንግባ» ላይላት አያመሽም ሲባል እሰማለሁ። እምቢ ማለቷን መንገርም እያስፈልገኝ፤ እንተው ታውቀዋለህ

«የበረሃ ወንዶች! ኢትዮጵያውያን ወንዶች በጠቅላላ ውሾች ናቸው። በግልፅና በትክክል ማድረግ /fair play/ ለነሱ እንገዳ ነገር ነው። ቃሉ 'ንኳ ባማርኛ የለም። አራት እምስት ሆነው አድፍጠው ይጠብቁህና በጭላማ ይደበድቡሃል። ወይም ረብሻ አስመስለው ጸንሰ ቤት ውስጥ ጩቤ ይሰኩብሃል። ስለዚህ ተጠንቀቅ አደራህን

«በጉዳዩ ገባህብኝ ብለህ እትቀየሙኝና! እንደ ምክር ልምክርህ ፍቀድልኝ። ለምን ሁልጊዜ ማሟት ቤት ታድራለህ? ለምን ራስህን የማያስፈልገው አደጋ ውስጥ መከተት ትፈልጋለህ? ሌሊት ተኝተህ መጥተው ለአሥር ቢደበድቡህስ? ቢገድሉህስ? ለምን ትርሲትን ቤትህ እየወሰድክ አታሳድራትም? ለሁለታችሁስ ቢሆን እዛ አይሻላችሁም? ይርቅባታል እንዳትል ቤትህ ለበረሃ በጣም ቅርብ ነው። ታዲያስ? ጉዳዩ ትንሽ ነው። ይህን ያህል መጨነቅ የሚያስፈልገው አይደለም! ብለህ ካሰብክ በጣም ተሳሳትክ። ትርሲትን እንደልብህ ስለምታገኛት! የሚያያትን ወንድ ምን ያህል እንደምታስጎመጀው ሊገባህ አይችልም! በእጅ ያለ ወርቅ መጻብ ነውና! እመነኝ ብዙ ወንድ በጣም በጣም ይመኛታል። ሲዝቱብህ የሰማ ሰው ነግሮኛል። የቆመበት ጎረሞላና የራበው ጅብ አይታመንም። ስለዚህ ተጠንቀቅ። ይልቁንም የመጠጥ ቤት ረብሻ ስታይ ገላጋይነት እንዳትገባ።

«ግን ጩቤዋን የምሰጥህ ለዚህ ብዬ አይደለም። ማስታወሻ እንድትሆንህ ብዬ ነው። እንዳንዴ ከዚህ እውጣትና ቃ! እርገህ ከፈታት። እና አብረን በሲኒማ ስናያቸው የነበርነውን የሺካጎና የኒውዮርክ ጽርፍዎች በየጠባብ መንገዱ እየተገናኙ ጩቤያቸውን ቃ! እርገው ከፍተው ሲዋጉ አስታውሱ። እኔንም አስታውሱ። ግን ከጠንፋየለሽ ጋር ጠቅልለህ አታስታውሱ። ጉዊዶ ቤት ወይም ቢልትራሜ ቁጭ ብለን ስፓጌቲ እየጠቀለልን፤ ቢስቴካ እየቆረጥን፤ ኪያንቲ እየጠጣን ኮሚክ ወሬ እያወራን ስንስቅ አስታውሱ። እኔ የማስታውሰህ እንደሱ ነው።

ያንተው

ኢ! ኢ! ኢ! ታስታውሳለህ?»

ብርሃኑ ይህን ወረቀት እንደገና አነበበው። አጥፎ ኪሱ ከተተው። ጩቤዋን እጅታዋጋ ባውራ ጣቱ ተጫናት። አዲስ ስለፒ ቃ! ብሎ ወጥቶ በመብራቱ አብላጫለጫ። «አለቻ ስለት!»

ብርሃኑ የኢፕሮስን ጃኪት እንደለበሰ፤ የኢፕሮስን ጩቤ እንደያዘ ለረጅም ጊዜ ስለ ኢፕሮስ ተከዘ። መቼ ያገኘው ይሆን? መቼ አብረው ጉዊዶ ቤት ወይም ቢልትራሜ ስፓጌቲ እየጠቀለሉ፤ ኪያንቲ

እየጠጡ፤ እያወሩ ይስቁ ይሆን?

ጴጥሮስን እንደገና ሊወደው ጀመረ። ከፀፀት ጋር።

ካንድ ሁለት ሳምንት በኋላ ጠንፍቶለሽ ካርታና እንጉርጉሮዋን ትታ ከሴቶቹ ጋር ቡና መጠጣት፤ አብራቸው ምሳና 'ራቷን መብላት ጀመረች። ሴቶቹም በሷ ላይ መሳቁን ተውት። ቀስ በቀስ ጴጥሮስ ማሟት እሹሩና ቤት እየተረሳ ሄደ።

ብርሃኑም ቆዳዋን ጃኬትና የሲኒማዋን ጨቤ እየወደዳቸው ሄደ። ግን ሙሉ ለሙሉ መልመድ የሚቻል አልነበረም። የጠንፍቶለሽ እርጅና፤ ይልቁንም በቀን ብርሃን ሲያያት፤ ቆሻሻ ሽርጧን አገልጽግ፤ የተባዛጨቀ የቤት ሜማ እድርጋ፤ ፊቷ ወዘ፤ ጠፍቶና መጨማደድ ጀምሮ የውሸት ሳቋን ሲያይባት፤ የእንገቷ ጅማት አይን ሲሰብ፤ ይህ እርጅናዋ ብርሃኑ ልብ ውስጥ አንድ አይነት ፍርሃት እየኮተኮተ ያላድግ ጀመር። ይህ እርጅናዋ ብርሃኑ ልብ ውስጥ ለጴጥሮስ የነበረውን ፍቅር ወደ ንቀት እየለወጠው ሄደ። አንዳንድ ጊዜ፤ ብርሃኑ ልብ ውስጥ የጠንፍቶለሽ እርጅና ጴጥሮስን ሲከበው፤ ብርሃኑ በሀሳቡ «let's be fair» እርጅናዋን ያመጣው ጊዜ 'ንጂ ጴጥሮስ አይደለም» ለማለት ይሞክር ነበር። ግን ይሄው ሀሳቡ «let's not be sentimental እርጅናዋን ያመጡት ጊዜና ጴጥሮስ ናቸው» ይለው ነበር።

ጊዜ የሚባለው የወንዞች ወንዝ እንደዚህ እርሳ የጠንፍቶለሽን ወጣትነት አጥቦ ወሰደ፤ በዚህ እኳኋን የብርሃኑንና የጴጥሮስን ጓደኝነት ይዞ ጥርግ አለ።

አንድ ቀን እኔ ምናሴ ፒያሳ ጴጥሮስን አገኘሁት። ጥርሱን ጉራማይሌ ተነቅሏል። አቤት ሲስት ሲያምርበት! ጥርሱ-ሽፍን ፈገግታው ቀርቷል። ሚስት አግብቷል፤ ያውም የሀብታም ልጅ። ግን ውሴ በሪህ ጴጥሮስን ረስቶታል። እኛም እንርሳው። ወደ ትርሲትና ወደ ብርሃኑ፤ ወደ ከንፈና ወደ ማሟት እንመለስ። ወንዙ የት እያደረሳቸው ይሆን?

ምዕራፍ ስድስት

ትርሲት

«ለንቡህ ልብ ሁሉ ሰው ንቡህ ነው»

/አረብኛ ምሳሌ/

ትርሲት ከሕግ ባሏ ተፋታ ማሚት እሹሩሩ ቤት እንደገባች የወቤ በረሃ ኑሮ እንግዳ ሆኖባት ነበር። እንደ አረንጓዴ ልብስና እንደ ገጣባ ቢጤ ጫማ ብቻ ሰላላት፤ በቀን በቀን ልብስ ከሚቀያይሩት ከማሚት እሹሩሩ ቤት አሻሻሮች ጋር ራሷን እያስተያየች ዝቅተኝነት ይሰማት ነበር። እንዳንድ ጊዜ ወንዶች እንደንሰ ሲሏት በህፍረት ራሷን እየደፋች «አልችልበትም» ትል ነበር። ስለዚህ አብዛኛውን ጊዜ ግድግዳው ስር ቁጭ ብላ መሬት መሬቱን እያየች፤ ወይም ግራ በገባው አኳኋን ጨዋቱንና ዳንሱን እየተመለከተች ታመሽ ነበር። ወንዶች በዓይን እይተው እንዳይመኛት ሌሎች አሻሻሮች እየተንቀሳቀሱ እይናቸውን ይሰባሉ። ዳንቲ ላይ እቅፈዋት ገላዋ ምኞታቸውን እንዳይቀሰቅሱ ዳንሱን «አልችልበትም» ትላቸዋለች። እናስተምርሻለን ሲሏት «አፈራሁ» ትላቸዋለች። ባጭሩ ትርሲት ማሚት እሹሩሩ ቤት እንደገባች ሰሞን የሚፈልጋት ወንድ አልነበረም።

እንዳንድ ጊዜ፤ ይልቁንም ቅጽሜ ቅጽሜ፤ ወንድ በጣም በዝቶ ሌቶች ስለማይበቁ፤ እንደ ወንድ እንዲን የማሚት አሻሻሮች እዳር ሲወስድ፤ የሱ ጓደኛ ሌሎች አሻሻሮች ስለሚያዙበት ትርሲትን ይወስዳት ነበር። ለምን እንደወሰዷት ስለምታውቅና ከባሏ ሌላ ወንድ መሄድ ገና ስላለመደች ሰውዬውን በሚህ አታስደስተውም ነበር። ስለዚህ ግድ ካልሆነበት ሌላ ጊዜ መልሶ እይወስዳትም። ሌቶች ቡና እየጠጡ ስለ «ባሉቻቸው» ስለ «ውሽዋቻቸው» ስለ «እራማቸው» እየሮሁ ሲያወሩ ባል፤ ውሽማ፤ እራማ ስለሌላት ዝም ብላ ትሰማቸው ነበር።

ትርሲት እንደዚህ ግራ በገባው እንግድነት ስትኖር ማሚት እሹሩሩ ቤት እንደ ከልስ ይመጣ ጀመር። አጠገቧ መጥቶ በግድ ያዋራታል። «አንቱ» ስትለው «አንተ በይኝ። ብርሃኑ ነው ስሜ» ይላታል። ቀስ እያለች ለመደቸው «ዳንስ ላስተመርሽ?» ሲላት «አሺ» አለችው። እያዳወተ፤ እያላላቀ «ስትስቲ እንዴት ታምሪያለሽ!» እያለ ዳንሱን ባንዳታ አስተማራት። «ይኸውልሽ፤ እኔ ሁለት ወር የወሰደብኝን እንኞ ባንድ ሳምንት ቻልሽው» አላት

እንግድነቷን እየረሳች ሄደች

ብርሃኑ ሥራ ሲይዝ አንድ ሶስት ቀን ሚስቷን ማግኘት ጀመረ። እና ጽሁፍ መጻፍትን እንኳን ዞር ብለው የማያዩ ወንዶች ሁሉ እሁን ሲያደዋት ረጅም ፀጉሯ ዞን መሆኑን ፈገግታዋ ልብ የሚያጠፋ መሆኑን አስተዋለ። ስትራመድ የዳሌዋ ውዝዋዜ ምጥት እንደሚቀሰቅስ የእግሮችዋ ማግኘት ጥቂቶቹ የሀበሻ ሴቶች ላይ ብቻ እንደሚታይ ተገነዘቡ። እና ይሻግሩ ጀመሩ። ለብቻዋ መስታወት እያየች «አስቀያሚ ነኝ ለካ» ለማለት አስከትደርስ ድረስ ዘወር ብሎ የሚያያት ወንድ ታጣ እንደነበር አያስታወሰች፤ ያለፈው የእንግድነቷ ጊዜ ትዝ እያላት ላይ ላይን እየላቀችላቸው ውስጥ ውስጡን ትንቃቸው ጀመረ። እንደሰድሽ ብለው ሲለምኗት ይሄ ውስጣዊ ንቀት በግልፅ ፈቷ ላይ እየታየ «ባል አለኝ» ትላቸዋለች። ይህ የንቀት እምቢታ የባሰውን እንዲለምኗት ያደርጋቸዋል። የበለጠውን እንደሚመኗት ስታይ የባሰውን ትንቃቸዋለች። ብርሃኑን የበለጠውን ትወደዋለች።

ከንፈም በበኩሉ ለብላ፤ አጊጣ፤ በብርሃኑ ፍቅር ተከባ ሲያያት ጊዜ እማረችው። ፈለጋት። በጣም ፈለጋት። ይኸው ሊያገኛት ሲዋከር ዓመት ሊሆነው ነው። ግን ሊያገኛት አልቻለም። ምክንያቱም እንደኛ የሷና የብርሃኑ ፍቅር ግንንም ወንድ ለማያስገባ እጥር ነው። ሁለተኛ፤ የብርሃኑና የትርሲት ፍቅር ባይኖርም እንኳ ከንፈ የማሟት እሹፋፋ ባል ስለሆነ፤ ትርሲት ደኖ የማሟት አሻሻጭ ስለሆነች በምንም አኳኋን እሺ እትለውም። ሶስተኛ፤ ትርሲት ከብርሃኑ ሌላ ወንድ የምትፈልግ ሲሆን ኖሮ እንኳ ከንፈ ተስፋ አይኖረውም ነበር፤ ምክንያቱም የብርሃኑ ዳደኛ ነዋ። ከዚህም በላይ እኔና ጥሩሁን አለን። ሁለታችንም ትርሲትና ብርሃኑን በጣም ስለምንወዳቸው እንደ ከንፈ ያለ ተንኮለኛ እባብ መሀላቸው ገብቶ ገነት ፍቅራቸውን ሊያበላሽባቸው ሲል ዝም ብለን እናየውም። እኔ እንቅፋት እሆንዋለሁ። የኔን ተንኮል እምልጦ አልፎ ከሄደ ለጥላሁን እንግረዋለሁ፤ «ፈረሰኛውን!» ብሎ ይደበድባዋል።

ከንፈ ይሄን ሁሉ ያውቃል። ግን ትርሲትን ለመተኛት መዋከፋን አልተወም። ደኖ አልፈርድበትም። በዚያ መልክ፤ በዚያ አለባበስ፤ በዚያ ጨዋታ፤ በዚያ ተንኮሉ ግንንም ሴት ቢፈልግ ያገኛል። ሽርጫ ሆነች፤ ፈት ሆነች፤ የበው ሚስት ሆነች፤ ብቻ ይፈልጋት ያገኛታል። እንዲህ ሴትን እንደልዙ ሲያገኝ ሳይሰለቸው ይቀራል? እስካሁን ከፈለጋቸው ሴቶች ውስጥ ትርሲት ብቻ አስቸገረችው። ስለዚህ እንዴት ሊተዋት ይችላል?

በውነቱ አይደለም፤ ግንም በው ሲሆን እሱ ራሱ የብርሃኑ ዳደኛ ሆኖ፤ በዚህ ላይ የማሟት እሹፋፋ ባል ሆኖ፤ ከዚያም በላይ ትርሲት

በጭራሽ እንደማትፈልገው እያወቀ፡ ይህ ሁሉ ሆኖ ትርሲትን ሊተኛት ቢሞክር አላናገረውም ነበር፤ እንቀው አተፋበት ነበር። እደበድበው ነበር። በጣም ጉልበተኛ ከሆነም ለጥላሁን ነገረ አስደበድበው ነበር። ወይም ለብርሃኑ ለራሱ እንግርበት ነበር። ግን ምን ይሆናል፤ ሰውየው ከገፈ በለሆነ ትርሲትን ለማግኘት በመሞከሩ አልንቀውም፤ እደንቀዋለሁ ነጂ። «ከገፈ» ማለት ምን ማለት ነው? ለብዙዎቹ «ከገፈ» ማለት አስቂኝ የሆነ መልክ መልካም አጭበርባሪ ሰነፊም ወጣት ነው። ለኒ ግን «ከገፈ» ከሰዎች ሕግ በላይ፤ ከእግዚአብሔር ሕግ ውጪ የሚኖር የነፃነት ነብይ ማለት ነው። ወይስ «ተወዳጁ ሰይጣን» ልበለው?

ትርሲት በጣም ቆንጆ ልጅ ናት። መልክ ብቻ ሳይሆን፤ ግድል የሚያደርግ የደስ ደስ አላት። የድሮ ሰዎች «የደም ገምቦ» የሚሏት አይነት ናት። ታዲያ ከገፈ ቢፈልጋት ይፈረድበታል? የብርሃኑ ንድፍ ሆኖ የብርሃኑን ሚስት ስለፈለገ ይፈረድበታል? ከገፈኩ ንድፍነትን ከሙያ አይቆጥረውም። የማሚት «ባል» ሆኖ የማሚትን አሻሻፎ ስለፈለገ ይፈረድበታል? ከገፈኩ «ባልነትን» ከቁም ነገር አይቆጥረውም። ሰውንም ከጉዳይ ላይቆጥርም። ሰው ምን ዋጋ አለው? እንዲያውስ በከገፈ እደን ምን ዋጋ ያለው ነገር አለ? ምናልባት እሆስ?

... እንደ ጧት ቁርስ ሰንበላ ከገፈ የተገመጠ ዳዩ የያዘ እጁን ወደ ብርሃኑ መኝታ በኩል እያመለከተ «አሉ ወይ?» አለኝ። ብርሃኑንና ትርሲትን ነው። «አዎን» ሻይና ዳዩውን እንደያዘ ወደነሱ ለመሄድ ተነሳ

«ቁጭ በል» አልኩት። ቁጭ አለና በጥያቄ እደን አየኝ

«አሁን ሰው እያስፈልጋቸውም» አልኩት

ፊቱ ላይ ከዚህ ቀደም አይቺው የማላውቀው የቅናት ጥላ ሲያርፍ ታየኝ። በጣም በመገረም

«ቀናሁ እንዳትለኝ ብቻ» አልኩት

ለመላቅ እየሞከረ፤ ግን እያቃተው፤ በተለወጠ ድምፅ «እኔም ራሴ ገርሞኛል» አለ

«ማሚት አይደለችም!»

«በማሚት መቅናት ከተውኩ ዘመን የለኝም»

«ታዲያ ትርሲትን ብርሃኑ ተኛት ብለህ ትቀናለህ?»

«ፈልጌ ነው ንጹም ምቀናው?»

«ወይ ማሳዘንህ!» አልኩት

«ለምን?»

«ናቅር ይዘዛል»

«እንተ ትቀልጻለህ?»

«ለምን አልቀልድም? እንተ ሁልጊዜ በሰው እየላቅክ? እንዳንጋ ንኳ ሰው ሳይሰቅብህ ነው?»

«እኚ ሳት፡ እኔም ተራዬን እስቅብህ የለ?» ብሎ በቆንጆ ፍንጭት ጥርሱ ሳት አለ፡፡ ብቻ እኔው የፈጠርኩት እንደሆነ እንጂ፤ መልክ መልካም ፊቱ ሳይ ተንኮል ሲያደፍጥ የታየኝ መሰለኝ፡፡ ራሴ «ተዘጋጅ» አልኩት፡፡ ግን ከንፈ በየት በኩል እንደሚመጣ ማወቅ አይቻልም፡፡ ስለዚህ መዘጋጀት ዋጋ የለውም፡፡ መጠንቀቅ፤ ነቃ ብሎ መጠበቅ ነው ማረጋገጠው፡፡ ቢሰቅብኝ ንኳ ግድ የለም፤ እኔም ተራዬን እስቅብታሁ፡፡ እኔ ምጠነቀቀው ሳላውቅ ስቆብኝ እንዳያልፍ ነው፡፡ ከንፈ ሌላ ዳቦ ሊበላ ማርማላታ እየቀላ

«ምክንያቱስ ፍቅር ይዘህል ምትለኝ?» አለኝ

«ማሟት ያንተው ነኝ፡፡ ግን ስንቱ ጎረምሳ እየተቀባበለ ሲደሰትሳት ቅናት አይሰማህም፡፡ ቀናተኛ ሰው አይደለህም ማለት ነው፡፡ ትርሲት ግን ያንተ አይደለችም፡፡ እንዲያውም አንድም ቀን አቅምሳህ አታውቅም፡፡ ግን ይኸው ልትተኛት ስትጥክር አመት ሊሆንህ ነው፡፡ ታዲያ ትኝተሃት የማታውቀውን ሴት ባሏ ለምን ተኛት ብለህ ስትቀና ፍቅር አልያዘኝም ትላለህ?» አልኩት፡፡

እሱ ደግሞ ከተኮሰኩበት ጥይቶች የቷን አነጣጥሮ እንደሚመልስጠኝ በተላሉ እንዳላውቅበት ተራውን ቃላት አበዛብኝ

«እሁን ያልከው እውነት ሊሆን ይችላል፤ ማለት ከቀናሁ ፍቅር ቢይዘኝ ነው፡፡ ግን ይህን ለመካድ አይቻልም ንጂ? አንደኛ፤ ፍቅር እና ቅናት ሁልጊዜ አብረው ናቸው? ማንው ፍቅርና ቅናት ተለያይተው አያውቁም ያለህ? ፍቅር ያለ ቅናት ሲኖር አይተናል፡፡ ሩቅ ሳንሄድ ትርሲትና ብርሃኑን ውሰድ፡፡ ፍቅራቸውን ማንም አይክድም፡፡ ደግሞ ቅናት እንደሌለባቸው ታውቃለህ፡፡ ፍቅር ያለ ቅናት ከኖረ ቅናት ያለ ፍቅር ሊኖር አይችልም ወይ? ነው ምልህ፡፡ ማለት የትርሲት ፍቅር ሳይዘኝ እንዲሁ ልተናባት አልችልም ወይ? አታምንም ንጂ ማሟትን በጣም ነው ምወዳት፡፡ በመቶ ትርሲቶች አልለውጣትም፡፡

«ሁለተኛ፤ እስካሁን ስታይ ስትመለከት፤ አንድ ወንድ የሚቀናው ቀምሷት የጣፈጠችውን ሴት ሌላ ወንድ ሲቀምስበት ነው እንጂ...»

ይኸዋ! «ተኝተህት የማታውቀውን ሴት» የሚለው ጥያቄ ነጥሮ ተመለሰ፡፡ ግን ይህን የሚል የጥይት ጨዋታው ሳይ ለማሸነፍ ነው፤ ወይስ በእውነቱ ተኝቷት ይሆን? ይህ ሀሳብ ባንጎሌ እንደሚመጣ አውቆ ነው እኛን አረፍተ ነገር ጣል ያረጉበኝ፡፡ ግን ለጨዋታ ብቻ

ነው ወይስ... አሸናፊ ይኸ ውሻ!

«አንድ ወንድ እንዲሁ በእይኑ የወደዳትን ሲት ባሏ ስለተኛት አይቀናም። ስለዚህ ቅድም ፊቱ ላይ ያየኸውና አሁን ድምፂ ውስጥ 'ምትሰማው ስሜት ቅናት እይደለም ማለት ነው...» (እቺ 'ንኳ ማሸነፉን እንዳላወቀ ለማስመሰል የታቀደች ናት!)... መቅናቱ ካልሆነ 'ንግዲህ ምንድነው? እኔ በበኩሌ መጎምጀቴ ነው እላለሁ»

«ምን ማለትህ ነው?»

«አየህ፣ ቅናት ገንዘቢ የሆነ እምስ እንዴት ይወሰድብኛል? ብሎ የሚበላቀቁ ክፉ ስሜት ነው። መጎምጀት ግን «ወይኔ! ያን እምስ ለኔ ባረገው!» ብሎ የሚመኝ ቂል ስሜት ነው። ገባህ?»

ትኩር ብዬ አየሁት «በድተህታል?» አልኩት

«ማንን?»

ዝም ብዬ አየሁት። ፊቱ ላይ ምን እንዳንበበ እንጂ፣ ከት ብሎ አየላቀ

«ፍቅር የያዘህስ እንተ» አለኝ። ምን እንደምመልስለት ጨንቆኝ ስታገል

«ቁርስ!... ዳቦ!... ቁርስ!... ስኳር!» አሉ ትርሲትና ብርሃኑ ገላገሉኝ «መጣሁ ብሉ!» አልኳቸው።

ትርሲት ጥቁር ውስጥ ልብስ እንደለበሰኝ እየሮጠኝ መጥታ «ውይ! እንዴት እደሩ ጋሼ ከንፍዬ» ብላ ጨብጣው አልጋዬ ውስጥ ስትገባ የክንፈ አይኖች ዳሊዋ ላይ ተንከራተቱ፣ ጠወለጉ። ብርሃኑ ከአባቶቹ የወረሰውን ረኻም ለስላሳ ፀጉር እያበጠረ መጣ።

አራታችንም እየተቃለድን፣ ዳቦውን እየተቀማማን፣ እየተሰዳደብን፣ እየተጠጠርን ቁርስ ስናበቃ፣ ብርሃኑ ከጠረጴዛዬ ላይ ጥቁር ደብተሬን እምጥቶ ሰጠኝ፣ አየሁት።

«አንብብልን» አለኝ

ካንድ እምስት ቀን በፊት አራት እንደበላን ሲኒማ እንሂድ ብሎኝ «አንዲት አጭር ታሪክ መጻፍ ጀምራያለሁ። እሷን ሳልጨርስ ሲኒማም በረሀም አልሂድም» ብዬው ነበር።

«ገና አልጨረስኩትም» አልኩት

«ውሸታም! አልቋል አንብቢዋለሁ። አንብብልን» አለኝ

ባይ ጊዜ ሶስቱም ሊያስነብቡኝ ቆርጠዋል። ስለዚህ ህተታ ሳላበዛ ማንበቢን ጀመርኩ። ግማሽ ሰዓት ያህል ሳነብ በፀጥታ ቁጭ ብለው ሰሙኝ።

ታሪኩ ስለ አንዲት ሽርመጣ ነው። አንድ ወራት በጣም ገንዘብ
ቸግሯል። በዚህ ወራት ውስጥ ታረግዛለች። ድሮውንም ጤናዋ እጅግም
ነው። ከገንዘብ ቸግርና ከእርግዝና ጋር ስትታገል ይኸ ጤናዋ እየተሰላሸ
ይሄዳል። ድክም ይላታል። ቀኑን መላ ያቅለሸልሽታል እንደምንም ብላ
ትንሽ ገንዘብ አጠራቅማ ሀኪም ጋር ስትሄድ ልዩ ልዩ አይነት መርፈ
ሺታማን እና ጥሩ ጥሩ ምግብና ብዙ እንቅልፍ ያዝጋታል። ሁኔታዎች
እንዲህ ሲሄዱ የሚፈልጋት ወንድ እያነሰ ይሄዳል። የቤቷ ባለቤት
«ኪራይ ኪራይ» እያለ በቀን አሥር ጊዜ ይጨቀጥቃታል። ገንዘብ
ከየት ታግኝ? አንድ ማታ አንዱ አዳር ጠየቃት። ዱሮ ከአሥር ብር
በታች እሺ አትልም ነበር። ዛሬ ግን በአራት ብር ካላዳርሺኝ ይቅር
ይላታል። እሺ አለችው።

ሰውየው የሚይጠግብ አይነት ኖሮ ሌሊቱን መላ ፋታ አልሰጣትም።
ሊነጋጋ ሲል በጣም አቅለሸለሽት፤ ለማስታወክ ተነሳች። አስታወካት።
እየተነተተች ሄዳ ስትመለስ ሰውየው በደስታ ጠግቦ ተኝቶ ያንኮራፋል።
የሰውየውን ዐርሳ ከፍታ ብታይ አራት መቶ ብር አለው። ሶስት መቶውን
ወሰዳ ፍራሽ ሥር ደበቀች። ረዘቡ በሽታው ቸግሩ የሀሳቧን ኃይል
ተንሶታል። ሰውየው ጠዋት ተነስቶ አራት ብሩን ሊከፍላት ዐርሳውን
ሲከፍት እንደሰራቀችው ያውቃል። በጥፊ አላትና ስትወድቅ ወንበሩ
ሆኗን ይመታታል። ሰውየው ገንዘቡን ፈላልጎ ፍራሽ ሥር ሲያገኝ
የተዋዋሉትን አራት ብር 'ንኳ ሳይከፍላት እንዴ ተፍቶበት ይሄዳል።

ከጥፊው ይበልጥ ወንበሩ ሆኗን የመታት አመማት። ከሆድ ማመመ
የባለ ግን ስለተፋባት ትልቅ ውርደት ተሰማት።

«አራት ብራስ? እህ! አራት ብራስ?» እያለች ከት ብላ መላት
ጀመረች።

በነጋታው የአዲስ አበባ ሰዎች ጋዜጣቸው ውስጥ አንዲት ሰጂ
ያልታወቀ ነብሰጡር ከራስ መኮንን ድልድይ ላይ ዘላ ወድቃ እንደሞተች
አነበቡ።

ታሪኬን እንብቢ ጨርሼ ቀጥ ስል ሶስቱም ዝም ብለው ያዩኛል።
ትርሲት ጉንጭ ላይ እንባው በፀጥታ ይወርዳል። ብርሃኑ እቅፍ አደረጋት።
ሲያቅሩት ጊዜ ስትስቅ ብላ ማልቀስ ጀመረች። ምን እንደማደርግ
ጨንቆን ደብተሩን ይገር ቁጭ እንዳልኩ ቀረሁ። ከንፈን ላየው በእጅ
ምልክት ልብስህን ልበስ አለኝ። ቶሎ ደብተራን አስቀምጦ ፒጃማዬን
አውልቄ ልብሴን ለበስኩና ብርሃኑን በጃችን ደሀና ዋል ብለንው ከቤት
ወጥተን ሄድን።

ባቡር መንገድ ስንደርስ ከንፈ «አይዘህ አትሰጋ እሁን እቅፎ ሲሰግት
ዐዘኝን ትረሳለች» አለኝ

«እውቃለሁ።»

እንደ ቃል ሳንነጋገር ኪንግጆርጅ ባር ሄደን ቁጭ አልን። ከንፈሁ ላይ ቢፈቱ አዘዘ። ከቢራው ጋር ከመጣው አሾሉኒ እንዲን ሳፊ አፋውስጥ መርውጦ ከተተና፤ ቢራውን እንዲ ተጎንጭቶ ሲጋራ አቀጣጠለ። የሲጃራ ቀለበት ሳይሰራ

«ከሁላችንም አንተ ትሻላለህ» አለኝ። «ግንንም ሰው እንዲህ ሲል ሰምቼ አላውቅም አየሁት።»

«ግሩም ትጽፋለህ» አለኝ።

«ሀ!» አልኩት «እሱን ተወው!» እንደማለት

«እውነቱን ነው። ቅድም ካነበብኩልን አጭር ታሪክ የሚበልጥ አጭር ታሪክ አንብቤ አላውቅም»

«እሱቲ ዛሬ ንገረ ቀልድ ውሸቱን ተወው። እውነት ምን ይመስልህል?» አልኩት

«አልኩህኩ። በጣም ጥሩ ነው። የትርጉት እንባ ይመስለኛል። ግን ሳት ይጎለጻል»

«ሳት?»

«አዎን ሳት። የሰው ልጅ ሁልጊዜ እንባ ውስጥ እንደሆነ ነው። ነገር ግን በየጊዜው ከሞናው ወጣ እያለ ተጋድሞ የሳትን ፀሐይ እንደሚሞቅ ደግሞ አትርሳ»

ዝም ብዬ አየሁት። እውነቱን ነው።

«ሴሳስ?» አልኩት

«እውነትን አታብዛ»

«ምን?»

«ሕይወት ውስጥ እውነት ብቻውን አይገኝም። ህይወት እንደ ቡና በመቶት ነው። ወተቱ እውነት ቡናው ውሸት ይሁን። ግን ይሄ ልዩነት ባንሳችን ውስጥ ይኑር እንጂ ሲኒው ውስጥ ባንድ በኩል ቡና በሌላው ወተት የለም። ሲኒው ውስጥ ያለው ቡና በመቶት ነው። ሕይወትም ውስጥ በቶኝ በኩል እውነት በግራ በኩል ውሸት አይገኝም። ሕይወት ውስጥ የምታገኘው የእውነትና የውሸት ቅልቅል ነው። ለምሳሌ እኔና ማሢት፤ ውሸት። እንዳንደ እያለቀሽኝ «እውድሃለሁ፤ እውድሃለሁ» ትለኛለች። እውነቷን ነው? ከሆነ ለምን እኔ እያለሁላት በቶን በቶን ጎረምሳ ትቀያይራለች? ውሸቷን ነው? ከሆነ ለምን ዘጠኝ አመት ሙሉ አብረኝ ታድራለች? እውነቷን አይደለም። ውሸቷንም አይደለም። እውነትና ውሸቷን ነው። ገባህ?»

«እምን ቀጥል» አልኩት

«ታሪክህ ስንት ገፅ አለው?»

«ህያ ሰባት»

«ህያ ሰባት ገፅ ሙሉ ስለ እንደት ሸርሙግ ስትፀፍ እምስ፤ ቁላ፤ መባዳት እና ይህን የመሳሰሉትን ቃላት በጭራሽ እንዲሁ አልተጠ ቀምክባቸውም። ስለ እንደ ገበሬ ህያ ሰባት ገፅ ስትፀፍ ሞፈር፤ ቀምበር፤ ጭቃ፤ አፈር የሚሉትን ቃላት ፈጽመህ እንደመሸሽ ያህል ነው። ማለት ቃላትን ከመሸሽ የተነሳ ውሸታም መሆን ነው። እንደ ፈረንጅቹ ደራሲያን ፈሪ መሆን ነው። ምን ፈሪ ብቻ። ግብዝ መሆን ነው። እሱን መተው አለብህ»

«ቀጥል ቀጥል» አልኩት

ሳቅ አያለ «ምን እቀጥላለሁ? በቃ ንኮ። ትልቅ ደራሲ መሆን ትችላለህ። ግን ሀዘንና ሳቅን መደባለቅ አትርሳ። እውነትንና ውሸትን ለማዋወድ ሞክር። ቃላትን አትፍራ። እለዚያ የምትፀፈው ከሕይወት ይርቃል፤ ማለት ውሸት ይሆናል»

«ምን ነኩህ?» አልኩት

«አልኩህኮ። ከሁላችንም እንተ ትሻላለህ። አትሳቅ። እኔ የምሬን ነው። እኛ ሰካር ስናባርር፤ የእንድ ደቂቃ ደስታ ስናሳድድ፤ ሳንድ ደቂቃ እምስ ስንሻማ፤ እንተ ይህን ከንቱ ህብት ንቀህ ዘላለማዊውን እውነት ለመንካት ትንጠራራለህ። እውነቱ ቀልድና ምር መሀል ነው»

እየሳቅኩ «የማገኘው ይመስለህል?» አልኩት

«ብታገኘው ባታገኘው ልዩነቱ ትንሽ ነው። እንዲያውም ይሄ እንተ የምትፈልገው እውነት አይኖርም ይሆናል። ቢኖርም ባይኖርም እንተ ስትፈልገው፤ ይህ መፈለግ ለኑሮህ እቅጣጫ ወይም ትርጉም ይሰጠ ዋል»

«እንተ ታዲያ ለምን እንደኔ አትፈልግም?»

«እፈልጋለሁ። ግን የኔ እውነት የማገኘው ማሟላት ጭኖች መሀል ነው»

«አሁን አሁን ከሁላችንም ትሻላለህ ስትለኝ አልነበረም?»

«እስታውስ፡ እሱ እውነትም ውሸትም ነው»

ሁለታችንም በሀይል ሳቅን።

ከዚያ ቀን ወዲህ ከንፈ ስለምንም ነገር ብጠይቀው «ለመጽሀፍህ ነው?» አያለ እየሳቀ በሰፊው ይነገረኛል። ያስረዳኝ፤ ይገልፀልኝ ጀመር። በመጨረሻ ጥታዲያ አትርሳ እ? አሁን የነገርኩህ ሁሉ እውነትም ውሸትም ነው። ይለኝና ወሬ እንለውጣለን።

አንድ ቀን . . . «ባገሽኝ ቁጥር ስለኔና ስለ ማማት ከምትጠ
ይቀኝ አንድ ቀን ጨክኑ ኪንግ ጆርጅ ባር ውሰደኝና ባንተ ኪባራ
ውስኪ እየቀመቀምኩ ከመጀመሪያ እስከ መጨረሻ ልንገርህ» አለኝ
«አሁኑኑ እንሂድ» አልኩት
«እንሂድ»

ማሚት

«እንኳን ሞት እርጅና አለ»

እሉ አንበሳ

ከንፈ ለመጀመሪያ ጊዜ ማሚት እሹሩ ሴት ሲገባ በሩ አጠገብ እንደቆመ ቀረ። ማሚት ነጭ ጉትቻ እርጋ ቀይ ሹራብና ነጭ ጉርድ ለብሳ ባንኮኒው ዳር ብቻዋን ቆማለች። የጡሃቿ መሾል፣ የወገሟ መቅጠን፣ የዳሌዋ መወፈር፣ ቅላቷ፣ የአይኖቿ ንጣትና መጉላት፣ የእጅ ዕጊረዳነት፣ እንደሷ ያለች ሴት አይሃ አያውቅም። እሷም አይኗን እሱ ላይ እንደተከለች ቀረች።

በኋላ ጓደኞቹ ወደ ሌላ ሴት ለመሄድ ሲነሱ እሱ በአይኑ የማሚትን ፊት «ልሂድ ወይ?» ብሎ ጠየቀ። የተኳሉ ንፁህ አይኖቿ «አትሂድ» አሉት። ቀረ። ልክ ስድስት ሰዓት ሲሆን የዳንስ ቤቱ በር ተዘጋ።

ከንፈ ማሚትን ወደ መኝታ ቤቷ ተከተላት። በሩን ዘጋች። ኮቱን ተቀብላ ወንበር ላይ ሰቀለችው። ሰፊው አልጋ ላይ ቁጭ አለች። እየችው። አጠገሷ ቁጭ አለና መሬት መሬቱን ያይ ጀመር። ያኔ ገና አስራ ስምንት ዓመቱ ነበር። እጁ ጉልበቱ ላይ እንዳለ እጇን አሳረፈችበት። ድንገት ዘወር ብሎ ውብ እጅን እስማላው ቢል ጥርሷን በጥርሱ ገጪ። አፈረ። እሷ ቀስ እርጋ እንገቱን በለሰላላ እጇ እየደባበሰች ሳመችው። ጉንጮቹን በእጇቿ ይዛ አይን አይኑን እያየች «ከነፍጌንጭት ጥርስህ እንዴት ታምራለህ!» አለችው። የመጀመሪያ ቃላቷ ድምጿ ከከንፈሯ ይበልጥ ምኞቱን ቀሰቀሰበት፤ ወፈር ያለ ለሰላላ ድምፅ። ቶሎ ብሎ ራሱን ደረቷ ላይ ደፋ።

በጉሩን እያሻሸች «ምንድን ነው የኔ ቆንጆ?» አለችው። ጆሮው ጉርጮቹ ጋ ስለነበረ ወፍራም ድምጿ እንደ እንድ ትልቅ የምኞት ማጉረምረም ሆኖ ሆጹ ውስጥ ተርበተበተ። ራሱን ጨርሶ ደረቷ ውስጥ እንደመቅበር አለ።

አሁንም እያሻሸችው «ምን ሆነክብኝ?» አለችው

«ፈራሁ» አላት በትንሽ ድምጽ፤ በፈራ ድምጽ

«የመጀመሪያ ጊዜህ ነው?» አለችው፤ ራሱን ከደረቷ ላይ እንሰታ ፊቱን በለሰላላ እጇ እያሻሸች፤ አይን አይኑን በሚስጥራዊ አይኖቿ እያየች «አትፍራ። ምንም የለው አይዘህ» አለችው፤ የሽሚዙን ቀልፋ

እየረታች

«ልብሳችንን እናውልቅና አልጋ ውስጥ ስንገባ ፍርቀቱ ይተውሳል እይዘ!» አለችው።

ዘም አላት።

«መብራቱን ሳጥፋለህ?»

«አዎን»

«ይኸው። በል እቀፈኝ»

በጨለማው እየሳመች ልብሱን እስመለቀችውና አልጋ ውስጥ ገቡ። እሷ ልብሷን መቼ እንዳመለቀች እንጂ። ራቁታቸውን በለስላሳ ገላዋ ስታቅፈው ጊዜ በምኞትና በደስታ ሰከረ። ላብና ሽቶ የተቃቀፉበት ጠረፍ እሳበደው። ጉንጭን፣ እንገቷን፣ ጡቷን፣ ሆዱን፣ ጀርባዋን፣ ጭኗን ሳይቀር ይሰማት ጀመር። እሷም ያልሳመችው ቦታ የለም።

እጆቿ ደሞ! አቤት እጆቿ ቢነካኩት! ያለበትን ረሳ። መቼ ጭኗን ከፍታ መንግሥተ ሰማያት እንዳስገባችው በጭራሽ አሳወቀም። በኋላ ደረቷን እንተርሳው ፀጉሩን እየደባበሰች በለስላሳ ድምጿ።

«አየኸው አይደለም? በጭራሽ እያሰፈራም» አለችው

«በጭራሽ! መንግሥተ ሰማያት ነው» አላት «ግን አንቺ ስለሆንሽ ነው 'ንጂ...» በረፍተ ነገሩን ለመጨረስ ያህል በኃይል ተጠጋትና ዘም አለ።

«እውነት የመጀመሪያ ጊዜህ ነው?» አለችው

«አዎን። ምንው?»

«አሥር አመት የኖሩበት 'ንኳ እንዳንተ አይችሉበትም። ሳሙኝ እስቲ! እፍህ እንዴት ደስ ይላል!»

እንደገና ጀመሩ

ሲሊቱን አደሩበት

ጧት ቁርሱን እመጣችለትና ውብ ፈገግታዋን እያጠጣችው

«ብላ የኔ ፍንጭት ሰይጣን» አለችው

እሱም እየሳቀ «ምክንያቱስ ሰይጣን 'ምባልበት?» አላት

«እኔ አውቅ...»

...ከንፈታሪኩን ቢነግረኝ «እውነት ስትበዳ የመጀመሪያ ጊዜህ ነበር?» አልኩት

«ምን መሆንህ ነው?» አለኝ «አሥራ ስምንት አመቱ ነበር እያልኩህ የሰው ልጅ አሥራ ስምንት ዓመት እስኪሆነው ሳይበዳ ይቆያል? ማሂትን ከመብዳቱ በፊት ቢያንስ ቢያንስ አንዲት የነበረች ማህት»

እንደ አባር ሸርሙጣ፤ እንደ አምስት ገረድ እና እንደ ሶስት አህያ አዳርሻለሁ።

«አሁን?»

«አዎን። አሁን በድቼ አላውቅም ልትለኝ እንዳይሆን።»

«በድቼ አላውቅምና።»

«ትቀልዳለህ? አሁን ሳትበዳ እንዴት ደራሲ ለመሆን ታስባለህ? የግሪኩን አይደለም! እየው እየው፤ ጥያቄው አይንህ ውስጥ ሲፈጠር ይታየኛል። ያሁን እምስ ምን ምን ይላል? ልትለኝ ነው አይደለም?»

«እንተ ደግሞ ያሁን እምስ ያሁን እምስ ይላል፤ ልትለኝ ነው።»

«አዎን»

«እሺ አሁን እንዴት ነው 'ምትበዳት?»

«ቁላህን እምሷ ውስጥ ትከተዋለህ»

«ችጋራም! እንዴት ትከተዋለህ?»

«አቁመህ ነዋ! እሺ 'ሺ አትቆጣ። መጠየቅ ያለብህን ጥያቄዎች በሙሉ ስለማውቃቸው ሳትጠይቅ እመልስልሃለሁ። እየህ ነገሩ Scientific ነው። መጀመሪያ አሁን መምረጥ አለብህ። የከበደች ወይም የምታጠባ ከሆነች አታስጠጋህም። ምርጫ ካለህ ብልፅ እበጥ ያለውን መምረጥ ደግ ነው። መጀመሪያ ከኋላ አትጠጋት። አለዚያ በእርግጫ ቆለጥህ ታፈርጠዋለች። ከጎን ተጠግተህት ትንሽ ስበካት «እንዴት ነሽ የኔ ቆንጆ? አይ ስታምሪ! ብልትሽ ግልብጥ ብሉ ሲያስጎመጅ! ምን «ፔራሽን ባደረገኝ!» እያልክ ይህንና ይህን የመሰለ romantic ንግር እያስግህት፤ ቀስ ብለህ በእጅህ ብልፅን ነካካት። ሳር መጋጥና እምጅ! እምጅ! ማለት ትተዋለች። ንግግርህን ቀጥል «ጅብ ቢያገኝሽ በጭራሽ መፍራት የለብሽም። ይህን ብልትሽን አይቶ ሆዱን ይረሳል። ምንቁ ይቀስቀሳል! አይ ብልት!! ይህን ጊዜ ጭራዋን ብድግ ታደርጋለች።»

«ባህያ ቋንቋ ከፍታ መስጠፅ ነው። አሁን ነው ወደ ጳላዋ መሄድ። ቀስ እርገህ ትከትባታለህ፤ ግን እዚህ ላይ መጠንቀቅ አለብህ። ቁላህን ገባ ወጣ አታድርግ፤ ልክ አለሌው እንደሚያደርገው ከተህ እዚያው ተወው። ይመዝምዘው። አለዚያ ግራ ይገባትና አሁን አለመሆንህን አስታውሳ ደንግጣ ትፈረጥጣለች። ገባህ? እረስቼ! መጠንቀቅ ያለብህ ዋና ነገር አለ። ከሁሉ በፊት አስቀድመህ እዚያ ሰፊ ያለውን ወንድ አሁን በሙሉ ማባረር አለብህ። አለዚያ እገር ጤና ብለህ ስትከት፤ ከኋላህ መጥቶ እንዴ በርግጫ ይልህና እሱ ይከትባታል።»

«ደርሶብህ ያውቃል?»

«እንደ ቀን አሁንቼን በሙሉ አባረርኳቸው። እንዴ ቁሳም ከሊታ

መንቀሳቀስ እንኳ የማይችል፤ ሊሞት እንደ ሐሙስ የተረው ገጣባ ነበር። ለሴት እቅም የለውም ብዬ ንቄ ተውኩት። ታዲያ ከትቼ ብዙ ቆይቼ፤ ልክ ማፍሰስ ሰጀምር፤ መጥቶ እንዴ በርግጫ ቢለኝ ወደቅኩ። ግማሽ ኃጢያቴን ሚዳ ላይ አፈሰስኩት። ተናደድኩና ብድግ ብዬ እንዴ በርግጫ ሆዱን አልኩት። ወደቀ። ተንፈራገጠ። እዚያው ሞተ። ከዚያ በኋላ አህያ መብዳት ተውኩ አልህለሁ።

«ላንዲት አህያ ውሽማዬ ፍቅር ስል፤ የሰማንያ ባልዋን በእርግጫ ብዬ የገደልኩ ሰው በዓለም ታሪክ ውስጥ እኔ ብቻ ሳልሆን አቀራለሁ? ምን ይመስልህል?»

«እሱን ተወውና ወደ ታሪካችን እንመለስ። ማሚትን ለምን ድንግል ነኝ አልካት?»

«እንድትወደኝ ነዋ። ሽርሙጦች ድንግልህን ሲወስዱብህ በጣም ነው ማወዱህ፤ የፈለግከውን ያረጉልህል። ለእንደ ሶስት ወር ያህል ጣእታቸው ነህ። ይኸው እስከ ዛሬ ድንግልን ስድስት ወይም ሰባት ጊዜ አስረክቤያለሁ።»

«ይህ ሳይኮሎጂህ ማሚት ሳይ ሰራ?»

«ትጠይቃለህ? በሐይ ወይ ንፋስ ሳይነካኝ፤ እንደ ሙሽራ ካልጋ ሳልወርድ፤ ቀንም ሊትም ማሚትዬ ጭኖች መሀል ሳለከልክ ሁለት ወር ሙሉ ኖርኩ። እንደ ቀን «አሁንስ ገመምተኛ መሰልክ። ወጣ ብለህ ተንሸራሽረህ ና፤ ትንሽ ንፋስ ይምታህ» አለችኝ። ውነትሽን ነው አልኳት። ታዲያ ልወጣ ብል፤ በየት በኩል? ወገቤ አልቆ እንደ ከዘራ ለሁለት ታጥፈ እንደ ጃጀ ሽማግሌ እጅና እግሬ ይንቀጠቀጣል። እንደ ሽባ ዱላ እየተሞረከዝኩ መሄድና አሥር እርምጃ ተራምጄ እንደ ደቂቃ ማረፍ ግድ ሆነብኝ።

«ማሚት በበኩሷ እየተሰማማት ጭኗ እየለሰለሰ፤ ቂጧ እየወፈረ፤ እምሷ እየጣፈጠ ሄደ። አቤት ያኔ ልብሷን አስወልቀህ ብታያት! ከማማሯ የተነሳ ተንበርክኪ ጉልበቷን የምስምበት ጊዜ ነበር።»

«ጉልበቷን ብቻ?»

«ጭኗንም»

«ጭኗን ብቻ?»

«ሌላው ንግዲህ እንኳን ለልጆች ለንስህ አባት አይነገርም»

«እሺ ቀጥል»

የመጀመሪያው ሁለት ወር ፍቅር ብቻ ነበር። ጧት እንደተቃቀፋ ይነቃሉ። ራሱን ደረቷ ሳይ ደፍቶ ጠረፏን በሀይል ወደ ውስጥ እየተነፈሰ፤ በሽታዋ እየሰከረ፤ የማምቅ ለስላሳ ገላዋ ሳይ እጁን ያንሸራሸራል።

እንሰላና ብርድልብሱን ወደዚያ ይገልጥና ቁጭ ይላል። ራቁቷን እንደተጋደመች ዝም ብሎ ያያታል። አይኖቹ ውብ ገላዋ ላይ ይንከራተታሉ

«ምን ሆንክብኝ?» ትለዋለች

«ጭንቅ አለኝ»

«ምንው?»

ፊትዋን በእጁ እየነካ «ብርሃን ፊትሽን፣ አበባ ከንፈርሽን እንዳልሰም ገላሽ ሊቀርብኝ ሆነ» በሁለት እጆቹ ጡቶቿን እየደባበሰ «የገንት ፍሬ ጡቶችሽን እንዳልሰም ወገብሽ፣ ዳሌሽ፣ ጭኖችሽ ሊቀሩብኝ ሆነ። ጭንሽን እንዳልሰም ሌላው ሁሉ ይቀርብኛል። ምን ይሻለኛል?»

በለሰላላ እጆቿ ፊቱን እያሻሸች፣ ቅንድቦቹን እያስተኛች «ሁሉም ያንተ ነው አይቀርብህም፣ ይቆይልህ 'ንጂ። አይኖችህ እንዲህ ሲያዩኝ እንዴት ደስ ይላሉ?! ሁለመናዬን በልዩ ብርሃን፣ በልዩ ሙቀት የሚበዱኝ ይመስለኛል» ትለውና እጆቿን ትዘረጋለች። እቅፍ አድርጋ ወፍራም ለሰላላ ምኞት በሚንቀጠቀጥበት ድምጿ ጆሮው ውስጥ...

«በዐይንህ በድተኝኝ እሳት ለቀቅኩብኝ» ስትለው፣ ቅንዝር ንሮሮውን እንቅ ያደርገዋል

«ላብርድልሽ?»

«እኔም ላብርድልህ?»

«የኔማ ሺ ጊዜ ብትሰጪኝም አይበርድልኝ»

«የኔም አይበርድልኝም...»

ከዚያ ይተጣጠቡና ግንፍልፍል ወይም እንቁላል ጥብስ ይበላሉ። ከንፈ ማሚት የገዛችለትን ሰማያዊ ፒጃማ እንደለበሰ አልጋው ላይ ይጋደማል።

«በእጄ አልበላም» ይላል «እጄ ላይ የምግብ ሽታ አልፈልገም» እጁን ያሸትና «ያንቺን ጠረን ብቻ ነው እጄን 'ምፈቅድለት» እሷ ነች የምታጎርሰው። ገረጿ ማሚትን አስታጥባ የቁርስ ዕቃዎቹን ካነሳሳች በኋላ፣ ከንፈ በሩን ይቆልፍና ማሚትን እጭቀፈ፣ እየሳመ፣ እያሻሸ ልብሷን ያስወልቃታል

«ተው አታብዛው ትከላለህ» ትለዋለች

«አንቺ ግን ግፈኛ ነሽ» ይላታል

«ለምን?»

«እኛ ቁርስ በልተን እነሱ ቁርስ ላያደርጉ ቢውሉ ምን አይመታቸውም?»

«ታዲያ ቅድም ቁርስ አላደረጉም?»

«መቼ?»

«እሁን እሁን ከኛ በፊት»

«እኔ አላስታውስም። እስቲ ፈታውራሪን ልጠይቀው» ይልና ቀላውን «ቁርስ አርገሃል?» ብሎ በሀይል ትር ትር ያደርገዋል። «ብጽራሽ አላደረሁም አለ» ይላታል

«ውሽታም! ጭንቅላቱን እንዲህ እንዲህ ሲያድርግ አዎን ማለቱ ነው»

«እሱማ የኛ ቋንቋ ነው። የነሱ ቋንቋ የተገላበጠሽ ነው»

«ምክንያቱስ?»

«በጭላማ ስለሚተያዩ»

ድንገት ቀልጽን ያቋርጥና በሀይል አቅፎ እየላመ እባክሽን እትከልከይኝ ማሟትዬ የኔ ገላ፣ የኔ ሽታ፣ አበድኩ፣ ልሞትልሽ ነው

«ውይ! እኔ ልመትልህ የኔ ፍቅር፣ እኔ ልመትልህ የፈለከውን አርገኝ!» እንደተቃቀፉ አጭር እንቅልፍ ይወስዳቸዋል።

እሁድ የሆነ ንደሆን ማሟት ቤተክርስቲያን ሰማ፡ እቁብ ደርሳ ስትመለስ ትቀሰቅሰዋለች። እዘቦት ቀን ሲሆን ግን ሁለቱም ተቃቅፈው ያረፍዳሉ

የምሳ ሰዓት ሲደርስ የማሟት አሻሻሎች ይመጡና ያጫውቷቸዋል። ያኔ አሻሻሎችዋ አራት ብቻ ነበሩ — ሮዛ፣ ሙሉ፣ ጠንፍየለሽና አሰገደች። አብረው ለሰድስት በመሶብ ምሳ ይበላሉ። ፊዲላን እያዳመጡ ቡና ይጠጣሉ።

ክንፈ ይኮምከላቸዋል። እነሱ ወሬ ያመጣሉ። ስለጠንጃይ፣ ስለባላዝ፣ ኦሮ፣ ስለ ወቢ በረሃ ኦሮ፣ የሚያስፈራ ወሬ፣ የሚያስቅ ወሬ፣ የሚያሳዘን ወሬ

ወደ ዘጠኝ ሰዓት ላይ አሻሻሎቹ ወደየመኝታቸው ሲሄድ፣ ክንፈ ማሟትን እጁን እንተርሶ ያስተኛታል። ከተኛች በኋላ ቀስ አርሳ እንዳይቀሰቅሳት እየተጠነቀቀ ጭኖቿን ይከፍታል። ሳትነቃ «ስሰይ» በግማሽ እንቅልፈ ስትከትብኝ ደስ ሲል!» ትለዋለች። እንደገና እንቅልፍ።

ወደ አሥራ ሁለት ሰዓት ላይ ሲነቃ ያልጋው መጋረጃ ተዘግቶ ልክ ብቻውን እንዲት ትንሽ ክፍል ውስጥ እንዳለ ያህል ነው። ከመጋረጃው ወዲያ እመልበሻው መስታወት ዘንድ ጠንፍየለሽ የማሟትን ጸጉር እያበጠረች ሁለቱ ዝቅ ባለ ድምፅ ያወራሉ። ወደ ንሮ በኩል የሚመለከተው መስኮት ተከፍቷል። አጥር ጊዜው ውስጥ ልጆች ከኩሉ ሲሄዱት ይሰማዋል።

ዐሐይዋ ቀያይ ዳመናዎች ለብሳ ከተራራው ጓላ ስትገባ ትታየዋለች።
ብቻዋን ነች። ዘላለም ብቻዋን ነች። ልቡ ውስጥ ምክንያት የሌለው
ሀዘን ቀስ ብሎ ሰርቆ ይገባል። ዐሐይዋ እየጠፋች ስትሄድ፤ ሀዘኑ እየሰነዘ
ይሄዳል፤ ልቡን ይሞላዋል፤ አልቅስ አልቅስ ይለዋል። ብቸኛይቱ ዐሐይ
ትናፍቀዋለች፤ አብሯት ያልዋለ ዐሐይ የቀን ተግባሯን ፈጽማ ስትሄድ
ትናፍቀዋለች፤ በስምንት ዓመቱ እናቱ የሞቱ ሰሞን ይናፍቁት የነበረውን
ያህል አሁን ጠፊዋ ዐሐይ ትናፍቀዋለች። ናፍቆቱ ለዐሐይዋ ነው?
ወይስ ማሚት አልጋ ውስጥ ላጠፋው ቀን ነው? ወይስ ሳይጠግባቸው
ለሞቱት እናቱ ነው? ሀዘን፤ ናፍቆት፤ ብቸኝነት። ሰፊ ሀዘን፤ ባይወግ
ሰማይና ሙሉውን መሬት የሚያለብስ፤ የሚጠቀልል ሀዘን።

ዐሐይ ጨርሳ ገብታ የዳመናዎቹ ቀለማት እየጠፋ ሄደው ፀተኛውን
ሰማይ፤ ጫጫታማዋን ምድር ጨለማ ውጧቸዋል። ሰማያቱ
ከዋክብታቸውን ማብራት ጀመሩ። ሰዎችም ኮረንቲያቸውን ወይም
ሻማ ኩራዛቸውን ማብራት ጀምረዋል። አጥር ጊቢው ውስጥ ልጆቹ
ኩኩሏቸውን አቁመዋል። ከሩት መኪናዎች ማርሽ ሲቀይሩ፤ ውሾች
ሲጮቡ፤ እናቶች ልጆቻቸውን ሲጣሩ ይሰማዋል፤ መሸ።

የዳንስ ቤቱ ሙዚቃ መዝፈን ጀመረ። ውቤ በረሃ ነጋለት። ይሄ
ቀይ መብራት በርቷል፤ ሲቶቹ ለብሰው ተኳኩለው ዳንስ ቤት ውስጥ
ቁጭ ብለው ወንዶች እስኪመጡ ይጠብቃሉ።

ማሚት ለባብሳ አልጋው ሳይ ተቀምጣለች። ለካስ ስትኳኳ በጣም
ታምራለች።

«ምን ሆንክብኝ?»

«ምንም»

«ቅር ብሎሃል። በዚች ሰዓት ሁልጊዜ ቅር ይልሃል። ምንድን ነው
የኔ ፍቅር፤ ምንድን ነው?»

«ምንም። ዐሐይ ስትገባ ነው»

«እውነትክን ኮ ነው። እኔም እንዳንዴ ቅር ይለኛል። ዐሐይ ነገደ
እናት ነች። ስትጠፋ ሆድ ታባባለች»

«እናትሽ ሞተዋል?»

«ባሰራ እንድ እመቴ ሞተች። ያንተስ?»

«በስምንት እመቴ»

«ውይ የኔ ቆንጆ! ህፃን ነበርካ!» ትልና ልክ ነገደ እናት ደረጅ ሳይ
ታስተኛዋለች። ግንባሩን እየሳመች ራሱን እያሻሸች ቃል ሳትናገር ብዙ
ከቆየች በኋላ፤ ፊቱን ቀና አድርጋ «በቆንጆ ፍንጭትህ ሳት በልሃ
እሰቲ» ትለዋለች።

ማማሽ ሰዓት ያህል ካላወቀው በኋላ ማስታወቅን ዘግታ የራሱን ሙብራት አብርታለት ትራቶችን እንዲደገፍ አመቻችታለት መጽሐፍ ቅዱስን አቀብላው የባረውን ሙብራት አጥፍታ በፍን ቆልፋ ወደ «ቢሮዋ» ትሄዳለች።

«በመጀመሪያ እግዚአብሔር ሰማይና ምድርን ፈጠረ» ቀጥሎ አዳምና ሄዋን፣ ቃሊልና አቤል፣ ግብረሰብ፣ ጥህና የጥፋት ውሃ፣ አብርሃምና ሉፕ፣ ይሱሐቅና ርብቃ፣ ኢሳውና ያሌቆብ፣ ያሌቆብና ራሄል፣ ዮሴፍና ወንድሞቹ፣ እስራኤል በግብጽ ሀገር፣ ሙሴ — አይሙሴ ኮልታፋው፣ ወንድ ነበረች፤ እግዚአብሔር ራሱ ሳይቀር ይለማመጣት ነበር። አንድ ግብጻዊ ገድላ ትጠፋና ተመልሳ ደግሞ ከፈርአን ጋር ትሟገታለች። ትጨቃጨቃለች። «ሕዝቤን እስራኤልን ልቀቅ» ትለዋለች። ታዲያ አንዲት በቅር ይዛ ነው። በቃ። ምን ዓይነት በቅር! አንዴ አባብ ትሆናለች፣ አንዴ ወንዙን ደም ታረገዋለች፣ አንዴ ቀይ ባህርን ትሰነጥቀዋለች፣ አንዴ ከምድረ በዳ ምንጭ ታፈልቃለች።

ሙሴ የእስራኤልን ሕዝብ እንደ በግ ነድቶ፣ ከግብፅ እውጥቶ ቀይ ባህርን አሻግሮ አርባ ዓመት ሙሉ በምድረ በዳ መርቶ እየገለጸ፣ እያሰፈራራ፣ ሕግ እየሰጠ፣ አገራቸው ካደረሳቸው በኋላ፣ እሱ አገሪቱን ሳይረግጣት ሙትት፣ ሙሴ ከሞተ በኋላ እነ እያሱ ከተማ እያፈረሱ፣ ሰው እየገደሉ፣ ሴትና ሕፃን፣ ከብትም ሳይቀር እየፈጁ . . . ከንፈን አበሰቱት። ሙሴ ወንድ የጀግናች ጀግና ነበረች። እነዚህ ግን ተሰብስበው የሙሴን አንድ አስረኛ የማያክሉ ነብሰ ገዳዮች . . . ደሞ የሰማቸው ሙብዛት፣ ከንፈ የእስራኤልን ታሪክ አቋርጦ የኢየሱስን ታሪክ ማንበብ ጀመረ።

ይህን ሁሉ ሲያነብ የመጠጥ ቤቱ የዳንስ ሙዚቃ እየተሰማው ስለሆነ፣ እንዳንዴ ታሪኩና ሙዚቃው ይያያዛሉ። እነኚህ ቫልስ ይደንሳሉ፣ አብርሃም ሩምባ ይረግጣል፣ ሙሴና ፈርአን ቡጊ እየደነሱ ይሸከረከራሉ . . . እንዳንድ በጣም ደስ የሚሉት ሸክላዎች ሲዘፍኑ መጽሐፉን ትቶ ሀይኑን ዘግቶ ይሰማቸዋል። Guitar Boogie, Blue Danube, La Comparsita, እና ሌሎች ሰማቸውን የማያውቃቸው ዜማዎች። ማሚት ከ«ቢሮ»ዋ ብቅ እያለች ታየዋል። ለፋብ ሰዓት ያህል አላወቀው፣ ሰማው አሳስቃው፣ አሻሽታው የመጠጥ የሲጃራ የሸቶና የተፈጥሮ ጠረፍ ተቀላቅሎ ያስከረውና የሚሆነውን ሲያጣ ሊተኛት ይፈልጋል።

«ባውቅሽ ምን አለበት?» ይላታል። ለመጀሪያ ጊዜ እንዲህ ሲላት አልገባትም ነበር። አስረዳት። መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ «አዳምን ማሸቱን ሄዋንን አወቃት፣ ወንድ ልጅም ወለደችለት፣ ለሙንም ቃሊል አሉት። አብርሃምም ማሸቱን ሳራን አወቃት፣ ወንድ ልጅም ወለደችለት፣

ሰሙንም ይሰሃት አሉት። እቶም ሚስቱን ወይዘሮን አወቃት፤ ወንጅ ልጅም ወለደችለት፤ ሰሙንም ማሞ አሉት። ቁላም ሚስቱን እምስን አወቃት፤ መንታ ልጆችም ወለደችለት፤ ሰማቸውንም ቆለጥ አገብጓቢና ቁንጥር ተልቃሊት አሏቸው። እግዚአብሔርም የቁላንና የእምስን ዘር ባረዘ፤ መሬትንም ሞሏት ይላል። አላት

«ባባትሽ ልወቅሽ!»

«አሁን አይደለም»

«መቼ?»

«በኋላ። በኋላ የፈለግከውን ያህል ታውቀኛለህ. . . ብላ አባብላው ትሄዳለች። ወደ መጽሐፍ ቅዱስ ይመለሳል።

በመጨረሻ ወደ እምስት ሰዓት ላይ መጥታ እምስት ደቂቃ ያህል ብቻ አሳውቃው፤ እሱ ጭኗን ሲደባብስ፤ እሷ ብልቱን እያሻሽለች መቁነጥነጥ ሲጀምር

«አቱመኸው ቆየኝና ቤቱን ዘጋግቼ ሰመጣ ትከትብኛለህ። በጣም አምሮኛል» ብላው ትሄዳለች።

ልክ ሰድስት ሰዓት ሲሆን ትመጣና በፋን ቆልፋ፤ በጠርሙስ ውሃ ራስጊያቸው እኑራ፤ ልብሷን አውልቃ አልጋው ውስጥ ገብታ «በርዶኛል አሙቀኝ» ትለዋለች

እንግዲህ ሌሊቱ ይጀመራል።

ማለቂያ የሌለው አጭር ሌሊት. . . የማሚት አልጋ ለብቻው ከዓለምና ከጊዜ ተነጥሎ ተፈናጥሮ ሄዶ ልዩ ራሱን የቻለ ሌሊት ይሆናል። የፍቅር ሌሊት፤ የምኞት ሌሊት፤ የሥጋ ሌሊት. . . የዚህ ሌሊት ከዋክብት የማሚት ቃላት፤ ብቅ ጥልቅ የሚለው የማሚት ንግግርና ላቅ፤ ለሰላሳ ሰውነቷን የሚያርበትብተው የክንፈን ልብ የሚያሸብረው ውብ ሳቋ. . . የሌሊት አራዊት፤ የማሚት ጣቶች መላ ሰውነቱ ላይ እየተንሸራሸሩ እንቅልፍ የሚነሱት አራዊት. . . ማለቂያ የሌለው፤ ከመቅጽበት የሚነጋ ሌሊት። የመተቃቀፍ የመቆላለፍ ሌሊት. . . ከዘለዓለም እስከ ዘለዓለም ማለቂያ የሌለው ከመቅጽበት የሚነጋ ሌሊት፤ የፍቅር ሌሊት

እንደዚህ በወፍራም ለሰላሳ ድምጿ «ከንፍዬ!» ትለዋለች

«ወዬ»

«እባክህን እንዳትተወኝ!» ብላ ትጠቀለልበታለች

«አልተውሽም የኔ ቆንጆ» ይላታል፤ እያቀፈ ጸጉሯን እያሻሸ

«እስቲ መብራቱን አብራልኝ ልይህ። እንዲህ ሳይህ ደስ ትለኛለህ! ስወድህ ከንፍዬ! ስወድህ!»

ስትናገር በመብራቱ ፕሮጋ ብልጽ ብልጽ ይላል። እንደ ያተረፉ ዐይኖቿ በዘዘን በፍቅር ፊቱ ላይ ሲንከራተቱ ያብለዟል። ፊቷን እያሻሸ እንባዋን እየጠረገ

«ምን ሆንሽብኝ? ቅድም አላመምኩሽ?» ሲላት ራሷን በአሉታ ታነቃንቃለች

«ታዲያ?»

«ፈራሁ»

«ምን ያስፈራሻል?»

«እንዲህ አስለምደኸኝ የተውከኝ ጊዜ ምን እሆናለሁ? ሌሊቱ እንዴት ይነጋልኛል?»

እቅፍ ያረጋትና ጉንፋኗን አንገቷን እየሳመ

«በጭራሽ አልተውሽም»

«ስታገባህ ምን እሆናለሁ?»

እንጀቱን ትበላዋለች። ራሱም አብሯት ማልቀስ ይፈልጋል።

«አላገባም» ይላታል

«ታገባለህ»

«ባገባም አልተውሽም»

«ሙት?»

«ሙች! እንዴት አተውሻለሁ? ስታይኝ አስችሎኝ ምተውሽ እመስልሻለሁ?»

ይተያያሉ። ላቅ እያለ

«አሁን ሞኝነቱን ተይውና፤ ባውቅሽ ምን ይመስልሻል?»

ላቅ እያለች «እኔ በፊት ልወቅህና»

«አትችይም የኔ ቆንጆ። እንቺ መታወቅ እንጂ ማወቅ አትችይም»

«እንተ ነህ ያልከው? ስስምህ ዝምብለህ ተሳምልኝና አሳይሃለሁ»

ስትስመው የምላሷን ሳይፋ ፕሮሱ ፍንጭት ውስጥ ከታ ካንቀሳቀሰች በኋላ እየላተችበት

«ታዲያስ አላወቅኩህም?»

«አውቀሽኛል። መጽሀፍ ቅዱስ ውስጥ፤ ማሚትም ባሏን ከንፈን አወቀችው፤ ከንፈሩም እጅግ ተደሰተ። ብለን እናስገባለን። አሁን ተራዩን ባውቅሽ ምን ይመስልሻል?»

«በብርሃን ነው በፊትላለማ ልታውቀኝ ምትፈልገው?»

«ብፊት ተነሺና በዐይኔ ልወቅሽ»

ተነሰታ አልጋው ላይ ትቆምለታለች። እንደተጋደመ በይጥፍን ሺጋ ገላዋ ላይ ያንሸራሸራቸዋል። ወደዛ ዙሪ፣ እንዲህ ቁማ፤ እግሮችሽን እንደዛ አጠፋ አርጊ፤ እያለ ሙበቷን ሲያደንቅ ከቆየ በኋላ

«ሊበርደኝ ጀመረ» ትለዋለች

እጁን ሲዘረጋጋት እቅፉ ሙስጥ ትወድቅና

«መጀመሪያ እየላምክ እሙተኝና በኋላ ሳታስጠነቅቀኝ ድንገት በኃይል ከተትብኝ» ትለዋለች

«ተይ ያምሻል»

«ይመመኝ»

«ሳሳምምሽ ደስ ይልሻል?»

«በኃይል ደስ ይለኛል። ካሳመምክኝ በኋላ ስታባብለኝ የማሰማኝ ደስታ!»

በኃይል ያሳምማትና «አይ!» ብላ ከምትር ስትል ያባብላታል

እንዳንዲ ሌሊት በጁ ነክክታው ስታበቃ፣ በደምብ ሲቆምበት ጭኝን ትከፍትና ስታስገባው፣ ልክ በ'ንቅልፍ ልቡ እንደሚያወራ ሰው እያተፋት - እንኮፍ ወለቱ! አይ የባሪያ እምስ ሲጣፍጠኝ! ብቻ ማሟት እንዳትደርስብኝ 'ንጂ» ይልና በኃይል ጉንጭን ይስማታል። እንኮ ወለቱ የማሟት አባት ባሪያ ነበረች። አሁን የማሟት እንጀራ ጋጋ ነች፣ ወደ ሰባ እመቷ ነው። ማሟት ከት ብላ እየላቀች

«እሱን ተወው! በ'ንቅልፍ ልብህ ስበዳህ ጊዜ ቁጭትህን ለመወጣት ነው 'ምትሰድበኝ»

«አ! አ! የት ነኝ?» ይልና ሲነቃ «በ'ንቅልፍ ልቤ ተናገርኩ 'ንዴ?» ይላታል

ከዚያ እንግዲህ ቀልድ ይጀምራሉ

የራስጌ መብራት ያበሩና በሆነው ባልሆነው ነገር ሲስቁ እንደ ሰዓት ያህል ካላለፉ በኋላ፣ ላቅ፣ ደስታ፣ ፍቅር፣ ምኞት ፊቷ ላይ እያበራ

«አይ ከንፈ! እንዳንተ ጉደኛ እዚህ ዓለም ላይ ይገኛል?» ትለዋለች «ጉደኛ?»

«ሲያሰኝህ እያስለቀሰክኝ ትበዳኛለህ! ሲያሰኝህ እያላቅክ ትበዳኛለህ። አሁን 'ስቲ እንደ ሰዎች ሳታስለቅስም ሳታስቅም ብዳኝ»

«እሺ። እንግዲያው በደምብ እንድጀምር ልምዘዘው?»

«የለም አትምዘዘው»

«ይመዝምዘው?»

«ይበዝብዘው»

«ይወጥውጠው?»

«ይበልዘው»

«ይመርዘው?»

«ይሰርዘው»

«ይቀዝቅዘው?»

«እየው ንግዲህ እያረሳሳህ ስታስቀኝ፡፡ እልፈልግም በቃ መብራቱን አጥፋ» መብራቱን ያጠፋል፡፡

የመጀመሪያው ሁለት ወር ፍቅር ብቻ ነበር፡፡

እንደዚህ ማታ እሸቱ እየመጣ ያጫውተዋል፡፡ እሸቱ ያጎቱ ልጅ ነው፡፡ እሁን እግብቶ ሁለት ልጆች ወልዶ ከሚሰቱ ጋር በደስታ ይኖራል፡፡ በረሃን በእግሩም እይረግጥም፡፡ ያን ጊዜ ግን እሱና ከንፈ አስራ ሁለተኛ ከፍል ሆነው ለኮሌጅ ፈተና የሚዘጋጁበት ወራት ነው፡፡ ከንፈን ለማጫወትና ወደ ትምህርት ቤት እንዲመለስ ለመሞከር፤ እንደዚሁም ከንፈን ከጥፋት ጎዳና ወደ እግዚአብሔር መንገድ ለመምራት ማሟት እሹና ቤት ብት ይላል፡፡ ሲመጣ መጽሐፍ ቅዱስ፤ የክፍል መጽሐፍት እምጥቶ ሰጥቶት «ሌላው ነገር ሲለሰችህ ለማንበብ ሞክር» ብሎ ይመክረዋል፡፡ ማሟት እንደልማዷ ከቢሮዋ ብት ስትል ለሦስት ሆነው ያወራሉ፡፡ እንግዲህ ማሟት ከንፈን ወደ ገሀነም የምትመራ የሰይጣን እገልጋይ በመሆኗ እሸቱ እንደ ጠላት ይቆጥራታል፡፡ እሷም በበኩሏ እሸቱ የከንፈን ፍቅር ሲያስቀርባት መሞከሩን ስለምታውቅ ትጠላዋለች፡፡ ታዲያ «እንቱ እርሱ» እየተባባሉ እየተከባበሩ ሲነጋገሩ ከንፈ ውስጥ ውስጡን ይስቅግቸዋል፡፡

ግን ቀስ በቀስ ሲተዋወቁ እየተዋደዱ ሄዱ፡፡ በመጨረሻ እንዲያውም በከንፈ ላይ ተሻረኩበት «የኮሌጁን ፈተና ተፈተን» እያሉ አስቸገሩት፡፡ እምቢ እልፈልግም ሲላቸው፤ ለኛ ስትል እያሉ ጨቀጨቁት፡፡ እሸቱ የሌለ ጊዜ ማሟት እንደዚህ ትለዋለች «ይሄ እሸቱ በጣም ይወድሃል፡፡ ላንተ ሲል እዚህ ይመጣል፡፡ ትምህርት ቤት ሄዶ ታሟል ይልልሃል፡፡ አባትህ ሲጠይቁት ደሞ ትምህርት ቤት ነው ጥናት በዝቶበታል ይልልሃል፡፡ መጽሐፍ ያመጣልሃል፡፡ ጥሩ ልጅ ነው፡፡ ለራስህ ወይም ለኔ ስትል እንኳ ባይሆን ለሱ ስትል ተፈተንለት፡፡ ማን ያውቃል? ታልፍ ይሆናል» ማሟት የሌለች ጊዜ ደግሞ እሸቱ «እኛ ማሟት'ኮ ምንም አትል» ይለዋል «ሽርሙጣ ባትሆንም በጣም ጥሩ ሲትኖ ነበረች፡፡ ከልቧ ትወድሃለች፡፡ እንደሰማሁት ከሰላላ ብር በማያንስ ዋጋ ማንንም አታሳድርም፡፡ እንተን ግን ይኸው፤ በዚሮ ከማሳደሯ በላይ ትቀልበሃለች፤ ፒጃማ ትገልጻለች፤ ካንተ ጋር ለማደር ስትል ስንትና ስንት ገንዘብ

እምቢ ትላለች። እንዲህ እየወደደችህ በኋላ በሷ ምክንያት ትምህርትህን እንዳቋረጥክ እየተገነዘበች ስትሄድ ምን ያህል እንደሚቆጫት አይታይህም? ለራሱህ ወይም ላባትህ ወይም ለኔ ጓደኛህ ስትል እንኳ ባይሆን ለማሟላት ስትል ተፈተንላት»

ሌሊት ማሟላት እንደልማዷ የራሱን መብራት አብርታ የፍትወት ጭኖቿ መሀል አስገብታው፤ በምኞት ከናፍሯ እየላመችው፤ በፍትር ዐይኖቿ እያየችው፤ በጠረፍ መርዝ እያሰከረችው፤ በወፍራም ለስላሳ ድምጻ

«ክንፍዬ!» ትለዋለች። «ዬ» ስትል ከንፈሯ ከፍት ሲልና ጥርሷ ብልጭ ሲል ከንፈ የሚሆነውን አጥቶ ከንፈሯንና ጥርሷን እየላበ፤ እኛ ውስጥ «ወይደ!» ይላታል። ጥውልግ ሙትት እስኪል ትስመውና ፊቱን ቀና አርጋ በንፁህ ዐይኖቿ እያየችው

«ትወደኛለህ?» ትለዋለች፤ የምኞት ፍስሐ ባደከመው ድምፅ

«እወድሻለሁ እሞትልሻለሁ» ይላታል

ሌላ ጊዜ «እኔም እሞትልሃለሁ» ነበር 'ምትለው። ዛሬ ግን «እንደ ነገር ብለምንህ ታረግልኛለህ?» አለችው

«የፈለግሽውን»

«ሙት?»

«ሙች!»

«ግልልኝ»

«በምን ልግልልሽ? በአሁኑ ፍቅራችን እምልልሻለሁ! ምን ላርግልሽ?»

«በኋላ እነገርሃለሁ። አሁን ማውራት አልፈልግም እስቲ እንደ በኃይል አላምመኝና በኋላ አባብለኝ፤ ውድድ አርገኝ። አቤት ማባበሉን ስታውቅበት! ሙትት ነው የምልልህ መቸስ!»

እንደገና አዲስ ፍቅር ይይዛቸዋል

ምኞታቸው አልቆላቸው፤ ለመተኛት መብራቱን አጥፍተው፤ ደረጃን እንተርሳው፤ ፀጉሩን እየደባበሰች

«ክንፍዬ!» አለችው

«አ?»

«ታዲያስ፤ የማልክልኝን ታደርግልኛለህ?»

«ንገሪኝ»

«አትቆጣኝም?»

እጇን እየላመ «በጭራሽ»

«መት?»

«ሙኝ!»

«ፈተናውን ተፈተንልኝ»

«እሺ»

በኃይል ተጠመጠመችበት፡፡ ሳመችው፡፡ ዘለለችና መብራቱን አበራች፡፡ ጉንጨቴን፣ ግምባሩን፣ አፍንጫውን አስር ጊዜ ሳመችው፡፡ በጣም ደስ አላት፡፡ ፊትዋ ልዩ ብርሃን ለበሰ

«ምን ሳርግልህ ክንፍዬ? ምን ሳርግህ የኔ ፍንጭት?» አለችው

«ሁልጊዜ 'ንደዚህ ውደጂኝ»

«ለዘላለም እወድሃለሁ፤ ፍቅሬ»

ግንባሯን ሳመ፤ መብራቱን አጠፋ፡፡ እጁን አንተራሳት፤ ባንድ አፍታ እንቅልፍ ወሰዳት፡፡ እሱ ግን ሊተኛ አልቻለም፡፡ ማሚት ምን ያህል እንደምትወደው ድንገት ሲታየው ጊዜ ልቡ በፍርሃትና በደስታ ተሸበረ...

ፈተናው አንድ ሳምንት ብቻ ነው የቀረው፡፡ በመጀመሪያ ማሚት አልጋ ውስጥ ያሳለፈው ሁለት ወር በበሽታ መሆኑን የሚመሰክር የሐኪም ወረቀት ያስፈልጋል፡፡ ደግነቱ ነርስ የሆነች ዘመድ አለችው... ለላስ? ለፈተናው መመዝገቡን በፊት ተመዝግቧል፡፡ ብቻ እሱ ግዴላም፡፡ ለፈተናው ጉዳይ እሸቱ አለ...

ያስጨነቀው ይሄ የማሚት ፍቅር ነው፡፡ ምን ያህል እንደምትወደው ለምን እስከ ዛሬ አልታየውም? እጁን ተንተርሳ እንገቱ ላይ ትተነፍሳለች፡፡ ቀኝ እጇ ወገቡ ላይ እርፏል፤ ግራ እጇ የት እንደሆነ 'ንጃ፤ እዎን እዎን፤ ጡቷ ስር ነው፤ አንድ ጭኑ ጭኖቿ መሀል ነው፡፡ እንገቱ ውስጥ ትተነፍሳለች፡፡ ፀጉሯን ሳመ፤ እንዳይቀሰቅሳት እየተጠነቀቀ እቅፍ አደረጋት፤ ግንባሯን ሳመ፤ እንገቱ ላይ ትተነፍሳለች፡፡ ምን ሊያደርግላት ይችላል? ገንዘብ ቢኖረው 'ንኳ ስጦታ ብጤ ይሰጣት ነበር፡፡ ግን ሁለት ወር ብቻ ነች ያለችው፡፡ ያቺ ሁለት ወር በመቶ ተባዝታ ሁለት መቶ በትሆንለት!

በማለዳ ተነስቶ ቀስ ብሎ ለብሶ ማሚት ሳትሰማው ወጣ፡፡ ቀኑን ሙሉና ማታም እስከ ሁለት ሰዓት ድረስ ዘመድ ሲጠይቅ ዋለ፡፡ የከንፈ መዶች ተቆጥረው አያልቁም «በጣም ደግ፤ ቸር፤ ርህሩህ» የሆኑ መዶቹ ግን ጥቂት ናቸው፡፡ ማለት አንድ ዘጠኝ አሥር ይሆናሉ፡፡ እሱም እክስቶቹና ያክስቶቹ ባሉች፤ አጎቶቹና ያጎቶቹ ሚስቶች፤ እና ሁለት ያባቱ የቅርብ ጓደኞች፡፡ ወንዶቹን ቢርዋቸው፤ ሴቶቹን ቢታቸው ይደሩ አንድ በአንድ ጠየቃቸው፡፡ ለያንዳንዳቸው ምን እንደሚላቸው፤ እሱ ምን እንደሚመልሱለት፤ ቀጥሎ ምን እንደሚነግራቸው አያሳሳለ

ሲሄድ፤ ሳያውቀው በእንደ ጉልት አጠገብ ሲያልፍ እንዲት «ኮሬንቲ!»
የሆነች ሀሳብ እንደ መብረቅ እንሳሉ ውስጥ ብልጭ አለችበት። እሱ
አሳብዛትም። እሷ ነች ራሷ የታሰበችው። ወይም ሰይጣን ወርውሯት
የከንፈን እንገልፈራለችው

የሆነ ሆኖ፤ በዚች ሆሳብ ስለሆነው በጉልቱ ከተቀመጡት ሴቶች
ብትን በርበሬ ቆንጥሮ ወስዶ መሀረቡ ጫፍ ላይ ቋጥሯት መንገዱን
ቀጠለ። «በጣም ደግ፤ ቸር፤ እርህሩሁ» የሆኑ ዘመዶቹን እንደ በእንደ
ሲጠይቅ፤ ስሟቸው ቁጭ ካለ በኋላ

«ጠፍተህ ከረምክ»

«የኮሌጅ ፈተና ደርሶ ጥናት በዝቶብኝ ከትምህርት ቤት መውጣት
አልቻልኩም» ይላቸዋል

«ጥሩ ነው። ታዲያስ፤ በደምብ ተዘጋጅተህል?» ሲሉት እንግዲህ፤
ከተቀመጠበት ተነስቶ ወደዚያ ይሄድና ጀርባውን ወደጠያቂው እያሀረ
መሀረቡን አውጥቶ አይኑን ይጠርጋል። መሀረቡ ጫፍ ላይ የተቋጠ
ረችውን ብትን በርበሬ አይኑ በማስጠጋት «በርበሬ እንባ» ሲያለቅስ
«ደም እንባ» የሚያለቅስ ይመስላል። እንደ ሁለቴ ያስነጥሰዋል፤ ግን
ሳይፈልግ ነው። በአፍንጫው እንደ ጥሩምባ በኃይል ጡጥ እርግ
ይናፈጣል

«ምን ሆነክ? አይሆን አታልቅስ። ምንድነው? ንገረኝ» ሲሉት፤
የለቅሶ «ሰቅታ» በሚቆራርጠው አሳዛኝ ድምፅ

«የዛሬ ሁለት ሳምንት አባባ ለፈተናው ብለው የሰባ እምስት ብር
ፓርክር ብዕር ዝብውልኝ ነበር። ትምህርት ቤት ሰረቁኝ። አሁን
አባባን እንዳልነግራቸው ይገሉኛል። ዝም እንዳልል ፈተናዬን በምን
እጽፋለሁ?» ይቺን «ትራጀዲ» ያባዛታል፤ ያስፋታል፤ ይገነባታል።
በመጨረሻ ብዕር መግዣ እንደ አስራ እምስት ብር ተቀብሎ፤ ራሱን
እየነቀነቀ «ይህን ደግነት እስከሞት አልረገውም» ወይም «አባባ እንትና፤
እንተ እንት አይደለህም፤ አባት ነህ» «እማማ እገሊት፤ እንቺ እከስት
አይደለሽም፤ እናት ነሽ» ብሎ የሰሜቱ ብዛት ጉርሮውን እንባ
አላናገር ስለሚለው እየሮጠ ወጥቶ ይሄዳል።

ግን ሁሌ የብዕር ጉዳይ አልነበረም። እንደሱማ ቢሆን ይሰለቻል።
ሌላ ጉዳይ እንደ ትልቅ Dictionary ነበር። «በትምህርት ቤቱ» እንደ
እሱ ብቻ ነው ያለው። የመጨረሻ ክፍል ለሆነው ተማሪዎች ተሪ
በተራ ይደርስን ነበር።

ተራዬ ደርሶኝ ሰረቁኝ። አሁን ዳይሬክተሩ የመጽሐፉን ዋጋ ህፃ
እምስት ብር ካልከፈለክ አናስፈትንህም አሉኝ። አባባ እንዳልነግራቸው
ይገሉኛል።

ለላ ጉዳይ «ከለንደን የሚላክልን ፈተና ገንዘብ ይከፈለበታል። ለየንዳንዱ የትምህርት ዓይነት አምስት ብር። የዛሬ ሁለት ወር አባባ ገንዘቡን በጥተውኝ በአውቶብስ ስሄድ ኪስ እውላቂ ሰረቀኝ። እሁን አባባ እንዳልነገራቸው ይገሉኛል። ምን እንደማድርግ ጨነቀኝ» ወይም «እማማ እንትናን የመሰለች እናት እያለችኝ፤ አባባ እገሌን የመሰለ እባት እያለኝ፤ ሰላሳ አምስት ብር በማጣት ትምህርቴን እንዴት አቋርጠዋለሁ በማለት እንተ ጋ ወይም አንቺ ጋ መጣሁ»

ሌሎችም ይህን የመሰሉ ልዩ ልዩ ጉዳዮች ነበሩ። ቢሆንም፤ ጉዳዮቹ ይለዋወጡ 'ንጂ «ለአባባ እንዳልናገር ይገሉኛል» «ያላንተ ማን እባት አለኝ» ወይም «ያላንቺ ማን እናት አለኝ» የሚለው ንግግርና የበርበሬ እገባው አልተለወጠም።

ነገሩ ወይም ፕሮግራሙ ትንሽ የተለወጠው «እማማ ሳይኮ» ቤት ነበር። እማማ ሳይኮ እማማ ሳይኮሉጂ ማለት ነው። የክንፈ «ሳይኮሉጂስት» አክሱቱ ናቸው። Psychology, psychiatry, behaviourist psychology, abnormal psychology ምናምን ሲያነቡ ነው 'ሚውሉት። Freud, Jung, Adler, Watson የፃፉት መጽሐፍ አብዛኛው ቤታቸው ይገኛል።

እንግዲህ ያገኙትን ሰው ሁሉ «Psychoanalyse» እንዳደረጉት ነው። ከንፈ በርበሬውን ይዞ እሳቸው ጋ ሲያለቅስ እንደ አምስት ጊዜ አስነጠሰው።

«ምንው ያስነጥስሃል?» አሉት

ጉድ ፈላ! ብሉ ደንግጦ 'ሚለውን በማጣት

«ስፈራ ያስነጥሰኛል» አላቸው

«ስትፈራ ያስነጥሰህል!? Strange phenomenon. Freud ይህን case አይጠቅሰውም። እስቲ፤ በልጅነትህ አጠገብህ በርበሬ ሲወቀጥ ወይም ሽንኩርት ሲከተፍ በጣም ደንግጦህ ነበር?»

«አኔ 'ንጂ»

«አስታውሳ 'ስቲ። ሞክር በል»

«አላስታውስም»

«Nonsense! ለምን አታስታውስም? ቁጭ በልና relax አርግ። ጃይ የጠጣን ስናወራ ይመጣልሃል። Memory is a matter of will and relaxation. You sit down and relax. The sub-conscious will do the rest»

ከንፈ «እንግዲህ እቺ እብድ አርጊት እዚህ ልታውለኝ አይደለም? ሲለገችውን ልንገራትና ልሂድበት» ብሉ ቆረጡ። ትንሽ ጠያየቃቸውና ግን እንደሚፈልጉ ሲገባው፤ ድንገት

«መጣልኝ መሰለኝ ሸረ!» አላቸው

«I told you the sub-conscious would do it! ንገረኝ»

«እንደ ስምንት አመቱ ይሆናል መሰለኝ። እማማ ልትሞት አቅራቢያ። በነጋታው ትልቅ ግብዣ ነበር መሰለኝ። በድንጋይ ቤት እየሰራሁ እጫወታለሁ። ድንገት ዐይኔን ዘወር አረግኩ። በቀኝ በኩል እንዲት አስቀያሚ አስደንጋጭ አሮጊት በትልቅ ጥርገቸው እየላቁ፤ እኔን እኔን እያዩ በትልቁ ቢላ ሽንኩርቱን ይከትፋሉ፤ ልክ እኔን የሚከትፋኝ መሰለኝ። በጣም ደንገጫ ዘወር ስል በግራዬ በኩል ደግሞ ሁለት ጠብዚራ ኩሊዎች ከንፈራቸውን ነክሰው ላባቸው እየተገጠ ፈጠፈ እህ! እህ! እያሉ በርበሬ ይወቅጣሉ። ልክ እኔን የሚወቅጡኝ መሰለኝ። በወዲህ በኩል አሮጊቷ ሲከትፋኝ፤ በወዲያ በኩል ኩሊዎቿ ሲወቅጡኝ፤ እረ ብዬ አለቀሰኩ። በርበሬው ይሁን ሽንኩርቱ ደጋግሞ ሲያስነጥሰኝ አስታውሳሁ። ሽንኩርት የምትከትፈው አሮጊት ልታባብለኝ መጣች። በፍርሃት ብዛት ሽንቴ አመለጠኝ»

«እናትህ የት ነበረች?» ምን መልስ እንደፈለጉ ሊያውቅ አልቻለም።

«እንጂ» አላቸው

«መጥታ አላባብለችህማ?» የለም እንዲላቸው የፈለጉ መሰለው፤ ገን ለማረጋገጥ ያህል

«መጥታ ብታባብለኝ አሁን ካደግኩ በኋላ ስፈራ ያስነጥሰኝ ነበር?» አላቸው

«አይመስለኝም። ምክንያቱም the sense of security following immediately, the traumatic effect would be reduced considerably, almost to nil.»

«እኔም እንደሱ ነው የመሰለኝ»

«እናትህ አላባብለችህማ?»

«የለም»

«Just as I thought! this is fascinating»

«Most fascinating! አሁን ለፈተናው መዘጋጀት ሰላለብኝ ከፈተናው በኋላ መጥቼ በሰፊው ብንነጋገርስ?»

«Excellent idea! እስከዛው I will study your case theoretically. And then we will go deep into the matter.»

«ይመስልኛልኝ እብድ አሮጊት!» ብሎ እያሰበ «ለፈተናው» የሚከፈለውን ሰላላ አምስት ብር ተቀብሏቸው ሰጧቸው ወጣ።

ከእራተኛው ዘመድ በኋላ ከንፈን ሲያዩት «ምነው ዐይንህ በርበሬ

መሰለ? ስለሚሉት አሳዛኝ ታሪኩን በቀጥታ ይጀምርላቸው ነበር።

ከንፈ ማታ ወደ ሁለት ሰዓት ላይ ዘመድ ጥያቄውን አብቅቶ ገንዘቡን ሲቆጥር ሁለት መቶ እስራ አምስት ብር ሆነለት። ግን በበርበሬው ምክንያት ብዥ ብሉበት የአምስት፣ ያስር ብር ወረቀቶቹን ለመለየት ደማቅ መብራት ስላስፈለገው፣ ጉዊዶ ምግብ ቤት ገብቶ መቁጠር ግድ ሆነበት። በዛውም ቁርስና ምላው አምልጦት ስለዋለ ምን የመሰለች «ፓስታ ሹታ አሮስቶ ዲቪቶሎ ጂኒ ቁልቋል ዲሮማ» ውጥቅ አድርጎ በላ

ከዛ ባለ በርበሬ መሀረቡን ስሞ ተሰናብቷት ሲያበቃ፣ እንደ ደንቃራ መንገድ ዳር ጣላትና ሌላ መሃረብ ገዝቶ ሲኒማ ገባ።

ወደ ስድስት ሰዓት ገደማ ማሟት መኝታ ቤት ሲገባ ከአልጋዋ ውስጥ ዘላ እንገቱ ላይ ተጠመጠመችበትና የደስታ እንባ ባፈነው ድምጽ ደጋግማ

«ብቻዬን ትተኸኝ! ብቻዬን ትተኸኝ! ብቻዬን ትተኸኝ!» አለችው።

አሁንም ፍርሃትና ደስታ ልቡን አሸበረው። እንገቱ ውስጥ እንደተደፋች፣ ሲናፍቀው የዋለ ውብ ጠረፍን ወደ ውስጥ በሃይል እየተነፈሰ፣ ራሷን እያሻሽ

«አይዞሽ የኔ ማሟት፣ አይዞሽ የኔ ገላ፣ አይዞሽ አይዞሽ» አላት። እንዲህ ተጠምጥማበት ፊቷን እንገቱ ውስጥ ደብቃ ብዙ ከቆየች በኋላ፣ ቀና ብላ እምባ በሞላቸው ዐይኖቿ ወደ ላይ እያየችው

«ለምን ብቻዬን ትተኸኝ ሂድክ? ምን አረግኩህ?» ብላው ገና ሊመልስላት ሲል እንደገና ተጠመጠመችበትና

«ፈተናውን ተፈተን ያልኩህ 'ኮ ላንተው ስል ነው። እንጂ የምትጠላኝ ከሆነ ተወው ይቅር አትፈተን። ብቻ አትተወኝ የኔ ጌታ፣ አትተወኝ!»

ቀስ በቀስ አባብሷት የፈተናውን ጉዳይ ለማጣራት መሄድ ነበረብኝ ብሉ አስረድቷት፣ በሩን ቆልፈው አልጋ ውስጥ ገቡ።

ስትስመው ስታቅፈው «ሳለቅስልህ ዋልኩ» ስትለው፣ ስታቅፈው ስትስመው «አደራ ሁለተኛ ላምስት ደቂቃም ቢሆን ሳትነግረኝ እንዳትወጣ» ስትለው። «እሺ» ሲላት፣ ሲያሻሻት፣ ብዙ ከቆዩ በኋላ፣ እንገቷ ውስጥ እየተነፈሰ «እሰይ! ከሁሉ የናፈቀኝ ጠረንሽ ነበር» አላት

«እኔ ደሞ ከሁሉ የናፈቀኝ ፍንጭትህና ዐይኖችህ ናቸው። ልያቸው 'ስቲ?' ከላይ ሆኖ እያየችው

«ምን ሆኖ ነው ዐይንህ እንዲህ የተላው?» (በርበሬው)

«ሳለቅስ» ፊቱን እያሻሽ

«ምንው? ምን ነክህ የኔ ቆንጆ?»

«ምንም»

«ውይ ንገረኝ የኔ ጌታ! ምንድነው ያሰለቀሰህ?»

ወደ ላይ እይን እይኗን እያየ በሹከሹከታ

«እንቺ ናፈቅሽኝ» አላት

«ውይ የኔ ፍቅር!» ብላ በኃይል ተጠመጠመችበትና ፊቷን ደብቃ

«እኔ ደም እንባ ላልቅሰልህ የኔ ቆንጆ! እኔ ላልቅሰልህ!»

ሙቅ እንባዋ እንገቱ ላይ ሲፈስ ተሰማው:: መብራቱን አጠፋ::

«እቀፈኝ! እቀፈኝ! በኃይል እቀፈኝ!» አለችና ዊኖቿ መሀል አስገባችው:: ሌሊቱ ተጀመረ:: የመተቃቀፍ፣ የመቆላለፍ፣ የመታገል ሌሊት፣ በኃይል የመተንፈስ፣ የማቃቃት፣ የማለከለከ ሌሊት፣ የሙቀት፣ የወበቅ፣ የላብ ሌሊት፣ የመላላም፣ የመላላስ፣ የመጣባት ሌሊት፣ የመናከስ ሌሊት.

የምትወብት፣ የምትጨንቅ፣ ጠባብ ሌሊት፣ ትኩስ፣ እርጥብ የምታሟል፣ ሌሊት. . . እፍረትን የማታውቅ፣ ነውርን የማትፈራ ሌሊት፣ ራሷን ለማስታወስ የማትደፍር ሌሊት. . . ሚስጥራዊት የግል ሌሊት.

በነጋታው እንደ መቶ ህምሣ ወይም ሁለት መቶ ብር ያህል ቢኖረኝና የፈለገሽውን ልግዛልሽ ብልሽ ምን ትመርጧል ነበር? ብሏት፤ እንተን ዘወትር እንዳስታውሰህ መስቀልና ህብል አሰርጼ ካንገቴ አልለየውም ነበር አለችው:: ሁለት መቶ ብርን ሰጣትና፤ ከሰዓት በኋላውኑ ወርቅ ሰሪው ቤት ሄደች::

ከንፈ የሁለተኛ ደረጃ መልቀቂያ ፈተናውን ጨርሶ የለንደንን ፈተና ሲፈተን ሶስት ቀን ሲቀረው፤ ወርቅ ሰሪው የማሚትን መስቀልና ህብል ጨረሰላት:: ግን ከንፈ ፈተናውን ጨርሶ ማለፉን እስከሰማ ወርቁን አላረገውም ብላ አስቀመጠችው::

«ያላለፍኩ 'ንደሆነስ?» ሲላት

«ታልፋለህ አለችው»

እውነትም አለፈ:: ማለፉ በጣም ገረመው:: መጥቶ ሲነገራት ማሚት ዘለለችና ተጠመጠመችበት፤ ጉንጨን፣ ግንባሩን፣ አፍንጫውን ደጋግማ ሳመችው:: ፊቷ ልዩ እይነት ብርሀን ለበሰ፤ የደስታና የኩራት ብርሃን::

«እሰይ! እሰይ! እሰይ!» እያለች እንደ ትንሽ ልጅ እያጨበጨበች ዘለለች:: የከንፈ ልብ በፍርሃትና በደስታ አብሯት ይዘል ጀመር::

እቅፍ አደረጋት።

«ለመሆኑ እንደማልፍ እንዴት አወቅሽ?»

«ለቀሉቢው ተስታለሁዋ!»

ሆዱ በጭ በጭ አለ። የፍቅር ስሜት እንጀቱን ሸመቀቀው።
አያት። በጭራሽ ሊያውቃት አልቻለም። እኚ ሴትየ ማን ትሆን?
ሌሊት ሌሊት በስጋው ስጋዋን ያውቃል። ግን ማን ትሆን? ማንች?
ማነው ብላ ይሆን አሱን እንዲህ 'ምትወደው? ባይኗ ሲታይ ምን
ቢመስል ይሆን?

«እንደትንሽ ልጅ ሳብድ ዝም ብለህ ታየኛለህ?»

እንደገና እቅፍ አደረጋት

«ለምንድን ነው ይህን ያህል 'ምትወጂኝ?»

«ቅኔ ነህ!... የገዛህልኝን ወርቅ ላሳይህ»

መስቀል፣ ሀብል፣ እና ተንጠልጣይ ጎታች። 'ጉትቻው እንዴት
ነው ያማረባት! ከንፈ አፋን እንደከፈተ ቀረ

ማታ «ቢሮዋ» አልገባችም። የከንፈን ፈተና ማለፍ ለማክበር
አብረው አልጋውስጥ አደሩ። በፊት ትደብቀው የነበረ ብዙ ብዙ ነገር
ነገረችው።

ስለ ልጅነቷ፣ ስለ ሰርጓ፣ ስለ አማችቿ፣ ስለ መፍታትዋ፣ እዲስ
አበባ እንዴት እንደ መጣች፣ ሽርሙጥና ለምን እንደጀመረች።
ድህነትን፣ ችግርን፣ የሰውን ልጅ ከፋትና ጭካኔ ያየች ሴትየ ኖራለች።

ቀስ በቀስ፣ ሳይታወቃቸው ማሟትና ከንፈ ፕሮግራማቸውን
ለወጡ። ሲመሽ ማሟት ቢሮዋ ለመግባት ስትኳኳል፣ ከንፈ ተነስቶ
ተጣጥቦ ፀጉሩን አበጥሮ እየሮ ለመቀበል ይወጣ ጀመር። ማሟት ጭን
መሀል ሲቀቀል ውሎ ወጥቶ ንፋሱ ሲመታው ልዩ አይነት ደስታ
ይሰማዋል። ግን አብዛኛውን ጊዜ ይሄ ደስታ ፀሐይዋ ስትገባ ከሚወርረው
ሀዘን ጋር ይቀላቀልና እንዳንዴ አልቅስ አልቅስ ይለዋል። ምክንያት
የሌለው ሀዘን ልቡን ሞልቶት እዲስ አበባን ይዞራታል።

አብዛኛውን ጊዜ ወደ ላይ ጊቢ በኩል ይሄዳል። በስድስት ኪሎ-
ወርዶ፣ ባራት ኪሎ ተጠምቦ ወደ ፒያሳ ይወጣል። ወይም ታች ጊቢ
ደርሶ፣ ቁልቁል ወደ ጦር ሚኒስቴር ወርዶ ቸርችል ጎዳናን ይወጣል።
ለእራት ቤቱ ወይም ከብዙ ዘመዶቹ አንዱ ቤት ይሄዳል። አባቱ
እንዳይቆጣጠሩት «ጓደኞቹ ቤቶቹ ውጭ እገር ሄደውበት ብቻውን
ትልቅ ቤት ውስጥ ስለሚኖር ቤቶቹ እስኪመለሱ አብሬው ልኑር»
ብሎ እስፈቅዷቸዋል። እራት የበላበት ቤት ከዘመዶቹ ጋር ሲያወራ-
ሲጫወት ያመሽና (ስለሚያስቃቸው ቶሎ አይለቁትም) ወደ እምስት

ሰዓት ላይ ደህና 'ደሩ ብሎ ወደ ውሲ በረሃ ያመራል።

ገንዘብ ያለው ጊዜ እራቱን እትላንቲካ ወይም ጉዊዶ ቤት ወይም እቲጌ ሆቴል በልቶ ሲኒማ ይገባል።

ቅዳሚ ቅዳሚ (እንዳንዴ እሁድም ጭምር) ካጎቱ ልጆች፣ ካክሰቱ ልጆችና ጓደኞቻቸው ጋር እንድ ዘጠኝ፣ አስር፣ አስራአንድ ሆነው ውሲ በረሃ ከቤት ቤት እየዞሩ ይደንሳሉ። ክንፈ አብሯቸው ይዞራል። መደነስ ሲሰለቸው ዙሪያውን ይሰበስብና ያስቃቸዋል፣ ግን እነሱ ሲያበስሉ ወይም ሲተኙ፣ ሸርሙጦቹ እንደ ሌሎች ሴቶች እንደ መሆናቸው መጠን፣ በዚያ መልኩ፣ እንደዚያ አጊጦ ለብሶ «እንደ እርቲስት» ሲደንስ ስለሚያዩት፣ ሁል ጊዜ በሳቅ ተከቦ፣ ግን እሱ ራሱ ሳይሰት ስለሚያዩት እና በተለይም በማሚት እሹሩ ምክንያት እነሱን በፍጹም እንደማይፈልጋቸው ስለሚያውቁ፣ አብዛኛዎቹ በየበኩላቸው ይፈልጉት ጀመር።

ዘመዶቹ ቤት ወይም ሲኒማ ወይም በረሃ አምሽት ወደ ስድስት ሰዓት ላይ ማሚት ቤት በጓሮ በር ይገባል። አልጋ ውስጥ ገብቶ የራስጌውን መብራት አብርቶ መጽሐፍ ቅዱሱን የሆነ ቦታ ከፍቶ እንድ ምዕራፍ እያነበበ ይቆያታል።

ትመጣና በሩን ቆልፋ ሻሸዋን ስታስር፣ ቀሚሷን ስታወልቅ፣ ጉድ ጉድ ስትል፣ በአይኑ ይከታተላታል። አይ ስታምር!

«እንዴት ናፍቀኸኝ አመሸህ!» ትለዋለች

«እንቺም በጣም ናፍቀኸኝ ነበር»

እንዳንዴም «ቤት አልተኛህም ዛሬ?» ትለዋለች

«የለም»

«እንዴት አስቻለው?»

«አስችሎት አይደለምኮ። ሌላ ቤት ሊተኛ ስለማይችል ነው»

«ውሸታም» ትለዋለች እያቀፈች እየሳመች

«እንቺስ ሰንት ወንድ ተኛሽ ዛሬ ማታ?» እሱ መቀለዱ ነው። ግን ልቡ የምር መምታት ይጀምራል

«ሶስት ብቻ»

ቀልጿን እንደሆነ እያወቀም በቅናት «ቂንጥራም!» ይላታል

«አንተ አራተኛ ነህ»

ጠረፏም ትንሽ የተለወጠ ይመስላል። ግን ይሄ እማማ ሳይኮ
Suggestion የማሉት ነገር መሆን አለበት። በሽቆም እየቀለደም
«ተበጁ!» ይላታል

«በዳኝ»

ጭኖቿ መሀል ይገባና እየሳመ «ማሚትዬ! የኔ ቆንጆ፣ የኔ ገላ»
እያለ እያሻሸ፣ አጥብቆ እያቀፈ፣ ልሰልሰ፣ ጥውልግ ስትልለት ድንገት
በኃይል ያሳምማታል

«አይ!» ብላ ስትመሀ፣ ኩምትር ስትል

«ሁለተኛ ሶስት ወንድ ተኛኝ፣ እራት ወንድ ተኛኝ እያሉ መቀለድ
ይቅር!» ብሎ እንደገና በኃይል ያሳምማታል።

እንዳላመማት ለመደበቅ እየጥከረች እየሳቀች

«ቀልዴን መች ሆነ?» ትለዋለች። ቅናቱ እየከረረ ይሄዳል። አሁንም
ሲያሳምማት «አይ! መት ቀልዴን አይደለም» ስትለው፣ ሁለቱም እልህ
ይዟቸው ደጋግሞ ሲያሳምማት፣ ደጋግማ ውነቴን ነው ስትለው፣ ብዙ
ከቆዩ በኋላ ትሸነፍለታለች

«ውሸቴን ነው የኔ ጌታ፣ ውሸቴን ነው። ሌላ ወንድ እንዴት
ለተኛ 'ምችል ይመስልሃል?» ትለዋለች

«ስለዋሸሽ» ብሎ እንደ ሁለት ጊዜ ካሳመማት በኋላ፣ ማኩረፍ
ስትጀምር ያባብላታል። «አይሆሽ ማሚትዬ። አይሆሽ የኔ ቆንጆ፣ አይሆሽ።
ከልቤ ስለምወድሽ፣ ውሸትሽን 'ንደሆነ እያወኩም እቃጠላለሁ። አይሆሽ»
ብሎ መብራቱን ያጠፋል።

አብሯት አድሮ አብሯት ውሎ፣ ሲመሽ ነፋስ ለመቀበል ይወጣና
ያመሸበት እምሽቶ ሌሊት ወደ ስድስት ሰዓት ላይ ይመለሳል።

እንዳንድ ቀን ግን ጥሩ ልብወለድ መጽሐፍ ሲያገኝ፣ ነፋስ ለመቀበል
ይወጣና እራቱን በልቶ ወደ ሁለት ተኩል ላይ ተመልሶ በኃይል በኩል
ማሚት ቤት ይገባል። ጊጃማ ለብሶ አልጋው ውስጥ ተጋድሞ የዳንስ
ቤቱን መብረቃቃት እየሰማ ልብወለዱን ያነባል። ልክ በፊት መጽሐፍ ቅዱስ
እንደሚያነበው። አሁን ግን ማሚት እንደድሮዋ ብቅ አትልም።

የማሚት እሹፋፋ ቤት ቀድሞ ሲታቀድ እንደሚከተለው የነበረ
ይመስለኛል። ዋናው ቤት እራት ከፍሎች አሉት።

እንግዳ ቤት፣ መብል ቤቱን መኝታ ቤት አድርጋዋለች። ከዋናው
ቤት በስተኋላ በግራና በቀኝ በኩል እርስ በርሳቸው የሚተያዩ ሁለት
ረጃጅም ጠባብ የክፍል ተርታዎች አሉ። እያንዳንዱ ተርታ እራት
ከፍሎች አሉት። የልጆች ክፍል፣ ያሸከሮች ክፍል፣ ማድቤት፣ እቃ
ቤት ወዘተርፈ። በእንዱ ተርታ ያሉት እራት ከፍሎች የማሚት
አሻሻሮች መኝታ ቤቶች ሆነዋል። ሌላው ተርታ ማድቤት እቃ ቤት፣
እና የዘበኞች መኝታ ቤቶች ሆኗል።

በዋናው ቤትና በሁለቱ የክፍል ተርታዎች መሀል በሰበት ግድግዳዎች የተከበበች የምትመስል ትንሽ ሜዳ አለች። ሰበት ከጣዎች በቅለውቧታል።

የማሚት ቤት ግቢ በአጠና አጥር ተከቦ፣ ከቆርቆሮ የተሰሩ የፈትና የኋላ በሮች አሉት። የፈት በሩ ዳንስ ቤቱ እስኪዘጋ ድረስ ከፍቱን ሲቆይ፣ የኋላ በሩ ልክ እንደመሸ ይወረወራል።

ከንፈ እራቱን በልቶ፣ ተንሸራሽሮ ወይም ሲኒማ አምሽቶ ሲመለስ በኋላው በር መጥቶ እጅጌውን ይሰበስብና ቀስ አድርጎ እጁን በሁለት አጠና መሀል አሾልኮ፣ የተወረወረውን በር ይከፍታል። ከገባ በኋላ መልሶ ይወረወራል። እኩሉ ሌሊት ሆኖ ማሚት እስክትመጣ መጽሐፍ ቅዱስ ወይም ልብወለድ እያነበባ ይቆያታል።

አንድ ማታ ወደ አራት ሰዓት ላይ ይሆናል። ከንፈ የተወረወረውን የጓሮ በር ለመክፈት እጅጌውን ሲሰበስብ፣ አሻሻሎቹ ተርታ የመጨረሻው ክፍል፣ ማለት በሩ አጠገብ ያለው ክፍል፣ የጠንፍላሽ መኝታ፣ ድንገት በራ። አይ ጠንፍላሽ ከሚነዘ ደርሶ መልስ ስትሰጥ ቆይታ ነው። ከንፈ በጨለማው አደፈጠ። ጎሽ! ነገ ምላ ሲበሉ መተላለጥ አገኘ። ትንሽ ቆይቶ በሩ ተከፈተ። አንድ የአየር ኃይል ወጣት ቆሱን እያስተካከለ ወጣ። ወደ ዳንስ ቤቱ ሲራመድ የኮባውን ቅጠል በቦክስ መታወና አንዴ ዘለለ የደሰታ። ጠንፍላሽ በደንብ ሰጥታዋለች። ሰውየው ወደ ዳንስ ቤቱ ገባ። ከንፈ ማሰላሰል ጀመረ። እሁኑ በሩን ከፍቶ ሄዶ ጠንፍላሽን ምን ስታረጋ ነበር አንቺ ተንኮለኛ? ይበላት? ወይስ እገር ጤና ብላ መብራቷን አጥፍታ በጌን ዘግታ ልትሄድ ስትል በጨለማው በወፍራም ድምፅ «ጠንፋ! አንቺ ቀጣፊ!» ይበላት? ወይስ ዝም ይበልና ነገ ምላ ላይ ትላንት ማታ ወደ አራት ሰዓት ላይ እሮጥላን ስትማሪ ነበር? ይበላት? የቱ ይሻላል?

ከውስጥ ወደ በሩ በኩል ወጣ ስትል አያት። ጠንፍላሽ እይደለችም፤ ማሚት ራሷ ናት! ማሚት። ከንፈ እጣው እንደቆመ ቀረ። ማሚት መብራቱን አጠፋችና በሩን ዘጋች። ወደ ዳንስ ቤቱ ተራመደች። ከንፈ እጣው እንደቆመ ቀረ። ማሚት።

ብዙ ከቆየ በኋላ ልቡ በኃይል እንደሚመታ ታወቀው። ልቡ በፍጥነትና በጨካኝነት እየመታ እየበጠ ሄደ። ደረቱን ጥልቀት ገሮሮውን እጣበበው፣ ሽሚዙን ጠቦት ገሮሮውን አንቀው። የሽሚዙን ቁልፍ ለመፍታት እጁን ቢሰድ ሽሚዙ ከፍቱን ነው። ሆኖ ደግሞ ይገለባበጣል። እግሮቹ ተብረክረኩ። እጣው አጠገቡ «የለማው ውስጥ አንድ ትልቅ ድንጋይ አየ። እሱ ላይ ቁጭ አለ። ድንገት ሽንቱ በኃይል መጣበት። ቁጭ እንዳለ ሸና፣ ግን እስር ጠብታም አትሆንም። የሱሪውን ቁልፍ መልሶ ሲቆልፍ ሱሪው ረጥሷል። መቼ 'ንደሸናበት' 'ንሻ።

ለረጅም ጊዜ ፊዩ ቁጭ ካለ በኋላ እንኳ ይሰራ ጀመር። ግን እንደ ህግብ ብቻ (ወይም እንደ ትርጉም ብቻ) ደጋግሞ ይታየዋል። ማሟት አልጋ ላይ ተጋድማ፤ ቀይ ልሰልሰ ጭጭጭ ከፍታ፤ ወጣቱ አይርጥላን ነጂ ሲከትባት! ሌላ ህግብ የለም። የማሟት ጭጭ ብቻ። የማሟት ጭጭ ለእንደተከፈቱ መሀላቸው ትድም የዘለለው ሰውዬ።

ቀለ በቀለ ይህ ትርጉም እየተደጋገመ እየተደጋገመ እንደ አብድ ዘፈን እየተደጋገመ፤ እንደ አሳት ድምፅ እየተደጋገመ፤ ሰውዬው ማሟትን እየከተተባት፤ ከንፈ ላይ ያልታሰበ ጉድ ፈጠረ! በኃይል እቆመበት!

በኋላ፤ ካንድ ስምንት አመት በኋላ ከንፈ «ነገሩን ላሰረዳህ አልችልም። እኔም ራሴ አልገባኝም። ግን እንዲህ በመላ የሚመስለኝን ልንገርህ» አለኝ

«የቅናት ስቃይ ከመብዛቱና ከመጠንከሩ የተነሳ ሊያሳብደኝ ሆነ። ስለዚህ ውስጣዊው ሕይወቴ አብደቱን ለመከላከል ሲል፤ ያ የተኛት ሰውዬ እኔን መሳይ መሆኔን ገለፀልኝ። ሰውዬው እኔን መሳይ ከመሆኔም አልፎ እሱ ሲተኛት ያው እኔ እንደተኛኋት ያህል እንደሆነ አይነት ነገር ሆነ። ባጭሩ ውስጣዊው ሕይወቴ ማሟትን እኔ ራሴ በሌላ ሰው አማካይነት እንደተኛኋት፤ በሌላ ሰው ቁላ እንደ በዳኋት አሳመነኝ። እንዲያውም ስምጅው ወይም እስሌው የማሳውቅ አዲስ አይነት አበዳድ ስለሆነ፤ ልዩ ጠንካራ ጣፋጭ የሆነ ስሜት ፈጠረብኝ። ሀሳቤ ተታለል። ስለዚህ ቆመብኝ። በዚህ አኳኋን ሰውነቴ እንደጣመው አይቶ፤ መጅም ቢሆን ከመስቃየት መደሰትን ስለሚመርጥ፤ የስቃዩን ጉድጓድ ወደ ደስታ ምንጭ ለወጠው። ግንኩ ይሄ አሁን የምነገርህ በፍፁም ከእውነት የራቀ ሊሆን ይችላል። ማን ነው ራሱን የሚያውቅ? ይኸኔኮ ጥንት፤ ስልጣኔ ከመወለዱ በፊት፤ ወንዶች ቤቶቻቸውን ይፈራረቁባቸው ነበር ይሆናል። ስለዚህ ማሟትን የሚጋራኝ ሰው ላይ ሰውነቴ የጥንቱን የቤት መፈራረቅ አስታውሶ በኃይል ቆሞበት ይሆናል። ብቻ እኔ አላውቅም።»

ከንፈ በጨለማው ውስጥ ድንጋይ ላይ እንደተቀመጠ፤ ለመስቃየት ሳይሆን ለመደሰት በሀሳቡ ማሟትና ሰውየው እንደተቆላለፉ እየተመሳለሰ ሲያያቸው ብዙ ከቆየ በኋላ፤ እንደ ሰው ወደሱ በኩል መጣ። በጨለማው በደምብ አልታየውም፤ ግን ቀሚስ ቢጤ የለበሰች መሰለው። እንግዲህ ከማሟት ቤት በስተጀርባ (አሁን ከንፈ የተቀመጠበት ቦታ) ትንሽ ሚዳ ብጤ አለች። ቀን ቀን የሰፈሩ ልጆች በድንጋይ «ሳል» ሰርተው በጨርቅ ኳስ ይጫወቱባታል። ማታ ማታ በዙሪያው ያሉ ትንንሽ ጎጂ ቢጤ ቤቶችና ጣሳ ቤቶች፤ ውስጥ የሚኖሩ ሴቶች በጨለማው ግብር ውሃ ይወጡባታል።

ታዲያ እንዲት ሲትዮ ከንፈ ባለመንቀሳቀሱ ስላላስተዋለችው፤ ለተት ብላ እሱ አጠንብ መጣችና ቀሚሷን ገልባ ቂጢጥ ብላ መሽናት ጀመረች። ሽንቷ ፉሽ ሲል በኃይል አቆመበት። እሱ እንዳይበቃት ደጋግማ ጡጥ አርጋ ፈላች። ከንፈ በምኞት ብዛት ሊጮህ ምንም አልቀረው የማሚትና የሰውየው መቆላለፍ የቀሰቀሰው ልዩ መርዝ አይነት ምኞት ወደዚች መልክ-የለሽ የጨለማ ሲት ዞረ። ልክ እሷ ማሚት እንደሆነች ሁሉ፤ በሀሳቡ ጭገራም እምሷ ቀይ አፋ ተከፍቶ ታየው። ብድግ አለ።

«እምዬ!» አለች በትንሽ ድምፅ፤ ድንጋጤ ባነቀው ደምፅ። ቁጢጥ እንዳለች ቀረች።

«ጭጭ! አለዛ በጨቤ ነው ምዘለዘልሽ» አላት። ዝም አለች። ጎትቶ አስነላት። ጡቷን ነካ። ወጣት ናት። በቀሚሷ ላይ ቂጢን እየደባበሰ፤ የቂጢ መለስለስ የባሰውን እያቆመበት «ቤትሽ የት ነው?» አላት። በእጇ ወደዛ አመለከተች

ከትንሽሾቹ ቤቶች አንዱ በሩ ተከፍቶ ውስጡ እንዲት ኩራዝ በርታ ትታያለች።

«የለም እዚሁ» አላት

«እሺ» አለች። በጣም ፈርታለች

እዛው ሳሩ ላይ ተጋደሙና፤ ሲያስጨንቀው የቆየውን እንግዳ የቅናት ስቃይና ምኞት ውስጧ አፈሰሰባት። ሲለቃት ቀስ ብላ ቢቷ ገባችና በጌን ዘጋች። ጨለማው ውስጥ ብቻውን ቀረ።

እንባ። ጉንጨ ላይ እንባ። መቼ ያለቀሰው ይሆን? ለማን ያለቀሰው ይሆን?

ምኞቱንም፤ ቅናቱንም፤ ኃጢያቱንም፤ ስቃዩንም፤ ጭለማይቱ ሲትዮ ውስጥ አፍሰሶ ሲያበቃ፤ በሰላም ማሚት መኝታ ቤት ገብቶ እንደወትሮው መጽሐፍ ቅዱሱን ሲያነብ ቆያት።

እንደ ወትሮዋ በስድስት ከሩብ መጥታ፤ በሩን ቆልፋ፤ ልብሷን አወላልቃ፤ አልጋው ውስጥ ገብታ «እቀፈኝ» አለችው።

እንዲሁ እጁን ጣል አረገባት። ሳያቅፋት፤ ሳይሰማት፤ ምንም ሳያደርጋት፤ ጭራሹ ሳያነጋግራት ለመተኛት ቆርጧል። ማኩረፍ ሳይሆን ዝም ብሎ መተኛት።

«በደምብ እቀፈኝ» አለችና እቅፍ አርጋ ተሻሸችው፤ ሳመችው። የሰውነቷ ሙቀት፤ ወፍራም ለስላሳ ድምጹ፤ ግሩም ጠረፈ፤ ያስለመደችው ገነት አላስችል አለው። እቅፍ አርጎ ሳማት። እያት። ልክ እንደ ድሮዋ ነች። ገረመው።

«ሌት አልተኛህም ዛሬ?» አለችው እንደወትሮዋ እየሳቀች። በሌላ ጅሮ ሰማች። ይህን ጥያቄ የምትጠይቀው ሁልጊዜ አይደለም፤ አልፎ አልፎ እንዳንድ ማታ ነው... እሷ ሌላ ወንድ የተኛች ጊዜ ሳይሆን አይቀርም። ልቡ እየዘለለ

«አልተኛሁም። እንኛስ ሰንቱን አጋደምሽ ዛሬ ማታ?» አላት

«ዛሬስ አልቀናኝም ልጄ» አለችው

«ምነው?» አላት፤ ልቡ እስኪያመው ድረስ እየመታ

«ሁለት ብቻ ናቸው» ሆዱ ተገለበጠ። ጉሮሮው ድርቅ ብሉ ደጋገሞ መዋጥ ይፈልጋል፤ ግን ምራቅ የሚሏት ካፋ ውስጥ የለችም፤ ለፋ ደርቋል

«ሰንት ኖሯል ሌላ ቀን 'ምትተኝው?»

«እራት አምስት»

ድምጿ እንደ ጩቤ ሆዱን ወጋው «ሸርሙጣ!» አላትና ፊቱን ደረቷ ውስጥ ደበቀ የሙጥኝ

ራሱን እየደባበሰች «ዛሬ ግን ሁለት ብቻ ነው። እንተ ሶስተኛ ነህ» አለችው። ጠረፏም ትንሽ የተለወጠ ይመስላል። ግን ይሄ እማማ ሳይኮ suggestion የሚሉት አይደለም፤ የተፈት ወንዶች ላባቸውና ጠረናቸው ተላኮበት ከሷ ግሩም ጠረን ጋራ ተቀላቅሎ ነው።

ደረቷ ውስጥ «ተበጂ! እስር ጊዜ ተበጂ! ግድ አለኝ? ተበጂ!» ብሎ ቀና አለና፤ አይን አይኗን እያየ «ተበጂ! ተበጂ!» አላት

«ይልቅ ከምታኮርፍ አትበዳኝም?» አለችው እየሳቀች። ልክ እንደዱሮዋ እየሳቀች!!

«ሸርሙጣ!» አላት ድንገት ላቋ ከፊቷ ጠፋ «ምነው ትደጋግመዋለህ? ሸርሙጣ መሆኔን ገና ዛሬ ነው'ንዴ የሰማኸው?» አለችው። በጣም አሳዘነችው። ለጊዜው ቅናቱን ረሳ። ፊቷን እየደባበሰ

«አትቀየሚኝ ማሚትዬ፤ ቀንቼ ነው'ኮ!» አላት። በኃይል ተጠ መጣመችበት።

በተሰበረ ድምፅ «እባክህ ሸርሙጣ አትበለኝ፤ የኔ ፍቅር! ካንተ ጋር ስሆን ሸርሙጣ መሆኔን አረሳለሁ! አታስታውሰኝ። እሺ የኔ ቆንጆ? አታስታውሰኝ»

«እሺ ማሚትዬ ይቅር፤ የኔ ገላ!»

«አታስታውሰኝ! አታስታውሰኝ!» አለችና መንሰቅሰቅ ጀመረች

«እሺ 'ሺ ማሚትዬ፤ ይቅር የኔ ገላ እሺ ይቅር ማሚትዬ። አይለምደኝም። የኔ ፍቅር የኔ ገላ፤ ይቅር አታልቅሺ» እያለ ለረጅም

ጊዜ ከተለማመጣት በኋላ፣ ቀስ በቀስ መንሰቅሰቋን ተወችው። ትንሽ ቆይቶ እንባዋም መፍሰሱን ተወ። ከንፈ የራሱ ሙብራቱን አጠፋና እጁን እንተርሶ እስተኛት።

«ሌሊት ሲነቃ ሙብራት በርቷል። እሱ 'ንደተጋደመ ማሚት ከበላዩ ቁጭ ብላ ትየዋለች። ፊቷ ሀዘን ለብሏል።

«ምነው?» አላት

«አይሀለሁ»

«ለምን አዘንሽ?»

«እንዲሁ»

«ለምን አዘንሽ?»

«አፍ! እንዲሁ ነው አልኩህ! አቀፈኝ»

ላማት፣ ተሻሻት፣ ቀስ እያለ እያጫወተ ሀዘኗን አስረላትና፣ መላቅ መቀለድ ከጀመሩ በኋላ

«ምን ሆነሽ ነበር እንደዛ ምታይኝ?» አላት

ሀዘኑ ፊቷ ላይ ተመለሰ። ግን አልናገር አለችው። ብዙ ሲጨቀጭቃት ጊዜ

«ልትተወኝ ነው» አለችው

«ማነው ያለሽ?»

«ሽርሙጣ መሆኔን መገንዘብ ከጀመርክ በቅርቡ ትተወኛለህ ማለት ነው። ያኔ ምን እሆናለሁ?» አለችና ተጠመጠመችበት። እንዴት ነው ያሳዘነችው! ደዋ እንዴት ነው የወደዳት! የሚለውን ሲያጣ ጊዜ

«ልታባርረኝ አስበሻል 'ንዴ?» አላት

«ውይ የኔ ጌታ! እባክህን አትሂድብኝ የኔ ብርሃን! አትሂድብኝ!»

«እሱን ተይው! በእሽሙር በቃሽኝ ሂድልኝ ማለትሽ ነው። እኔ 'ንደሆንኩ በሽጉጥ ብትይኝም አልሂድልሽ»

በወፍራም ኮሚክ ድምፅ «ፕረሰኛውን! እኔ የንኮዬ አባት! ማንም ቢጥልግሽ አፒንጫውን ብዬ አገር አበላዋለሁ 'ንጂ አልሂድልሽም! ፕረሰኛውን!»

በግድ መላቅ ጀመረች። አንድ ሰዓት ያህል የሆነ ያልሆነውን እየተባጠረ ሲያስቃት ከቆዩ በኋላ ጭኗ መሀል አስገባችው። እጁን ዘርግቶ ሙብራቱን አጠፋ።

እንደ ዛሬ አትፋው፣ እንደ ዛሬ ሰማው፣ እንደዛሬ ሰጥታው አታውቅም። እንደዛሬ ልቡን አጥፍታው አታውቅም። ሁለቱም አበዱ።

እብደቱ መሀል ላይ ከንፈ የማታውን አውሮፕላን ነጂ አስታውሶ እየቀና

«ለምን ከሌላ ወንድ ጋር ትተኛለሽ?» አላት

«ለገንዘብ ስል ነው። ገንዘብ ያስፈልገኛል»

ከሌላ ወንድ ጋር መተኛቷን ትከፃለች ብሎ ነበር። እውነቱን ስትነገረው ጊዜ በጣም እደነቃት፤ ከልቡ እከበራት፤ እንደምትወደውም በግልፅ ታየው። ቅናቱ ከደስታ ጋር ተቀላቅሎ፤ የሚያስጨንቅ ግን ደስ የሚል ግሩም ስሜት ፈጠረበት።

«እኔ 'ምወደው አንተን ብቻ ነው፤ ታውቅ የለ?» አለችው

«አዎን»

«ታዲያ ምን ቸገረህ? ሌላው ዋጋ የለው። እኔ ለገንዘባቸው ስል እንጂ ስሜትም አይሰጡኝ»

«ሙች?»

«ሙት!» በወፍራም ለስላሳ ድምጿ ጆሮው ውስጥ «እኔ 'ምወደው አንተን ብቻ፤ የሚጣፍጠኝ ያንተ ቁላ ብቻ። ብዳኝ 'ስቲ በሀይል ብዳኝ፤ ልቤ 'ስኪጠፋ ብዳኝ!»

በአልጋው ምሽግ ውስጥ በጨለማው ተደብቀው፤ ሙቀትና ላባቸውን ለብሰው ብዙ ሕግ ጣሱ፤ ህግ በመጣላቸው ከድሮዋቸው ይበልጥ ተቀራረቡ፤ ተዋደዱ፤ ተባዱ፤ ተላላሱ፤ ተኛኘኩ፤ ተገለባበጡ፤ አቃሰቱ፤ ተቦሟጩ፤ ተቃቀሱ፤ ተቆላለፉ።

ይህን የሕይወት ትግል ሲጨርሱ ጣፋጭ ሞትን ሞቱ፤ እንደተዋደዱ እንደተቃቀሱ ተኝ። ሰላም። ከሰጋ ማዕበል በኋላ የመንፈስ ሰላም። እንቅልፍ፤ አጭር ሞት።

ከዚያች ሌሊት በኋላ ያልጋ ግንኙነታቸው ተለወጠ።

የከንፈ ቅናት ለጊዜው ይጥፋ 'ንጂ መመለሱ አልቀረም። እንደ ልማጃ በስድስት ከፋብ አልጋ ውስጥ ገብታ ስታቅፈው፤ በጠረፎና በሁኔታዋ ከሌላ ወንድ ጋር እንደነበረች በቀላሉ ያውቅ ጀመር። እሷ ደዋ አትደብቀውም። ሲጠይቃት እንደድሮ የቀልድ እያስመለሰች «ሰላት ተኛሁ፤ አራት ተኛሁ» ትለዋለች።

ያኮርፋል። ትለማመጠዋለች። እቅፍ ታረገውና እየላመች እያባበለች «አንተ ምን ቸገረህ ቢተኝኝ? ለገንዘባቸው ስል ነው 'ንጂ ስሜትም አይሰጡኝ። እኔ 'ምወደው አንተን» እያለች ጭኖቿ መሀል ታስገባዋለች።

ሆነ ብሎ በድንገት ድርግም ይልባታል።

አሟት ስትሮህ፤ እንደማባበል የባሰውኑ ያላምማታል።

በተለወጠ ድምፅ በማቃባት በሚቆራረጥ ድምፅ «አ! ተወኝ 'ንጂ።
ሁ--አ! ምንው የኔ ጌታ?! አ! ውይ! ምን አረኩህ!?» ስትለው
ስትለማመጠው «የዛሬን ማረኝ የኔ ፍቅር» እያለች ስትሰጠው ለንደ
ለማምለጥ ስትሞክር በጭራሽ አይለቃትም። ለንጽንደ ተፍጨርጭራ
ከጭኖቿ መሀል ስታስወጣው ትከሻዋ ላይ ለንገቷ ስር ያሉት ሁለቱ
ጉድጓዶች ውስጥ ሁለት አውራ ጣቱን ከቶ በኃይል ይሳንና ፈቷ
በስቃይ ሲጨማደድ እያየ በጨካኝ ድምፅ

«በይ'ኮ ክፈች!» ይላታል

«ይኸው'ኮ»

«አስገቢኝ»

«ራስህ አስገባው»

«እኔ መቼ አወጣሁት» ይልና ለንገቷ ስር አውራ ጣቶቿን በኃይል
ሲሟን

«እሺ እሺ ይኸው» እያለች ትታዘዘዋለች።

ለንደዚህ ብዙ ካሰቃያት በኋላ መፍጨርጨርም መለማመጥም
ትተውና «ለንደፈቀድክ እርገኝ ብትፈልግ ገደለኝ» ብላው ማልቀስ
ትጀምራለች

ለንባዋን ሲያይ ቅናቱ በቀሉ ጭካኔው ይጠፋል። በጣም
ታላቁንዋለች። ያባብላታል፣ ይለማመጣታል፣ ለንባዋን እየጠረገ
ጉንጫንና እርጥብ አይኗን እየላመ

«ማሟትዬ! አይሆኸ የኔ ቆንጆ፣ አይሆኸ . . . እሺ ይቅር፣ የኔ
ቆንጆ፣ ይቅር ይቅር የኔ ቆንጆ የኔ ፍቅር. . . አይሆኸ የኔ ማሟት
አይሆኸ!»

«ስወድህ ለምን ትጠላኛለህ? ለምን ለንዲህ ታረገኛለህ? ለምን
ትጨክንብኛለህ?» እያለች ጉንጩን ለንገቱን አይኑን አፋን
ትስመዋለች። እያለቀሰች እየላመችው እያቀፈችው እየተጠመጠ
መችበት በእጅና በጭኖቿ እያቀፈችው . . . በፍቅሯ ታሸንፈዋለች

«ለንዲህ እየወደድኩህ ለምን ትጨክንብኛለህ? አላሳዘንህም?»
ትለዋለች

«ምን ለንደነካኝ 'ንጂ። ጠላሺኝ?»

በሀይል ጥምጥም ትልበትና «ውይ! የኔ ፍቅር፣ ለንዴት እጠ
ሳህለሁ? ለንዲያውም ከድሮ ይበልጥ ነው 'ምወድህ። አይታወቅህም?»
ትለዋለች። ፍቅርና ሰላም ይለብላሉ።

ለንደተቃቀፉ ለንቅልፍ ይወስዳቸዋል።

«እንግዲህ እንጠጥላለን ልሱን ያንጉደጉደውና አዲስ አበባ ላይ ሽንቱን ያዘንበው ጀመረ» አለ ከንፈ ታሪኩን ቢቀጥልልኝ፡፡

«ከርምትና ቅናት እጅ ለእጅ ተያይዘው ሲመጡ ጊዜ የውቤ በረሃን ሽርመጠች የሙጥኝ አልኩ»

ሲመሽ እንደድሮ ከማሚት አልጋ ይወጣል፡፡ ግን እንዳይንሸራሸር ዝናብና ጭቃው በየት በኩል? ማሚት አልጋ ውስጥ ተጋድሞ ሙዚቃ እየሰማ እንዳያንብ በትርብ የተወለደው ቅናት አያስቀምጠውም፡፡

«ማሚት አሁን የት ትሆን? እንዴት አጣብቆ ያስደንሳት ይሆን? ሙታንታዋን አውልቃ ጭኗን ከፍት እርጋ ትሰጠው ይሆን? ስቃይ፡፡ ዘመዶቹ ቤት ሄዶ እራት መብላት ያስጠላው ጀመር፡፡ ሰዎች ሁሉ እንዲሁ ሲያያቸው ወይ ሲሰማቸው ብቻ ያለምክንያት ስለሚያበሽቁት ብቻውን ከትናቱ ጋር መኖርን መረጠ፡፡ ከቅናት፣ ከብሰጭትና ከብቸኝነት ጋር ሲጸራ መጣ፡፡

ሲመሽ ከማሚት ቤት ወጥቶ «አፍሪካ ሆቴል» ወይም ሌላ የሀምላ ላንቲም ሆቴል ሄዶ በዝግታ እራቱን በልቶ፣ ከዚያ ቡና ቤት ሄዶ የሲጃራ ጢስ ቀለበት መስራት እየሞከረ ቆይቶ እስኪወጣ ድረስ ሁለት ሶስት ሰዓት ይሆንላታል፡፡ ያን ጊዜ ዘናጭ ቡና ዓይነት የዝናብ ልብስ ከነቀበቱ፣ ከነቆሷ ይለብሰና ወደ ውቤ በረሃ ያመራል፡፡ ግን ማሚት ቤት ብቅ አይልም፡፡

መልኩ ቆንጆ በለሆነ፣ ልብስ ስለሚያምርበት፣ ጥሩ ስለሚደንስ ሲቶች ይወዱታል፡፡ ግን በነዚህ ምክንያቶች ደሞ ወንዶች እንደሚጠሉት እንደሚገባምጡት ስለሚታየው በደምብ ተዝናንቶ አይሳወቅም፡፡ አይደንሰም፡፡ ትንሽ ትንሽ ይፈራል፡፡ ይህን ፍርሃት ለማስወገድ እንድ ሁለት ብርጭቆ ኮሻክ አከታትሎ ይጨልጣል፡፡ ቀስ በቀስ ፍርሃቱ ይለቀዋል፡፡ እንደማይፈራቸው ሲያዩ ወንዶቹ ግልምሳቸውን ይተዋሉ፡፡ እንደማይገባምጡት ሲያይ መዝናናት ይጀምራል፡፡ ቆንጆዋን ቤት ይመርጥና በዳንስ ያጣድፋታል፡፡ ባንድ ምሽት በሚጎበኛቸው ሶስት ወይም አራት ቤቶች ውስጥ ቆንጆ ቤት ካልጠፋ፣ ግራማፎኑ ዘፈኑን ከቀጠለ፣ እና ኮሻኩ ሥራውን ካላቋረጠ፣ ማሚትና የቅናት ሺቃይ እስከ ስድስት ሰዓት ኃይላቸውን ያጣሉ፡፡ አልፎ አልፎ ብቻ እንጂቱን ጭምት ያረጉትና ይለቁታል፡፡

ከንፈ ከሚፈልጋቸው ቤቶች ጋር እንደልቡ ለመሳወት ከነገረኞቹ ወንዶች መካካከያ እንደሚያስፈልገው ታየው፡፡ መጀመሪያ ነገረኞቹ ወንዶች በጠቅላላ ሁለት ዓይነት እንደሆኑ አየ፡፡ አብዛኞቹ ፈሪዎች ናቸው፡፡ ፈሪነታቸውን ለመደበት ጩኸትና መፍጨርጨር ያበዛሉ፡፡ ያገኙትን ወንድ መጀመሪያ በትንሹ ነገር ይፈልጉታል፡፡ ነገረኛ ከሆነባቸው ግን ወይም ይሸሹታል ወይም የፋት ጓደኝነት ይይዙታል፡፡

እንደዚህ አይነተቶቹን ከንፈ ሁለት ሶስት ኮኝክ ከገለበጠ በኋላ «እንደአንበሳ» ይገላምጣቸው ጀመር። ነገር መፈለጉን በመጠኑ ተውት።

ብቻ እንዳንዶቹ ነገሮች በጭራሽ ፈሪ አይደሉም። እንዲያውም ገበዝ ናቸው። እነሱን 'ንግዲህ ከንፈ ቶሎ ብሎ ይተዋወቃቸዋል። ትንሽ ይኮምከላቸዋል። የትኛዋን ሴት እንደሚፈልጉ ያስተውላላ «ተው ግድየለህም፤ እኛ እንትና ሳትወድቅልህ አልተረቸም። እንተ በማታያት ጊዜ ስታይህ ብታያት! ፊቷ ላይ ፍቅር ተጽፏል። አይኗ ውስጥ ምኞት ያበራል» ይላቸዋል። ሌላ ጊዜ ደሞ ሲደንሱ ያጠ ናቸውና በጭራሽ ጸንሰ ሳይችሉም በመገረም «አንቺ ሰውዬ ኮ ጡንቻ ብቻ ትመስይኝ ነበር። ለካስ አረፍ ደናሽ ነሽ» ይላቸዋል። ይጋብዙታል፤ ስለሴትየዋ ይነግሩታል። ገበዞቹን በጓደኝነት እየያዙ እንደጋሻ ከሌሎቹ ነገሮች መከላከያ አደረጋቸው። በዚህ አኳኋን መንገድ ተጠርግለት ሴቶቹን ያላንዳች እንቅፋት ሊጠጋቸው ቻለ።

ለመጀመሪያ ጊዜ እንደ ሴት ሲገባ በተለይ ዘንጦ ይመጣና ይኮራል። ዊስኪ ያዛል። ሴቶቹን በሙሉ እንደ በእንደ እንደ ሶቃ ያጠናቸዋል። ደስ ያለችውን፤ በተለይ አይኑ ያረፈባትን ሳኪስትራይክ ሲጸራውን እያጨሰ ሩብ ሰዓት ያህል እያያት በአይኑ አድንጾት፤ ያስቀዳውን ዊስኪ ሳይነካ ሂሳቡን ከፍሎ ይወጣል። አምስት ሰድስት ማታ አከታትሎ በዛቸው ሰዓት መጥቶ፤ ያቺኑ ሰርቶ ይሄዳል ። ብቻ አለባበሱ አምስቱንም ጊዜ ልዩ ልዩ አይነት አዘናኝጥ ነው።

እስካሁን 'ንግዲህ ሴቶቹ ማን ነው ይኸ ጭንጽ ኩራተኛ፤ ብለው አጠያይቀው የማሟት «ብል» መሆኑን አውቀዋል። ከንፈ የሚቀጥለውን ሳምንት እዛች ሴት አይደርስም። በሳምንቱ የተቻለውን ያህል ዘንጦ ከተፍ ይላል። በአይኑ ሲያያት የነበረውን ሴትዮ ታንኅ ያስደንሳታል። ልዩ አይነት፤ ግሩም አይነት ታንኅ ያስደንሳታል።

ከሲኒማ ቀድቶ፤ ከጽንሰ መጽሐፍ አጥንቶ፤ ብዙ ጊዜ አስቦበት፤ ከዘመዶቹ ልጃገረዶች ጋር ልምምድ ሲያደርግ ብዙ ሰዓት አጥፍቶበት፤ በመጨረሻ ከደሙ የተዋህደ አደናኝነት። ሴትየዋን ይህን «ተአምራዊ» ታንኅ አራት አምስት ጊዜ አከታትሎ ያስደንሳትና፤ ልትፈልገው እንደጀመረች ሲያስተውል እርግፍ አድርጎ ይተዋታል። በአይኑም ዘወር ብሎ እያያት።

ከጓደኛዋ ጋር የታንኅውን ያህል የሚያስደስት ቡጊ ይደገሳል። በዛውም ወሬ እያወራ በላቅ ልሷን ያፈርሳታል። እንደቀለድ እያስመሰለ «ለንደኛሽ ወደኩላት፤ እባክሽ አማልጂኝ» ይላታል። በኋላ እንደምትነግራት ያውቃል። የመጨረሻ እንደ የማይሆን ወሬ እውርቶ በኃይል ያስቃትና «በይ ደህና እደረልኝ» ብሏት፤ የሚፈልጋትን ጓደኛዋን ግን በአይኑ 'ንኳ ሳያያት ሂሳቡን ከፍሎ ውልቅ ይላል።

ከሁለት ወይም ከሶስት ቀን በኋላ ተመልሶ፤ እንደዚያው ያችን በፀጥታና በኩራት ታንጎ አስደንሶ፤ እኚን በቀልድና ኩምክና ቡጊ አስደንሶ «እረ ግክሽን አግልጃች!» ብሏት ይሄዳል። እንደዚህ ሁለት ሳምንት ሙሉ ከጣረ በኋላ የልፋቱን ዋጋ ያገኛል። ሴትየዋን «የመኝታ ቤትሽን አላይኝ» ይላታል። እሿ ትለዋለች። የቀረው ቀላል ነው። ከዛ በኋላ በሳምንት ሁለቱ ያህል እዛ ቤት ብቅ እያለ ታንጎውን እየደነሰ የልፋቱን ዋጋ ይከፈላል። ብዙ ሰው ያለ ጊዜማ መደንሰም የለበት «በጓሮ ልግግ ግክሽን» ይላታል። መጥታ ትሰጠዋለች። አንድ ሶስት ቀን ከሰጠችው በኋላ ከኩራቱና ከታንጎው ጋር ኩምክና እየጨመረ ብዙ ያስቃታል።

በዚህ ዘዴ ወይም «ቴክኒክ» በከረምቱ ውስጥ አንድ ሰድስት ሴቶችን ያዘ። ዛሬ አንዷ «ባሏ» ሰላለ፤ ወይም «ንፁህ» ሰላልሆነች፤ ወይም በሌላ ምክንያት ልትሰጠው ባትችል፤ ለነገ ወይም ለተነገወዲያ ቀጠሮ ይቀበልና ሌላ ቤት ይሄዳል። ከሰድስቱ ውስጥ አንዷ እሿ ግለጽ ስለማይቀር ማታ ማታ ቢያንስ አንድ አለው።

ሲጠጣ፤ ሲደንሰ፤ በጓሮ ገብቶ በድብቅ ሲተኛ፤ ሲጃራ ሲያጨስ ያመሽና ወደ ሰድስት ሰዓት ላይ ማሟት ቤት በጓሮ በር ገብቶ አልጋ ውስጥ ተጋድሞ ይጠብቃታል። በሰድስት ከሩብ ትመጣለች። ምኞት፣ ቅናት፣ ፍቅር ማሟት ገላ ውስጥ ተደባልቀው ለክንፈ ገሠነግዌ መንግስተ ሰግያት ይሰራሉ።

አምስት ሰድስት ሴቶች ይበቁት ነበር፤ ግን እንደሚሰለጽቸውና ካልከፈልክን እምቢ 'ንደሚሉት፤ ወይም እነሱ 'ንደሚሰለፍትና ሌላ ቤት 'ንደሚያምረው ስለሚያውቅ፤ እነሱን እየተደሰተባቸው፤ ለወደፊቱ ደግሞ ሌሎች ቤቶች ውስጥ ሌሎች ሴቶችን በዛቸው «ቴክኒክ» ሊያበሰል ይጀምራል። አሁንማ ከልምድ ብዛት የተነሳ ስህተቶቹን እያረመ አዳዲስ ብልህቶችን እየጨመረ ቴክኒኩን በጣም ሰላሻሻለ፤ ሴቶቹን ባጭር ጊዜ ውስጥ እሿ ያሰኛቸው ጀመር።

ዋናው ብልህት ሁለቱንም ነገር በድብቅ መስራቱ ነበር። ማሟትም ባትሰማ ይሻላል፤ ሴቶቹን ከሚፈልጉ ወንዶችም ጋር ግጭት ቀረለት። ዋናው ነገር ደግሞ ሴትየዋን ታንጎ እያስደነሰ «በጓሮ ልግግ?» የሚላት ጊዜውን ጠብቆ፤ የዳንስ ቤቱ ሰውና ጩኸት በሚበዛበት ሰአት ስለሆነ፤ እና ሴትየዋ እሿ ስትለው ልክ ወደ ቤቱ ወይም ወደ ሌላ መጠጥ ቤት እንደሚሄድ ደህና እደራ ብሎ ጨብጧት ሂሳቡን ከፍሎ በፊት በር ስለሚወጣ ከሱና ከሴትየዋ በቀር ጉዳዩን የሚያውቀው ሌላ ሰው የለም። ሴትየዋም ራሷ የሥራ ጓደኞቿ «በብላሽ ትደፋለች» ብለው እንዳይንቋት፤ ወይም ቀንተው ከ«ባሏ» ወይም «ከውሽሞቿ» ጋር እንዳያጣሏት በማለት ነገሩን ትደብቅለታለች። ስለዚህ እያንዳንዷ ሴት ክንፈን ከማሟት ላይ ለብቻዋ በድብቅ የምትሰርቀው ይመስላታል።

ማሚት በበኩሏ ምን ትሰራ ይሆን? ከንፈ አያውቅም፤ ማወቅ፤ አይፈልግም። እንደምትወደው ያውቃል፤ እሱም እንደሚወዳት ያውቃል፤ በቃ። ሽርሙጣ እንደሆነችና ለገንዘብ ስትል ከሌሎች ጋር እንደምትተኛ ያውቃል፤ እሷም ራሷ ደብቃው አታውቅም።

እውነቱ እዚህ ላይ ይቆማል። ሂደቱ በጨለማ በጓሮ በር ቆሞ ሲሰልል ጠንፍቶለሽ መኝታ ውስጥ ደርሶ መልስ ለመስጠት ማሚት ካንዱ ጋር ስትገባ ሊያያት ይችላል። ግን ራሱን ለማስቃደትና በኋላ ማሚትን ለማስቃደት እንደሆነ ነው፤ ንጂ ምንም ጥቅም አያገኝበትም። ቢቀርስ? ባይሆን ስድስት ሰዓት እስኪሆንለትና ሂደቱ ልሰልስ ደረጃን ተንተርሶ ወፍራም ድምጹን እየሰማ ከርቤ ጠረፏን እስኪተነፍስ ድረስ ቤት ማሳደድ ይሻላል።

እምስ እምስ እምስ! ቀይ እምስ! ጠይም እምስ! የተበጠረ ጨዋ እምስ! ጭገሩ የተወታተበ ዱርዱ እምስ! የተሳጨ መላጣ እምስ! መጠነኛ እምስ! ትኩስ እምስ! እምስ እምስ እምስ ሲያድን፤ ሲያባርር፤ ሲይዝ፤ በጓሮ ገብቶ ሲበዳ፤ ለነገ ቀጠሮ ሲቀበል፤ እንደ እውራ ዶሮ በታንን እየተንቀባረረ ለሚመጣው ሳምንት እምስ ሲያጠምድ ያመሻል። የሲጃራ ቀለበት እየሰራ አልኮል ሲገለብጥ፤ ሲኮምክ፤ ሲያጭበረብር፤ ሲያታልል ያመሻል። ይሄ ሁሉ ልፋት ማሚትን ሂደቱ እስከሚያቅፍበት ሰዓት ማሚትን ለመርሳት።

ለስድስት ሩብ ወይም አስር ጉዳይ ሲሆንለት እፎይ ብሎ ይህን ከንቱ ሁከት እርግፍ እርጎ ጥሎ፤ እንደ «ቱታ» የሥራ ልብስ አውልቆ ጥሎት፤ ወደ ማሚት ቤት ያመራል። እዛ 'ሚጠብቀው እረፍት! የሚጠብቀው ፍቅር! የማሚት ገባ፤ ድምጽ፤ ጠረፏ፤ ማቀፏ፤ ያ ቅናቱ፤ ያ ብቻውን ሲሆን የሚያስፈራራው ቅናቱ፤ ከገላዋና ከጠረፏ ጋር ሲዋሀድ ምንኛ ጣእም አለው!! ማሚት።

እንዲህ ሲል ከረምቱን አሳለፈ

እንድ ማታ፤ እንደልማዱ አልጋ ውስጥ ገብቶ መጽሐፍ ቅዱሱን እያነበበ ሲጠብቃት ስድስት ከሩብ አለፈ፤ አልመጣችም። ስድስት ተኩል፤ አልመጣችም። የዳንስ ሙዚቃው ቆመ። ማሚት እስከትመጣ ጊዜው መርዘመ። ከንፈ መቁነጥነጥ ጀመረ። ለሰባት ሩብ ጉዳይ... ሰባት፤ ሰባት ከሶስት፤ ሰባት ካምስት፤ ሰባት ከስድስት፤ ሰባት ካስር...

ልብሱን ለበሰ። ወደ መደንሻው ከፍል የሚወስደውን በር ቀስ ብሎ ከፈተ። ጭለማ፤ ቤቱ ከተዘጋ ዘመን የለውም። በጭለማው፤ ወደ መውጫው በር በኩል፤ እንደ በእንቅልፍ ይተነፍሳል። ከዘበኞቹ እንደ ወይም ከገረዶቹ እንደ

ማሟት የት ሄ. . . ? ከንፈ ቶሎ በሩን ዘገቶ ወደ አልጋው ተመልሶ ቁጭ አለ። ሆኖ መገላበጥ፣ ልቡ መምታት ጀምሯል። ሽንቱ በኃይል ወጠረው። ብድግ ብሎ ወደ ሽንት ቤት ሮጠ። ተመልሶ፣ እጁ ትንሽ እየተንቀጠቀጠ፣ እግሩ እየተብረከረከ፣ ልብሱን አውልቆ፣ ፒጃውን ለብሶ አልጋ ውስጥ ገባ። ፒጃው ማሟት ማሟትን ይሸታል። ምኞቱ ተቀሰቀሰ። መብራቱን አጠፋ፣ ግን ቤቱ አልጨለመም። ግራ ገባው። ለካ የራስጌውን መብራት ነው ያጠፋው። የጣራውን መብራት ለማጥፋት ከአልጋው ወጥቶ ወደ በሩ ሄደ። አጥፍቶት ሲመለስ ወንበር ጉልበቱን ገጧው

«እናትክን የሸርሙግ ልጅ! ቆይ አሳይህለሁ!» ብሎ መልሶ መብራቱን አበራና በሚያስፈራራ አኳኝ ወደ ወንበሩ መጣ። ወንበሩ ኮቱን ለብሶ፣ የታጠፈ ሱሪውን እንደተሸከመ ዝም ብሎ ቁጭ ብሏል። ከንፈ ትንሽ ላቅ አለ። «የኛ ጉልበተኛ! ማሟት ለምን ትታኝ ሄደኝ ብሎ ወንበሩን ለመግደል ይፈልጋል» ብሎ አሰበ። ጭንቅላቱ ያለሱ ፈቃድ ሀሳቡን ተጠሶ «ምስኪን ወንበር! የእንጨት ወንበር! አይሆን ልጅ!» ከንፈ ሊስቅ ምንም አልቀረው። መብራቱን እንደገና አጠፋና እጁን ዘርግቶ ወንበሩን እየሸሸ አልጋው ውስጥ ሲገባ፣ የራስጌውን መብራት በኋላ ማጥፋት ይችል እንደነበረ አስታወሰ። ጭንቅላት፣ ዛሬ ምን ሆነሃል? አያለ አልጋው ውስጥ ገባ። የማሟት ጠረን። እንሰላውና ትራሱ እሷን እሷን ይላል። ማሟት። አሁን እንዴት እቅፏታል። ከንፈ አልጋው ውስጥ ይገላበጥ ጀመር። ሌላ ሀሳብ ማሰብ ሞከረ። አሰገደች ቤት ያለችው አዲስ ገቢ ሲት— ምን ሲት? ጸረ ልጅ ነች። ላትጣፍጥ አትቀርም። የፍንድድ አትሰጥም መቼስ፣ ገና ባላገር ናት። ማሟት ይኼኔ የፍንድድ ትሞላ ይሆን? ታየችው በኃይል አፈንድቆ ቂጧ ወደ ኋላ ፈጠ። እንደገና አልጋው ውስጥ መገላበጥ ጀመረ። በጭራሽ ስለ ሲት አለማሰብ ይሻላል። ስታሊንን ምን ገደለው ይሆን? እውነት ይከተሮች እንዲገድሉት ተገደው ይሆን? አሁን እንግዲህ ሂትለርም ሮዘቪልትም ስታሊንም ሞተው ቸርቺል ብቻውን ቀረ። ብቻዬን እነዚህ ክፍል ውስጥ፣ ማሟት ሌላ ክፍል ውስጥ፣ እንዴት እቅፍ እርሳ ሊ. . . ወይደ! ቸርቺል ያለፈውን ጦርነት ሲያስታውስ ምን ይሰማው ይሆን? ብቸኝነት። «ሂድ! እኩዮቼ ጀግኖች ሁሉም ሄዱ። ከ'ንግዲህ የኔ ተራ ነው። ኋሄን ልጠቅልልና ልከተላቸው» ብሎ ያስብ ይሆን ሲጋሩን እየላበገ

"We shall fight them on the beaches, we shall fight them in the streets.

We shall fight them in the villages, we shall never surrender"

አይ ቸርቺል! ወንድ ነች'ኮ! ከሙሴ በኋላ ማን ወንድ ተወለደ

ቢሉ፡ እኒባልና ቸርቺል በቃ፡ ታዲያ እሁን ሙሴ፤ እኒባል ወይም ቸርቺል ሸርሙጣ ቢወዱና ሌላ ጋ ብትሄድ ምን ያደርጉ ነበር? ማማት ጭናገ! ክንፈ ተገባበጠ፡፡ ሙብራቱን አበራ፡፡ ገና ሰምንት ሰዓት ንኳን አልሆነም፡፡

ሞከረ፡፡ ማማትን ካንከሉ ለማባረርና ለመተኛት ሞከረ፡፡ አልቻለም፡፡ እየተመላለሰች ትመጣለች፡፡ ዳማ መጫወቻ ላይ ጥቁሮቹ በታዎች አልፈው አልፈው እንደሚመጡ፡፡ ጭናገ ከፍታ ለሌላ ሰው፡፡ እቅፍ አርጋው ሌላውን ሰውዬ፡፡ ክንፈ ማማትን ማባረር ሲያቅተው ጊዜ መብራቱን አጠፋና ይመጣለች ላሰባት ብሎ ስለሷ ማሰብ ጀመረ፡፡ አይኑን ጨፈነና ያያት ጀመር፡፡ ትሲቃለች፡፡ አንዱን ሰውዬ እቅፋ ትሰመዋለች፡፡ ልብሷን ታወልቅለታለች፡፡ ጭናገ ትከፍትለታለች፤ ትገለባበጣለች፡፡ ትገርሰዋለች፡፡ ራቁታቸውን ናቸው፡፡ ተቃቅፈዋል፡፡ እሱ ጭናገ መሀል ነው፡፡ ይላታል፤ ይላታል፤ ይላታል፤ ሁለቱንም ያልባቸዋል፡፡ ይቆፍራታል፡፡ ክንፈ ቀስ በቀስ የማማት መበዳት ደስ አያለው፤ አያቆመበት ሂደት፡፡ የአንድ ቀኛ የኩራዝ ቤት ቤት ግን እሁን ከየት ትምጣ? የማማትን የውስጥ ልብስ አሸተተው፡፡ ደስ ማለቱ! አልጋው ላይ ወረወረው፡፡ ሌላው መሳቢያ ውስጥ አንድ አስር ሙታንታዎች አሉ፡፡ አንዱ ነጭ ነው፡፡ ሌላው ተለብሷል፡፡ ይህችንስ አልጋው ውስጥ ሳልገባ አላሸታትም ብሎ ወደ አልጋው ላይ ወረወረ፡፡ ወደ ቁምሳጥኑ ተመለሰ፡፡ እንዲህ ሲፈታትሽ ነበር ትልቅ ቦርሳዋ ውስጥ አንድ የወንድ ቦርሳ ያገኘው፡፡ ውስጡ የወንዶች ፎቶግራፍ አለ፡፡ ሆኖን በሀይል አመመው፡፡ ቦርሳውን ይዞ አልጋ ላይ ቁጭ አለና ፎቶግራፎቹን እንድ በእንድ አያቸው፡፡ ያሁኑስ ቅናት ልዩ፤ ቀፋፊ፤ አስቀያሚ ቅናት ነው፡፡ አሰራ አንድ ልዩ ልዩ ወንዶች፡፡ ማማት እንዴት ቀፋፈችው! ያን ጊዜ ሸርሙጦችን እሿ ማሰኘት ይወቅ ንጂ እነሱን ራሳቸውን እያውቃቸውም ነበር፡፡ መኪና መንዳት እየቻሉ ስለሞተር ምንም የማያውቁ ሰንት ናቸው? የበረሀ ሸርሙጦች የወንድ ስዕል መሰብሰብ እንደሚወዱ ገና አያውቅም ነበር፡፡ ፎቶግራፎቹንም፤ ውስጥ ልብሷንም፤ ሙታንታዋንም ከሞዲኖው ላይ አስተመጠና አልጋ ውስጥ ገባ፡፡

ዘጠኝ ከፍብ፡፡ ሙብራቱን አጠፋ፡፡ ቸርቺል መንግስተ ሰማያት ሲገባ ሮዝቪልት፤ ስታሊንና ሂትለር እንደ ትንንሽ ልጆች እየሮጡ ይመጡና ዊንስተንን «አንኳን ደሀና መጣዘ!» «ምን እመጣለሁ? ሞቼ የለ?» «ስለመርኅቱ አንዳንዴ ስናስታውስ እዚህ በኖርክ ብለን እንመኝ ነበር፡፡ አንተ ተንኮለኛ! ሰንት ጉድ ሰራኸን» ይሉታል

ቸርቺል ሲጋሩን እየሳበ ሂትለርንም ይገላምጣትና «ወይድ! እኩያህን ፈልግ!» ይላታል፡፡ ሂትለር እየሳቀች፡፡ «ቂሉ! የመርኅቱን

ቅዥት እስታውሰህ ነው? እስከዚህ ዋጋ የለውም» ይለዋል። «እሱ ዋጋ አይኑረው ነጂ ዳንከርክ ላይ የፈሰሰው የእንግሊዝ ደም ለዘላለም አይረሳም» ስታሊን «ትቀልዳለህ ዊንስተን? ያ ሁሉ እውነት አልነበረም ነ። ቅዥት ነበር»

«ቅዥት?»

«አዎን!»

«እንግዲያውስ ያ ሁሉ እመት በህልማችን ነበረ?»

ሮዝቪልት «እንተስ ስታስበው ዊንስተን፣ እግዚአብሔር እምላክ እያለ ያን ሁሉ ጭቦና ጭቆና በውን ይፈቅድ ይመስልሃል?»

«እንግዲያውስ ቅዥት ነበረ?»

«አዎን»

«እርይ! እንግዲያው ሕይወት ራሷ ሕልም ነች!»

«ታድያስ! ሞት ማለት ህልምህን ስትጨርስ ነው»

«እንግዲያው ማሟት ትታኝ የሄደችው ህልም ነዋ!»

ህልም፣ ህልም፣ ህልም፣ ህልም...

ነገዳድ ቀሰቀሰው።

መጀመሪያ ማሟት እጠገቡ እንደሌለች ሲሰማው ድንግጥ አለ፣ ግን ያኔውኑ እስታውሰ። ዝናቡ ይዘንባል። መስከረም ገብቶ ሰሞኑን ብራ ሰንብቶ ነበር። ታዲያ አሁን ከረምቱ ቆርቆሮውን እንደ ጥፋት ውሃ ይገርፈዋል። አሁን ማሟት ብትኖር ኖሮ! ሲዘንብ እንቅልፍ ወሰዶትም ቢሆን ቀስቅሳ «እቀፈኝ ይዘንባል» ስትለው እስታውሰ

ውጪ ሲዘንብ እየሰሙ ተቃቅፈው ሲሰቁ «ዝናቡ ደስ አይልም?» ስትለው «አንቺ ነሽ በዝናቡ ደስ 'ምትይ» ብሎ እየላመ ጭኗን ሲደባብላት፣ ወፍራም ለስላሳ ላቋን በጆሮው እየላቀች

«እንበለው በዚህ በዝናብ?» ስትለው፣ ለስላሳ ጭኗ መቀት ውስጥ ገብቶ

«እንበለው!» ቢላት፣ ሲሉት፣ ውጭ ዝናቡ የሚሰራውን ብርድ ያህል እነሱ አልጋቸው ውስጥ ግሩም መቀት ሲሰሩ — ይኸኔ ነ። በዚህ በዝናብ ካንዱ ጎረምሳ ጋር ትለዋለች። ትበለዋ! እናቷን! ደሞ ለሷ።

መብራቱን አበራ። እስራ እንደ ከሃያ። እጠፋው። ዝናቡን እየሰማ ኖህንና የጥፋት ውሃን፣ እርግጧንና ቀስተደመናዋን፣ ከዛ እያይዞ የነሐብሮሃምን የነሙሲን ነገር ሲያስብ እንቅልፍ ወሰደው።

በማለዳ ተነስቶ የማሟትን ልብሶች ቦታቸው መልሶ፣ እስራ አንዱን ፎቶግራፎች ኮሞዲኖው ላይ እንደመጫወቻ ካርታዎች ዘርዘሮ «እሷ

እስከትመጣላችሁ ጣራውን አድንቁት። ብሏቸው፤ እንዲህ በማለቱ በራሱ ላይ ስቆ፤ በጓሮ በር ወጥቶ ሄደ። ለእንደ ወር ማሚት ቤት ብቅ እንዳይል ቆርጧል።

እንዲት እንደሆነ ሳይታወቀው እማማ ሳይኮ ቤት ሄደ። እንደ ሰባት ሆነው ለዝነ ሲዘጋጁ፤ እቃ ላንድሮቨር ላይ ሲጭኑ፤ እርስ በርሳቸው ትእዛዝ ሲሰጣቸው፤ ሲጫጫሁ ደረሰባቸው። ለሰባት አራት ቀን ላንጋኖ መሄዳችን ነው፤ አብረኸን ና አሉት። ከማሚት ብቻ ሳይሆን ከወቢ በረሃ ለመሸሽ ተመቸው። ሄደ።

ከወቢ በረሃ ጨከት፤ ትምባሆ፤ መጠጥና፤ ጠቅላላ መበሰበሰ ጋር ሲነፃበር፤ ላንጋኖ ንፋሱ፤ ፀሀይ፤ ሀይቁ፤ እሸዋው፤ ዛፎቹ ከነወፎቹ ገነት ነበር። ቢሆንም አራቱ ቀን ለከንፈ አራት ወር መሰለው።

እማማ ሳይኮ ባይኖሩም አራት እመት ይመስለው ነበር። እኚህ እማማ ግን እብድ እየመሰሉ ሳይታወቅባቸው በጣም ጤነኛ ሲትዮ ናቸው። የማያውቁት ነገር የለም። ስለ እንሰላት ከጉንዳን ጀምሮ እስከ ዝሆን፤ ራቁታቸውን ከሚሄዱ ሳላዎች ጀምሮ እስከ ኒውዮርክ እስደናቲ ሰልጣኔ፤ ስለ ፍጥረት በጠቅላላው፤ ከምናየው የኮከቦች አለም ጀምሮ በማይክሮስኮፕ እንኳ ስለማይታየው micro cosmos ስለሚባለው አለም፤ ስንትና ስንት ከንፈ ሰምቶት የማያውቅ ተአምር ነገሩት። ደግሞ እንደ አብዛኛው እዋቂ ዘመድ እሳቸው ብቻቸውን አይለፈልፉም፤ እንዲህ እርግ እንዲህ አታድርግ ልጅ ነህ፤ ያዋቂ ምክር ሰማ አይሉም። ልክ፣ንደ እኩያቸው ያነጋገሩታል። ከንፈ ሳይታወቀው፤ ቀስ እያለ ስለማሚት ብዙ ብዙ አሰወሩት። ልጅ ነህ ለሴት ጊዜህ እልደረሰም ወይም ከሸርሙጣ ጋር እትጨማለት ወይም ሌላ ሌላ ይሄን የመሰለ ነገር ከእፋቸው አልወጣም። ከንፈ ስለማሚትና ስለኦርዋ በጠቅላላ የሚነግራቸውን ሁሉ ዋጋ እንዳለው ቁም ነገር እህ ብለው ይሰሙታል። ሳያውቅ መንገሩ የማያሳፍር ቦታ ሲደርስ

«እለፈው አይዞህ። ከዛ በኋላስ?» ይሉታል

ቀስ እያለ ስለማሚት ሁሉንም እጫወታቸው። በአራተኛው ቀንም ሻሸመኔ እብሯቸው የመጣው ከማሚት ለመሸሽ መሆኑን ሳይቀር ገልፆ አስረድቶ

«እሁን ምን ማድረግ ይሻለኛል?» አላቸው

«በጣም አስቸጋሪ ነው» አሉት «ምናልባት ልክ ምንም እንዳልሆነ ያህል ልክ ዛሬ ጠዋት ከቢቷ እንደወጣህ ይመስል፤ ድሮ የምታደርገውን ማድረግ ሳይሻልህ አይቀርም» አሉት። ትንሽ ተመለከቱና እጁን ይዘው

«እትከፋባት አደራህን» አሉት

አያቸው። እንዴት እስከዛሬ አልተጠጋቸውም? እንዴት እስከዛሬ

አልወደዳቸውም?

«እሺ» አላቸው

«አስበው» አሉት «አንተ በፈለካት ጊዜ ሄደህ ታገኛታለህ፡፡ እሷ ግን ራሷ ካልሄደክላት ምንም ያህል ብትፈልግህ አታገኝህም፡፡ የት ይሆን? ምን ይሰራ ይሆን? ደህና ይሆን? መቼ ይመጣ ይሆን? ብላ እስከሞት ብትጨነቅላህም፤ የት ብላ ትፈልግሃለች? ማንን ትልክብሃለች?»

«በጭራሽ አስቤበት አላውቅም»

«ለዚህ'ኮ ነው 'ምነግርህ፡፡ ስለዚህ፤ መጥፋት ያማረህ ጊዜ ላትነግራት አትጥፋ፡፡ አለዛ እሷ ከልሷ የምትሰጥህንም ፍቅር በጥፋት መመለስ ይሆናል፡፡ እንዳንዴ ነገሩን በሷ ቦታ እየሆንክ ማየት ጥሩ ነው
Life is a game that must be played fair»

ከንፈ ብዙ ስሜት ልቡ ውስጥ ሲንቀሳቀስ፤ ማማትን በሌላ አይን እያየ ሲወዳትና ብቻዋን ትቷት መምጣቱ ሲቆጫው፤ እማማ ሳይኮንም በሌላ አይን ሲያያቸውና የስሜቱ ብዛት ሲያስጨንቀው መሬት መሬቱን ሲያይ፤ እማማ (እንግዲህ በከንፈ አይን እማማ ሳይኮ መሆናቸው ቀረ) «ምነው ዝም አልክ? በጉዳይህ ገባሁብህ?» አሉት

ቀና አለና እያያቸው እየወደዳቸው ፈገግ አለ፡፡

ቃል መናገር አላስፈለገውም፡፡

ከንፈ ልክ እንደድሮው በጓሮ በር ገብቶ ማማት አልጋ ውስጥ መጽሐፍ ቅዱስ እያነበበ ቆየ፡፡ ግን መጽሐፉን ከፈተ 'ንጂ ማንበብ አልቻለም፡፡ ስትመጣ ምን እንደሚላት፤ ምን እንደምትለው ሲያሰላስል መበቃት፡፡ ስድስት ሰዓት ሊሆን ሲል የዳንስ መዝቃው ቆመ፡፡ ከንፈ አይኑን ማማት 'ምትገባበት በር ላይ ተከለ፡፡ ብዙ ብዙ ቆይቶ በሩ ተከፈተ፡፡ እንዳየቸው በድንጋጤ ትንፋሿ እየተቋረጠ «ከንፍዬ!» አለች፤ ውብ ፊቷ በደስታ በርቶ ሁለት እርምጃ ተራመደች፡፡ እና ድንገት ቆመች፡፡ ደስታው ከፊቷ ጠፋ፡፡ ቁጣ ፊቷን አጠቆረው፡፡ በፀጉት ተመልሳ በሩን ቆለፈች፡፡ አንድ ቃል ሳይወጣት፤ ከንፈን እንዲም በአይኗ ሳታየው፤ ልብሷን አውልቃ፤ ግን ውስጥ ልብሷን እንደለበሰች አልጋ ውስጥ ገባች፡፡ ፊቷን ወደ ግድግዳው አየረች፡፡ «ተኛች»

ከንፈ ምን እንደሚያደርግ ጨነቀው፡፡ መጽሐፍ ቅዱሱን አስተምጦ በጀርባው ሲጋደም ማማትን ነካ እደረጋት፡፡ ልክ ሰውነቷን እንደቀፈሩት ያህል ወደ ግድግዳው ተጠጋች፡፡ አሱም ኩራቱ ተቀሰቀሰ፡፡ ወደ አልጋው ዳር ፎቀቅ አለ፡፡ ጀርባ ለጀርባ ሆኑ፡፡ በመካከላቸው ኩርፌያ፤ ዝም ተጋድሟል፡፡ ራጅም፤ ከባድ፤ አስጨናቂ፤ ቀፋፊ፤ ዝምታ፡፡

ከንፈ እያመነታ እጁን ሰዶ ዳሌዋ ላይ አሳረፈ።
አልተንቀሳቀሰችም። ቀስ ብለው ወደጎረጎረ። ተጠጋች። አሁንም ሲፈራ
ሲቸር አቀፋች። ትከሻዋ ጋ ጀርባዋ ይንቀጠቀጣል፤ ፈቷን በእጇ ይዛ
ትራሱ ውስጥ ታለቅሳለች። እቅፍ አደረጋች፤ በሰውነቱ ሽፈናት
በፍቅር በሀዘን ድምፁ እየተንቀጠቀጠ

«ምንው የኔ ቆንጆ፤ የኔ ፍቅር? ምንድነው?» አላት

የባሰውን መንስቅስቅ ቀጠለች።

«ዙሪልኝ የኔ መቢት፤ ነይ ልቀፍሽ የኔ ቆንጆ!» እያለ በግድ
ወደጎረጎረ አዞራች። ተጠመጠመችበት። እንገቱ ውስጥ መራር ለቅሶዋን
ቀጠለች

«ይቅር የኔ ቆንጆ! አታልቅሺ ይብቃ» እያለ ፀጉሯን፤ ትከሻዋን
እየደባበሰ ብዙ ካለቀሰች በኋላ

«ምንድነው 'ንዲህ የከፋሽ ማሟትዬ? ምንድነው እንዲህ ብሰጥት
ያደረግብኝ የኔ ገላ?» አላት

በሀይል እያቀፈችው እየተጠጋችው፤ ምርር ባለ ድምፅ «ለምን
'ንደዚህ ታደርገኛለህ? ለምን 'ንደዚህ ታደርገኛለህ? ለምን? ለምን?
ለምን?» እያለች የባሰውን ስቅስቅ ብላ አለቀሰች።

«እሺ አይለመደኝም፤ አይለደመደኝም የኔ መቢት ይቅር
አይለመደኝም፤ ይቅር ይቅር አይለመደኝም» እያለ ብዙ አባበላት።

ቀስ በቀስ ለቅሶዋ እየበረደላት ሄደ። ፈቷንና ጉንጭን እየላመ
እንባዋን ጠርጎላት፤ ውስጥ ልብሷን አወለቀላት። እቅፍ አድርጎ
አስተኛች።

ሌሊት ነቁና ጥምጥም ብለው ተቃቅፈው

«አንተ ሳትኖር ቀኑ መሰልቸቱ! ሌሊቱ መርዘሙ! አይነጋም በቃ
አንተ ካላቀፍከኝ አይነጋልኝም። እቀፈኝ ከንፍዬ፤ እቅፍ አርገኝ!»
አለችው

«ይኸው እቅፍሽለሁ የኔ መቢት»

«በጋይል እቀፈኝ፤ እንደሱ! ሳጠፋ ተቆጣኝ፤ ብትፈልግም ግረፈኝ።
ብቻ ትተኸኝ አትጥፋ። አትጥፋ! አትጥፋ! እሺ ከንፍዬ? አትጥፋ!»

«አልበፋም የኔ ቆንጆ፤ አልጠፋም። መጥፋት ብፈልግም
አልችልም»

ሌሊቱን ሙሉ ተፋቀፋ፤ ተቃቀፋ፤ ግን በላለፈው የሷ ውጭ
ማደር ወይም የሱ አራት ቀን መጥፋት ምንም ሳይነጋገሩበት አደሩ።

በነጋታው ቁርስ ከበሉ በኋላ ማሟት እስራ አንዱን ፎቶግራፎች
ከክብሪት ጋር አመጣችና ከንፈን

«አቃጥለው» አለችው

«እነሱ ምን አጠፉ?» አላት

«ይልቅ አቃጥላቸው» አለችው። ድምጿ ውስጥ አዲስ ነገር ተሰማው፤ እምቢ ለማለት የማይቻል ትዕዛዝ

«ቡሄ አልፏል፤ ደመራ ገና እምስት ቀን ቀርቶታል፤ ብንቆይ እይሻለም?» አላት

በጭራሽ አልላቀችም። ፊቷ ላይ ሀዘን ወይም ቁጣ ሳይሆን ዝምታ አይነት ነገር አለ

በዝምታ አይኗ ታየዋለች። ከንፈ በግማሽ ልቡ ሊሰቅባት፤ እቅፎ ሊሰማት ፈለገ፤ በግማሽ ልቡ ፈራት። ምን እንዳስፈራው አልገባውም፤ ብቻ ፈራ። እንደዚህ ሆኖ አይቷት አያውቅም። ዝም ብላ ታየዋለች።

ፎቶግራፎቿን አቃጠላቸው። ማሚትን አያት (ድሮ በልጅነቱ አጥፍቶ እናቱ ሲቆጡት፤ እንዳይመቱት ፈርቶ ቶሎ ሲያቅፋቸው ትዝ አለው)

ማሚት የተለመደው ፍቅር ወይም ቀልድ፤ ሀዘን ወይም ለቅሶ በሌለበት በልዩ አይነት ድምፅ

«የምነግርህ ነገር አለኝ» አለችው

ፍርሀቱ እያደገ ዝም ብሎ አያት።

«እርጅና ሳለበው ያስጠላኛል። እየሀ፤ አሁን ወጣት ነኝ። ቆንጆ ነኝ። ወንዶች ውሃ ይሆኑልኛል። የጠየኩትን ይከፍሉኛል። ግን ቆንጅና እንደ ፍሬ ነው። እየበሰለ ሲሄድ በጣም ያስጎመጃል። እንደ ሀሙስ ቆይቶ ይበሰብላል፤ ይረገፋል። መልኪ ሲጨማደድ፤ ቆንጅናዬ ሲረገፍ ምን እሆናለሁ? ያኒ 'ንግዲህ ወንዶች እይፈልጉኝ፤ የሚጠረኝ ልጅ የለኝ። ምን እሆናለሁ? እንደ 'ንኮዬ ወለቱ ሰው ቤት እንጀራ 'ጋግራለሁ? ምን እሆናለሁ? እየዞርኩ እለምናለሁ? እርጅናው እየተሟሟኝ፤ እግሬ አልሸከምሽ እያለኝ ሲሄድስ? ብቻዬን መንገድ ዳር ኩርምት ብዬ አለምናለሁ? ምን እበላለሁ? ከማን ጋር እነጋገራለሁ?»

ከንፈ እየሰማት የወደፊት ብቸኝነቷን እያየ ፈራላት። ከልቡ አዘነላት። እስካሁን፤ ይህን ሁሉ ጊዜ በፍቅር አብሯት ሲኖር፤ ብቸኝነት፤ እርጅና፤ ድህነት እና መንገድ ዳር መውደቅ እነዚህ ፍርሀት የወለዳቸው ጅቦች ከበዋት ሲመሁ፤ እፋቸውን ከፍተው ሲተነፍሱባት፤ ጥርሳቸውን ሲያፋጩባት፤ በየቀኑ፤ በየሰአቱ ሲቃጠብት ሲያስፈራሯት ይኖራሉ። ሁልጊዜ አብረዋት፤ እንደ ቀሚሷ ከበዋት፤ እንደ ፀጉሯ ተጭነዋት ይኖራሉ።

ነገር ግን ድምጸ ውስጥ ፍርሀት ወይም ለራሷ ማዘን የሚችሉት ነገር የለም። ልክ የሂሳብ ፕሮብሌም እንደምታስረዳው ያህል ረጋ ባለ ድምፅ ትነግረዋለች። እንዴት ጎበዝ ብትሆን ነው! ከንፈ እጅግ እደነቃት። ትላንት እማማ ፍቅርተ (የቀድሞዋ እማማ ሳይኮ) የነገሩትን! እሁን እሷ የምትነግረውን ራሱ አስቦ ሰላላደረገ ገና ገና ትንሽ ልጅ መሆኑ ተሰማው። እኛ ጎበዝ ሴትየ፣ እኛ ብቻዋን ከሕይወት ጋር የምትታገለው አሰደናቂ ሴትየ የምትናገረውን የሕይወት ዉካኝ ትግል በእከባሪ ልብ ዝም ብሎ አያመጠ።

«ሰለዚህ እሁን ቶሎ መልኪ ሳይረግፍ ጥቂት ገንዘብ አጠራቅሜ ወይም እንድ ትንሽ ንግድ ማቋቋም፣ እሱ ባይቻለኝ ደሞ እንድ ትንሽ ርስት ገዝቼ ወይም ተመርቼ እንድ ደህና የሚከራይ ቤት መሥራት እፈልጋሁ። ሳረጅ የምወድቅበት ቦታ እንዳላጣ»

መሬት መሬቱን እያየች «ሰለዚህ፣ አልፎ አልፎ ከሌላ ወንድ ጋር የሄድኩ 'ንደሆነ በጣም አትቀየሙኝ። ገንዘቡ ስለሚያሰፈልገኝ ነው 'ንጂ ልቤ ያንተ ነው» ቀና ብላ በጉልህ አይኖቿ እያየችው

«ይህን ታውቅ የለ?» አለችው

ያለ ድምፅ በከንፈሩ ብቻ «አዎን» አላት

«እኔስ ለገንዘብ ስል ነው 'ንጂ የምወደው እንተን ብቻ ነው። እንተ ግን ለገንዘብ ብለህ አይደለም። ለምን በላይ ሳይ ሴት ትቀያይራለህ?»

ከመደንገጡ ብዛት ለመካድም አልቻለም።

«ምንው ገረመህ? የማላውቅ መሰሉህ ኖሯል? ከመጀመሪያ ጀምራ እውቅ ነበር» ብላ ያብዛኛዎቹን ሴቶች ስም ጠራችለት። ጆሮውን ማመን አቅቶት ዝም ብሎ ሰማት። እንኳን እሷ፣ ከተኛቸው ሴቶች ከራሳቸው በቀር ሌላ ማንም ሰው የሚያውቅ አይመስለውም ነበር።

«አይ ከንፈ! ገና ልጅ ነህና። የሴቶች ፀባይ ገና አልገባህም። እንተ'ዛ ሴት ስትቀያይር እኔ'ዚህ ብቻዬን ስንት ጊዜ 'ንዳለቀስኩ ማን በነገረህ!»

በልጅነቱ ምክንያት ትልቅ እፍረት ተሰማው። ይኸን ሁሉ ጊዜ የማታውቅበት እየመሰለው ምን ያህል እንዳስቀየማትና እንዳሳዘናት በግልጽ ታየው። ባንድ በኩል ስለ እርጅናዋ ስትሰጋ፣ በሌላ በኩል በሱ ምክንያት ስትቀና ስትሰቃይ ታየችው።

«ደሞ ዳንስ እንዳንተ 'ሚችል የለም አሉ። ለምን እኔን እንዳንደ 'ንኳ እየመጣህ እቅፈህ አታስደንሰኝም? ዋጋ የለኝም እኔ? ስለወደድኩህ ነው ዋጋ የሌለኝ? የኔ ፍቅር ሊሰለቅህ ጀምሯል፣ አይደለም?»

«የለም» አለ ራሱን እየነቀነቀ

«አሱን ተወው! አይ ከንፈ!» ብላ ትንሽ እየችው

እና ድንገት ጭንቅላቱን በእጇቿ ሳብ አድርጋ ወደ ደረቷ አስጠጋችው። ፊቱን ጡቶቿ ሙቀት መሀል አስገብታ፤ ራሱን በእጇቿ እያሸነች፤ ፍቅር በሞላበት ለሰላላ ድምጿ «ምነው ከንፍዬ የኔ ሆድ? ምን ሆንከብኝ የኔ ጌታ?» ስትለው ማልቀስ እንደጀመረ ታወቀው። እንደዚህ አቅፋው ጠረፈ እየሸተተው ጡቷ ውስጥ ማልቀስ ምንኛ ይጥማል! ደሞ ስታባብለው ስታቆላምጠው ደስ ማለቱ! ጥምጥም አለባትና ስቅስቅ ብሎ አለቀሰ።

«ከንፍዬ የኔ ጌታ አይዘህ! ይቅር የኔ ወርቅ! ይቅር አታልቅሰ፤ እኚ ይቅር...» እያለች አባበለችው። ማልቀሱን ሲያበቃ እንባውን ጠርጋለት፤ ፒጃማውን አውልቃለት፤ እሷም ልብሷን አውልቃ አልጋ ውስጥ ገብተው እቅፍ አደረገችው። እየሳመች እያሸነች ጭኖቿ መሃል አስገባችው። ምን ያህል እንደምትወደው አሳየችው፤ ሌሎች ወንዶች ለሰር ጊዜ ቢተኝዋትም ዋጋ እንደሌላቸው አሳመነችው።

እሱም በበኩሉ «ሌሎችን ሲቶች የምተኛው እንቺን ስለምወድሽ ነው» ብሎ፤ እሷን እስከሚያቅፍበት ሰዓት ሌሎች ሲቶች ጋ ካልሄደ ቅናቱና ፍቅሩ አላበቸል ብለውት አዚህ መጥቶ እንደሚያስቸግራትና ከሚፈልጓት ወንዶች ሁሉ ጋር እየተጣላ ገበያዋንም አበላሸቱ ራሱንም እንደሚጎዳና የሷንና የሱን ፍቅር እንደሚያበላሽ፤ ስለዚህ እኩስ ሌሊት ደርሶለት እሷን እስከሚያቅፍበት ሰዓት ድረስ ሌሎች ሲቶችን ማቆያ ቢያደርግ እንደሚሻል በሰፊውና በረጅሙ ውሸትም እየጨማመረ አስረዳት። አሳመነችውም ግን «እኚ ይሁን» አለችው።

እየመሸ እየነጋ ቀናቱ ሲያልፍ ማሚትና ከንፈ በሙሉ ስምምነት መኖርን ተማሩ። እሷም በበኩሷ ለገንዘብ ሰል ነው እያለች እንደፈቀዳት ወንድ ትቀያይራለች፤ እሱም እንቺን በማይሆን ጊዜ እየመጣሁብሽ ገበያሽን ከምዘጋብሽ እያለ እንደፈቀደው ሲት ይቀያይራል። ዞረው ዞረው ማሚት አልጋ ውስጥ ይገናኛሉ።

እየመሸ እየነጋ ቀናቱ ሲያልፍ፤ እየዘነበ እያባራ አመታቱ ሲሄድ፤ የማሚትና የከንፈ ፍቅር እየተለወጠ ሄደ። ነገር ግን አልሞተም። ማሚት መጠጥ ቢቷን እሸሻለች፤ ያሸሻጭቿንም ቁጥር ከአራት ወደ ዘጠኝ አበዛች። ምን የመሰለ ቤት ካዛ ፖፖላሬ አሰራች፤ ከንፈም ዩኒቨርሲቲ ኮሌጅ ገባ፤ ሁለተኛ አመቱን እንደጨረሰ ሰልችቶት ወጣ። ሥራ ያዘ፤ ሰካራም አጭበርባሪ ሆነ፤ አስወጡት፤ ሌላ ሥራ ያዘ። ይህ ሁሉ ቢሆን ማሚትና ከንፈ ቀናቱን ተራምደው አመታቱን ዞረው ማሚት አልጋ ውስጥ ይገናኛሉ።

ማሚት የወንድ መላት ትቀያይር 'ንጂ፤ እርሷ ከንፈ የሚተኝበትን አልጋ ማንም ሌላ ወንድ ገብቶበት አያውቅም ይባላል። ከንፈም በበኩሉ የሴት መላት ይቀያይር 'ንጂ ማንም ሌላ ሴት አልጋ ውስጥ አድሮ አያውቅም ይባላል።

የማሚትና የከንፈ ፍቅር ከተጀመረ ዘጠኝ ዓመት ሆነው። ገና ይቀጥላል፤ ይቀጥላል እየተለዋወጠ፤ እንሱንም እየለወጠ፤ ቀናቱን እየተራመደ አመታቱን እየዞረ፤ ማሚት አልጋ ውስጥ እየተገለገበጠ እየተለዋወጠ .

ምዕራፍ ሰባት ተኩስ

መጪው ትውልድ

«ሰው ከሚደርስበት በላይ መንጠራራት ይገባዋል፤
እንዲያ ካልሆነማ መንግስተ ሰማያት ምን ፋይዳ አለው?»
/ጮርት ብራውኒንግ/

ቀለሙ የማሚት ፍቅር ያዘውና እንደ ሰሞን ዝም ብሎ መምጣት ጀመረ። እንደ ማታ ሰከሮ ጓደኞቹ ሊያስተኙት ሲፈልጉ «የማሚት እሹፋፋን ቂንጥር በሙዳይ ካላመጣችሁልኝ አልተኛም» ብሎ እምቢ አላቸው። ሌላ ቀን ማሚት ይህን ስትሰማ ጊዜ «ውይ አይኔ ይፍሰስ! ያ ቆንጆ ትንሽ ልጅ ነው 'ንዲህ ያለው?» አለችና፤ በሙዳይ ሳይሆን እንደናቶቿ ደምብ በአልጋ አቀረበችለት።

ከዚያ በኋላ ቀለሙ «የማሚትዬን እምስ ጣዕም እንዳያበላሽብኝ» ብሎ፤ እምስት ወር ሙሉ እምስ ያመ። አሁንም ማሚት ይህን ስትሰማ

«ውይ አይኔ ይፍሰስ! እኔ ልፁምለት!» አለችና ያመ ልጋሙን ፈታችለት። ልብሱን ከለበሰ በኋላ ቦርሳውን መገዝ ያለውን ገንዘብ በሙሉ አወጣና «ያለኝ ይኸው ነው» ብሎ ሰጣት።

ቆጥራ «ሰማንያ ብር፤ አይበዛም?» አለችው

«አነሰ 'ንጂ! የሚገዛኝ ባገኝ ነብሴን እሸጥልሽ ነበር!» አላት

«ለምን?» ስትለው

ለአዛኝቱ እንደሚፀልይ ሰማዕት እጆቹን እያጋጠመ «ቆንጆዬ ነሽ! የሽጋ መጨረሻ ነሽ። እጁን ታጥቦ ነው የፈጠረሽ። የመቶ ሴቶች ውበትና የሺ ሴቶች ደም ግባት ሰጥቶሻል። ድምቡሺ ገላ ሽገኩርት ነሽ። እየፋሳሌም ነሽ»

«አንተም ቆንጆዬ ነህ። የት ነው 'ምትማረው?» አለችው

«ዩኒቨርሲቲ ኮሌጅ»

«ስንት ዓመትህ ነው?»

«ብዙ ነው»

«ስንት ነው?»

«ለሃያ አንድ ፊሪ»

እየሳቀች «አንተ ውሽታም! አሰራ ስድስት ዓመትህ አይደለም?»

«እሥራ ሰምንት» አለ፤ በእድሜው ብዛት እየኮራ «ዲሜን መላጪት ከጀመርኩ በመን የለኝም። ንኪውማ ሲሻከር» ብሎ ጉንጨን አስነካት።

«አብ ሞሪድ ነው» አለችው

«ይኸውልኛ» አላት

እየላቀች ሰማንያ ብሩን መለሰችለትና «ለገንዘብ አይደለም፤ ደስ ሰላልኩኝ ነው 'ንጂ» አለችው

«እንግዲያውስ ምን ላድርግልኸ?» አላት

«በፈተና እንደኛ ውጣልኝና መጥተህ ንገረኝ» አለችው

«እሺ» አላት

«እንዲቀናህ» አለችና፤ እስኪዞርበት ሰማው ስታበቃ፤ እንደገና ልብሱን አስወለቀችው።

ከሁለት ወር በኋላ ተመልሶ «እንዳልኸኝ እንደኛ ለመውጣት ሞከርኩ። ሳጠና በሪሃ 'ንኳ ብቅ አላልኩም። ግን እንደኛ ልወጣ አልቻልኩም፤ ሁለተኛ ሆንኩ። ይቅርታ አድርጊልኝ» አላት

«ግድ የለም የኔ ሽጋ፤ መሞከርህ በቂ ነው። ና!» አለችና፤ ልብሱን አውልቃ ስታበቃ «ምን ያህል እንደምትወደኝ አላየኝ 'ስቲ» አለችው

በኋላ «የፈለኩትን ታረግልኛለህ?» አለችው

«የፈለግኸውን። ብትፈልጊ ዛሬ ሌሊት ከሰማይ ላይ ሃምሳ ኮከብ ለቅሜ፤ ጧት እንድ የፀሀይ ጮራ እበጥስና፤ በብርሃን ክር በኮከብ ዶቃ ልዩ ያንገት ሀብል እሰራልኻለሁ። ጨረቃዋን ሰርቄ መስታወት እንድትሆንሽ እሰጥኻለሁ። ቀስተደመናዋንም ከሰማይ ላይ ገፍፈ ለመቀነትሽ እሰጥኻለሁ። ሰማዩ ባዶውን ይቅር! ላንቺ ያልሆነ ለማን ሲሆን ይችላል?»

ሳቋ እንዳያመልጣት ለማሰራሰል እየሞከረች «እኔ እነሱን ሁሉ አልፈልግም» አለችው

«ታዲያ ምን ትፈልጊያለሽ?»

«ይህን መስከር መባለግ፤ ከአጉል ኋደኞች ጋር መጦር ተውና፤ በርትተህ ትምህርትህን አጥና። ለማመጣው ፈተና እንደኛ ውጣልኝ»

«እሺ ያይኔ ብርሃን የልቤ መቀት! እሺ የኔ ፀሐይ። እንቺ 'ንዳልሽ የነበረ ብልጭታ የሀሳቤ ጨረቃ! ማሚትዬ የኔ ኮከብ፤ የኔ ፋኖስ፤ የኔ ኮረንቲ፤ የኔ አላት፤ የኔ ሻማ ብርሃን፤ የኔ ኩራዝ!»

ሻማና ኩራዝ ላይ ሳቋን መቋጠር አቃታትና ከት ብላ ሳቀች።

ቀለሙ አፍሮ መሬት መሬት እያየ «ሻማና ኩራዝ ተላሰኛ ነው የጨመርኩት» አላት

ሳቋ እንዳይጎዳው እቅፍ እድርጋ ሳመችውና «ንግግርህ ደስ ይላል። ግን እኔ ቁም ነገር ነው 'ማወራልህ'» አለችው «እሺ? ማጥናት ሲደክምህ ወይም ሲሰለችህ ኳስ ተጫወት፤ ሲኒማ ግባ። እንጂ መጠጥ እንዳትጠጣ፤ ሸርሙጣ ቤት እንዳትሂድ። እሺ?»

«በዚህ ከተስማማን በሁለት ሳምንት እንዴ እየመጣህ እንዳሁኑ ተጫውተን ትሂዳለህ»

«አዩ!?»

«ሙት!»

«በሁለት ሳምንት እንዴ?»

«አዎን። አነሰ?»

«እረ የለም የለም! እንዲያውም በዛ። የለም የለም አልበዛም። እንዲያውም አነሰ። የለም አላነሰም። ም. ም. ምን ይሻለኛል?»

«አይዞህ 'ምትለው ገብቶኛል»

«እኔስ ዛሬ የመጨረሻዬ ነው ብዬ ነበር። የዛሬ ሁለት ሳምንት እንድመጣ ትፈቅጅልኛለሽ?»

«አዎን። በሁለት ሳምንት እንዴ እየመጣህ ታየኛለህ። በሚመጣው ፈተና እንደኛ ከወጣህልኝ ደግ በሳምንት እንዴ ይሆናል»

«ሙች?»

«ሙት!»

«ይሄ ነገር በህልሚ ይሆንና ብቻ!»

«አይደለም የኔ ሸጋ» አለችና ሳመችው

«ብቻ አትቆጩኝ 'ንጂ፤ ለምን ይህን ሁሉ ታረጋልኛለሽ?»

«እኔ እንጃ። ደስ ትለኛለህ። ምናልባት አሥራ ስምንት ዓመትህ ስለሆነና፤ እይንህ ትልልቅ ስለሆነና፤ ፍንጭት ጥርስ ስላለህ ይሆናል» አለችው

አሁን ቀለሙ የኒቮርሲቲ ኮሌጅ ውስጥ በትጋት ትምህርቱን ሲከታተል፤ ሲያነብ፤ ሲያጠና ይሰነብታል። የመንግሥተ ሰማያት ማታ ሲደርስለት ገላውን ታጥቦ ልብሱን ቀይሮ፤ በምኞትና በመጓጓት ልቡ እየዘለለ ማሚት እሹሩሩ ቤት ከተፍ ይላል...

ጉዳይ ቤት እራት በልተን ቡና ስንጠጣ ነበር። ከንፈ ይህን ታሪክ ስንገረው ሲሰኙ ቆየና ቀበበቀሰ ያዝን ጀመር። ላዕናናው ሞከርኩ

«አንተን በላሚመሰላት'ኮ ነው። እሱን ከመበላሸት ስታድነው አንተን ያዳኑኝ ይመስላታል። ምን ያህል እንደምታፈቅርህ አይታይህም?» አልኩት

«ይታየኛል። ግን አንተ የማይታይህ ነገር አለ» ድምፁና አይኖቹ ውስጥ ብዙ ሀዘን! «ከ'ንግዲህ እኛ መጪው ትውልድ መሆናችን ቀረ፣ ሀጂው ትውልድ ነን። እዲሱ ትውልድ የኛን ቦታ መውረስ ጀመረ። ልጅነትን ጨበጥነው ስንል ምን እንደደረሰብን አይ። እንግዲህ እርጅናን መሸሽ እንጀምራለን። አንድ ቀን ስንነቃ ተራውን እንደ ሉሚ ይዞ ሲጪምቀን ሲያጪማድደን እናየዋለን። ቀጥሎ... » ዝም አለ። ሁለታችንም ተከዝን።

ከንፈ «ቅድም አንድ ትንሽ ልጅ «አባባ ሰዓት ስንት ነው? አለኝ» አለ። አሁንም ዝም አልን

«ለኔ ደግሞ ትላንት እቶብሰ ውስጥ አንድ ቲማሪ ወንበር ለቀቀልኝ» አልኩት

ዝም

«ባለፈው ሳምንት ማሚት ፀጉሯ ውስጥ አንዲት ሽቦት አገኘች» አለ «እና መሳቅ ከተወች ይኸው ሳምንት ሊሆናት ነው»

ዝም

«ከእርጅናና ከሞት የቱን ትጠላለህ?» አልኩት

«ሁለቱንም»

ዝም

«አለመወለድ ይሻል ነበር ይመስልሃል?» አለኝ

«እኔ 'ንጃ»

ዝም

«የሚያስቅ ነገር አጣህ በቃ?» አለኝ

«ከዚህ ሁሉ መሸበር በኋላ፣ ከዚህ ሁሉ መጨነቅ፣ ከዚህ ሁሉ መፍጨርጨር በኋላ፣ ፈጣሪን ብናገኘው የምንወቅሰው ይመስልሃል?» አለኝ

«እኔ 'ንጃ»

ዝም

«የሚያስቅ ነገር አጣህ በቃ?» አልኩት

«አጣሁ»

«ቤል ተወው»

ዝሃ»

«ገንዘብ ይዘሃል?» አለች

«አዎን»

«ባባትህ ሂደን እንሰከር»

«ልጅነታችንን የወጧ እንጋብዘው?» አልኩት

«ተነሰ እንሂድ»

እርጅና በር ሲያንኳኳ እንዳይሰማን ሰከረን ስናበቃ፤ ልጅነታችንን በጓሮ በር ሸኘነው። ሳንስመው ተሰናበትነው። የት አግኝተነው እንላለን?

ምዕራፍ ስምንት

አለም

የማሚት አሹናና አሻሻሎች ብርሃኑን ከመጀመሪያውኑ ወደውት ነበር። ጴጥሮስ ጠንፍቶለሽን ሲጫወትባት ታዝበው ብርሃኑ ጓደኛው ትርሲትን እንደ ባሏ ሲያንቀባርራት ሲመለከቱ ጊዜ፤ ከመውደድም አልፈው «ወንድማቸው» አደረጉት

ቀስ በቀስ ቤተኛ ሆነ። አንድ ላይ ተሰብስበው ቡና እየጠጡ ወሬ ሲያወሩ፤ ስለወንዶቻቸውና ስለልብሳቸው፤ ስለእቁብና ስለገንዘብ፤ ስለሌላ ቤት አሻሻሎችና ወንድ ስለመቀማማት፤ ስለ ፀጉር ሰሪ ቤትና እዚያ ስለሚያዩዋቸው ልጃገረዶች፤ ስለፍቅር፤ ስለጥንቆላ፤ ስለወንድና ስለሚታለል፤ እነሱ ስላታለሉት ወንድና እሱ ስላታለላቸው ወንድ፤ ማለት ባጭሩ የቡና ወሬ ሲያወሩ፤ ብርሃኑ ቃል ሳይተነፍስ ቁጭ ብሎ ይሰማቸው ነበር።

መጀመሪያ ላይ ወሬያቸው እፋን ያስከፍተው ነበር። እየለመደው ሲሄድ ግን ይሰለቸው ጀመር። ወሬያቸው ያው እንደ ኑሮዋቸው ነው። ለመጀመሪያ ጊዜ ሲታይ ሲሰማ ያስገርማል 'ንጂ፤ በኋላ ራሱን ይደጋግማል ይሰለቻል።

ብርሃኑ አድል ያጋጠመው ጊዜ እያንዳንዳቸውን ለብቻ ሲያዋራቸው፤ እንዴት ሽርሙጥና እንጀመሩ ምን እንደሚመኙ፤ ምን እንደሳደላቸው፤ እንዴት እንደተበደሉ፤ ኑሮ እንዴት እንደሚጫወትባቸው ሲያወሩለት፤ የተጣመመ የተሰናከለ እድላቸውን እያየ ያዝንላቸው ነበር።

ፅጌ ደህና ትዳር ነበራት። አንድ ቀን ባሏ በሥራ ምክንያት ደሴ ሄዶ ሳለ፤ የባሏ ጓደኛ ሲያጫውታት መጣ። እራት በሉ ጠጅ ጠጡ። ጠርሙስ ውስጢ ይዞ መጥቶ ነበር፤ አሰከራት። አብሯት አደረ። ባሏ ሲመለስ ፈታት «ታዲያ አሁን ባሌና ያ ጓደኛው እንደዱሮዋቸው ጓደኞቻች ናቸው። እንዳንዴ አብረው እዚህ ይመጣሉ። አይገርምም?»

ሮዛ የጣልያን ክልስ ናት። እንግሊዝኛ ትችላለች፤ እስከ ዘጠነኛ ክፍል ድረስ ተምራለች። ዘጠነኛ ክፍል ሳለች አንድ አስተማሪዋ አስረገዛት «አረገዝኩ» ስትለው «ከማን?» አላት «ካንተ ነዋ» ብትለው

«በሾክ ይረገዛል 'ንዴ?» አላት

ወለደች። ለናቷ ሰጠች። ሽርሙጥና ገባች።

ሁሉም የራሳቸው ታሪክ አላቸው። ስንቱን ዘርዝረን እንችላለን? እንተወው። እንዲሁ በደፈናው ብርሃኑ ስለነሱ በጠቅላላ ያስተዋለውን እንናገር። በጣም በጣም አሳጥረን።

ብርሃኑ በሀሳቡ እንዲት አሻሻፎ መጠጥ ስትጋበዝ የጠጣችው መጠጥ ዋጋ ሩብ ወይም ግማሽ ለሷ የሚታሰብላት ይመስለው ነበር። በኋላ ያያል፤ ገባው። በሙሉ ለቤቱ ነው። (ማለት ለማሚት እሹሩ ነው) አሻሻፊ ሳንቲምም አታገኝም። ግን አሻሻጮቹ የሚመጣውን ወንድ «ጋብዘኝ፤ ውስኪ ግዛልኝ፤ ቢራ ግዛልኝ፤ ጋብዘኝ» እንዳሉ ነው። እብዛኛውን ጊዜ ወንዱ የተወሰነ ገንዘብ ለማውጣት ዝግጁ ነው። ለምሳሌ እምስት ብር እንበል። ሴትየዋ ደግሞ ይህን ያለጥርጥር ታውቃለች። ታዲያ መኝታ ቢቷ ወስዳ የፈለገውን ሰጥታው እምስት ብሯን መቀበል ስትችል፤ በመጀመሪያ የሁለት ወይም የሶስት ብር መጠጥ ታስገዝውና፤ በኋላ ለራሷ 'ንግዲህ የቀረውን ሁለት ወይም ሶስት ብር ትወስዳለች።

ለምን? ለመታየት። መጠጥ መጋበዝን ሌሎች አሻሻጮች እንዲያዩላት፤ እና ይልቁንም እትዩ ማሚት ራሳቸው ከማንም እንደማታንስ እንዲያውቁላት፤ ሙከ ብላ

«ሆህተ! ውስኪ!» ትላላች። ትንሽ ቆይታ የውስኪ ብርዳቆውን ለሆህተ እያሳየች ሙከ ብላ «ሆህተ! ድገሚኝ!» ትላለች

እትዩ እንደ ፈገገታ ጣል ያደርጉባታል። ምናልባት ጋባኝ በዝቶ የሰከረች 'ንደሆነ፤ በነጋታው በቡና ሰዓት እትዩ የሷን ወሬ ያነሱና፤ ልክ ጀብዱ 'ንደሰራች ያክል ያደረገችውንና የተናገረችውን አስደናቂ ነገር ቀምመው፤ አስፋፍተው ለሌሎቹ ያወሩላታል — ደስ እንዲላትና ሌላ ጊዜም እስክትሰክር መጠጥ እንድትጋበዝ፤ ለሌሎቹ አሻሻጮች ደግሞ አርእያ እንድትሆን ያወሩታል።

እንደ ቀን ብርሃኑ ካንድ ሶስት አሻሻጮች ጋር ቢያወራ

«መጠጥ ስትጋበዙ የዋጋው ሩብ ወይም ግማሽ ለናንተ 'ሚክፈላችሁ ይመስለኝ ነበር» አላቸው። ሳቁበት

«አይ እንተ! የማታስበው ጉድ የለ!»

«እረ 'ትዩ ደግ ስለሆኑ ነው'ንጂ ሌሎች ቤቶች ብታይ። አሻሻጮቹ ለቤት ኪራይም ማዋጣት አለባቸው። እንዳንዴ ለምግብም፤ እኛ ግን ለምግብና ለቤት ኪራይ ማሰብ የለብንም» አሉት

የሴቶቹን ሀሳብ ሰማንያ በመቶ የሚሞላው ልብስና እቁብ ነው። ልብሱም የፍላጎት ጉዳይ ብቻ ሳይሆን ያው እንደመጠጡ የውድድር የፋክክር ጉዳይ ይሆናል። በእትዩ ብርታት።

ከሌቶቹ እንዲ እንደ ቀሚስ ሲታሰፋ፤ እትዩ ቀሚሷን ሊያደንቁላት፤

አመራረሟን ሊያሞግሱላት ይጀምራሉ «እንዴት ቆንጆ ጨርቅ ገዝ፤
ደሞ ቅዱ ሲያምርብሽ! እኔም ልግዛው መሰለኝ»

ሴቶቹ «እትዬ ሊገዙት ከሆነማ!» ብለው አሰበው፤ ይህንኑ እይነት
ቀሚስ ለመግዛት ይሸቀዳደማሉ።

ይኸኔ እትዬ «ሁላችንም እንድ ሳይ ለልደታ እንልበሰው» ይላሉ።
ወንድ የሚበዛው የልደታ ሰሞን ነው

ሴቶቹ እንደምንም ገንዘብ አጠራቅመው «ባላቸውን» ጎትጉተው
«ውሸማቸውን» አታለው፤ ከሚቀፋቸው ወንድ ጋር ሄደው፤ ተበድረው፤
አጭበርብረው፤ እንደምንም ብለው ገንዘብ አጠራቅመው ለዚህ ቀሚስ
ከከፈሉ በኋላ፤ እጹ ወጣልኝ ብለው ገና እፎይ ከማለታቸው፤ እትዬ
እንዲን ይጠሩና

«እቤት ዛሬ ስለሺ ቤት ያየኋት ቀሚስ! መቼም ልብ ነው
'ምታጠፋው። ላበድርሽና ሌሎቹን ቀድመሽ ግዢያት። ቀስ ብለሽ
ትከፈይኛለሽ። ግን ግማሹን ብቻ ነው 'ምትከፍይኝ። ብቻ ለሌሎቹ
'ንዳትነግራ ልብ እድርጊ። ደሞ ታዳላላች ብለው ይጠምጹኛል ልጄ»

እሷ ስትገዛ 'ንግዲህ እትዬ ይሸረኩዋታል። መኝታቸው
ይጠሩዋትና፤ ወሬ ቀልድ ላት። ሌሎቹ ሴቶች በእዲሱ ቀሚስ ብቻ
ሳይሆን በሴትየዋና በእትዬ ጓደኝነት ጭምር እየቀኑ ይህንንም ቀሚስ
ለመግዛት ይሸቀዳደማሉ። እንድ ሁለቱ ይገዛሉ። ከዛ 'ንግዲህ የትኛዋ
ደፋር ናት ለብቻዋ ተለይታ መግዛት አልፈልገም 'ምትል?
ትገደዳለች። እትዬ አያስገድዷትምኮ። ምን መጣባቸው? እሷ ራሷን
ታስገድድ የለ?

ሴቶቹ እንደምንም ለፍተው ከዚያም ከዚህም ብለው ገንዘብ
አጠራቅቀው ለቀሚሳቸው ከከፈሉ በኋላ፤ ሲጸራ መግዣ 'ንኳ
እያጡ ማታ ማታ ወንዶቹን እየለመኑ ነው 'ሚያጨሱት። አብዛኛዎቹ
እደፋቸው ሲመጣ በጣም ስለሚያስጨንቃቸው ወደ ምጥ የሚጠጋ
ጣር ይይዛቸዋል። ያን ጊዜ ትኩስ ሻይ ጣሩን በጣም ይቀንሰላቸዋል።
ግን አብዛኛውን ጊዜ ሻይ ቅጠልና ስኳር መግዣ የሚሆን አሥራ
አምስት ሳንቲም እያጡ ዝም ብለው ይሰቃያሉ። ምናልባት ራስጌያቸው
በመሀረብ የተጠቀለለች የአሥር ብር ወረቀት ትኖር ይሆናል። ግን
እሷን ለሻይ እይመነዝሯትም፤ ለእቁብ መቀመጥ አለባት

ምክንያቱም እትዬ እንደ'ናት እየመከሩና እንደታላቅ እህት
እየገሰፁ አብዛኛዎቹን አሻሻሎች እቁብ እንዲገቡ ያደርጓቸዋል።
እንዳንድ ቀን ገበያ ጠፍቶ እንዲ ሴት የምትጥለው የጨነቃት 'ንደሆነ
እትዬ በብድር ስም ይጥሉላታል። እቁብ ሲደርሳት ቀሚስ ለመግዛት
የተበደረችውንና እቁብ ለመጣል የተበደረችውን እንድ ሳይ

ትከፍላቸዋለች። እትዬ ሃያ ሰላሳ ብር ይሞሯታል። «እይ 'ትዬ! እንደላቸው ያለ ሰው የት ይገኛል?» ይባላል።

እዳዋን ከፍላ የተረፋትን ገንዘብ የባልና ሚስት ቆንጆ የአልጋ ልብስ እና ቆንጆ መጋረጃ እንድትገባበት እትዬ ይመክሩዋታል፤ ሌሎች አሻሻሮች ደግሞ ያበረታቱዋታል። እትዬ ራሳቸው የአልጋውንና የመጋረጃውን ጨርቅ ሊያማርጧት አብረዋት ከተማ ሲንቀሳሉ ይውላሉ። ዋጋ ላይ ይከራከሩላታል። «እይ 'ትዬ! እድሜያቸው ልጅ ሆነ 'ንጂ እናት 'ኮ ናቸው!» ይባላል

የማሚት እሹሩሩ አሻሻሮች ልብስ ሲቀያይሩ፤ መኝታቸውን ሲያላምሩ ወንዱ ለነሱ ሲል ማሚት እሹሩሩ ቤት ይመላለሳል፤ መጠጥ ይጋብዛቸዋል። ገንዘቡ ለማሚት ይገባል። ወንዱ ለአዳር አስራ እምስት ብር ይከፍላቸዋል። ቀሚስ ሚማ ይገዙበታል። እንዲያምሩ፤ ወንዱ ወጸቸው እንዲመላለስ፤ ገንዘቡን ማሚት ቤት እንዲያፈስ

በዚህ እኳኋን የማሚት እሹሩሩ አሻሻሮች የቀሚሱ ገንዘብ ሲሞላላቸው ለእቁብ ሲሰዱ የእቁብ ሲሞላላቸው ለቀሚስ ሲጨነቁ፤ ገንዘብ ገንዘብ ገንዘብ ሲያስቡ ይኖራሉ። «ምን መጣ ብዬ ነው 'ንጂህ 'ምጪነቀው? ልብስ ገባሁ አልገባሁ፤ እቁብ ገባሁ አልገባሁ ለኔ ምን ልዩነት ያመጣል? ብለው ማሰብ አይችሉም። ማሰቢያ አንሳላቸውን መጠጥ፤ ቁላ እና የገንዘብ ጭንቀት ጭንቅላታቸውን ስለሚያደነዝዘው፤ የእንድን ነገር ጥቅምና ጉዳቱን አመዛዝነው አይተው፤ ይኸ ይጠቅመኛል ብለው ለመስራት የሚችሉ ሽርሙጦች በጣም ጥቂት ናቸው። እብዛኛዎቹ ደምብን መከተል (ማለት ሌላው የሚያደረገውን እያዩ ማድረግ) ብቻ ነው። እንደ ትንሽ ልጅ። ማሚት ደግሞ የሚደረገውን ታላያቸዋለች። እንደ 'ናት።

የማሚት እሹሩሩ አሻሻሮች ለእቁብና ለቀሚስ ገንዘብ ለማባረር ወንድ ሲሄዱ፤ ለትዬ ገበያ መጠጥ ሲገለብጡ፤ ሲሰክሩ፤ ሲበዱ፤ በሚወብቅ በሚያፍን፤ እየር በሌለበት ቤት ሲደንሱ ሲጠጡ እምሸተው ነገቶ በተዘጋ ቤት ሲተኙ እየዋሉ፤ አልኮልና ቡና ብቻ እየጠጡ፤ ጥቂት አመታት ይፍጨረጨራሉ። በስምንት ሰድስት ዓመት ውስጥ ወዛቸውና ደም ግላታቸው ሄዶ፤ ወጣትነታቸው ገርጥቶ ፋንድያ መሰለው፤ ፈታቸው በፓውደርና በኩል ተለሰኛ፤ በቀይ መብራት ብቻ ቆንጆ ወጣት ቤት ይመስላሉ። ከዚያ በኋላስ?

ይሄ ሁሉ ሲሆን፤ መጠጡ እየተሸጠ ገንዘቡ ሲገባላቸው፤ እትዬ ማሚት ማታ ማታ ወጣት እየመረጡ ሲፈሰፍሱ እምሸተው፤ ሌሊት ደግሞ ከዘላለም ፍቅራቸው ከጋሺ ከንፈ ጋር ተቃቅፈው ያድራሉ። በላቀሚስ አይሰጉ፤ ስለ እቁብ አይጨነቁ፤ ሶስት መቶ ብር የሚከራይ የድንጋይ ቤት አሰርተዋል። እሁን በሰላሳ ሰድስት አመታቸው፤ ከነቅላታቸው ከነደም ግባታቸው የሃያ አመት ልጅ ይመስላሉ።

ብርሃኑ ይህን ሁሉ እያየ ማሚት እሱሩን ይንቃት ይጠላት ነበር።

እንደ ማታ ወደ እምስት ሰዓት ላይ ሮዛ ሰከራ ከካላ ጭፍሮች ጋር ተጣላችና እንዴት «እኩያህን ፈልግ donkey» ብላ ሰደበችው

«እኔ ነኝ donkey? አንቺ ቂንጥራም! እኔ ነኝ donkey?» ብሎ ሲደበድባት ሲል እንዴት ያዘው። ብርሃኑ ደግሞ እሷን አባብሎ ገፋፍቶ ወደ መኝታ ቤቷ ወሰዳት። አልጋዋ ላይ አጋደማት።

«አይዘን እርሺው፣ ዋጋ የለውም እሱ» አላት። ብድግ አለችና ቁጭ አለች። አይኖቿን እያርገበገበች «አህያ መሰልኩት ንዴ ባዩኝ ቁጥር ልብዳሽ ማለኝ!? እናቱን አህያ ይብዳትና! ሆ!»

«ተይው እርሺው»

«ሰለቸኝ ብርሃንዬ፣ ሰለቸኝ። መበዳት ሰለቸኝ፣ እጅ እጅ አለኝ!» እንባዋ ይወርድ ጀመር።

«ለምን እንዳንድ ግዜ ንኳ ዝም ብለው አቅፈውኝ አይተኝም? ሁል ጊዜ መብዳት መብዳት መብዳት!»

«አይዘን አይዘን» አለና እንባዋን በጁ ጠረገላት። ስትናገር የእኛ ሽታ ይነፍስበታል። ጋን ጋን፣ የዊስኪና የጅን ጋን።

«ብርሃንዬ፣ ለምን እንዳንዴ ንኳ በፍቅር አይስሙኝም? ምን አደረኳቸው? ሽርሙጥና ከጀመርኩ ጀምሮ ቁላ እምስ ውስጥ ካልገባ ተስሜ አላውቅም»

ሊስቅ ሊስም የተፈጠረውን እፍ አየው። እንደ አበባ ውብ እፍ፣ ጋን ጋን የሚል እፍ። እንጀቱን በላችው። አልቅስ አልቅስ አለው። ፊቷን በጆቹ ከላይ ወደታች ያበስ አደረገው። እንባዋ የባሰውኑ ይንጠ ባጠብ ጀመር።

«ደሞ በድተውኝ ሲጨርሱ አቅፈውኝ ንኳ ቢተኝ ምናለበት? አፍሰውብኝ አጨማልቀውኝ ሲያበቁ፣ ልክ እንደ ቁሻሻ ነገር ጀርባቸውን ያዞሩብኛል። ለምን አያቅፉኝም? እማምዬ፣ ቆንጆ እርገሽ ፈጠርሽኝ ታድያ ለምን አያቅፉኝም?»

እንባዋ ይወርዳል። መጥረጉንም ተወው። የሚለውን አጣ። በእጅ ብቻ ጉንጭዋን ቀስ እያለ ያሻሻል። እንደሚያለቅስ ትንሽ ልጅ ንፍሟን ወደ ውስጥ ላበች። መሀረቡን አውጥቶ አናፈጣት። አይዘን አላት። ሌላ ምን ይበላት? ምን ይበል? ምን ያድርግ?

«እንዳቸው ንኳ ሲያመኝ ቢያቅፉኝ፣ እና ገንዘቡ ቢቀርብኝ!» ድምጿ ውስጥ መጓጓት፣ ሀዘን፣ በሉት፣ ክስ፣ ብስጭት ተቀላቅሏል

«ሽርሙጣ መሆን! አይ ብርሃንዬ! ለጠላትም አይሰጠው!»

ምን እንደነካው ሳያውቅ፤ ማን እንደገፋው ሳይጠረጥር፤ በድንገት እፋን እኔ ላይ ደቀነው። ከመቅጽበት እጆቼ ተጠመጠሙበት። ተላላሚ። ንፁህ የሆነ፤ ብልግና የሌለበት አላሳም ተላላሚ። ብስጭቷን ምሬቷን ሊቀበልላት እንደፈለገ አይነት እኔን ምጥጥ አደረገው። ሳማት። ፊቷን ራቅ አድርጎ አየው። እንባ የሞላቸው አይኖቿ ይሰቃሉ፤ ውብ ፊቷ በደስታ ያበራል።

«አይዞሽ ሮዛ፤ አይዞሽ እሺ?»

«እሺ»

እንደገና ሳማት

ከዛ ልብሷን አወለቀላት፤ አልጋዋ ውስጥ እስገባትና፤ ግንባሯ ላይ እንደገና ስሞ

«በይ ተኚ» አላት

«እሺ» አለችና ባንድ እፍታ ለጥ አለች። ፊቷ ላይ የፈገገታ ጭላጭ ከእንቅልፍ ጋር ሰፍሮ ታየው። መብራቱን አጠፋና ከውጭ በፋን ዘጋላት።

ወደ ጸንሰ ክፍል እንደተመለሰ ማሣትን ትኩር ብሎ አያት፤ ልቡ ውስጥ ህይለኛ የሆነ ቁጣ እየገነፈለ በአይኑ የሚገላት ይመስል ለረዥም ጊዜ አፈጠጠባት። ቶሎ ከተቀመጠችበት ተነስታ ወደ ውስጠኛው ክፍል ሸሸች።

ብርሃኑ ይሄ ቁጣው ልቡን እያሰጨነቀው ዘመር ሲል ጉረኛው ገዙፋ ህይለሚካኤል ጠንፍቶለሽን እጇን ጠምገሞ ያጎላቁላታል። ከዚህ በፊት ሸርሙጦቹን «የቀልድ» እየጠመዘዘ ሲያጎላቁላቸው ብዙ ጊዜ አይቶት በሀሳቡ «እሁን ቢተዋቸው ምን ችግረው?» ብሎ አልፎታል። ዛሬ ግን አላስቻለውም። በትዕግስት ፋንታ ቁጣ ለብሷል። እንደ ከላሽ እጇን ዘርግቶ ሌባ ጣቱን አሹሎ ወደሱ እያመለከተ በሀይል ሮላ

«አንተ!» አለው። ሰዎቹ በሙሉ ድንገት ፀጥ አሉ። በያሉበት ረገ። ሙዚቃው ብቻ ይሟወታል።

ኃይለሚካኤል የጠንፍቶለሽን እጅ እንደያዘ «እኔ?» አለው

ብርሃኑ እሁንም በኃይል ሮላ «አዎን አንተ!» አለውና መጮሁን ለመጀመሪያ ጊዜ ሰላስተዋለ ቀስ ብሎ «ልቀቃት» አለው

ኃይለ ሚካኤል ለቀቃት። ወደዛ ሸሸች።

«ሁል ጊዜ ሴቶችን ስትመታ አይሃለሁ። እስቲ ዛሬ ንዚ ከወንድ ጋር ተማታ። ና!» አለውና ኮቱን አውልቆ ወርውሮላት እሱ ራሱ ወደ ኃይለሚካኤል ተወረወረ። ኃይለሚካኤል ነገሩ በጣም ድንገተኛ ስለሆነበት ለጠብ ባለመዘጋጀቱ ብርሃኑ በትከሻው ደረቁን ሲመታው

ወደ ጓላው ተፈነገለ። ብርሃኑ በእግሩ ረገጠው። «እህ!» አለና ሲገባበት ኩላሊቱን ደገመው። ይህን ጊዜ ተመልካቾቹ ከድንጋጤያቸው ነቁና ዘለው ብርሃኑን ያዙት። ኃይለማኅኤልን ከወደቀበት አንስተው ደገፈው ወንበር ላይ አስቀመጡትና በብርቅ ውሃ አጠጡት። ሁለት ሰዎች ደገፈው ወደ ውጭ ሲወስዱት ዘመር አለና በሚያቃስት ድምፅ ብርሃኑን «እንገናኛለን» አለው

ብርሃኑ «ነገ ገዢ ነኝ» አለው

ትርሲት መጣችና ኩቱን አለበሰችው። ጫማው ተፈቶ ነበር። አስሮ ቀና ሲል ማሚት በትልልቁ አይኖቿ ታየዋለች። ፊቷ ላይ ፍርሀትም የለ፤ ጥላቻም የለ። ሌላ አይነት ስሜት አለ። ብርሃኑም ዝም ብሎ አያት። አይኖቿ ድንገት ስብር አሉ፤ ተርገበገቡ። ወደዛ አየች።

በኒጋታው ማታ ብርሃኑ ማሚት ቤት ቁጭ ብሎ ሲጠብቅ ኃይለማኅኤል ከጥላሁን ጋር መጣ።

ጥላሁን «ሁለታችሁም ለኔ ጓደኞቼ ናችሁ። ለኔ ስትሉ ታረቁልኝ» ብሎ አስታረቃቸው። ለሶስት ቢራ ጠጡ።

ካንድ አራት ቀን በኋላ፤ ሌሊቱ ወደ ስምንት ሰዓት ላይ (ይሄ ሁሉ የሚሆነው ሰዓት እላፈ ከቀረ በኋላ ነው) ብርሃኑና ትርሲት የመጨረሻ ዳንስ ደንሰው ቤቱ ሲዘጋ፤ መዚቃው ቆሞ ብርሃኑ ሂሳቡን ከፍሎ ወደ ውስጠኛው ክፍል ገባ። በሱ በኩል ወደ ትርሲት መኝታ ቤት ሄደ።

ሶስት ሰዎች ብርሃኑን ለመከተል ተነስተው ወደ ውስጠኛው ክፍል ሊገቡ መጋረጃውን ሲከፍቱ፤ ማሚት ከባንኮኒው ጓላ እንደቆመች ገንዘቧን ስትቆጥር ነበር።

«ወያኔት ነው?» አለቻቸው ገንዘብ መቁጠሯን ሳታቋርጥ። እንደኛው ትርሲትን እንደሚፈልግና ለሶስት ብርሃኑን ደብድበው ሊወስዷት እንዳቀዱ ገብቷታል

«ወያኔህ ነው» አለ አንዱ

«መውጫ በር ያኛው ነው?» አለቻቸው

«ለመውጣት አይደለም»

ሆህተ ቆማ ይህን ስትመለከት ነበር። ማሚት

«ሆህተ፤ ዘበኞቹን ጥሪልኝ። ዱላ ይዛችሁ ኑ በይልኝ» ብላ ሰዎቹን ለመጀመሪያ ጊዜ ቀና ብላ በውብ አይኖቿ አየቻቸው

«ትርሲት ልጀ ናት። ብርሃኑ ደሞ የልጅ ባል ነው። እስቲ ማን

ወንድ ነው ልጆቼን የሚነካብኝ?» አለችና ገንዘብ መቁጠርዋን ቀጠለች። ውቤ በረሀ ውስጥ ማሚትን የሚደፍር የለም። የፖሊስ ካፒቲን ሻለቃ ምናምን የሆኑ ወንዶች አሏት። ሶስቱ ሰዎች ክርክር ሳያበዙ ሂሳባቸውን ከፍለው በሰላም ሄዱ።

በነጋታው ብርሃኑ ለሰራ ተልኮ ለአራት ወር ያህል ወደ ጄኔቫ መሄድ እንዳለበት ሰማን። ይህን በሰማን በሁለት ሳምንቱ እኔ ጥላሁንና ብርሃኑ ትሪያኖን ቡና ቤት ቁጭ ብለን ቢራ እየጠጣን ስንጨዋወት፤ ብርሃኑ «ለመሆኑ ከንፈ ፈሪ ነው ስንል አልነበረም?» አለ

ጥላሁን «በትጠይቀው እሱ ራሱ ፈሪ ትዘናም ነኝ ይልህል»

«እናንተም ትዘናም ነው ትሉኛላችሁ። እኔ ግን ፈሪ ለመሆኑ ማስረጃ የለኝም። እናንተስ? ያው እንደኔ ናችሁ ወይስ በእውነት ፈርቶ ሲሸሸ አይታችሁት ታውቃላችሁ?»

እኔና ጥላሁን ተያየን። ፈርቶ ሲሸሸ አይተነው እናውቅም። ግን ፈሪ መሆኑን እርግጠኛ ከመሆናችን የተነሳ «በእውነቱ ፈሪ እንዳልሆነስ?» ብለን ራሳችንን ጠይቀን እናውቅም። ብርሃኑ ጥላሁንን እያየ

«እርግጥ ነው፤ ሰዎች ነገር ሲፈልጉት አንተ ብዙ ጊዜ ተደባድሞአታል። ግን አንተ እዚህ ባትኖር ኖሮ እነዚህን ነገር የፈለጉትን ሰዎች ይሸሻቸው ነበር ወይስ ይጣላቸው ነበር?»

አሁንም እኔና ጥላሁን ዝም አልን።

ብርሃኑ ቀጠለ «ይህን የምልበት ምክንያት አለኝ። ከአምስት ወይም ከስድስት ቀን በፊት፤ አርብ ማታ ነበር ይመስለኛል፤ እኔና ከንፈ እሹፋፋ ቤት ቁጭ ብለናል። ሙዚቃው ቆሟል። ቤቱ ሊዘጋ ነው። በፋ ጋ አራት የካሳ ጭፍሮች ቆመዋል — የህንስ ታደሰ፤ ሉልሰገድ፤ ህብቱ። ሞት ብሏቸዋል። ካሳ ራሱ የለም። ታውቃላችሁ 'ንግዲህ፤ ካሳ ያለ እንደሆነ እንድ ሰው ተጋግዘው እንዲመቱ አይፈቅድላቸውም። እንድ ለእንድ ብቻ ነው 'ሚፈቀድላቸው፤ ወይም በሚዛን ሁለት ለሁለት፤ ሶስት ለሶስት። ብቻ ምን ልበላችሁ፤ በሚዛን «fair fight!» ካሳ ከሌለ ግን ሰባት ሆነው እንዱን ሰው ቢደበድቡት ቅር አይላቸውም። ይህን ሁሉ ከንፈ በደምብ ያውቃል። እና እንዳልኳችሁ፤ እኔና ከንፈ ቁጭ እንዳልን አራቱ ባንኮኒው ጋ ቆመው፤ ትርሲት ከውስጠኛው ከፍል ወጥታ ወደኛ ልትራመድ ስትል፤ ህብቱ እጁን ዘርግቶ ፀጉሯን ያዘና ጎቱታት «አይ!» አለች። በተዘረጋ መጻፉ ቂጧን ጧ አደረጋት።

ከመናደዴ የተነሣ እንድ ጥፈ ብሰጠው እንደሚሞት እርግጠኛ ነበርኩ። ታዲያ ልገድለው ልነሳ ስል፤ ከንፈ በእጁ ትከሻቱን አጥብቆ ያዘና

«ለኔ ተውልኝ» ብሎኝ፤ እሱ ራሱ ብድግ ብሎ ወደነሱ ተራመደ

«ሀብቴ!» አለ። ድምፁ ውስጥ ያለው ሥልጣን፣ ትእዛዝና ሰድብ ይሄ ነው አይባልም። ያስፈራል። ሀብቴ ደንግጦ ትርሲትን ቶሎ ለቀቃት። ልክ አባቱ በድንገት እንደ ሮክብት ልጅ! ትርሲት ፀጉሯን እያስተካከለች ወደኔ መጣች። ከንፈ እዚያው እንደቆመ ከእራቱ ጋር ትንሽ ከተፋጠጠ በኋላ በሚያንቋሸሽ ድምፅ

«አዎን! ካሳ 'ዚያ ብቻውን ይደባደባል፣ እናንተ ጀግኖች እዚህ ተጨማለቁ» አላቸው።

«የት የት?» አሉት

«ጋዲሲ ቤት» አላቸው

ተንጋግተው ወጡ። ከንፈ የበሩን መወርወሪያ ቶሎ ብሎ ወርወር አያደረገ ወደኛ ጋ መጣና ቁጭ አለ

«ትርሲትዬ፣ በታክቲክ ስላስጣልኩሽ አልሳምም?» አለና ጉንጨን አስጠጋላት። ሳመችው። ሌላ ጉንጨን አሳረላት።

«እዚህ» አላት። እየሳቀች ሳመችው። ውስኪውን ጨለጠና

«በሉ መሸቷል እንተኛ» ብሎ ተነሳ። እኔም በጣም ገርሞኝ ዝም ብዬ አፈን ከፍቼ ሳየው

«ደህና'ደሩ» ብሎን ሲጋራ እያቀጣጠለ ወደ ማሚት መኝታ ሄደ። እኛም ወደ መኝታችን ሄድን። ልብሴ? ካወለቅኩ በኋላ መገረመትንሽ አለፈልኝና «ለምን እንደዚህ እንደሰራ አጠይቀዋለሁ ብዬ አሰብኩ። በነጋታው ጧት ጠየቅኩት።

«እንተ በእንድ ምክንያት ጀኔሻ መሄድ ያልቻልክ 'ንደሆነ፣ ባንተ ፋንታ ማን ይላካል?» አለኝ

«በቀለ» አልኩት

«ሀብቴ የበቀለ ያክስት ልጅ ነው» አለኝ

«ታዲያስ?» ስለው ጊዜ በሸቀ

«ታዲያስ ታዲያስ! ምን ታዲያስ ትለኛለህ? አስበህ ድረስበት» አለኝና ሄደ።

ብዙ ጊዜ ካሰብኩበት በኋላ ገባኝ። ከሀብቴ ጋር ሰጣላ ወይ ፖሊስ ጣቢያ እንሄዳለን ወይ ይከሰኛል ወይ እንድ ያስቡልኝ ነገር አለ። ወይም የበላዮቼ ውቢ በረሃ የሚረብሽ ዱርዬ የእትዮጵያ ንጉሠ ነገሥት መንግሥት መልዕክተኛ ሆኖ እንዴት ይሄዳል? ብለው ያስቀሩኛል። ወይ የሕዝብ ፀጥታ ጥበቃ የመውጫ ቪዛዬን ይከለክለኛል። ወይም የፍርድ ቤት ቀጠሮ ይኖርብኝና መሄድ አልችልም ይሆናል። ማለት በኔ ፋንታ የሥራ ባልደረባዬ እቶ በቀለ ወደ ጀኔሻ ይላካል።

ገባችሁ?»

እኔና ጥላሁን ዝም አልን። ከንፈን የምናውቀው መሰሉን ነበር። ለካሰ እናውቀውም።

ይሄ ነገር በተደረገ በነጋታው ከንፈ ሀብቴን መሥሪያ ቤቱ ድረስ ሄዶ በሚከተሉት ቃላት ገለፀው «እንተ ሀብቴ፣ ለመሆኑ በግ ነህ ወይስ ምንድነህ? ብርሃኑ የቀናተኛ መጨረሻ መሆኑን እያወከ፣ በዚህ ሽጉጥ ይዞ እንደሚሆር እያወከ፣ የትርሲት ፍቅር እንዳሳበደው እያወከ፣ ይሄን ሁሉ እያወቅከ፣ ቁዳ ብሎ በአይኑ እያየ ትርሲትን ተጣጥሶ ትመታለህ? እርግጥ ነው፤ እንተን ገድሎ የትም አይገባም። ግን እንተ ከሞትክ በኋላ እሱ ቢታነቅ ቢሰቀል ላንተ ምን ይጠቅምህል? እብድ ነህ ወይስ ጤነኛ ነህ?»

ሀብቴ ከንፈን ለመሰገንው፣ ከሞት አድነኸኛልና እስከመጅም ቢሆን አልረሳውም አለው። ቢራ ጋበዘው። ብዙ ካወሩ ከተሳሳተ በኋላ ከንፈ ያጋጠመውን «የገንዘብ ችግር» በወዳጅነት አሳውቀው ፍሮ፣ ሊለያዩ ሲሉ ሀብቴ በግድ እስገድዶ መቶ ሃያ ብር አበደረው። ሀብቴ 'ንጂ እርዳታ ሊሰጠው ነበር የፈለገው፣ ከንፈ በብድር ስም ካልሆነ አልቀበልም ብሎት፣ ሀብቴ ደግሞ እሺ እንተ እንዳልከ፣ ግን እኔ ባትመልሰልኝ እፈቅዳለሁ ብሎት፣ በሰንትና ሰንት ፍቅርና ንድፍነት ተለያዩ።

ብቻ ይህን በኋላ ነው ከንፈ እየሳቀ «ለመጽሐፍህ ነው?» እያለ ያሟወተኝ። ስለዚህ እሁን ወደ ትሪያኖን ቡና ቤት እንመለስና፣ እኔና ጥላሁን ዝም ብለን ስናየው ብርሃኑ ሌላ ወሬ ቀጠለ

«እንዳልኳችሁ፣ ይሄ የሆነው ያለፈው እርብ ማታ ነበር። የነገ ሳምንት መሆኑ ነው። ከትላንት ወዲያ ሌሊት ደግሞ አንድ ነገር ደረሰብኝ። እሱስ ልክ ሲኒማ ውስጥ እንዳለሁ ያህል ነበር። ስሙኝ

«ከትርሲት ጋር መኝታ ቤት ዝነ። በሩን ዘግተን ልብሳችንን አውልቀን አልጋ ውስጥ እንደገባን ድንገት በሩ ን፤ አለና ተበርግዶ ተከፈተ። ትርሲት «ብርሃኔ!» ብላ ተጠመጠመችብኝ። በሩን የበረገደው ጠብቢራ እንደ ሁለት እርምጃ ተንገዳግዶ ገባ። ሁለት ሌሎች ተከተሉት። ይታያችሁ 'ንግዲህ፣ ራቁቴን አልጋ ውስጥ ነኝ። ትርሲት ደንግጣ ተጠምጥማብኛለች። ከበላዬ ሶስት ጀግኖች ቆመዋል። እንደዛ ቀን ፈርቼ አላውቅም። እንደኛው በውዬ ትርሲትን

«ልብሰሽን ልበሺ» አለና ውስጥ ልብሷን ወረወረላት። እኔ እጄን ወደ ሱሪዬ በኩል ስዘራጋ ሁለተኛው በውዬ

«You stay put!» አለኝ። እጄን መለበኩት። ትርሲት ውስጥ ልብሷን ስታጠልቅ

እንዲሁ ሰውዬ፤ መልኩ በጭራሽ እንዳይታይ ኩታ ተከናንቦ በሩ ጋ ቆሟል። በቀኝ እጁ ሽጉጥ ይሂል።

«የመሸበት እንግዳ በር ጥሶ ይገባል 'ንዴ? ወይ ስምንተኛው ሺ!» አለና፤ ሽጉጡን ሰዎቹ ላይ እንዳነጣጠረ ከበሩ ዘመር ብሎ መንገድ እየለተቀላቸው እንዲወጡ በእንገቱ አዘዛቸው። እርስ በርሳቸው ተያዩና ተሉ ወጡ

ሰውየው በበሩ እንገቱንና ትከሻውን እውጥቶ «ተበላሸህ ዛሬ!» አለና እንድ ጊዜ ተኮሰ። በድንጋጤ ነጠርኩ። ትርሲትም ደንግግ እንደገና ተጠመጠመችብኝ

«አይሆን ምንም አይደለም» አልኩና አቀፍኳት። በህሳቤ ሰውየው ጥላሁን ይሆን 'ንዴ? አልኩ። ግን ጥላሁን ፈቱን አይሸፍንም፤ ሽጉጥም አይዝም። ዘሉ ገብቶ ቦክስና ቴሲታ ነው። ሰውየው ወደኛ ተመልሶ እየሳቀ

«እንዴት እንደፈረጠሁ ብታዩ!» አላት

«ምን?» አለችው ትርሲት

«ፈረጠሁ!» አላት

ከት ብላ መሳቅ ጀመረች። ከንፈ ኩታውን ከጭንቅላቱ አወረደና ሰራዩን እያቀበለች «መጨረሻ የነበረው ሰውዬ እንቅፋት ሲመታው ጊዜ ተደናቅፎ ከፈቱ የነበረውን ሰውዬ ቂጥ ነክሰው። የተነከሰው ምስኪን ደንግጦ

«ዋይ! እግምዬ! ጅብ በላኝ!» እያለ እየጮኸ ቂጡን እያሻሸ ሩሣውን ቀጠለ» አለ። ትርሲት ሳቋን ስትለቀው የጤና ያለመሆኑ ተሰማች። በጣም 'ሚያስደነግጥ ሳቅ ነው። ያበደች መሰለች። መንከትከቷን ቀጠለች።

ከንፈን ላየው ጠጋ ብሎ «እንደ ሲኒማ» አለና እንዴ በጥፊ መታት። ሳቋ ቀጥ አለ። እቅፍ አደረኳትና ብዙ ጊዜ ቆየሁ

ከንፈ «እዚህ ልታድሩ እትችሉም» አለን። ልብላችንን ለበስን። ከንፈ ነጠላውን እውልቆ ትርሲት አልጋ ላይ ተወውና እብሮን ቤት ድረስ መጣ። እየሄድን «ብቻ ለማንም እንዳትናገሩ። ሌላ ቀን ይጠቅመን ይሆናል» አለን። «ደሞ የተሰረቀበት ሰውዬ ይጣላኛል»

የከንፈ ተንኮልና ሳቅ ፊቱ ላይ መታየት ጀመሩ። ቅድም ስለ ማሟትና ስለብርሃኑ ስነግረው አለም ቀልደኛ መሆኗን ለጥቂት ጊዜ ረሱቶ ነበር። አሁን ግን የሰረቀውን የውሸት ሽጉጥ እያስታወሰ፤ ሕይወት የምትባለውን ቀልድ እንደልማዱ ሊስቅባት፤ የድሮው ከንፈ ሊሆን ጀመረ።

ሌላ ጊዜ ከንፈን ስለዚህ ጉዳይ ጠይቄው «ጉብዝና ምናምን አልነበረም። የውሸት ሽጉጥ ነው እየተባልክ?» አለኝ

ብርሃኑ ወረውን ሲጨርስ «ታዲያስ! ምን ይመስላችኋል?» አለን እኔና ጥላሁንን

«እሱማ የሰራሽውን ነገር የበለጠ ጉብዝና ያደርገዋል። ብቻ ጉብዝና አልነበረም ልበልልህ። እሺ ለምን አደረከው?» አልኩት

«ራስህ ማሚት ለብርሃኑ እንደመውደቅ ብላለች እያልክኝ!? ስለዚህ ብርሃኑ መሄድ አለበት»

«እንደፈለገችው ሳታገኘው ሲሄድባት የባሰውኑ እየጓጓችለት፣ የባሰውኑ ፍቅር አይዛትም?» አልኩት

«አዎን»

«ታዲያስ?»

«ታዲያስ ምን ልበልልህ? ቂል ነህ! እሱ ለአራት ወር ይሄዳል። ባራት ወር ውስጥ ስንት ነገር ያደርጋል። ማሚትን ዘጠኝ እመት ሙሉ ለብሬያት ፕሬያለሁ። ባራት ወር ውስጥ እንደ ፍቅር ነቅዬ ማውጣት ያቅተኛል?»

«ቢያቅትህስ?»

«አያቅተኝም»

«እንዲያው ቢያቅትህስ?»

«ጥላን አለኝ»

«ጥላንህ ቢፈርስስ?»

«የማይፈርስ ጥላን ነው። ተመልከት»

እሁንማ ያው የማውቀው ከንፈ ሆነ። አለም ተልድ ናት። ከንፈም ተልደኛ ነው። ሁለቱም ተጫዋች ናቸው። ሰው መጫወቻቸው ነው። አለም በሰዎችም ላይ በከንፈም ላይ ትጫወታለች። ከንፈ በሰዎችም ላይ በአለምም ላይ ይጫወታል።

ሁለት ቢሬታ አዘዘና «ተመልከት» አለኝ «መጀመሪያ ብርሃኑ አዲስ አበባን መልቀቅ አለበት። ምቀኞች እንዳያስቀሩት አጠብቃለሁ፤ እድሜ ለሽጉጤ!» አለና እየላቀ የደረት ኪሱን መታ መታ አደረገ። «ብርሃኑ ሄደ። እንበል እንግዲህ ጥላሁን ይመጣል። ማሚት ስትሰቅ ጥላሁን እንዴት አፋን ከፍቶ እንደሚያያት አይተሃል? ስትራመድ ከኋላዋ ሆኖ በዳሌዋ ውዝዋዜ እንደሚሰክር ልብ አርገሃል? እሷ ስትኖር ከልማዱ የባሰ ለጠብ እንደሚቸኩል አስተውለህል? ቆይ'ኮ! ጥላሁንና ብርሃኑ ጓደኞች መሆናቸውን ማሚት ታውቃለች። ስለጥላሁን ጉብዝና

እንድ ሶስት ሶስት ያህል ካወራሁላት በኋላ፣ ጥላሁን ብርሃኑን ጠብ
እንዳስተማረው ጣል አድርጌላት ሳበቃ፣ ስለጥላሁን ደግነትና ሀተኝነት
ደሞ እሞላታለሁ። ለጥላሁን አትወድቅለትም፣ ግን ትንሽ በሌላ እይን
ታዋዋለች። ገባህ?»

«የተል»

«ብርሃኑ ሲሄድ ትርሲትን ላንተና ለጥላሁን እደራ ትቆላችሁ
ይሄዳል። ማሚትን ስለጥላሁን ብዙ ብዙ ሰብኪ ካዘርኩባት በኋላ፣
ብርሃኑ በሄደ በሁለት ወሩ፣ እኔና ማሚት ጥላሁንና ትርሲትን ቀዳማዊ
ኃይለስላሴ ናይት ከለብ እንጋብዛቸዋለን። አራታችንም እንሰክራለን።
ማሚት ጥላሁንን ልቡን ታጠፋዋለች። ትርሲትን ለኔ ይተውልኛል።

«እንግዲህ ትርሲት ወንድ ካገኘች ሁለት ወሯ ነው። ሰክራለች።
ቀኃስ ናይት ከለብ በጨለማው አጣብቂ ታንኅ አሰደንሳታለሁ።
የሰብኩት መእት አጠጣታለሁ። ይታይሃል? ከዛ ጥላሁን ቤት እንሄድና
እዛ ያስተመጥኩትን ጠርመሱ ውስኪ እንጨርሳለን። ጥላሁን ሰፊ
አልጋ ላይ አራታችንም እንተኛለን። እንደምንም ብዬ ጥላሁንና
ማሚትን እንድ ላይ እስተኛቸዋለሁ። የደምቡን ይጀምራሉ። ትርሲት
ሰክራለች። ወንድ አምሯታል። ሌሊት። ትሰማቸዋለች። እኔ እዛው
ነኝ ሰራ አልፈታሁም። ታዲያ የሚያስችላት ይመስልሃል?

«በዚህ እኳኋን ብርሃኑን ከማሚት ልብ ባልነቅለውም
እነታንቀዋለሁ። ቀስ ብሎ ራሱ ይነቀላል። ትርሲትንም ያንድ እመት
ምኞቴን አጠጣታለሁ። አይን አይኑን አልላታለሁ!! ለሷም ጥቅም
ነው። ባጭሩ ሁሉም ተጠቀመ፤ ጥላሁንም ማሚትን ሞላ፣ እሷም
የብርሃኑን እይነት ወንድ አገኘች»

ቢራውን ኸው አርሳ ጨረሰና አውቆ በሀይል «እኔ!» ብሎ እያገሳ

«ታዲያስ፣ ምን ይመስልሃል?» አለች

«እውነትም የማይፎርሽ ፕላን ነው። ግን ይፎርሻል»

«ሰምን?»

«እኔ እሰፎርሻለሁ»

ተንኮለኛ ሳቱ ከአይኖቹ መንጭቶ ፍንጭት ጥርሱ ድረስ እየወረደ
«አታሰፎርሻውም» አለች

«ሂጅ ለጥላሁን እነግረው የለ?»

«አትነግረውም»

«ማንው ያለህ?»

«እኔ ራሴ»

«እንተም ጥላኑ ውስጥ አለህበታ!»

«አዩ?!» አልኩት እየላቅኩ

«ቆይ ላስረዳህ» አለኝ። ሌላ ቢራ አዘዘና

«ደራሲ መሆን ትፈልጋለህ» አለ «ደራሲ ለመሆን ጥናት የሚያስፈልገህ ነገር ምንድነው?»

«ምንድን ነው?»

«ሰውን ማወቅ ነው። መብላት፣ መጠጣት፣ ሰገራ መውጣት፣ ልብስ መልበስ፣ መተኛትና ራሳ መሆን ላይ ሰው ሁሉ ያው ነው። ግንም ከግንም አይለይም። አንድ ሰው ከሌላው የሚለየው መውደድና መጥላት፣ መደሰትና ማዘን ላይ ነው። ስለዚህ እንተ ማወቅ ያለብህ፣ የምትፈጸሙ ስለሰሜትና ስለሆነኩት፣ ስለፍቅርና ጥላቻ፣ ስለላቅና እንባ መሆን አለበት» ቢራ ለመጠጣት እቋረጠ «ግን ስለዚህ ጉዳይ ስንትና ስንት መጽሐፍ ተጽፏል። ስለዚህ እንተ ሰትጽፍ ካንተ በፊት ሌላ ደራሲ የተናገረውን እንዳትደግም መጠንቀቅ አለብህ። ለዛ ለዛማ ደራሲ መሆንህ ቀርቶ የገደል ማሟላት ትሆናለህ እየጠጣህ 'ንጂ' አለኝ።

ጠጣሁ። እሱም ጠጣ። ተጠል።

«እንግዲህ ወደ ጉዞው መጣን። ከዚህ በፊት ግንም ደራሲ ጥንብት የማያውቅ ልዩ አይነት ታሪክ እንድትጽፍ ላግዝህ ዝግጁ ነኝ»

«እንዴት እርዝህ?»

«ቆይ። ብርሃኑ እስኪመለስ ድረስ፣ እኔና ትርጉሙ፣ ጥላውንና ማሟላት፣ እራታችን ለምናደርገው ግንኙነት እንቅፋት እንጥቅሳለን ቃለህን ስጠኝና እነገርሃለሁ»

«ንገረኝና ከተሰማማኝ አሺ»

ያለቀ ሲጋራውን መኮስተሪያ ውስጥ እየደፈጠጠ

«አሺ። መጽሐፉ በሁለት ይከፈላል። ክፍል አንድ፣ እኔና ማሟላት ፍቅራችንን በሰላም ስንተጥል፣ ብርሃኑ ድንገት ብት ብሎ የማሟላትን ፍቅር ይሰርትብኝና ይጠፋል። በቃ። ከ'ንግዲህ ወዲያ ብርሃኑ መጽሐፉ ውስጥ የለበትም። ግን መጽሐፉ በሞላ ስለብርሃኑ ነው። ይታይሃል? እኔ በሁለት ወር ውስጥ ብርሃኑን ከማሟላት ልብ ነቅዬ ጥላውንን በሱ ፈንታ እተክላለሁ። ግን ጥላውንን ስተክል በተላሉ እንዲነቀል አድርጌ ነው»

«ልክ 'ንደ ችግኞች' አልኩት

«ልክ 'ንደ ችግኞች'። ግን ሁለት ወር ይፈጃል። ደግሞ ምን ያህል ሳይኮሉ-ጂ እንደሚያስፈልገው አትርሳ። ይሄ ሲደረግ ማሟላትን ጥላውንንና ትርጉሙን አንድ ሁለት ጊዜ ሀገር ፍቅርና ቀንሰ ናይት

ከሌብ እንብባቸዋለሁ። ሁለተኛው፣ ከፍል ለማዘጋጀት ያህል። ገዘ፣

«ቀጥል»

«ከፍል ሁለት፣ እኔ ማማት ጥላቱን ትርሲት ቀ.ኃ.ስ ናይስ ከሌብ ሂደን ምን እንደምናደርግ ቅድም ነግሬሃለሁ። ግን አትርሳ፡ ብርሃኑ እራታችንም ሀሳብ ውስጥ አለ። እሺ ከዛ ጥላቱን ቤት እንሄዳለን። ስማቸውን እስኪረሱ ድረስ እስክራቸዋለሁ። ጥሩ expression ነው እይመስልህም? ስማቸውን እስኪረሱ። መጽሐፍህ ውስጥ እንድታስገባው እንዳትረሳ

«እንግዲህ እራታችንም ጥላቱን አልጋ ውስጥ ገባን። አልጋ ውስጥም ብርሃኑ አብሮን ይገባል። ሁለቱም ሴቶች የሚወዱት ብርሃኑን ነው የምንበዳቸው ግን እኛ ነን። እንግዲህ እኔስ ትርሲትን ስበዳት ምን ይሰማኛል? እሷስ ምን ይሰማታል? ጥላቱንስ እኔ እዚያ ሆኜ ማማትን ሲበዳብኝ ቅን ልቡ ውስጥ ምን ስሜት ይተራመሳል? እሷስ 'ኔ እዛው ሆኜ ጥላቱን ሲበዳት፣ ስለ 'ኔና ብርሃኑ እያሰበች ለጥላቱን ስታገዳልጥ ምን ይሰማታል? ትርሲት? የማማት እሻሻፎ ሆና ከማማት ጋር እንድ አልጋ ተኝታ የማማት ባል ሲበዳት፣ ያውም የብርሃኑ ጓደኛ ሆኖ፣ ያውም ሌላው የብርሃኑ ጓደኛ (ጥላቱን) እዚያው እያለ፣ ትርሲትስ ምን ይሰማታል?» እራታችንን እንድ በእንድ ስትወስድ።

ሀ/ ስለ ብርሃኑ ምን እናስባለን?

ለ/ ስለ እርስ በርሳችንስ ምን እናስባለን?

ሐ/ ስለ ራሳችንስ ምን ስሜት ይሰማናል?

እነዚህን ሶስት ጥያቄዎች ሶስት ጊዜ መላልሰህ ትጠይቃቸዋለህ

1/ ቀ.ኃ.ስ ናይት ከሌብ ስንደንስ

2/ ስክረን አልጋው ላይ ስንባዳ

3/ ስካፍም ብዱም ካለፈ በኋላ

“Naturally የምሰራውን፣ የምናገረውን፣ የማስበውን የማሳስበውን፣ የማስተውለውን የምሰማውን ሁሉ እንድ ሳይቀር በቀን በቀን እየመጣሁ ላንተ እነግርሃለሁ፣ እንተ notes ትወስዳለህ። ብርሃኑ ሲመለስ ደሞ እምስታችንንም ታየናለህ። ከዛ መጽሐፉን ትጽፋለህ። መጽሐፉ ብርሃኑ ሲሄድ ይጀምርና ብርሃኑ ሲመለስ ያልቃል። ማለት መጽሐፉ በሙሉ ስለብርሃኑ ነው ግን ብርሃኑ የለበትም

«ታዲያስ? ጥይት መጽሐፍ እይወጣውም? . . . ምን ዝም ብለህ ትስቅብኛለህ? ተናገር 'ንጂ»

«እሱስ ጥይት መጽሐፍ ይወጣው ነበር»

«ታዲያስ?»

«ግን ማን ይጽፋል?»

«አንተ ነህ!»

«እንዴት አድርጌ? ምን form እሰጠዋለሁ? ሁዋት በኩል ጀምሮ በዋት በኩል እጨርሰዋለሁ? ደሞ አማርኛ እንደ 'ንግሊዝኛ Scientific ቃላት የለው። ስለዚህ የናንተን ዝብርቅርቅ፣ ውትብትብ ታሪክ በምን ፊልሞል እሰበስበዋለሁ። በምንስ ቃላት እጽፈዋለሁ?»

«እሱ 'ንግዲህ የራሱን ጉዳይ ነው። እኔ ድንጋዩን፣ ጭቃውን፣ ሳፋን፣ አጣናውን አቀብልህለሁ። ቤቱን መሥራት ያንተ ፈንታ ነው። ታዲያስ ተስማምተናል?»

«አንጃ»

«እንዴት 'ንጃ?»

«እዚህ ጉዳይ ውስጥ ብርሀኑንም፣ ማሚትንም፣ ጥላሁንንም፣ ትርሲትንም እያታለልክ ትጫወትባቸዋለህ። እኔንም ብትጫወትብኝስ? ምን መከላከያ አለኝ?»

ተንኮሉ ፊቱ ላይ ከላቅ ጋር ይንሸራሸር ጀመረ

«እንዴት አድርጌ ነው 'ምጫወትብህ?» አለኝ

«በቀን በቀን እየመጣህ ያፈቀደህን ውሸት ብታስቀዳኝስ? በጓደኝነት ስም አደራ የተቀበልኳትን የጓደኛዬን ሚስት ለባዶ ቃላት ሸጥኩልህ ማለት'ኮ ነው»

ተንኮልና ሳቁ ከፊቱ ጠፋ። እንደሚመዝንኝ ያህል ትኩር ብሎ አየኝ

«I respect you immensely» አለኝ። ድምፁ ውስጥ እንደማንከበርና ማድነት ዜማ የሰማሁ መሰለኝ። አልገባኝም።

«Indeed» አልኩት

«እውነቱን ነው። እንዲያውም ከራሴ በስተቀር አንተን ብቻ ሳይሆን አይቀርም የማከብረው»

«ምክንያቱስ?»

«ምክንያቱም ከህሊናህ ጋር ሁልጊዜ አይን ለአይን እንደተያየህ ነው። ራሱህን አታታልልም። እሁን ለምሳሌ እርግጥ ነው፣ ትርሲትን ሸጥልኝ ነው 'ምልህ። ግን ባንተ ቦታ ሌላ ማንም ሰው ቢሆን ትርሲትን ሸጥልኝ እንደምለው አይገባውም ነበር። ምክንያቱም እምቢ ማለት ግድ ስለሚሆንበት፣ ሆኖ ብሎ እንዳይገባው ያደርግና፣ ሳይገባው ይሸጥልኝ ነበር። ገቢህ 'ምልህ?»

የማከብረውን ያህል እንደሚያከብረኝ ሳይ ጊዜ ትልቅ ፍሰህ

ተሰማኝ። እንደ ክንፈ ያለ ህገወጥ ካከበረኝ፤ በህግ ሠንጠላት ታሰረው የሚኖሩ የሰው ልጆች የሚባሉት ባሮች በሙሉ ቢንቁኝ እቺን ያህል ግድ የለኝም።

ግን ክንፈ እያከበረኝም ቢሆን ሊያታልለኝ ይችላል። እንዲያውስ እከብርሃለሁ ሲለኝ ማታለሉ እንዳልሆነ ምን ማረጋገጫ አለኝ? «እሱን እንተወድሳ፤ እንደማታታልለኝ እንዴት አውቃለሁ?» አልኩት

ሲጋራ አቀጣጠለኝ «ለመሆኑ አታልዩህ አውቃለሁ ንዴ? እኔ ሳስታውስ በጭራሽ አታልዩህ አላውቅም። እንድ ነገር ልንገርህ? ብቻ አትንገራቸው ንዴ፤ ሌሎች ሰዎችንም ቢሆን የሚሉትን ያህል የግማሽ ግማሽ ንዴ አታልያቸው አላውቅም። በህይወቴ ውስጥ ቢበዛ ህያ ሰው መቶ በመቶ አታልዩ ይሆናል። የቀሩትን ሰዎች ግን ግማሽ በግማሽ ነው። ግማሽ በእውነቱ ተታለው፤ ግማሽ ደሞ እያወቁ እንዲታልላቸው ፈልገው ነው። በኋላ ሲያወሩ «ክንፈ የሰራኝን ጉድ ነገረያችኋለሁ? ብለው የፈቀዳቸውን ያህል ለመጨመር ለማስፋፋት፤ ለመቀባባት፤ ለመቀመም እንዲቻላቸው ብለው ነው። Center of attention ለመሆን። ገባህ? ለምሳሌ ሲያወሩ «እኔ ለራሴ ምንም አልጠረጠርኩትም፤ ክንፈ ብልጦ ለካ ያሰበኝውን አስባ ኖሯል!» ወይም «እገር ጤና ብዬ እገባለሁ፤ ክንፈ ሆዩ ለካ . . . ወይም «ደሞ ማገርማችሁ፤ እንደሚያታልለኝ አውቄ ነበር። ታዲያ እይኔ እያየ ተታለልኩ። አይ ክንፈ! ጉደኛ ነውኮ!» ይሉ የለ?»

እዚህ ላይ ክንፈ እውነቱን ነው። ብቻ . . .

«እንድ ነገር ልጠይቅህ ስት?» አልኩት

«ጠይቀኝ»

«እቺ አሁን በመጨረሻ ያበረከትክልኝ ዲስኩር ፕላንህ ውስጥ ተዘጋጅታ የተቀመጠች ነበረች ወይስ አሁን ነው የመጣችሁ?»

ከት ብሎ ሳቀ «ቼዝ ጨዋታ ትችላለህ?» አለኝ

«አልችልም»

«ተማር። ሻምፒዮን ይወጣህል። ወይም ፖለቲካ ውስጥ ግባ»

«ለምን?»

«እንግልህ ጠማማ ነዋ!» ራሱን እየነቀነቀ «እቤት ሽበት ባይኖርህ ንዴት ጥሩ ነበር!»

«ምክንያቱስ?»

«ምክንያቱም፤ እንደኛ፤ ማሚት ልብ ውስጥ በጥላሁን ፈንታ እንተን እተክልህ ነበር። ሁለተኛ፤ ብርሃኑ እስኪመለስ ድረስ ማሚትና ትርሲትን እየተለዋወጥን እንሞላቸው ነበር። ያኔ አስናቀችንና

አይናለምን እንደሞላናቸው ታስታውሰ የለ? ሶስተኛ፣ ብርሃኑ ሲመለስ ትርቢትን መልሰንለት ስናበቃ፣ እኔና'ንተ በቼዝ ወይም በፖለቲካ fascinating የሆነ ውድድር እንይዝ ነበር።

«እንዴት ያለ ውድድር?»

«ከማሚት ልብ ውስጥ እንተን ለማስወጣት ስንት ወር እንደሚፈጅብኝ። እቤት 'ንዴት ያለ ግፉም ጨዋታ ይሆን ነበር! ብቻ ምን ይደረግ፣ ሽበታም ሆንክ» ብሉ ትንሽ አካለበኝ

«ታዲያ ሽበታም ብሆን ምን አለበት?»

«የደረቀ ችግኝ ብትተክለው ይፀድቃል? ማሚት ልብ ውስጥም ሽበት ያለው ሰው በጭራሽ ስር ሊሰድ አይችልም።

«ምክንያቱስ?»

«ማሚት እርጅና በጣም ትፈራለች።

ቡልታችንም ዝም አልን። ከንፈ የጭስ ቀለበቶች አከታትሎ አወጣና ፍፁም እስኪሰወፍ ተመለከታቸው። ፊቱ ላይ እንደ ጥላ ፀጥተኛ የሆነ ሀዘን እርጅል። ለራሱ እንደሚያወራ ያህል ዝግ ባለ ድምጽ

«ትኩሳት ይሂት ወይም በሌላ ምክንያት መጥፎ ህልም ስታይ የሚመጣባት ያው ህልም ነው። እርጅታ ጭርጭስ ብላ መንገድ ዳር ቁጭ ብላለች። ብቻዋን ነች። ከሰው ጋር ማውራት ትፈልጋለች። ግን ማንም ሰው አይፈልጋትም። ንግግር እንደውህ ይጠማታል። እኔን የማመስል ወጣት ልጅ በእጠገሷ ሲያልፍ «የከንፈ ወንድም ነህ? ከንፈ 'ኮ የኔ ፍቅር ነው» ልትለው እጅን ትከፍታለች። ግን ከ-ክ-ክ-ክ ብቻ ነው ልትል 'ምትችለው «ዋይ!» ብላ ሮማ ትነቃለች። ጨካኝ ጨካኝት አይደለም፣ የታላቅ ፍርሃት ቁራጭ ነው። ትጠመጠምብኛለች። «ከንፈ! ከንፈ! ከንፈ!» ትለኛለች። ግንባሯ ላይና ጡቶጅ መሀል ላብ ይንቆረቆራል። ትንፋሷ ይቆራረጣል። አቅፈ አባብሳታለሁ። ህልሙ ትቷት ሲበር በግድ እየተነፈሰች «ከንፍዬ! ልክ ነገ ላረጅ ዛሬ ልትገድለኝ አትችልም?» ትለኛለች። ፍርሀቱ አንጎሷን እንቃንቆት፣ ለጥቂት ደቂቃ እንደ እብድ ትሆናለች «ከንፍዬ! የተማርክ ነህ፣ ንገረኝ 'ሰቂ። 'ራሴን ለመግደል ብፈልግ ከሁሉ ቀላል መንገድ የቱ ነው?» ትላለች። ላሷን እየጠረገኩላት እየላምኳት «እንደሱ አትበይ» ሰላት «አሁን ራሴን አልገልም'ኮ። በኋላ። እንተ ስትተወኝ። ወጣቶቼ ሁሉ ሲተወኝ። ነገ ላረጅ ዛሬ» ትላለች። ከጥቂት ደቂቃ በኋላ ፍርሀቷን አብረን እናባርረዋለን። እንጎሷ ጤናውን መልሶ ያገኛል።

ከንፈ ለመጀመሪያ ጊዜ ወደኔ እየተመለከተ፣ ለመሳት እየሞከረ «እና ሽበትህ እርጅናን ስለሚያሳስባት በፍፁም ልትወድቅልህ አትችልም» አለኝ

«ለዚህ ነዋ ከወጣቶች ጋር ብቻ 'ምትተኛው?' አልኩት። በጭንቅላቱ እምን አለኝ። ከዚህ በፊት በጭራሽ ያሳሰብኩት ነገር አሁን ተገልጾልኝ፤ ግማሽ ለራሴ ግማሽ ለክንፈ መናገር ጀመርኩ»

«እና ብዙ ወጣት 'ምትቀያይረው ከእርጅናው ለመሸሽ ነዋ! ባንድ በኩል ከወጣትነታቸው የሚያጋሯት እንደሚመስላት አይነት ነው። ወጣትነቱ እንደ ሌላ ሽታ ወደሷ የሚተላለፍ እንደሚመስላት ያህል። በሌላ በኩል ደዋ ወጣቶቹ ከተሻሙዋት ከተንገበገቡላት አሏ ራሷ ወጣት መሆኗን ያረጋግጥላታል። ስለዚህ ብርሃኑ. . .»

ትኩረት ብዬ ከንፈን 'ያየሁት፤ ከበፊት ይበልጥ እንዲያዳምጠኝና ጥያቄዬን እንዲመልስልኝ እየፈለግኩ

«እንግዲያው እንተ ብርሃኑን ከልሷ ለማስወጣት የምትፈልገው ትናት ስለያዘህ አይደለማ?» አልኩት

ጋዞም ብሎ አየኝ

«እሱ በጭራሽ እንደማይፈልጋት ሰላወቅክ ነው። ማሚት እስካሁን የፈለገችውን ወንድ ሁሉ ታገኝ ስለነበረ፤ እሱ ሲያቅታት «ማርጀት ጀመርኩ» ብላ መጥፎ ህልሟን ሳትተኛም በውን ልታየው ትጀምራለች። ቀስ እያለች ጨርሳ ታብዳለች። ወይም በሁለት ሶስት አመት ውስጥ እንድትሁለት እያለ ሌሎች ወጣቶች እምቢ ያሏት 'ንደሆነ፤ ደንግግ ራሷን ትገድላለች። ወይም. . .»

«እንደሱ አትበል!» አለኝ ፊቱን እያጠቆረ

«ይቅርታ!» አልኩት

«እንለፈው» አለኝና አሁንም ትንሽ ለመላቅ እየሞከረ «መቼስ ደራሲ መሆንህ እይቀርም፤ እንድት ነገር ልንገርህ። ማሚትን «ብርሃኑ ከመሄዱ በፊት የመሰናበቻ እሱንና ትርጉሱን ቅዳሜ ማታ እኔና 'ንቺ ናይት ከልብ ብንጋብዛቸው ምን ይመስልሻል?» አልኳት። ቢያስደንሳት እንድት ነገር ነው ብዬ ነው። ታውቃለህ፤ ቢቷ ሲመጣ አሻሻሮቿን ሁሉ ያስደንሳል፤ ያሳስቃል። ያሳስቃል። ግን ከሷ ጋር ደንሶ እያውቅም። ተነጋግሮም እያውቅም።

«ትርጉሱን ነገርኳት። በደስታ ዘለለች። በኋላ ብርሃኑን አገኘሁትና ነገርኩት። ምን አለኝ መሰለህ?»

«ምን አለህ?»

«በጣም አመሰግናለሁ። ግን ከማሚት ጋር እንድት ለመሄድና ለመደሰት my principles won't allow. እንተ ብቻህን ከጋበዝክኝ ግን በደስታ እመጣለሁ with or without ትርጉሱ» አለኝ እልህለሁ

«ተቀየምከው?»

«ምን እቀየመዋለሁ? ማሟትን እንደኔ እያውቃት:: እንዴ! እንዴ! እንዴ!»

«ምንው?»

«እስረሳኸኝ ኮ! ታዲያስኮ ውላችን ይርጋ ወይስ ትሸረዋለህ?»
ሀዘኑ ከፊቱ መሸሽ ጀምሯል

«ይርጋ!» አልኩት

«Shake on it» አለኝ:: ተጨባበጥን::

ተንኮሉና ቀልዱ ፊቱ ላይ መታየት እየጀመረ «እንመለስ ወደ በረሀችን» አለና፤ ባንድ እጁ ቢራውን እየጨለጠ በሌላው በዩን ጠራው:: እኔ ልከፍል በርሳዬን ሳወጣ በጁ ከለከለኝና የራሱን በርሳ አወጣ:: በእንግሊዝኛ

«እኔን ልትጋብዘኝ?» አልኩት እየሳኩ

«ታዲያ ማንው 'ሚከፍለው? እኔ መሰልኩህ? ሀብቴ'ኮ ነው» አለኝ

«ሀብቴ?»

«እዎን ሀብቴ:: ከካላ ወልደአማኑኢል ጭፍራዎች እንዱ»

«እንዴት?» ስለው፤ ሀብቴ ቢሮ ሃይ እንዴት ስለ ብርሃኑ ሽጉጥ እንዳስጠነቀቀውና እንዴት መቶ ሃያ ብር እንደተበደረው እየነገረኝ እየሳትን ወደ ደጃች ውቢ ሰፈር አመራን::

ጎርጊስ ሀውልት ስንደርስ፤ እዛ እቶብስ ማቆሚያው ሠፈር ቆመው ወንድ 'ሚጠብቁትን ትንንሽ የእሥራ አራት፤ የአስራ ሶስት አመት ሽርሙጦች እየሁና የጥላሁንና የነሱን ዝምድና እያስታወስኩ፤ ከንፈ ስለዚህ ጉዳይ ያውቅ እንደሆነ ለማወቅ

«እንድ ብር ካለህ እንዲን ሀፃን ሞልተህ ና» አልኩት

«ሀፃን ጠፋና ጨብጦ ልመና እነሱጋ ልሂድ?» አለኝ

ስለ ጥላሁንና ስለነሱ ቢያውቅ ኖሮ «አ ልጄ! እባባ ጥላሁን ልጆቼን በዳህብኝ ብለው ይገድሉኛል» ወይም እንዲህ ዓይነት ነገር ይልኝ ነበር:: መንገዳችንን ቀጠልን::

«By the way, አዲስ አበባ ከርከር ጉበቷል አሉ:: እየተጠነቀቅክ ብዳ» አልኩት

«እንዴት ነው 'ምጠነቀቀው?»

«ፈረንጆች ናቸው አሉ ያመጡት:: ስለዚህ ፈረንጅ 'ሚበዳትን ሴት አለመብዳት ነዋ»

«እድ ባከህ! ምን ፈረንጅ ነው? ከርከር የመጣው ከጎንደር። የጎንደር ህኪም ከርከር ማከም ሰልችት አለው። ስለዚህ እንድ ሰው ከርከር ያዘኝ ሲለው፤ ልብሱን በሙሉ ያሰወልቅና፤ ጠረጴዛ ላይ አውጥቶ

«ዝላል» ይለዋል። ሰውየው ይዘላል። ሐኪሙ «በሀይል ዝላል» ይለዋል። በሀይል ሲዘል የተከረከረው የቁላው ጫፍ እንደሾላ ይረገፍና መሬት ላይ ይንከባለላል

ሐኪሙ «ልብስህን ልበስ» ይልና፤ የረገፈውን የቁላውን ጫፍ እንስቶ በማይክሮስኮፕ ከመረመረው በኋላ እንዲህ ይላል

«እውነትህን ነው ከርከር ነው የያዘህ። ይህን ጫፍህን በወረቀት ልጠቅልልህ ወይስ በገንዘብ ቦርሳህ ይዘኸው ትሄዳለህ?»

ባለ ከርከሩ «ምነው ድወክተር? ያድኑይ ዘንድ ነበርኩ እርሶ ዘንድ የመጣሁ?» ሲለው

«ታዲያ እሁን በሙጫ ላጣብቅለህ?» ይለዋል

ሰውየው ይናደድና «እምቢየ! ቁላጩን ስጠይ!» ብሎ ጫፉን መንጭቆ ይወስድና

«ባይሆን ለጠንቋይ እሸጠዋለሁ» እያለ እያጉረመረመ ይሄዳል

እንዲያው ወታደር ታዲያ ይኸ ከርከር ያዘውና ህኪም ቤት መሄድ ፈርቶ ይሁን ገንዘብ አጥሮት፤ አልሄደም

እንድ ቀን ወታደሮች ተሰልፈው ጅምናስቲክ ሲሰሩ ሲዘሉ፤ የዚህ ውቴ የቁላው ጫፍ ተበጥሶ መሬት ተንከባሏል

«ሸግ! ጫፌ ወደቀች!» አለና ብድግ እርጎ ኪሱ ከቶ ጅምናስቲኩን ቀጠለ

ግን እስተማረው ጎንበስ ሲል አይቶት ኖሮ

«በቃ እሳርፍ» አለና ወታደሮቹ ቆሙ። እዚህ ወታደር ጋ መጥቶ

«ለምን ነበር ጎንበስ ያልኸው?» አለው

«የቁላጩ ጫፍ ወድቆብይ»

«በቃ? ለቁላህ ጫፍ ነበር?»

«አዎን» እስተማረው ተናደደ «ስሙ ሁላችሁም!» አሉ «ምንም ነገር ቢሆን በጅምናስቲክ ሰዓት እቃ ለማንሳት ጎንበስ ማለት ክልክል ነው። ገባችሁ? ምንም ቢወድቅባችሁ!»

«የቁላጩ ጫፍ ኩ ነው እያ!» አለ ወታደሩ

«ዝም በል! በጅምናስቲክ ጊዜ እንኳን የቁላችሁ ጫፍ ይቅርና፤ ከርከር ስሙኒ ራሷ ከኪሳችሁ ብትወድቅ ጎምበስ ብሎ ማንሳት ክልክል

ነው። ልብ አድርጎ ብሏቸው ጂምናሰቲካቸውን ተጠሉ።

እንዲህ እየተጫወትን ማሟት አሹሩሩ ቤት ደረሰን። መብረቃው አይዘፍንም። ሰኢት ብናይ ገና አምስት ሰዓት ነው። መጋረጃውን ገልጦን እንገባለን፤ ለካ ቤቱ ደረበሻል። ባንድ በኩል ጥላሁን በሶስት ሰው ተይዞ «ልቀቁኝ እጨፈልቃችኋለሁ» እያለ ይጋበዛል። በሌላ በኩል እንደ ረኝም ተጭን ሰውዬ እንደዚሁ ተይዞ ይፍጨረጨራል። ከንፈ

«እንግዲህ ጥላሁንን 'ምትችሉም' አንተ ነህ። ሃድና እስታግሰው ብርሃኑ 'ሰኪሄድ ድረስ እዚህ ቤት ረብሻ እልፈልግም» አለኝ። እየሁት። ምላሱን አወጣብኝ።

ሳቂን እንደምንም ያገዙት።

ሄጄ ጥላሁን ፊት ቆሞኩ። ሰከር ባቀላቸው ትልልቅ አይኖቹ እየኝ። መፍጨርጨሩን ተወ። የያዙትን ሰዎች «ልቀቁት» አልኳቸው። እመነቱ።

«ልቀቁት» አልኳቸው። ለቀቁት። እጁን ከንዱ ጋ ይገዜ ወደ ሙዩ መሰደኩት። በቁጣ

«መቼ ነው 'ንግዲህ አንተ' ምታድገው?» አልኩት

«እሱ'ኮ ነው ነገር የፈለገኝ» አለ

«ቢፈልግህስ ለምን አትታገዝውም?» ገበዝ መሆንህን ለማሳየት ነው? ጉብዝህን ሁሉ ሰው ያውቅልህል። ታዲያ ለምን በሄድክበት ሰዎችን ሰላም ትነሳቸዋለህ? እነሱ እዚህ 'ሚመጡት' ችግራቸውን ለመጠገን ነው 'ንጄ' አንተን እያዩ ለመደንገጥ እያደለም።

ህም አለኝ። በልቤ እፎይ አልኩ። ካሁን ካሁን በአንድ ጦከስ እንከባሉና ወደ ረብሻው ይመለሳል እያልኩ ሰፈራ ነበር

«አሁን በጥንቃቄ ሰማኝ» አልኩት

«እንኳን ከአንድ ሰውና ከአምስት ሰውም ጦከስና ቱስታ ብትማታ ምንም ፍርሀት እንደማይሰማህ አውቃለሁ። ስለዚህ ይህን ሰውዬ ገብተህ ብትደበደበው ጉብዝና እንዳልሆነ እኔና አንተ እናውቃለን። እውነት ገበዝ ከሆንክ፤ እሱቲ እሁን ግብና ሴቶቹ ሁሉ እያዩህ ሰውየውን ይቅርታ ለምንው! በላ!» እየገፋፋሁ ወደ መጠጥ ቤቱ እስገባሁት። ሰተት ብሉ ሂዶ ሰውየውን ጨበጠውና (ሌ)ክ ብሉ

«የኔ ጥፋት ነበር ይመስለኛል ይቅርታ» አለው

ሰውየው «እረ ጥፋቱስ የኔ ነው» አለ

ታረቁ። ከንፈ ይህንን እያየ «አንተ ጠግግ!» አለኝ። ጥላሁን ሰውየውን ቢራ ጋበዘው። ሰውየው በተራው ጥላሁንን ጋበዘውና ሂላቡን

ከፍል ደህናጽር ብሎ ጨብጦት ወጣ።

ጥላውንና ከንፈ፣ እኔ፣ ብርሃኑና ትርሲት እንደተቃቀሩ፣ እምስታችንም እንደሌሎችን ባንኮኒው ጋ ቆመን ሰናወራ፣ እንደ በጣም ግዙፍ የሆነ ባለመንፅር አሜሪካዊ ከውስጠኛው ከፍል ወጣና ብርሃኑና ከንፈን

«Hello there» አላቸው

«Hello Mr Hutchins» አሉት

ትንሽ አወራቸውና «See you» ብሏቸው ወጥቶ ሄደ

ከንፈ «ታውቁት የለ?» አለን። እናውቀውም ስንለው

«እንዴት እታውቁትም? Mr Jim Hutchins!»

ጥላውን «እናውቅም አልንህ!» አለው

«ሀሙስ ሀሙስ ማታ ወደ እምስት ሰዓት ላይ ወደ ቸርቺል ጎዳና ብት በሉ። ታገኙታላችሁ። የቸርቺል ጎዳና ሸርሙጦች ስሙን ማን መሰላችሁ 'ሚሉት? 'ማማችን' ጁም ሆቲንስ ለማለት ነው 'ንግዲህ። እንዲት ጁፕ መኪና አላችው። ሀሙስ ሀሙስ ማታ ልክ እምስት ሰዓት ሲሆን ጁፕን ዜሮ ማርሽ ያስገባና ቸርቺል ጎዳናን መውረድ ይጀምራል። ሸርሙጦቹ በር ጋ ቆሞ «ማማችን መጡ» ተባብለው ወደየበራቸው ይንጋጋሉ። ይመለከቱታል። እሱ መኪና ውስጥ ቁጭ እንዳለ ሮሳሆ

«እምስ አለ?» ይላቸዋል

ታውቃላችሁ 'ንግዲህ፣ ማንም ሰው እንዲህ ቢል ወይ ይስቁበታል ወይ ዝም ይሉታል። እሱን ግን «አዎን አለ» ይሉታል

«ይገማል?» ብሎ ይጠይቃቸዋል

«ሌላ ሰው እንዲህ ቢላቸው፣ እንተ ቡሽቲ! የ'ናትህ እምስ ነው 'ንጁ የኛ እምስ ይገማል?» ወይም «እንተ ለከታፍ ቡሽቲ! በየሰአቱ እየተበዳህ ጣልያኑና አረቡ እያንቆረቆሩብህ ቂጥህን ሳትታጠቡ እንደወንድ ሱሪ እየታጠክ ትገማለህ 'ንጁ እኛ ነን 'ምንገማው?» ይሉታል። መፈጠሩን ያስጠሉታል

Mr Jim Hutchinsን ግን «ይገማል?» ሲላቸው

«አይገማም ታጥሏል፣ ሽቶ ተርከፍክፎበታል» ይሉታል

«ኢዮ! አልፈልገም እንግዲያው!» ይላቸውና መኪናውን አስነስቶ ቀለቁል ይቀጥላል «ቀጥሎ 'ሚገኘው የሸርሙጦች ተርታ ሲደርስ እንደዚሁ ይጠይቃል

«እምስ አለ?»

«አዎን አለ»

«ይገማል?»

«አይገማም ኘረ! ታጥሏል»

«አዎ! አልፈልግም እንግዲያው!»

ግን ከነሱ አንዱ ይገማል ወይ ብሎ ሲብደቅ

«ትንሽ ትንሽ» ትለውና ከመኪናው ዘሎ ቢቷ ይገባል። ወይም «ይገማል?» ሲል «መጥተው ያሸቱት» ትለዋለች። በቃ ይገባና በደቶ አስር ብር ከፍሎ ይሄዳል

ታዲያ ሽርሙጦች በቡና ሰአት ሲቀልዱ

«ባሬስ ሃንቲም ጠፋ፣ ሚስቱር ግማችንን ገምቼ ልጠብቃቸው መሰለኝ ይላሉ

ከንፈ ይህን ሁሉ ሲነግረን፣ የወንድና የሴት ድምፅ እየቀያየረ፣ ልክ እነሱ ሲነጋገሩ የምንሰማ እየመሰለን በላቅ እንንከተክታለን። እሱ ግን ላቅ የሚሏት ነገር ፊቱም ላይ አትታይ፣ ድምጹም ውስጥ አትሰማ። ልክ ትልቅ ቁም ነገር እንደሚነግረን ያህል ነበር። ይሄ የሱ አለመሳቅ የባሰውን ያስተናል። ብዙ ከላቅን በኋላ ብርሃኑ

«አንተ ውሸታም! አማርኛ የት ያውቅና ነው?» አለው

«ባያውቅስ!» አለ ከንፈ። የባሰውን በላቅ ፈረሰን

ላቃችን ቀዝቀዝ ሲል ከንፈ ቀጠለ

«ሚስቱ ቆንጆ ብጤ ነች። Blonde ነች። አበሰልኳትና፣ እሱ ልክ በአምስት ሰዓት የሚገማ እምስ ፍለጋ እንደሚሄድ አውቂ ሃሙስ ማታ በአራት ሰአት ቢቷ ሄደኩ። ስሰማት ሳሻሻት ቆየሁና፣ ልብሳችንን አውልቀን ልንጀምር ስንል

'By the way, what is your opinion about bodily odor?' አለችኝ»

እኛ ስንስቅ ከንፈ ለትርሲት ተረጎመላትና አብረን መላቅ ቀጠለን። እሁንም ብዙ ከላቅን በኋላ ብርሃኑ

«አንተ ውሸታም! ሚስት መቼ አገባና ነው?» አለው

ከንፈ «ባያገባሽ አንተ ምን አገባህ?» አለውና ገና ላቃችንን ነንጨርሰ

«ይልቅ ቆንጆ ሙዚቃ ጀመረልህ። የሰው ወሬ ከምታበላሽ ትርሲትን አስደንሳት» ብሎ ሁለቱን ወደ ወለሉ መሀል በኩል ገፋቸው።

ማማት ከየት እንደመጣች ነጂ፣ አጠገባችን ቆማ እየሁዋት። የሀበሻ ልብስ ለብላ፣ ነጭ ጉትቻ እንጠልጥላ፣ ቀይ ሽጋ ፊቷ ላቅ እያለ፣ ትልልቅ አይፕፑን ወደ ጥላዙን እያነሳች

«ጥላሁን፤ ትንሽ አታስደንሰኝም?» አለችው

ጥላሁን ቶሎ መፋቂያውን ኪሱ እየከተተ «በደስታ» አላትና ወደ ወለሉ መሀል ይሂት ሄደ።

ክንፈን አየሁት። ማሚትና ጥላሁን፤ ትርሲትና ብርሃኑ ወለሉ ላይ ሲደንሱ፤ ክንፈ ፊት ላይ ደሞ ተንኮልና ላቅ እየደነሱ

«እይንህን ክፈት። ምዕራፍ እንድ መጀመሩ ነው» አለችና በክንዱ ጎነጥ አደረገች። እየላቅኩ ሳየው እንደገና ምላሱን አወጣብኝና

«ቀልድና ሀዘኑን፤ ላቅና እንባውን፤ እውነቱንና ውሸቱን፤ ህልምና እውነቱን እንዳትረሳ። ይህን የሕይወት ችቦ በፍቅርና በጥላቻ ገመድ እሰርና በጊዜ እሳት አቀጣጥለው። የሕይወት ቡሄ መጽሐፍህ ውስጥ እንዲያበራ» ብሎኝ ሲያበቃ፤ በወርቅ መኪኔታው ሲጃራ አቀጣጥሎ የጢስ ቀለቦቶች አከታትሎ እያወጣ፤ የሚደንሱትን ሰዎች መመልከት ጀመረ

አለም ቀልደኛ ናት፤ ክንፈም ቀልደኛ ነው። ሁለቱም ተጫዋቾች ናቸው፤ በሰው ላይ ይጫወታሉ

ተዋቸው ይጫወቱ፤ ለጥቂት ጊዜ. . .

. . .የወንዞች ወንዝ የሆነው የጊዜ ወንዝም፤ ይህን ሁሉ ትርምስምስ ከጉዳይ ሳይቆጥር መንገዱ ላይ ያገኘውን ሁሉ እየጠራረገ መድረሻ የለሽ ጉዞውን ይቀጥላል።

ይህን ዝባዝንኪ እስክነግርህ 'ንኳ ሰንትና ሰንት መንገድ ሄዷል. . .

ሱብሶት ገብረእግዚአብሔር በ1950ሥቶ

እገሩ ማንም የለበት
አልቦው ላይ አልቦ ተቆልሎበት
ባይ ላይ ባይ ተደራርቦበት

ነይኮ ነይኮ
ልበልሽ አንቀሳቀሱ
ተይኮ ተይኮ
አትሁኚ ኝኮ
ወደ ምዕራብ ፀሀይ
ወደ ምስራቅ ጥላ
በመካከላቸው
ተደብቋል አምና

እነ ማቱሳላ
እነ አብርሃም
ጠጡ ሀቲሆላ
አድማ የሚያረዝሩ

ምስጢሩን ለማንም አልተናገሩም
ጠጥተው ዝም ዝም
ሞተው ዝም ዝም